

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

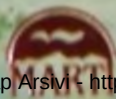
HASRET KARDEŞ =)

POSEİDON
SAVAŞÇILARI

Atlantis'in Kurtuluşu

ALYSSA DAY

Çeviren: B. Çelik

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

HASRET KARDEŞ =)

POSEİDON SAVAŞÇILARI

Atlantis'in Kurtuluşu

ALYSSA DAY

Kayıp bir yıldızın arayışında
Atlantis zincirlerinden kurtuluyor

On binlerce yıl önce Poseidon savaşçıları, insanlığı koruyacaklarına yemin ettiler. Şimdi ise insanlık, vampir Tanrıça Anubisa'nın önderliğindeki karanlık güçlerin tehdidi altındadır. Adaletsizliğin hüküm sürdüğü sonsuz karanlığı aydınlatabilecek iki ruh ise henüz birbirlerinden habersizdir.

Deniz Tanrısı Poseidon'un kılıcını taşıyan Atlantisli savaşçı Justice, vampir Tanrıça'nın tutsaklığından kurtulduğunda hem Atlantis'in hem insanlığın kaderini belirleyecek önemli bir görev üstlenir:

Atlantis'in kayıp yıldızını bulmak. Doğaüstü yaratıklarla savaşmasını gerektiren bu görevde ona arkeolog Doktor Keely McDermott yol gösterecektir. Mantiğin son bulduğu bu yerde bir arkeolog ile Atlantisli savaşçının kaderleri birlikte yazılacak, aralarında yeşeren aşk tüm insanlığın umudu olacaktır.

Gittikçe güçlenen karanlığın yaratıkları Dünya'da yönetimi ele geçirmişken, vakit Atlantis savaşçılarının yeminlerini tutma vaktidir.

www.martiyayinlari.com

ISBN 978-605-348-248-2

9 786033 482482

facebook.com/martiyayinlari
twitter.com/MARTI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

paris: okuoku.com

Atlantis'in Kurtuluşu

Alyssa Day

1. Baskı: Şubat 2014
ISBN: 978-605-348-248-2
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright © ALYSSA DAY

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Ajans aracılığıyla Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı

Uzgi Mat. Tekst. Pors. İnş. San. Tic. Ltd. Şti.

Matbaa Sertifika No: 12142

Sanayi Cad. Altay Sok. No: 14 Çobançeşme-Yenibosna/İstanbul

Tel: 0 212 452 23 02

MARTI YAYINCILIK

Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mh. Davutpaşa C'd.

Yılanlı Ayazma Sk. No: 8

Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13

Faks: 0 212 483 27 38

www.martiyayinlari.com

info@martiyayinlari.com

Orijinal Adı : Atlantis Unleashed

Yayın Yönetmeni : Şahin Güç

Çeviren : B. Çelik

Editör : A. Deniz Topaktaş

Sayfa Tasarımı : Elif Yavuz

Redaksiyon : Mısra Gökyıldız

Kapak Tasarımı : Yasin Öksüz

POSEIDON
SAVAŞÇILARI

Atlantis'in Kurtuluşu

ALYSSA DAY

Çeviren: B. Çelik

HASRET KARDES

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Atlantis'in Kurtuluğu isminin yaratıcısı olan Debbie Wooley'e. Teşekkürler!

Ne muhteşem bir insan olduğunu anlatmaya kelimelerin yetmediğı Cindy Hwang'a. Sonsuza dek üç öğün otel kahvaltıları etmen dileğıyle.

Ve her zamanki gibi Bilim Çocuğı Judd'a ve Prenses'e: Sizi çikolatadan bile çok seviyorum.

Teşekkür

Dünyanın en iyi editörü ve menajeri Cindy Hwang ve Steve Axelrod'a; ne diyebilirim ki? Siz küçük bitter çikolatalarla minik, kabarık tüylü tavşancıkların birleşimi gibisiniz. Üstü çikolata kaplanmış tavşancıklar değil tabii; bu çok iğrenç olurdu. Ve çok yanlış.

Keely'nin mesleğine dair bilimsel detaylar konusunda bana yardımcı olan dostum arkeolog Prudence Scott'a. Bu anlamda karşılaşılabileceğiniz tüm hatalar tamamıyla bana aittir; onun özenli ve detaylı yardımlarına rağmen olmuştur.

Ağır işleri yüklenen Leis Pederson, Lori Antonson ve Elsie Turoci'ye.

Ülkenin bir ucundan diğerine taşınırken ya da çatılar akarken ve anne krizleri yaşanırken tımarhanelik olmamam için aklıma mukayyet olan dostlarıma: Barbara Ferrer, Cindy Holby, Michelle Cunnah ve Eileen Rendahl: Sizler olmasanız bu kitapların hiçbiri olmazdı.

Ve en çok da Ann Thayer-Cohen'a ve alyssaday@yahoo.

groups.com'daki muhteşem okur grubumla, beni güldüren, bana ilham veren ve yeni kitaplarımın isimleri konusunda bana harikulade fikirler sunan MySpace'teki dostlarıma; hepiniz harikasınız.

Sevgili Okurlar,

Poseidon Savaşçıları dünyasına bir kez daha hoş geldiniz! Bu kitabı yazarkenki süreçte bana gösterdiğiniz sabırdan ötürü teşekkür ederim; Justice karmaşık bir adam ve beni karmaşık bir kitap yazmaya sevk etti! Kitaplarımı okumaya devam ettiğiniz için ve Atlantisli savaşçılarla onların kalplerine dokunan kadınların öykülerini okumaktan ne kadar zevk aldığınızı bana gönderdiğiniz mektuplarla belirttiğiniz için de ayrıca teşekkür ederim.

Kitapta da açıkladığım gibi Doktor William Satumo tarafından San Bartolo'daki arkeolojik kazılarda bulunan Maya dönemine ait fresk gerçek olsa da yöredeki köyleri tarif ederken hayal gücüme başvurdum (ve bildiğim kadarıyla gerçek hayatta arkeolojik kazı alanı vampirlerin istilasına uğramış değil).

Bilim adamları bu bölgedeki Maya medeniyeti nüfusunun bir dönem modern zamanlardaki New York şehrinin nüfusunu geçtiğine dair spekülasyonlarda bulunuyor. Ama sonrasında, yani sadece birkaç on yıl sonra bu medeniyet tamamen ortadan kalkmış ve kimse bunun nedenini bilmiyor. Teorilerden biri doğal kaynaklarını tükettiklerini öne sürüyor.

(Bu işte vampirlerin bir parmağı olabileceğini düşünen ilk kişi olduğumdan eminim ama ben bir kurgu yazarıyım ne de olsa ve dilediğimi hayal edebilirim.)

Dünyanın dört bir yanında yer almış, birbirinden apayrı kültürlerin yaratılış efsaneleri, sanatları ve antik mitleri arasında mantıklı bir açıklamaya bağlanamayan öyle çok benzerlik var ki bu şaşırtıcı benzerliklerde Atlantis gibi her şeyi kapsayan, gelişmiş bir medeniyetin bunda parmağı olabileceği fikri benim için oldukça aşikâr. Gerçekler kurgudan daha şaşırtıcıdır derler ama benim için gerçekler kurguya ilham veriyor ve Atlantis dünyasını son derece heyecanlı hâle getiriyor. Bu yolculukta bana eşlik ettiğiniz için sizlere teşekkür ederim!

Üyeler için kitaptan alıntılar, bonus kısa hikâyeler ve bilgisayarlarınıza indirebileceğiniz ekran koruyucuları için www.alysaday.com adresinden beni ziyaret edin ya da Myspace.com/authoralyssaday üzerinden arkadaşım olun!

Hepinizi sevgiyle kucaklıyorum.

Alyssa

Savaşçıların Yemini

*Bekleyeceğiz. İzleyeceğiz ve koruyacağız.
İnsanlığın yıkılışının başlangıcını
gösteren ilk işaretle hizmet edeceğiz.
O zaman, ancak o zaman, Atlantis yükselecek.
Bizler Poseidon Savaşçılarıyız ve taşıdığımız
Trident damgası, insanlığın koruyucuları olarak
kutsal görevimizin kanıtıdır.*

1. BÖLÜM

**Dört ay öncesi,
Rainier Dağı'nın derinliklerindeki bir mağara,
Cascade Sıradağları, Washington,
Amerika Birleşik Devletleri**

Justice bir savaşçı olarak geçirdiği yüzyıllar boyunca her zaman yaptığı gibi, içinde bulunduğu durumun, silahlarının ve ihtimallerin bir değerlendirmesini yaptı:

1. Kötü,
2. Daha da kötü,
3. Önümüzdeki beş dakika içerisinde ölü bir adam olma ihtimali yüksek.

Durum değerlendirmesi, fiziksel: Şu anda mağaranın soğuk, nemli toprağında yüzüstü yatıyor. Baş, sırsıklam olmuş ve çok yakında ciddi anlamda kuduracak bir kaplanın postuna gömülmüş. Başının arkasında, onu, yüzeyden ma-

ğaraya uzanan uzun ve karanlık tünelde taşırken berbat bir iş çıkaran vampirle biçimdeğiştiren kurdun eseri olan tavus kuşu yumurtası büyüklüğünde bir şişlik var. Muhtemel bir iki tane kırık kaburga. Onu uyuşturmak için kullandıkları ke-taminin etkisi, bir Atlantisli olmasının kendisine getirdiği güçlü bağışıklık sisteminin doğası gereği, büyük ölçüde geçiyor ama şu anda sise dönme gücünün işe yarayıp yaramayacağı konusunda bir iddiaya değerli taşlarını asla koymazdı.

Durum değerlendirmesi, ruhsal: Öfkesi öldürücü bir hiddet noktasına yaklaşıyor. Diğer bir deyişle standart uygulama prosedürü. Ha! SUP. Poseidon, savaşçıları özenle seçmişti; en azından onun duyduğu buydu.

Deniz Tanrısı, Justice'in ismini listeye eklediği gün birden fazla işle meşguldü herhalde.

Silah durumu: Sıfır. Beş yüz yıldır sırtında taşıdığı kılıcı –Atlantis kralının yüzünde küçümser bir ifadeyle, tek kelime dahi etmeden ona verdiği ve o günden beri üzerinden bir an olsun ayırmadığı kılıcı– gitmişti. Biçimdeğiştirenlerden biri Justice'in tepesinde nöbet tutuyordu ve tüylü kaplan arkadaşı Jack de mağaranın ağzında durmuş, kısmetine kendi bile inanmıyormuş gibi Justice'in kılıcını okşuyordu.

Onu içeri attıkları küçük mağaranın zifiri karanlığında, arkalarından vuran hafif bir ışıkla iki biçimdeğiştirenin gölgeleri yere yansdı ve Justice, beğeni dolu gözlerle yeni oyuncağını havaya kaldıran biçimdeğiştireni öfkeyle izledi.

Tabii, Atlantisli bir savaşçı bağırsaklarını deşene dek ona göre hava hoştu ne de olsa.

Justice, ağzının bir tomar ıslak kaplan tüyüyle dolmayacağını bilse o anda gülümserdi. Hançerlerini de almışlardı.

Onları hançerlerle öldürmek daha iyi olurdu.

Atlantisliler olarak paylaştıkları zihinsel kanal aracılığıyla ağabeyiyle telepati kurmaya çalıştı ama kafasında sadece şiddetli bir cızırtı dönüyordu. Büyük olasılıkla ona verdikleri uyuşturucular, halen daha su ve enerji üzerindeki güçlerini bastırıyordu. Yani, hiçbir gücü olmadığını varsayabilirdi.

Eğer iki kurda ve uyuşturucu ilaçlardan delirmiş olması muhtemel bir kaplana karşı başka hiçbir silahın yoksa, kesin olmayana güvenmek akıllıca olmazdı.

İhtimaler: Böyle zorlu durumlarda dahi çoğu biçimdeğiştirenin karşısında oyunu kendinden yana kullanırdı ama iki yüz küsur kiloluk bir kaplanın karşısında? Bu, iki bacağının üzerinde yürüdüğü zamanlarda bir nevi arkadaşı sayılan Jack bile olsa.

Durumu yüzde elli - yüzde elli olarak görebilirdi ancak. Ve bu, iki kurdu göz önünde bulundurmadan önceki durumdu. Belki de önce kurtları haklasa daha iyi olacaktı.

Çünkü Justice şu kritik gerçeğin farkındaydı: Yüzü ıslak bir kaplanın postuna gömülmüş vaziyette o leş gibi hayvansı kokuyu ciğerlerine çekerek bir dakika daha geçirmektense, dokuz cehennemin en alt katında sonsuza dek kavrulmayı yeğlerdi.

Biçimdeğiştirenler olup bitenleri izlemek için dışarı sıvışmak konusundaki homurdanmalarına bir son verip iki sar-

hoş susıgırı gibi sessiz sedasız mağaradan ayrılmışlardı. Justice o güne dek, Caligula gibi bir Roma İmparatoru'ndan vampire dönüşmüş güçlü bir yaratığın, adamlarını daha akıllı seçeceğine inanırdı.

Ama yanılmıştı. Roma İmparatorluğu'nun neden yıkıldığına şaşmamalı.

Daha iyi ya, diye geçirdi içinden.

Justice kurtların gittiğinden emin olana dek bekledikten sonra ayaklanıp, hâlâ baygın vaziyetteki ama pek de hayra alamet olmayan bir biçimde kasılıp duran kaplanın yanından uzaklaştı. Belki de bu kıpırdanma ilaçlanmış zihninde bir şeyleri yerli yerine oturtmuştu çünkü birdenbire ağabeyinin yolda olduğunu hissetti. Lort Vengeance yardımına geliyordu; harika.

Elbette Vengeance, Justice'in onun kardeşi olduğunu bilmiyordu.

“Sana söyledim ama o zaman seni öldürmek zorunda kalırdım,” diye gürledi Justice ve sonra sesini duyurmak için biraz daha bağırarak ekledi: “Lanet olsun, Vengeance bunu takdir etse iyi olur.”

Bir anda arkasına döndü ve Vengeance'ın, elinde kılıcıyla tünelin girişinde durduğunu gördü. Ven kedi tüyleri ve kaplandan yastıklarla ilgili bir şey söyledi ama Justice bir anda nereden geldiği belirsiz, görünmez bir çanın gümbürtüsü yüzünden onu duyamadı. Kulaklarını tıkadıysa da inatçı ses dalgaları onu, güçlerinin yanında çelimsiz kalan kafatasını ezmekle tehdit ediyordu.

Bir anda bütün bedeniyle gerçekleri anladığını fark etti

–biliyordu işte– içinde bulundukları saat her şeyi değiştirecekti.

Her şeyi.

Sonra Tanrıça, Ven'in kadınının kılığında odaya girdi ve Justice'in içinde ilkel, vahşi Nereid atalarından yadigâr kalmayan her şey bir anda paramparça oldu. Delilik ve savaş tutkusu mavi-yeşil bir perde gibi gözlerine indiğinde, kardeş olduklarını itiraf etmek için yanıp tutuştuğu ağabeyine bakarken, mantığını yitirmeden önce aklından geçen son şey pişmanlıktı.

Aradan dakikalar mı geçmişti, yoksa saatler mi oluyordu? Justice taş eşikte çömelmiş, gözlerden uzakta yaşanan kıyımı seyrediyordu. Mağaranın taş zemininde ölmüş ve ölmek üzere olan biçimdeğiştirenler ve vampirler uzanıyordu. Vampirlerin asidik tortularının kokusu metalik kan kokusuyla birleşip adeta soludukları havayı çürütüyordu. Duvarlardaki meşalelerin titreşen ışıkları, kırılmış ve paramparça haldeki cesetlerin çiğ manzarasını aydınlatıyordu.

Justice üzerine düşeni yapmıştı ama şimdi gözden uzakta durup düşmanlarını mağaranın taşlı çıkıntılarının öte tarafına çekmeliydi. Vampirlerin doğaüstü duyuları bile kan yağmurundan boğulmuştu ve kimse Justice'i fark etmiyor gibiydi.

En azından hâlâ hayatta olan kimse.

Justice bu oyunda kozun kendisi olmayı planlıyordu ve

iyi kumarbazların hepsi elini belli etmemenin ne denli önem taşıdığını bilirdi. Başını öne eğip mağaranın karanlığında, titreyen ışıkların altında parıldayan ıslak kılıcına baktı.

Şimdiye dek bundan daha ölümcül bir ele düşmüş bir koz olamazdı herhalde. O jokerdi ve listesinde, sıradaki Ölüm Kraliçesi'ydi.

Ama o sırada onun sesini duydu ve yanıldığını anladı. Vampir Tanrıça Anubisa, Ven'in kuvvetine ve Erin'in güçlü büyüüne rağmen Vengeance ile kadını ele geçirmişti.

Justice onları hayal kırıklığına uğratmıştı.

Ailesini hayal kırıklığına uğratmıştı.

Hâlâ tamamen netleşmemiş zihninde seçenekler, stratejiler ve olağanüstü hal önlemleri dönüp dururken onu duydu; duymaktan korktuğu o kelimelerin ağzından döküldüğünü. Anubisa, Ven'i yanında götürecekti. Diğerlerini ise küçük birer hediye olarak Caligula'ya bırakıyordu.

Çerez olarak.

Justice ayağa fırlayıp açığa doğru yürüdükten sonra Erin'i tutan Anibusa'yla, kılıcını kendi kalbine yaslamış vaziyette duran Ven'i görünce donakaldı.

"Gerçek anlamda gönüllü olarak sana hizmet etmemi istiyorsan onu derhal serbest bırakıp güvende olacağına dair yemin et. Yoksa bu kılıcı kalbime saplayacağım ve amacına ulaşamayacaksın," dedi Ven. Yüzündeki çizgiler acı bir kararlılık ifadesiyle sertleşmişti.

Justice o anda ne yapması gerektiğini anlamış; bu onu öylesine sarsmıştı ki bir an için neredeyse yere yığılacağını

sanmıştı. Ağabeyini ve diğer kardeşinin henüz doğmamış veliahdını iyileştirebilecek belki de tek kişi olan Erin'i kurtarmak için, fedakârlıkların en büyüğünü yapmak zorundaydı.

Daha da kötüsü, onları bunu yapmayı istediğine inandırmaması gerekiyordu.

Kendini sonsuza dek sürecek işkencelere hazırlamaya çalışırken damarlarındaki kanın aside dönüştüğünü hissetti. O da böyle bir sonu hak ediyordu zaten.

Bundan daha iyi bir son beklemiyordu kendi adına.

Aşağıda, mağaranın zemininde hâlâ konuşuyorlardı. Ama Justice onları duyamıyor, sözcükleri seçemiyordu. Kafatasını ezen o çınlamadan başka hiçbir şey duymuyordu; ta ki kan emici kraliçe sonunda bulanık zihnini bıçak gibi kesen, kan ve buzla kaplı bir ses tonuyla taleplerini dile getirene dek.

“Gönül rızasıyla bana hizmet etmeyi kabul ediyormusun Conlan'ın kanı Lort Vengeance?”

Justice midelerini ağzına getiren kederle garezi bastırıp gizlendiği kayanın arkasından çıkarak onun karşısına dikildi. Bu seferki, diğer tüm performansları gölgede bırakmalıydı.

Atlantis'in en iyi blöf suratına sahip olduğu için şanslıydı.

Derin bir nefes alıp ona seslendi: “Elbette kabul etmiyor seni adi kaltak. Kız arkadaşını rehin almışsın. Başka şans mı var?”

Kraliçenin yüzünde beliren o şok ifadesi Justice'i memnun etmişti. Bir Tanrıçayı şaşırtmayı başarmıştı. Belki binde

bir de olsa hayatta kalma şansı vardı.

Belki.

Anubisa mağaranın diğer tarafından hızla ona doğru fırlamıştı. Justice de onu karşılamak için öne atıldı. Mücadeleyi göğüslemeye hazır vaziyette sessizce durdu. Ta ki kraliçe burnunun dibine gelecek kadar ona yanaşana dek. Aralarında sadece birkaç santim vardı. Gözlerinin kıızıllığı derinleşip ışıldamaya başlamıştı. Sonra lanet olası yaratık eğilip onu kokladı; kokusunu öyle hayvansı bir biçimde, öyle canavarca içine çekmişti ki Justice'in derisi o an için bedeninden sıyrılıp onu terk etmek istedi.

"Mavi saç," dedi, "ve bu koku..."

"Conlan ve Vengeance'ın kanı gibi kokuyorum, değil mi?" dedi Justice ölüm tadında bir gülümsemeyle. "Ben onların kardeşiyim ve onların yerine kendimi sunuyorum."

Ven öfkeyle parlayıp durumu inkâr etmeye başladı ama Justice onu duymuyordu bile. Lanetin etkisi sinir uçlarını kemirerek üzerine çökmeye başlamıştı. Kökenleriyle ilgili gerçeği söylediği herkesi öldürmek zorundaydı. Bu onun lanetiydi. Ya onları öldürecekti ya da aklını kaybedecekti.

C seçeneğini seçiyordu; vampir bir Tanrıçayla sevişmeyi. Hiç değilse onu öldürmeden önce onunla biraz eğlenebilirdi.

Herkesin gözü onun üzerindeydi. Pekâlâ. Rol yapma zamanı.

Güldü. "Yalan söylediğimiz sanıyorsunuz değil mi? Pamuklara sarılarak büyütölmüş kıymetli prensler. Sevgili ba-

banızın, annenizin dışında biriyle işi pişirdiğine inanamıyosunuz değil mi? Üstelik kendi *türünden* bile olmayan biriyle.”

Anubisa uzun siyah saçlarını arkaya atıp gözlerini Justice’inkilere dikti. Gerçekleri söylediğine emin olmaya çalışıyor gibiydi. Bu kadim vampir Tanrıçanın yüzünde en ufak bir duygu kırıntısı bile yoktu, hislerini gizliyordu. Ama orada, gözlerinde ufaklık bir ışıltı vardı. Belli ki söylediklerini yutuyordu.

“Conlan’ın babasını zorladığım o ilişki, meyvesini verdi demek? Oh, enfes!” Tanrıça başını arkaya atıp güldü ve hâlâ hayatta olan kurtlar ulumaya başladı.

“Eğer beni hemen buradan götürmezsen bu enfes meyve kıcına bağlanan lanet yüzünden birazdan herkesi öldürmeye başlayacak,” dedi Justice. Bir yandan da onu ikna etmek için başka şeyler düşünmeye çalışıyordu. “Gönül rızası istemiştin değil mi? İnan bana, yüzyıllar boyunca tahtın veliahdı olmalarının getirdiği o kendini beğenmişlikle kendi kardeşlerimden emir alarak yaşadıktan sonra karanlık tarafa geçmeye dünden razıyım ben.”

Ven yine itiraz etmeye kalkıştıysa da Justice onu susturup kılıcını çekti ve Anubisa’ya bakarak gülümsedi. “Onun yerine ben. Gönül rızasıyla hizmetine girmeye hazırım.”

Sonra, bunun için sahip olduğu tüm cesareti toplaması gerektiye de, ellerini vampir Tanrıçanın omuzlarına koyarak onu kendine doğru çekip dudaklarından öptü. Bu bir öpücükten ziyade bir meydan okumaydı ve Justice’in teninin altında Tanrıçanın bedeni titredi. İlk başta donup kaskatı kesildiyse

de sonunda kendini Justice'in kollarına bırakmıştı.

Demek ki vampir Tanrıçanın da ölümlü kadınlarla biraz olsun benzeşen bir yanı vardı. Justice bunu kendi lehine kullanabilir ve hayatta kalmayı başarabilirdi. Ruhunun kurtulup kurtulamayacağı ise meçhuldü tabii.

Justice nihayet başını kaldırdığında Anubisa'nın alev alev yanan kırmızı gözleri soğuyup kapkara bir renge bürünmüştü. Tanrıçanın sıradan bir ölümlü gibi görüldüğü o bir an için delilik dünyayı esir almıştı sanki. Öyle karanlık, öyle korkunç güzellikte bir kadındı ki hangi erkek olsa, kendi felaketini getireceğini bile bile onun o buz gibi kuytularına hiç düşünmeden balıklama atlardı.

"Beş yüz yıldır hiçbir erkek beni kendi rızasıyla öpmemi," diye fısıldadı Tanrıça. "Teklifini kabul ediyorum Conlan ve Vengeance'ın kanı Lort Justice."

"Hayır!" diye haykırdı Ven ama artık çok geçti. Anubisa kollarını Justice'in beline dolayıp mağaranın uçsuz bucaksız tavanına doğru yükselmeye başlamıştı. Karanlığın içinde ilerledikleri sırada Justice Tanrıçanın taşıdığı şifalı yakutu anımsadı; henüz doğmamış yeğenini kurtarabilecek olan o değerli taş. Bir kez daha Tanrıçanın dudaklarına eğilip onu tutkuyla öperken dirseğiyle Tanrıçanın kolunun altında, bir kumaşa sarılmış vaziyette sıkı sıkı tuttuğu taşı ittirip düşürdü. Tanrıçanın onu o saniye öldüreceğinden emindi.

Bu, günün üçüncü şoku olmuştu: Tanrıça taşı düşürdüğüünü fark etmemişti bile.

Daha iyi ya. Ven ve Erin güvende olacaktı; Prens Conlan,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

kadını ve henüz doğmamış çocukları güvende olacaktı.

Justice hayatta ilk kez aileye benzer bir şeylere sahip olmuştu ve bugün yaptıkları onları güvende tutacaktı.

Onun harap ruhuna karşılık yeni bir hayatın masumiyeti. Böyle bir değer karşısında ölüm ya da delilik bedelden bile sayılmazdı.

Ama bunu söylemek istiyordu. Buna ihtiyacı vardı. Bir kez olsun söylemek istiyordu. Başını öne eğip Ven'e bakarak yüzyıllardır kendisine yasaklanmış o sözcüğü fısıldadı. "Kardeşim."

Ardından Anubisa çoktan yitip gitmiş bir dilde bir şeyler fısıldadı ve Justice'in gerçekliği parçalarına ayrılıp bir kaleydoskop halinde boşluğa sürüklenmeye başladı.

2. BÖLÜM

**Arkeoloji Departmanı, Ohio Devlet Üniversitesi
Columbus, Ohio, Günümüz**

Doktor Keely McDermott anahtarıyla ofisinin kapısını açtı. Floresan ışıklarıyla aydınlatılmış uzun koridorda dola-
nan öğrencilerin ona pek de ilgi göstermemelerine sevinmişti.
Roma' dan yeni gelmişti ve bu uzun yolculuğun ardından
kimsenin sorularına cevap verecek durumda değildi.

O değerli araç gereçlerinin bulunduğu ağır çantayı ofi-
sine bırakıp yeni bir Marshalltown mala sipariş etmesi ge-
rektiğini aklının bir kenarına not etti. Kendi malası epey
eskimişti ve tüm arkeologlar gibi iş araç gereçleri onun en
kıymetli hazinesiydi. Duygusal nedenlerden ötürü eskisini
de saklardı belki. Bu onun ilk malasıydı ve Keely'ye onu ge-
tirmişti.

Savaşçısını.

Başını eğip incecik, gümüş bir zincirin ucunda, tişörtü-
nün üzerinde sallanan balık şeklindeki minik ahşap oymaya

baktı. Bu balık şeklindeki zarif oymayı ona o eski Marshall-town bulmuştu. Üç yıl önce ona ilk dokunduğundan bu yana kafasındaki imgelemlerin içinde gereğinden fazla vakit geçirmişti. Bu, çocukların hayali arkadaşlarının yetişkinlere özgü bir versiyonu gibiydi; yüzyıllar öncesine ait mavi saçlı bir savaşçı. Bu balığı bir kamp ateşinin başında, arkadaşlarıyla gülüp söylerken yontmuştu. Ona dair ilk imgelemi gördüğü zaman Keely'nin şaşkınlıktan nutku tutulmuştu. Bu savaşçı öyle güzeldi ve öyle vahşi bir erkeksiliği vardı ki onun karşısında resmen nefesi kesilmişti.

Mavinin bin bir tonundaki saçlarının ipeksi mucizesiyle, o kalkık elmacıkkemikleriyle, kaslı gövdesinin üzerini taçlandıran o güçlü boynuyla ve geniş omuzlarıyla ahşaptan bir heykel yontuyor olmak yerine bir heykeltıraşın karşısında poz veriyor olması gerekirdi. Kamp ateşinin titreşen ışıklarının aydınlattığı imgeleminde, orada, üzerinde yalnızca bir pantolonla, başını ahşap oymaya doğru eğmiş otururken bedeninin kaslı kıvrımları keskin çizgiler taşıyordu.

Şimdi bile, o kamp ateşinin söndürülmesinin üzerinden belki yüzlerce yıl geçtiği halde, savaşçının dokunuşunun bıraktığı hissiyat kıvılcımlar halinde sinir uçlarına ulaşıyor, balık tenine her değdiğinde sanki somut bir dokunuşla onu okşuyordu. Savaşçının uzun zamandır kabrinde yatıyor olmasının hiçbir önemi yoktu. Keely yüzyıllar önce ölmüş bir erkeği arzulayacak türden bir ucubeydi işte. Ama o oymaya dokunduğu zaman içinde bir teselli uyanıyordu, şimdi bile, bütün bedenine bir ateş yayılıyor, incelediği medeniyetler

kadar ölü olduğuna inandığı o şehvetli arzular yeniden doğuyordu. Ama yalnızca onun için; asla hayatta olan, erişileceği bir erkek için değil.

Her zaman onun için.

Küçük, tuhaf ahşap balığın yüzgecini okşadı ve yine sanki o oradaymış, yanındaymış gibi hissetti. Psişik bir dokunma duyusuna sahip olmanın sayılı yararlarından biri. Yüzünde acı bir gülümseme belirdi. Gerçek dostlarının hepsini yitir; sonra git kendine arkadaş olarak iriyarı, hayalet bir savaşçı bul.

İç geçirip belki bininci kez o savaşçının adını bilebilmeyi diledi. Neyse. O adam her kimse, Keely'nin bir tane bile arkadaşı olmayan bir ucube olması onun suçu değildi. Evet, o malayı kesin saklayacaktı.

Sonunda gündüz düşlerinden sıyrılıp ofisinin kapısını kapatarak etrafına bakındı. Yaptığı seyahatlerin ve kazıların anıları: bazı arkeolojik bulgulardan aldığı kalıplar ve yerel halktan birilerinin ona verdiği değerli armağanlar... Renkli çanak çömlekler ve küçük yontmalar rafta birbirlerinin üzerine biniyordu ve duvarlarda, her biri temsil ettiği kazının tarihi katmanlarını sergileyen, çerçevelenmiş stratigrafik çizimler uzanıyordu.

Kıymetli kitapları, kitaplıklarının ağırlıktan tehlikeli bir biçimde bel vermiş raflarından taşıyordu ve her an devrilecekmiş gibi duran yığınlar halinde dizi dizi duvarları dolduruyordu. Ofiste her yüzeyin üzerini kaplayan bir parmak toza bakılırsa bölüm sekreteri onun sözünü dinlemiş ve şehir dışı

şında olduğu müddetçe ofisine kimseyi sokmamıştı.

Burası yıllardır onun için bir yuva gibiydi ve sonunda eve dönmüş olmanın rahatlığıyla iç geçirdi. Bir iki kişisel eşyasını muhafaza ettiği o soğuk apartman katını hiçbir zaman evi olarak görmemişti. Orası daha ziyade duş almaya ve giysilerini değiştirmeye gittiği bir yerdi. Bunun dışında Keely daima ya ofisinde, ya sınıfta ya da bir bavul eşyayla bir kazı alanında idi.

Ama ofisindeki her bir objeyi özenle seçmişti. Burada onu rahatsız edebilecek hiçbir şeye –zihnini alıp bir başkasının duygularına götürecek tek bir eşyaya bile– yer yoktu.

Keely nihayet burada eldivenlerini çıkarabilirdi.

Eldivenlerini çıkarıp masasının kenarına bıraktığı anda havaya kalkan bir yığın toz, burnunu gıdıklamıştı. Tamam, o yokken kimsenin odasına girmemiş olması iyiydi –hatta harikaydı– ama artık geri döndüğüne göre bir temizlik şarttı.

Daha sonra.

Kendini sandalyesine bırakıp gözlerini kapatarak sonunda yorgunluğa teslim oldu. Geçen bunca yıla, bunca seyahate rağmen hâlâ uçakta uyumaya alışmamıştı. Uyurken başının yana düşmesi ve yanağının uçak koltuğuna değmesi işten bile değildi. Ve o an daha önce bu uçakta yolculuk etmiş binlerce yolcunun o sırada duyduğu kızgınlık, sabırsızlık, korku ya da yorgunluk gibi duygular Keely'nin uyku sersemliğiyle savunmasız zihnine akın edebilirdi.

Eğri büğrü silüetiyle duvarlardan birinin önünde uzanan o eski, kırmızı-yeşil ekoseli koltuğa çevirdi gözlerini. Evrak-

lara, ofis telefonuna bırakılan yüzlerce sesli mesaja ve genellikle seyahatte olduğu zaman biriken diğer işlere girişmeden önce biraz kestirse nasıl olur acaba diye düşündü.

Sonra yine iç geçirerek telefonuna uzandı. Biraz olsun bir şeyleri yoluna koyarsa kestirmek konusunda vicdanı daha rahat edecekti. Böylece kendi santral numarasını çevirdi; ki bu numarayı hatırlaması sadece birkaç saniyesini almıştı. Bir kalem ve kâğıt alıp mesaj yağmurunun başlamasını bekledi.

“Yeni sesli mesajınız yoktur.”

Keely gözlerini kırptırdı. Sonra santral numarasını yanlış çevirdiğini düşünerek omuz silkti. Böyle durumlarda başvurmak üzere numarayı not ettiği kayıt defterine bakıp numarayı yeniden çevirdi.

“Yeni sesli mesajınız yoktur.”

Yavaşça telefonu kulağından indirdiği sırada midesindeki asidik hissin her zamanki gibi kabardığını hissetti. Üç aydır burada olmadığı halde neden hiçbir meslektaşının onu arama zahmetine girmediğini düşünürken o berbat uçak yemekleri ve uykusuzluk da kendini iyi hissetmesine pek yardımcı olmuyordu.

Burada olmadığını biliyorlardı. Tabii ya. Bu yüzden herhalde. Eskiden eve her döndüğünde bir dolu mesajla karşıliyordu belki ama bunun bir anlamı yoktu. Bu sadece insanların akıllanmaya başladığını ve artık ona ulaşmak istediklerinde burayı değil, yurtdışı numarasını aramayı akıl ettiklerini gösteriyordu belki.

Fakat... arazide de pek kimse aramamıştı. Tabii kazının

ilk günlerinde George'dan gelen telefonları görmezden gelmişti. Keşfin heyecanı aklını başından almıştı. Antik Romalıların, Roma'nın kurucuları olan ikiz erkek çocukları Romulus ve Remus'un dişi bir kurt tarafından emzirilip büyütüldükleri mağara olduğuna inandığı ünlü Luperscale tapınağının ta kendisi.

Kablo şekline objektifi olan kameraları indirip kemerli kubbenin tavanında, on altıncı yüzyıla ait metinlerde tarif edildiği şekliyle imparatorluk kartalının silüetini gördükleri anda odadaki herkes çılgılığı basmıştı.

Şimdi bile o anı düşündükçe tüyleri diken diken oluyordu. Bu tüm zamanların en büyük arkeolojik keşiflerinden biriydi ve Keely de oradaydı. Doğal olarak o sırada patronundan gelen telefonlara cevap vermeyi düşünmemişti. Bu yüzden meslektaşlarının çoğu o burada yokken onu arayıp rahatsız etmemişti tabii. Ona anlayış göstermişlerdi.

Değil mi?

Ama bildiği kadarıyla bölümdeki diğer herkes arazideyken birbirini arardı. Keşfin heyecanını ve sürprizlerini birbirleriyle paylaşırlardı. Nadiren de olsa katılmayı başardığı personel toplantılarında konuşmalara kulak misafiri olmuştu. Ama nedense o, meslektaşlarının oluşturduğu bu samimi gruba dahil değildi.

Tabii genellikle insanlarla arasına mesafe koymayı kendi istiyordu. Sorun sadece eldivenler değildi; *Ya Hep Ya Hiç* felsefesinin hüküm sürdüğü bu çağda, Howie Mandel Obsesif Kompulsif Davranış Bozukluğu vakalarından açık açık

bahsederken, kimse mikrop fobisi olduğunu açıkça itiraf eden birini pek anormal bulmuyordu. Ama yine de insanlar samimi oldukları zaman sarılmayı seviyorlardı. Dokunmayı. Onun bir şeylere dokunmasını istiyorlardı; bebeklerini kucaklamasını, evcil hayvanlarını sevmesini, yeni aldıkları bir eşyayı inceleyip takdir etmesini.

Bütün bunlardan kaçınmak zordu; hem de çok zor. Bundan kaçınmaya çalışırken çok dikkat çekiyordu.

Onlara gerçeği söyleyemezdi. Onlara gerçeği asla söyleyemezdi. Lisede edindiği birkaç samimi arkadaş sayesinde bunu acı biçimde öğrenmişti. Ve sonra âşık olduğunu sandığı o adamla. Adam onu terk etmişti. Ona bir ucube olduğunu söylemişti.

O zamanlar bunu inkâr edecek cesareti bulamamıştı. Ve bugün bile o gücü kendinde bulamıyordu.

Ama çalışırken bunların hiçbirinin önemi yoktu. Gözlerinin önünde kadim bir dünyanın perdesi aralanırken kişisel bağlara kimin ihtiyacı vardı ki? Lupecale’de geçireceği altı ayı daha olacağına güveniyordu.

Ama hiçbir şeye ve hiç kimseye güvenmemesi gerektiğini bilmeliydi tabii.

Biçimdeğiştirenlerin tüm dünyaya varlıklarını açıklamasıyla Romulus ve Remus mitolojisi yepyeni bir boyut kazanmıştı. Bu durumun adalet sistemine etkisi de cabasıydı. Avrupalı kurt adamların İtalyan birliği, kazıya el koyup tüm kazı çalışanlarını kovmuştu.

“Yardımlarınıza ihtiyacımız olursa sizi ararız Doktor Mc-

Dermott,” diye, kestirip atmıştı bir tanesi onu kazı alanının ana merkezinden dışarı sürüklerken. Fakat Keely onun alaycı bir tavırla “Çok beklersin,” diye homurdandığını duymuştu.

Dışarı çıktığı anda arkasında kopan kahkaha ise, ayın da etkisiyle delice bir tınıyla yankılanmıştı. Keely alacakaranlık vaktini ve yaklaşan dolunayı göz önünde bulundurarak daha faza uzatmadan oradan ayrılmıştı.

Bu mevkiye intihara meyilli kararlar vererek gelmemiştii ne de olsa.

Bu anıyı hemen kafasından atmaya çalıştı ve kendine geldiğinde telefonun hâlâ elinde olduğunu fark etti. Dıt-dıt-dıt ötmeye başlamıştı şimdi. Ahizeyi yerine bırakıp bir kez daha toz içindeki ofisine baktı. Kimseler hiçbir şeyini karıştırmadığı için memnuniyet duymuştu ama şimdi durumun ihmalden kaynaklanabileceğini düşünüyordu.

Ne tuhaf, sırf telefonuna hiçbir mesaj gelmediğini fark ettiği için insanın bütün perspektifi değişebiliyordu.

Kendisinin de insanları arama zahmetine girebileceğini hatırlattı kendine ve yeniden telefona uzandı. Hayatta ne de olsa her daim onun telefonlarını açacak biri vardı. Diğer eliyle masasının üzerinde duran tek fotoğraf çerçevesinin tozlu kenarına dokundu. Tedirgin bir gülümsemeyle objektife bakan bu kadın Keely’ye çok benziyordu. Gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıklar daha derin, kızıl saçları biraz daha solgundu. Vücudunun atletik yapısı yıllar içerisinde yumuşamıştı ama hâlâ güzel bir kadındı.

Keely bir zamanlar onun, dünyanın en güzel kadını ol-

duğuna inanırdı. Doktorlardan, güvensizliklerden, şüphelerden evvel.

O tanıdık klik sesi duyulmadan önce telefon dört kez çalmıştı. Doğu Ohio'nun ormanlarındaki telefon hatlarında bağlantı nedense hep cızırtılıydı ve Keely her zaman kendini sanki bir konserve kutusunun içine konuşuyormuş gibi hissedirdi.

Sorun kötü telefon hatları değilse de karşılıklı olarak paylaştıkları yirmi sekiz yıllık hayal kırıklığıydı belki.

“Alo?”

Keely yutkundu ve bir anda boğazı düğümlendiyse de sonunda konuşmayı başardı. “Merhaba anne.”

“Keely?”

Keely her zaman içinde uyanan o sabırsızlığı bastırdı. Başka kim olabilirdi ki? Anne babası bir başka çocuk yapma riskine girmemişlerdi. Keely... defolu çıktıktan sonra yani.

“Evet anne, benim. Nasılsın? Babam nasıl?”

“Ah, sonunda o korkunç yerden eve döndün mü? Şimdi haberlerde vampirlerin Rus tahtını ele geçirmeye çalıştıklarını duyduk. Şu kadın prenses Anastasia olduğunu ve ailesi öldürüldüğü zaman vampire dönüştürüldüğünü mü ne söylemiş. Sence doğru olabilir mi? Karanlık çöktükten sonra dışarı çıkmadın değil mi? İkinci fasıl sarımsakları da ektik, çikolatalı kek gibi gidiyorlar. Yok satıyoruz. Sarımsaklı çikolatalı kek güzel olmazdı tabii değil mi? Sen...”

“Anne,” diye araya girdi Keely. Annesinin nefes bile almadan ardı ardına sıraladığı sorular karşısında şaşkına dön-

müştü. “Evet, anne, evdeyim ve iyiyim.”

Annesinin sorduğu sorulara tek tek cevap vermemesi gerektiğini biliyordu yoksa konuşma toptan rayından çıkacaktı. “Sen nasılsın? Eklem iltihabın nasıl oldu? Babam nasıl?”

“Eh, biz iyiyiz tatlım. Ama baban senin için endişelendi. Hele de uzun süre senden haber alamayınca merak ettik. Herhangi bir sorun var mı? Hastalığınla ilgili...?”

Keely acıyla karışık bir suçluluk duygusunun içini kemirdiğini hissetti. Nedenise her ne kadar iyi niyetli olsalar da en çok ailesi canım yakıyordu.

Özellikle de niyetleri iyi olduğu için.

“Anne, benim *durumum* bir hastalık değil. Sadece birazcık psişiğim işte. Objelere dokunduğum zaman kafamda imgelemler oluşuyor. Anne, senelerdir defalarca bunun üzerinden geçtik.”

Telefonun diğer tarafında bir an için sessizlik olmuştu. Sonra annesinin sanki ağlamaya çalışıyormuş gibi sessizce burnunu çektiğini duydu. Ve bir kez daha.

Keely dünyada sırf var olarak annesine böyle bir kalp acısı yaşatan kaç çocuğun olduğunu düşündü. Ama midesindeki asit, kasırğa gücüyle ağzına doğru yükselmeye başladığı zaman bu düşünceyi hemen bastırmaya çalıştı.

“Hâlâ bir şeylere dokunmamak için o eldivenleri giyiyor musun? Doktor Knootz’la görüştün mü hiç? Hipnozu bir kez daha denersen belki işe yarar diyordu...”

“Hayır, Doktor Knootz’u bir daha görmeyeceğim anne. Adam benim deli olduğumu düşünüyor. Kanıt olarak oğlu-

nun ona hediye ettiği o kalem kutusunu gösterdiğim halde bana inanmayı reddetti.”

“Bu pek nazik bir davranış değildi Keely. Zavallı çocuğun kız kardeşini dolaba kilitletiğiyle ilgili bir hikâye uydurdun üstelik.” Annesinin sesi sitem doluydu.

“O hikâye değildi. Ona gördüğüm imgelemi anlattığım sırada yüzüne dikkatlice baksaydın, kendisinin de oğlunun bir süredir kardeşine zorbalık ettiğinden şüphe duyduğunu görürdün. Neyse, istesem de onu göremem zaten. Doktor Knootz beni kovdu. Artık onun hastası değilim.”

Keely deli doktorlarının hastalarını kovabildiklerini bilmiyordu ama görünüşe bakılırsa yapabiliyorlardı. “Yeteneğini” yakından gören ve şahsen tecrübe eden diğer herkes gibi bu adam da bir daha onun yüzünü dahi görmek istemişti. Belki de burada ironik bir durum söz konusuydu. Deli doktorları bile onun bir ucube olduğunu düşünüyordu. En azından doktorun, oğlunu kontrol altına aldığı umuyordu.

“Babamla konuşabilir miyim?”

“Şey, o...” Annesinin sesi tereddütlüydü. “Baban kesti-riyor.”

Tabii. Keely’nin boğazı yine düğümlenmişti. Bu kez öncekinden de daha güçlü bir biçimde.

“Babam hayatı boyunca gündüzleri bir kez olsun uyumamıştır anne. En azından daha inandırıcı bir şey uyduramaz mıydın?”

“Keely, babanın seni sevdiğini biliyorsun. Sadece senin... senin probleminle nasıl başa çıkacağını bilmiyor.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Tamam anne.” Sesindeki sert ifadeyi gizlemeye çalışıyordu ama bunu başaramadığının farkındaydı. “Benim problemim... Neyse, benim işe koyulmam gerek. Cevap vermem gereken bir sürü mesaj, bir sürü mektup var. Biliyorsun, bazılarının aksine, benimle konuşmayı uman bir sürü insan var.”

“Keely! Haksızlık ediyorsun. Sesini duymaktan ne kadar mutlu olduğumu biliyorsun.”

Keely bunun üzerine yumuşamıştı. “Biliyorum anne. Belki bu hafta ziyaretinize gelirim diyordum. Arabaya atlar...”

“Oh, tatlım, bu hafta müsait değiliz. Biz, şey, çok meşgulüz. Seni hafta sonu yeniden ararım, yine konuşuruz tamam mı?”

“Tamam anne. Tamam. Bu hafta sonu. Ben...” Keely’nin sesi kısılmıştı. Derin bir nefes alıp kendini konuşmaya zorladı. Kendini, onu görmek bile istemeyen bir anneye o sözleri söylemeye zorladı: “Seni seviyorum anne.”

“Ben de seni seviyorum bebeğim. Yakında görüşürüz.”

Keely telefonu kapadıktan sonra başını kollarının arasına aldı; tozlu masasının başında, sessiz ofisin orta yerinde öylece durdu ve sonunda gözyaşlarına teslim oldu.

3. BÖLÜM

Günümüz; Kaosun ve Gecenin Tanrıçası Anubisa' nın Yarattığı Hiçlik

Justice, tamamen acıdan oluşan karanlık boyutun içerisinde oradan oraya savruluyordu. Zihni, benliğine dair en ufak bilinç taşıyan anılarını bile yamyamca yiyip bitiriyordu. Kara büyücülerin hazırladığı yoğun, bulanık, zehirli bir iksir gibi habis bir ıstırap bütün bedenini sarmış, ondan geriye sadece bir zavallı, bir köle yaratıp, sapkın ve işkence dolu bir oyunun gönülsüz bir oyuncusundan başka hiçbir şey bırakmayana dek tüm benliğine musallat olup onu harap etmişti.

Bilinci giderek sönüp titrek, ufacık bir aleve dönmüştü. İsmi biliyordu; adının, sonsuz bir adaletsizliğin ortasında adaleti temsil eden Justice olduğunu biliyordu. Yaptığı fedakârlığın uzun zaman önce isimleri zihninden sökülüp atılmış olan Diğerlerini kurtardığını biliyordu. Ama asalet acının karşısında güçsüzdü; acı asaleti kemirip bitiriyor, kudreti tüketiyor, gururu bir lokmada yutuyordu. Bedenden geriye ka-

lanlar, zihne asit gibi yakıcı bir başkaldırıyla saldırmadan önce bedeni kemiriyordu. Zihin avaz avaz bağırıp, adeta uluyordu; kanını yalayan, onun dehşetinden beslenen ve özlem-den kapkara, ölü bir mizah yaratıp gülen amansız bir şeytana karşı sessiz çılgınlık atıyordu.

Ama anılar gözünün önünde yanıp yanıp sönüyor, her yitip gittiklerinde onu bir kez daha harap ediyordu. Öncelikle; sadece ilk anılarından bir kuple. Mağara vardı; ve sonrası... Sonrası acının başladığı yerdi. En azından bu kadarından emindi.

Bilinci yavaş yavaş uyanırken, Justice gözlerini bir kâbusa açmıştı. Burası dokuz cehennemin en alt katı olmalıydı. Tam da Vegas'ın dizayn ettiği gibi.

Dünyanın en büyük yatağında uzanmış karyola sayvanına bakıyordu. Sayvanın dört bir yanından aşağı perdeler iniyordu; –bu bir şaka olmalı– siyah ve kırmızı saten. Hiç abartılı kaçmamış canım. Yatak başının üzerinde, en azından birkaç fizik kuralını altüst ederek sapkın cinsel eylemlerde bulunan, satirlerin ve mutant görünümlü nimfaların oymaları vardı. Justice saten perdelerden sonra bunlara şaşırmamıştı bile.

“Bunlarla kimi kandırıyorsun? Dekoratör olarak ikinci sınıf bir porno filmin set tasarımcısını mı tuttun? Birazdan bum-çika-bum-bum diye bir müzik de başlarsa beni kaçtı bil,” dedi.

Bu sözcükler ağzından çıktığı anda, olanları hatırla-

miştı. Mağarayı. Yaptığı fedakârlığı. Gönüllüymüş gibi görünmesi gerekiyordu.

Ama Anubisa hiçbir şeyi unutmamıştı. Yatak odası dekorasyonu konusundaki zevki tartışılırdı belki ama aptal değildi. Şeytani, canı, sapkın ve takıntılıydı ama aptal değildi.

Tanrıçaların aptal olduğu pek görülmezdi zaten.

Dokuz cehenneme hükmedenlerin bile.

Sanki ruhunda hüküm süren öfke ve ölüm, narin figürünün ağırlığına ağırlık katıyormuşçasına; yatağın kenarında oturduğu yer çökmüştü. Uzanıp kalçalarına dek inen karman çorman saçlarının bir tutamına dokundu. Sanki eli, kendi isteği dışında hareket etmişti. Belki gerçekten isteği dışında geliyordu her şey. Belki de onu öyle ustaca manipüle ediyordu ki Justice bunu fark etmiyordu bile.

Ama buna inanmayı seçerse kaderine teslim olması gerekirdi. Onu öldürmeye çalışıp, kendi için intihar sayılan aptalca bir sona sürüklenirdi.

O bir Tanrı değildi belki, ama aptal da değildi. Doğru zamanın gelmesini bekleyecekti.

"Mobilyaları beğenmediysen hemen değiştiririm," dedi Anubisa, çocuğuna bir hediye bahşeden cömert bir annenin kaygısız edasıyla. "Burada hoşuna giden hiçbir şey yok mu?"

Justice yüzlerce yıllık ömründe kadınlar hakkında bir iki şey öğrenmişti tabii. Bu Tanrıçanın, bin yıldır Atlantis'in başına bela olan bu musibetin az da olsa ölümlü bir kadına benzediğini görmek Justice'in hem hoşuna gitmiş hem de onu bir nebze rahatlatmıştı.

Acaba o da zamanın birinde bir ölümlü müydü?

Acaba bunu ona sormaya cesaret edebilir miydi?

"Aslına bakarsan var," diye gürlledi. Kumar oynuyordu. Cüretinden ötürü Tanrıçanın onu öldürmemesini umuyordu. Tanrıçayı kolundan tutup yanına doğru çekti. "Güzelliğin kusursuz ve bunu sen de çok iyi biliyorsun."

Usluca gülümsediği sırada Tanrıçanın gözbebeklerinde kıızıl bir ışık yanıp sönmüştü. "Benim kusursuz yanlarım çok, savaştı. Dahasını keşfetmeye hazır mısın?"

Atağa geçmek üzere Justice 'in üzerine eğildiği sırada gülümsemesi tüm yüzüne yayılmış, vampir dişleri uzamaya başlamıştı.

Acılar anılarını kemirdiği halde, kanaat Justice 'in bilincini uyandırmıştı. Demek ki işbirliği yapmıştı. Onu arzuluyor numarasına yatmıştı. O anda teni bedenini terk edip kaçmak istedi.

Şeytan hangi noktada insanın ruhuna işliyordu acaba? Köpeklerle yatan derler ya... Peki, Tanrıçalarla yatınca ne oluyordu? Dağaslanı boyundaki mutant pirelerin, ciğerini yediğine dair imgelemler, aklının başında olduğu konusunda pek güven tazelemiyordu ama bu bir anlık kara mizah ona birilerini hatırlatmıştı.

Bir şeyleri.

Kendisi miydi bu acaba?

Ama bilinci bir kez daha sönmüştü ve o kısa süreli beraklık acının etkisiyle karanlığa gömülmüştü. O Justice 'ti ve

yıllardır, belki yüzyıllardır ya da bin yıldır acının içine gömülmüş yatıyordu. Ya da belki sadece dakikalar olmuştu. Ama acı zamanın gerçekliğinin ötesinde işliyordu; ta ki geriye hırpalanmış ve işkenceye uğramış bir algının deliliği kalana dek.

Fakat benliğinden arta kalan o titrek ışık hâlâ oradaydı. Bekliyor, izliyor ve plan kuruyordu. Çünkü o Justice'ti ve -sıra ona gelene dek kaç sonsuzluk geride bırakılmış olursa olsun- adalet yerini bulacaktı.

Beyhudeliğin karşısına dikilen cesareti, kati bir ümitsizliğin gölgesinde çömelmiş duran ümidini ödüllendirmek istercesine, karanlığın içinde bir pencere açmıştı ve Justice gölgelerin arasında bir yüz gördü. Öteki'nin yüzü, kendi yüzü değil, kendi zihni değil, Justice değil. Bu yüz bir kadındı ama şeytan değildi. Dişi bir ölüm, karanlık ya da çaresizlik değil. Onun yüzünü izlerken, *onu* izlerken, o capcanlı yeşil gözler Justice'i büyülemişti. Yeşil gözleri öyle parlaktı ki bir ışık huzmesi olup, onun sonsuz karanlığının üzerine düşmüşlerdi. Justice'in gözünün önündeki hayal genişlemişti. Şimdi ellerini ve gövdesinin üst kısmını görebiliyordu. Elleri boynunda bir şeye dokunuyordu.

Ahşap bir oyma mı?

O şeyi alıp dudaklarına götürmüştü. Zümrüt yeşili gözleri yaşarmış, gözyaşları usulca yanaklarından aşağı süzülmüştü.

Birdenbire zihninde bir ışık yanınca akli bir an için neredeyse başına geldi. Bunun ne olduğunu biliyordu. Bu; balık şeklinde, küçük, ahşap bir oymaydı. Palyaçobalıklarına benzeyen, tuhaf şekilli bir tür. Ama sadece okyanusun en derin-

lerinde gördüğü bu balıklar Atlantis'i çevreleyen kubbenin kenarında toplanır ve onları izleyen çocukları eğlendirirdi.

Tıpkı yıllar öncesinin o masum günlerinde onu da eğlendirdikleri gibi.

Yeryüzünde yaşayan kimsenin bu balıkları görmesi mümkün değildi. Oyma başka birine ait olamazdı. Bu kadın her kimse, elindeki oyma ona aitti. Yalnız başına, sessizce ağlarken hâlâ dudaklarına bastırmakta olduğu oymanın üzerine, kristal berraklığında bir damla yaş düşmüştü. Justice her nasılsa –bu ne kadar imkânsız görünse de– o gözyaşının acısını göğsünde hissetmişti.

Belki imkânsız, belki de değil. O oyma ikisini birbirine bağlıyordu. Justice'in ağzından özleme, kayıplara ya da yalnızlığa dair sessiz, kelimesiz bir çığlık yükseldi ve bu, artık nasıl bir büyü nasıl bir halüsinasyonsa aralarında dalga dalga yayıldı. Çığlığını duymuştu.

Onu duymuştu ve bir an, sadece bir an, nefesi kesilmiş, o güzel gözlerini kırıpştırarak sanki direkt Justice'in gözlerinin içine bakmıştı.

Sonra hayali silindi, o serap yok oldu ve Justice bir kez daha karanlığa gömüldü. Ama çaresizliğe geri dönmemişti çünkü o sırada inkâr edilemez bir gerçeği fark etmişti.

Kendisi, *ona aitti*.

Ya da sadece hayal gücünün bir ürünüydü. Sonsuz bir karanlığın içerisinde tek başına, havada öylece asılı duran Justice, kahkahalarla gülmeye başladı.

4. BÖLÜM

Rowes Rıhtımı, Boston

Alexios ay ışığının altında yeni paralar gibi gıcır gıcır parlayan, tuğla ve granit kaplı devasa binaya baktı. Binlerce yıllık kibrin eseri. Gözlerine inanamayarak bir ısıklık öttürüp Brennan'a döndü. "Şaka yapıyorsun herhalde? Genel Merkez burası mı? Ah, Algoragni Müritleri'nin terk edilmiş depolarda ve nemli, ıslak bodrum katlarında hırsız gibi dolandığı o güzel günler geride kaldı demek."

Alexios neredeyse kendi kendine gülmeye başlayacaktı ama durumun komik hiçbir yanı yoktu. Bu, iki erkek arasındaki sıradan konuşmalardandı.

Bahsi geçen erkekler, Boston Limanı'nı civarındaki, dizel yakıtla karışık keskin deniz tuzu kokusuyla yüklü hava akımlarının üzerine binip buraya gelebilmek için su üzerindeki güçlerine başvurmuş, yüzlerce yıldır hayatta olan iki Atlantis Savaşçısı olsalar bile.

Christophe da bir anda havada belirmiş, onlara katıl-

mıştı. Üzerindeki Firefly tişörtü ve eskitilmiş kot pantolonu Alexios'un, Brennan'ın ve Yedilinin diğer üyelerinin Atlantis'in dışındaki görevlerde giydikleri koyu renk giysilerle tam bir tezat oluşturunuyordu. Prens Conlan'ın elit korumalarının ve savaş güçlerinin; asi çocuğu oynayan üniversiteli, gotik tipler gibi görünmesi pek normal bir durum değildi elbette.

Christophe sanki bu düşünceleri duymuş gibi var gücüyle gözlerini Alexios'a dikti ve Alexios o anda giysilerin hiçbir ifade taşımadığını fark etti. Christophe'un zapt etmekte zorlandığı gücünün ağırlığı gözlerinde parlıyordu ve kılık kıyafetin bununla hiçbir alakası yoktu. Bu savaşçı okyanusun en kuytu derinlikleri kadar soğuk, buz gibi bir katildi.

Ama şimdi Christopher'ın ahlak ve vicdan anlayışına ya da bu anlayışa sahip olup olmadığı sorusuna kafa yormanın zamanı değildi. Geçen zamanın karamsarlığıyla hâlâ hayatta olduğuna dair tüm umutlarını kaybetmeden önce Justice'i bulmaları gerekiyordu.

"Haydi gidip bir kolaçan edelim," dedi Alexios sessizce. Üç savaşçı, sise dönüşüp Boston Limanı'nın buz gibi sularının üzerinde on metre kadar yükselmmişti.

Poseidon'un savaşçıları röntgenciliğe hazırlanıyordu.

Bunun düşüncesi bile Alexios'un midesini bulandırmıştı. Özellikle de görecekleri şeyin acıdan haz alan bir tarikatın üyeleri olduğu düşünülürse. Ama bunun bir önemi yoktu. Lort Justice'i bulmak için canını bile vermeye hazırdı. Hepsi hazırды. Bunun için birkaç tane hasta ruhlu, sapık tarikat üyesini takip etmek bedel bile sayılmazdı.

“Buluşma yerlerine inanmak güç olsa da,” diye ekledi Alexios sesli olarak.

“Yeni düzene alış artık,” dedi Christophe alaycı bir gülümsemeye. “Anubisa’nın sapkın tarikatı; çürümüş ruhlar büyük paralar ve önemli ilişkilere sahip üyelerden oluşuyor. İnsanlar bu bina kompleksine ‘Boston’a Uzanan Geçit’ adını vermiş. Anubisa’nın yardımcılarının dünyanın geri kalanına kazık çakmaları için bundan daha iyi bir yol olabilir mi?”

“Kazık çakmak. Tabii ya. Vampirlere tapman bir tarikat. Kazıklar. Çok komiksin,” dedi Alexios ama biraz olsun gülümsememişti. “Nerdeler?”

Brennan sanki paslanmış ses tellerini açmak istiyormuş gibi boğazını temizledi. Bu savaşçı son dönemde giderek daha uzun süreler boyunca sessizliğe gömülüydü. Alexios meraklanmadan edemiyordu, acaba yüzyıllardır hiçbir hissini belli etmiyor olması Brennan’ı yormaya mı başlamıştı? “Quinn Atlantis’e yolladığı mesajda, tarikatın, seremonileri Boston Liman Otelı’nin çatı katı dairesinde düzenlediğini söylemişti. Otel bu binanın içinde.” Geniş bir alana yayılan çok katlı binaların oluşturduğu kemerin belli bir bölümünü işaret etmişti.

Alexios gözlerini kıstı. “Hastalıklı oyunlarını lanet olası lüks bir otelde oynuyorlar. Sırada ne var? Beyaz Saray mı? Belki de Lincoln’ün yatak odası ha?”

“Abraham Lincoln bugün koltuğunda oturan mıymıntıyı görse midesi ağzına gelirdi,” dedi Brennan. Sesi öyle sakindi ki kendisinin de aynı hisleri paylaşıp paylaşmadığı belli olmuyordu. “Ama Başkan Warren’ın, Müritlere katıldığına dair

bir işaret yok henüz.”

Christophe başını arkaya atıp güldü. “Bu ülkenin First Leydisi gibi bir baş ağrısıyla evli olduktan sonra, yoğun acılardan cinsel haz duyan bir tarikata katılmanın ne anlamı var ki?”

“Şimdilik politik spekülasyonları bir kenara bıraksak iyi olacak,” dedi Brennan. Sesinde hafif bir buyurganlık seziliyordu. “Biz Poseidon Savaşçılarıyız ve her ne kadar hoşumuza gitmese de insanlar ve lider seçimleri konusunda fikir yürütmek bize düşmez. Bizim onurlu görevimiz, onları öncelikle gecenin gölgesinde saklanan bu avcılardan korumak.”

“Doğru. Kurtları sofralarına davet eden aptal kuzuları korumak Atlantis’in en onurlu görevi,” dedi Christophe alaycı bir ses tonuyla. “Biçimdeğiştirenler ve vampirler, varlıklarını insanlığa duyurdukları son on yılda kontrolü ele geçirdiler. Meclis’teki vampirler yetmiyormuş gibi şimdi İngiliz Parlamentosu’na da sızmaya başladılar. Biçimdeğiştirenler medyayı kontrol altında tutuyor. Etrafta oraların sahibiymiş gibi dolanıp duruyorlar. Ah, bir dakika; zaten sahibiler.”

Christophe antik Atlantis dilinde bir şeyler homurdandı ve elini havayı keser gibi aşağı indirdi. Bu hareketiyle, havada bir su hortumu belirip yukarı doğru yükseldi. Christophe suyu sonunda serbest bırakana dek hortum öyle bir yükselmmişti ki hepsinin botlarına sular sıçramıştı.

Alexios genç savaşçıyı azarlamamak için dişlerini sıktı. Ne de olsa Christophe da diğerleri gibi çıldırtan bir öfke içinde olduğundan böyle davranıyordu. “Şimdi bunların hiçbirine ayıracak vaktimiz yok. Bu tarikat üyeleri Justice’i bul-

mamıza yardım edecek bir şeyler biliyor olabilir. Bu akşam önemli olan tek şey bu. Görevimiz ne pahasına olursa olsun bu bilgiyi onlardan almak.”

Üç savaşçı ışıldayarak sise dönüşüp çatı katına doğru yükseldiği sırada Alexios, kendisinin de Anubisa'nın esiri olduğu zamana dair anılarını kafasından atmaya çalıştı. Anı kelimesi kafasına üşüşen bu düşünceleri açıklamaya yetmiyordu. O anılar daha ziyade bütün bedenine ve zihnine işleyen işkencelere tam anlamıyla bir geri dönüş gibiydi. Sanki metal uçlu kırbaçların ya da o şeytanın zihnine ettiği tecavüzlerin acısını bir kez daha çekiyor gibi.

İki yıl boyunca vampir Tanrıçanın esiri olmuştu. Üstelik bir yanlış anlaşılmadan ötürü. Tanrıçanın, Poseidon'un ona yıllar önce bir yanlış yaptığını zannetmesinin bedeli olarak. Ve bu öyle eskiye dayanan bir meseleydi ki olayın aslına dair anılar çok önce zamanın sularında kaybolup gitmişti. En azından ölümlüler için.

Tanrıçaların hafızası ise çok ama çok güçlüydü.

İki yıl boyunca tekrar tekrar ölümle burun buruna getirilip ölümün dahi ötesini görmüştü. Hayatta kalmasını sağlayan şey ise kendi gücü ya da cesareti değildi. Bu sadece, Tanrıçanın öncelik listesinde ne kadar aşağılarda yer aldığı kanıtliyordu. Tanrıça sapkın oyunlarını onun üzerinde oynamak için çok vakit bulabilseydi şimdiye çoktan ölmüş olurdu.

Ya da ölmekten de beter hale gelir, onun ağzından çıkacak kelimelere bakan zavallı bir oyuncak olurdu. Bir erkek bir Tanrıçayı yenemezdi nasılsa; Atlantisli bir savaşçı olsa bile.

Anılar ruhunu titretirken kendini odaklanmaya zorladı. Göreve konsantre olmaya çalıştı; Justice'e, aynı görev için omuz omuza savaştığı dostuna. Ve dört ay boyunca Anubisa'nın özel ilgisine maruz kaldıktan sonra aradıkları Justice'ten geriye bir şey kalmış mıdır, bunu düşünmemeye çalıştı.

Otelin en üst katındaki doğru pencereyi bulmaları sadece birkaç dakikalarını almıştı. Oda sakinlerinin utanmazlıklarının ve teşhirci eğilimlerinin bir eseri olarak, pencereler ağzına kadar açıktı. Kendi yaralı yüzünün camdaki yansımasının ardında uzanan ve direkt Dante'nin kaleminden çıkmış gibi görünen bu manzara karşısında bir an nefesinin kesildiğini ve dudaklarının titrediğini hissetti Alexios.

Büyük olasılıkla en iyi kalitedeki, pahalı otel mobilyaları duvarların kenarına çekilmiş ve süitin orta yerinde kabaca kare şeklinde, açık bir alan yaratılmıştı. Terden sıırıslık olmuş, çıplak onlarca beden akıllara zarar pozisyonlarda kıvranıyordu. Kırmızı cüppeli birkaç müridin kıvrıla kıvrıla dönen formları bir kurbandan diğetine uzanıyordu. Kırmızı cüppelilerin her birinde kırbaçlar ile daha karanlık amaçlarda kullanılan çelik alet edevatlar vardı ve bunları kullanarak titiz hareketlerle kurbanlarında yaralar açıyorlardı.

İşin en kötü tarafı, tüm olay kasıtlı bir ritimle ilerliyordu: sapkın bir dansın acı koreografisi.

Oyunun oyuncularının üzerinden akan kanlar açık krem rengi halının üzerine işleyerek şok edici canlılıkta ve neredeyse gerçekdışı bir parlaklıktaki kırmızı renge bürünüyordu. Cüppeli siluetler Alexios'un gözlerinin önünde tenlere yeni

yaralar açıyor, çıplak insanları bağırtıp yerde iki büklüm kıvrandırıyor.

Alexios'un ağzından kendi anadilinde antik bir küfür savruldu. Yeniden cismani formuna dönmüştü ama hançerlerini çektiği sırada içeridekilerin onu görmemesi için gölgelerin arasına gizlendi.

Brennan'ın düşünceleri havada dalgalanıp Alexios'un zihnine ulaşmış, onu yarı yolda durdurmuştu. *Bekle Alexios. Lideri beklemeliyiz. Bu insanlar tahmin ettiğin şekilde tepki vermiyor ve bizim bu şekilde araya girmemizden hiçbir şekilde hoşnut kalmayacaklardır. Bu noktada acele etmenin bize bir faydası olmayacak.*

"Cehennemler aşkına, sen neden söz ediyorsun? Kırbaçlar derilerini yüzüyor. Bana sorarsan araya girmenin tam zamanı," diye cevap verdi Alexios kısık bir ses tonuyla.

Christophe yanı başında bedenine bürünmüştü. Gözleri şimdiden kudretle parlıyordu. "Şu hastalıklı piç kurularına baksana Alexios. Bu hoşlarına gidiyor resmen."

Alexios başını çevirip yerde acı içinde kıvranan insanlara baktı. "Hoşlanıyor olamazla..."

Sözü yarım kalmıştı. Tutsaklığı sırasında bunu Müritlerden çok görmüştü. Acı aracılığıyla –hem kendi acıları hem de başkalarınıninkiler– cinsel haz duyanlardan bir tarikat yaratmışlardı.

Ama en kötüsü, tapındıkları karanlık Tanrıça gibi kan emicilerdi. Onun gururlu kanından olanlar.

Bunlar sadece insandı.

İnsanlar. Ve bir yandan acı içinde kan dökerken bir yandan da o halinin üzerinde, oracıkta birbirlerini beceriyorlardı.

Alexios midesinin safrayla dolduğunu hissetti. “Poseidon, sen bizi koru. Bu uzun zamandır gördüğüm en iğrenç ş...”

Christophe sözünü kesti. “Herkesin hayatı kendine Alexios. Sen, artık ne tür bir sapkınlıkla, Anubisa’nın güzel yüzüne yaptıklarından hoşlanmamış olabilirsin ama bu, bazılarımızın oyunu biraz sert oynamayı sevmediği anlamına gelmez.”

Alexios diğer savaşçıyla yüzleşmek için bir hışım arkasını döndüğü sırada Brennan’ı bileğini tuttuğunu hissetti. O ana dek yumruğunu havaya kaldırmış olduğunu fark etmemişti bile. “Christophe’un sözleri her zamanki gibi maksadını aşıyor eski dostum,” dedi Brennan sakın bir ses tonuyla. “Ama burada yalnızca üç kişiyiz ve Lort Justice’in nerede olduğuyla ilgili bir şeyler öğrenmeyi umuyorsak aramızda herhangi bir çekişme çıkmasına göz yumamayız.”

Alexios başını sallasa da hâlâ bakışlarıyla Christophe’un kafasında adeta bir delik açıyordu.

“Haklısın Brennan. Ama bu iş bittiği zaman görüşeceğiz.”

Christophe dönüp bakmamıştı bile. Gözleri hâlâ pence-rede, vücudunun iki yanında sallanan avuçlarını bir açıp bir kapatıyordu. Üzerinden dalga dalga güç yayılıyordu. Alexios bir an kafatasının patlayacağını düşündü.

“Christophe, kes şunu. Hemen.”

Christophe cevap verme zahmetine girmemişti ama Alexios’un kafasındaki basınç dinmeye başlamıştı. O sırada Christophe’un bütün bedeni kasıldı. Cama doğru işaret ediyordu. “Aradığımız yavaşak bu olsa gerek. Bak, cüppeliler

nasıl da önünde eğilip el etek öpüyor.”

Odada volta atan bu adam –daha doğrusu vampir; böyle balık karnı kadar beyaz bir benze sahip olan birinin yaşaması imkânsızdı – en az iki metre boyunda olmalıydı. Kel kafası sanki üzerine yağ sürülmüş gibi parlıyordu; bedeninin kalan kısmı da öyle. En azından görebildikleri kadarıyla, ki bu bile Alexios için çok fazlaydı.

“Üzerindeki ne öyle?” dedi Christophe. Sesi tiksinti doluydu. “Deri ve zincirde son moda olsa gerek.”

“Gözlerim yuvalarından çıkacak,” diye inledi Alexios.

“Ortamdaki moda zevki acınası olabilir ama artık atağa geçsek iyi olacak,” diye mırıldandı Brennan.

Christophe avuçlarını havaya kaldırır kaldırmaz saf mavimsi renkte iki enerji topu belirdi. Poseidon’un gücü bir elektrik akımı gibi içinden geçiyordu sanki. “Bana uyar,” dedi.

“İnsanlara zarar verme,” diye bağırdı Alexios ama çok geç kalmıştı. Christophe enerji toplarını tavandan yere dek uzanan camdan duvara fırlatmıştı ve cam, kulakları sağır eden bir patlamayla bin bir parçaya ayrılmıştı.

Pencerenin yakınında duran tarikat üyeleri çığlıklar atıp kan içindeki ellerinin ve dizlerinin üzerinde emekleyerek kendilerine doğru gelen cam parçalarından kaçışmışlardı. Odadaki herkes pencerenin yanından uzaklaşmaya çalışırken her tarafta bağırış çığırışlar başlamıştı.

Harika. *Bu*, otel güvenliğini alarına geçirmezse hiçbir şey geçirmezdi herhalde. Alexios çabuk tarafından Poseidon’a bir dua etti. Hiç değilse güvenlik görevlilerinin Biçimdeğişti-

renlerden olmamalarını umuyordu. Sonra Christophe'un itele-yip öne geçerek camın üzerinde açılan delikten içeri girdi.

Atlantisliler uçarak bir hışım odaya dalmış, camlarla kaplı zemine ayak basmışlardı. Tarikat üyeleriye bu beklen-medik misafirlerle aralarındaki mesafeyi olabildiğince açabilmek için odanın diğer köşesinde iyice birbirlerine sokulmuşlardı.

Liderleri dışında. Vampir doğrudan Alexios'un gözleri-nin içine baktı ve gülümsedi. "Sizi daha önce bekliyordum ufaklıklar. Kendinizi Algolagnia yoluna adamaya mı karar verdiniz? Ben, Xinon. Acının nasıl hazzıya dönüştürüleceğini sizlere bizzat göstermekten şeref duyarım."

"Asıl biz sana acının acıdan başka bir halt olmadığını göstermeye geldik, seni lanet kan emici," dedi Alexios. Bir yandan başka bir tehdit olup olmadığını görmek için gözle-riyle odayı kolaçan etmişti. "Külotun hoşmuş bu arada."

Vampir başını önüne eğip iç çamaşırı niyetine giydiği iki deri kayıştan oluşan giysi parçasına bakarak yine gülüm-sedi. "Evet, senin de... konuğumuz olduğun süreçte oyunla-rımızdan oldukça keyif aldığını duydum."

Alexios'un, Christophe'un çektiği aptalca numaradan sonra güçlkle zapt ettiği öfkesi şimdi patlama noktasına ulaşmıştı. Hançerlerini havaya kaldırdı. "Bak vampir bozun-tusu, gerçek ölümü tatmaya çok yaklaştın haberin olsun. Ye-rinde olsam çenemi kapalı tutardım."

Brennan elinde ninja yıldızlarıyla odada volta atmaya başladı. Savaşçının yüzündeki buz gibi ifade, nedense, bir

köşede toplanıp sızlanan insanların üzerinde yatıştırıcı bir etki bırakmıştı. Yanından geçtiği her grup ondan biraz daha uzaklaşıp elleriyle ağızlarını kapatıyordu.

Brennan onları görmezden gelip ortaya bir soru yöneltti. “Burası düpedüz zihin kontrolü kokuyor. Christophe, insanları rahat bırakır mısın lütfen?”

Odanın diğer tarafta duran Christophe ise lidere adım adım yaklaşmış, elindeki enerji toplarını çeviriyordu; bu kez iki elinde de ikiye tane vardı. Gözleri, içindeki güçle öyle bir parıldıyordu ki insanlar elleriyle gözlerini kapamışlardı. “Belki de şu ihtiyar Xinon’u öldürürsem olay çözülür,” dedi.

Vampir başını arkaya atıp gülmeye başladı. “Beni korkutmaya mı çalışıyorsunuz Atlantisli? Bin yılı aşkın süredir yaşıyorum ben. Savaşları, kıtlıkları ve ellerinde meşaleleriyle küçük kasabalıların cadı avlarını atlatmışım.” Xinon durup başını iki yana salladı. Kulaklarındaki gümüş halka küpeler ışıktan parıldamıştı. “Ne klişe ama. Bana karşı bir tehdit oluşturabileceğinize inanıyor musunuz hakikaten?”

“Tanrıça diye tapındığın o kaltağın Lort Justice’i nerede tuttuğunu bana derhal söylemezsen tehdit neymiş göstereceğim sana,” diye gürledi Alexios. Önceden anlaştıkları şekilde hançerini havada salladı ve bu işaretle birlikte Brennan ve Christophe’la birlikte vampirin üzerine yürümeye başladılar.

“Duyduğum kadarıyla Lort Justice’iniz, Kaosun ve Gece’nin Yüce Tanrıçası Anubisa’nın kollarına kendi rızasıyla atılmış,” dedi vampir onları kışkırtırcasına. Dişleri uzarken hafifçe tıslamıştı, çömelip yere oturdu. “Belki de lordunuz

bulunmak istemiyordur. Belki de şu an Tanrıçanın kollarında uzanmış, lütuflarının tadını çıkarıyordur.”

Alexios'un kıpırdamasına, hatta düşünmesine bile fırsat kalmadan Brennan kollarını öne doğru atmıştı. İki gümüş yıldız o anda hızla havaya fırladı. Alexios'un güçlü Atlantisli gözleri dahi olup bitenleri takip edememişti.

Yıldızlar birbiri ardına öyle bir kuvvetle vampirin boğazına saplanmıştı ki ilki boğazını yarısına kadar delmiş, diğeri işi tamamlamıştı. Justice'i bulmak için tek umutları olan bu vampir asidik bir sıvıya dönüşüp halıyı eriterek çimento döşemeye nüfuz ederken Alexios şok ve öfke karışımı bir hissiyatla öylece bakakaldı.

Bir hışım dönüp Brennan'a baktı. “Sen ne yaptığını sanıyorsun? Onu konuşturacaktık, ona ihtiyacı...”

Fakat Brennan'm yüzündeki ifadeyi görünce ağzı bir karış açık kalmıştı. Yüzyıllardır sakinliğini koruyan o ifade-den eser yoktu. Gözleri erimiş gümüş gibi parlıyordu ve bütün bedeni öfke olduğunu tahmin ettiği bir duyguyla titrerken yüzü buruşmuştu.

Hiddet. Brennan'ın hiddeti; ki o sonsuza dek hiçbir duyguya teslim olmamakla lanetlenmişti.

Christophe'un ıslığı Alexious'un aklını başına getirdi. “Cehennemler aşkına, bu da nerden çıktı? Brennan? Yüzyıllardır kendini tuttun da şimdi mi patladın?”

Alexios konuşamıyordu bile. Sanki bir anda dünya tersine dönmüştü; balıklar uçuyor, kuşlar yüzüyordu. *Brennan hiddetleniyordu.* Bunun şokuyla adeta aklı başından gitmişti.

Ama belli ki Brennan'ın hepsinin adına söyleyecek çok sözü vardı. Savaşçının sıkıldığı dişlerinin arasından yakıcı sözlerden bir kasırga kurtulmuştu; kadim Atlantis dilinin ahenğiyle lirik hale gelen, acı, sert sözler. Konuşurken gözleri o tuhaf, metalik renkle parlıyordu. Ama Brennan'ın sıkıldığı yumruklarından kanlar damlamaya başlayana dek Alexios, savaşçının o keskin ninja yıldızlarını hâlâ elinde tutmakta olduğunu fark etmemişti.

Fakat Brennan kanı da acıyı da hissediyor gibi görünmüyordu çünkü hâlâ o kısık, boğuk sesiyle birbiri ardına küfürler sıralamaya devam ediyordu. Şimdi ağır ağır etrafında dönüp gözlerini odaya, etraftaki insanlara çevirmişti. Dudaklarından rahatsız edici bir nakarat dökülüyordu. Hâlâ Atlantis dilinde konuşuyordu ama Alexios her bir kelimesini anlıyordu tabii. Bu ne de olsa onların anadilleriydi.

“Öldür onları. Öldür onları.”

“Öldür onları, *şimdi*.”

HASRET KARDEŞ

5. BÖLÜM

Ekim, 1776

Kuzey Amerika İngiliz Kolonileri'nin öncü birlikleri

Justice, atın toynaklarının havalandırdığı tozlar toprak zemine inip etraf sakinleşene dek öylece durup sessizce etrafı izledi. Batan güneşin son ışıkları belli belirsiz patikanın üzerinde bir hayır duası gibi ısıltılı parlıyordu; doğa bile atının taşıdığı haberleri onaylıyor gibiydi.

Bağımsızlık.

Görünüşe bakılırsa temmuz ayından beri yani; bu deli cesaretine sahip insanlar İngiliz yönetiminden ayrılıp bağımsızlıklarını ilan ettiklerinden bu yana, durum buydu. Uzak-taki bir monarşinin baskılarından kurtulmuşlardı. Bilindik ve bilinmedik tehlikelerle dolu bu topraklarda yaşam mücadelesi vermekte özgürdüler. Ama sonrasında bu insanlar da işi fazla ileri götüreceklerdi tabii. Uzak kıyılardan yeni gelen bu yabancılar, kendileri bu topraklara adım atmadan çok önce burada yaşamış, burada doğup büyümüş olan diğerlerinin yu-

valarını fethetmeye kalkacaktı.

Döngü hiç değişmiyordu. Savaş ve fetih. Zafer ya da teslimiyet. Barış, delilerin hayalini kurduğu bir fanteziydi sadece.

“Bunun olacağını biliyorduk,” dedi Ven yanına gelerek. “Bu koloniciler hoşuma gitmiyor değil. Şu yürekli, babayiğit halleri filan. Ama yerlilerin söyleyecek bir iki çift sözü var tabii. Özellikle şu Illini kabilesinin şefi. Çok iyi, sakın bir adam ama savaşmadan teslim olacağına benzemiyor.”

Justice iç geçirdi. “Haklısın. Keşke her şey başka türlü olsaydı.” Justice arkasını dönüp kafasında rakun derisinden şapkasıyla Atlantis prensinin şaşılacak haline baktı. “Yürekli babalıklar?”

Ven yüzünü buruşturdu, “Mert, babayiğit haller. Döneme ayak uydur biraz.” Prens yerel halkın arasına karışmayı severdi; şimdi de bir kürk avcısı kılığına girmişti. Justice, Ven’in artık Roma’da kimse ihram giymediği için nasıl da hayal kırıklığına uğradığını hatırlayınca sırttı.

“Babayiğit, cesur anlamına gelen bir kelime. Bu insanların büyük kısmı iyi birer savaşçı olurdu; biçimdeğiştirenlere ve vampirlere karşı savaşmayı seçselerdi tabii.”

“Babayiğit ya da değil, bir silah ve fasulyeyle dolu bir karın bu insanların vampir gruplarıyla savaşmasına yetmez,” diye cevap verdi Justice. “Ve hayır, mümkünse ben almayayım. Ölü bir hayvandan yapılmış bir şapka giymeyi reddediyorum. Bir daha sorma.”

“Tamam, trajik derecede sıkıcı varoluşuna devam et o zaman. Fransız bir avcıdan ziyade bir yerliye benziyorsun zaten.”

Bu doğruydı. Beline kadar inen saç örgüsü insanlarda onun bir yerli olduğu kanaatini yaratmıştı; bazı yarım akıllara göre, daha da beteri, bir melezdi. Görev icabı girip çıktıkları bir iki salonda rastladıkları... o hoş kokulu müdavimler durumu kendisine nazikçe belli etmişlerdi.

Bir iki tanesi satır aralarına imalar sıkıştırmaya çalışmıştı tabii. Ama sonra Justice'in yanından asla ayırmadığı, sırtında taşıdığı kılıcın eskimiş kabzasını görüp susmuşlardı elbette. Belki de yalnızca gözlerinde, arkasından kimsenin ağlamayacağı bir cenaze töreninin taahhüdünü görmüşlerdi.

Öyle ya da böyle bir daha hiçbiri konuyla ilgili tek bir söz bile söylemeye cesaret edememişti.

Justice, kendisi de bir savaşçıyken, bir başkasını savaşçılıkla suçlamanın ikiye bölme olduğu farkındaydı. Ama insanın kendini bilmesi de farklı bir özgürlüktü. Eğer Deniz Tanrısına kılıcını, alımlarını ve ruhunu teslim etmiş biri özgürlüğünü ilan edebilirse tabii.

"Atlantisliler bir Bağımsızlık Bildirgesi imzalarsa Poseidon'un tepkisi ne olurdu acaba?" dedi duygusuzca.

Ven'in ağzı bir karış açık kalmıştı. Sonra başını arkaya atıp öyle bir kahkaha patlattı ki atları huzursuzca kıpırdanıp kişnemeye başladı.

"Neden yine atları aldık? Sisle çok daha rahat seyahat etmez miyiz?" Justice atlardan bir iki adım uzaklaşmıştı. "Bu kadar kokulu da olmaz tabii."

"Vampirler bir grup avcıdan fazla bir direniş beklemez," dedi Ven. "Tabii ortalarında birdenbire bir grup süper kahra-

man belirirse durum daha farklı olur.”

“En azından şaşırtma faktörünü lehimize kullanabilir-dik.” dedi Justice kim bilir kaçınıcı kez. Ve bu tartışmayı kay-bedeceğini de biliyordu. Kim bilir kaçınıcı kez.

“Ah, şaşıracaklar zaten merak etme. Senin gibi parlak bir çocuğun kılıç kullanmayı bildiğini kim görse şaşıır.” Ven giderayak taşını atıp gülerek yeniden ateşin başındakilerin yanına dönmüştü.

Justice dudaklarının kenarında beliren gülümsemeye engel olamıyordu. Ven tam anlamıyla bir ağabeydi. Gerçek-ten de Justice’in bir ağabeyi olduğunu kimsenin öğrenmesine fırsat kalmadan dokuz cehennemin en alt katında çürüyecek olması ne acıydı.

Gülümsemesi daha doğmadan sönmüştü. Tıpkı günün birinde bir aileye sahip olacağına dair baş gösteren tüm umut-ları gibi.

Akşam yemeği avlanmış, pişirilmiş ve büyük ölçüde yenmişti; Bastien’in tabağına doldurduğu yedinci ya da se-kizinci porsiyonun dışında. Justice ateşin başında oturmuş, havanın tamamen kararmasını bekliyordu. Vampirlerin ne-rede yuvalandıklarını bilmedikleri için izlenecek en iyi yol, onların saklandıkları yerden çıkıp kan avına başlamalarını beklemektir. Uzun süredir vampirlerin besli alanı olan küçük kasaba biraz gerilerindeydi.

Bu vampirin kan gururu Atlantislilerin dikkatini çekecek

kadar tuhaftı, normal türlerinki gibi değildi. Kan emiciler doğaları gereği başkalarına tabi olmayı ya da otoritelere boyun eğmeyi sevmediklerinden, genellikle küçük gruplar halinde gezerlerdi ama söylentilere göre bu grup oldukça kalabalıktı. Aynı noktada belki yüzlerce vampir yuvalanmıştı.

Anlatılanlara göre lider vampirin özel bir silahı vardı; kendi türünü yok etme gücüne sahip bir mücevher. Bu silah onu terk etme cesaretini gösterecekler için oldukça caydırıcıydı tabii. Hikâyeler, dedikodular bu yaban topraklarda elbette saman alevi gibi yayılırdı ama Conlan yine de durumu araştırmak istemişti. Böylece gelip burada, sınırda yaşayan diğerlerinin arasına karışıp kamp kurmuşlardı.

Ya da Ven'in deyimiyle mahmuzları kuşanıp babayiğitlere katılmışlardı. Justice gülümseyerek başını iki yana salladı ve küçük, alçakgönüllü kamplarına baktı. Kampı kamufaj olarak kurmuşlardı. Önceden kasabalılarla anlaştıkları üzere herhangi bir saldırıda çalınacak kilise çanını duyabilecekleri ve vampirlere zararsız görünecek kadar uzaktaydılar.

Böylece, beklemeye koyuldular. Justice bir savaşçının hayatının bu denli beklemekle geçeceğini tahmin etmemişti. Oymalarına da bu yüzden başlamıştı zaten. Kılıç sesleri duyulmadan ve savaş hiddetlenmeye başlamadan önce bu şekilde kafasını dağıtıyordu işte.

Küçük tahta parçasını avuçlarında çevirdi. Pürüzsüz, damarlı yüzeyinde hangi şekli keşfedecekti kim bilir.

Daha önce bitirdiği ahşaptan küçük vagon, şişko, yuvarlak bir elma ve at; battaniyesinin üzerindeki Atlantis ipeğinin

den kare kumaşa sarılı duruyordu.

Bastien elinde bir tabak rosto ve her zamanki gibi bir avuç dolusu fasulyeyle yanına gelip yere çömelmişti. Başıyla elindeki ahşap parçasına işaret etti. Yüzünde abartılı, pis bir gülümseme vardı. “Şöyle hoş, dolgun kalçalı bir kadına ne dersin?”

Justice gülerek başını iki yana salladı. Bastien’i gördüklerinde bile kaçan yerliler onun savaşçı arkadaşlarının yanında böylesine şakacı olduğunu görseler, şaşarlardı. Neredeyse iki metre on beş santim boyundaki bir savaşçının görüntüsü dahi çoğu zaman belayı daha başlamadan bitirmeye yetiyordu. En azından insanlardan gelebilecek belaları. Öte yandan, iki Atlantisli savaşçı bile yörenin biçimdeğiştirenlerinin kılını kıpırdatmaya yetmiyordu bazen.

Ya vampirler? Onlar zaten ölüydü ve büyük olasılıkla kaybedecek hiçbir şeyleri olmadığına kanaat getirmişlerdi.

Ven ateşe bir dal daha attı. “Yani Justice’in görüp görebileceği tek kadını da ağaçtan kendisinin yontması gerektiğini mi söylemeye çalışıyorsun?” diye seslendi.

Justice ikisini de duymazdan gelip şakalarını başından savuşturarak ağacın içini görmeye çalıştı.

Bu ağaçtan oyacağı şey bir kadın değildi. Çok daha basit bir şeydi.

Sıradan bir şey.

Ona evi hatırlatan, denizin derinliklerini çağrıştıran bir şey. Görevi gereği bu tozlu, taşlı, çorak arazilerde kol gezmeye mahkûm bir savaşçının zihnine hapsolmuş bir aidiyet

duygusunun anısı.

Gözlerini kapatıp parmaklarını ağacın kenarında gezdirdi. Birdenbire ne yontacağını bulmuştu. Cevap her zamanki gibi ansızın kafasında belirmişti.

Bir balık. Bu bir *balık olacaktı*.

Neredeyse kulaklarının kızarmaya başladığını hissedebiliyordu. Poseidon aşkına, bu yüzden onunla ölesiye dalga geçeceklerdi. Onca şeyin arasında lanet bir balık çıkmıştı şansına.

Ama aklına gelen neyse o olacaktı; bir oymayı ağacın ona gösterdiğinden başka bir şekle sokmaya çalışmaması gerektiğini çok önce öğrenmişti. Bu balık başkaydı zaten. Bu balık, Atlantis'in gözlerden uzakta, gizlenerek beklediği o derin sularda gezen bir balıktı.

Belki de asla gelmeyecek bir gün için binyıllarca bekleyen Atlantis'e aitti.

Bu düşünceleri kafasından atıp balığa odaklandı. Politikayla uğraşacak durumda değildi. Şu anda buna kafa yoramazdı. Bu balıklar sürüler halinde kubbenin etrafında dolaşırdı ve çocuklar kıvrıla kıvrıla yüzen bu balıkları izlemeye bayılırdı. Yedi Adaların ışıkları üzerlerine vurunca zengin, yarı saydam, yeşil bir renkle parıldarlardı.

Ay ışığıyla dolmuş zümrütler misali.

Sanki düşünceleri çağırmış gibi, aniden zihninde bir yüz belirmişti. Bir kadın. Gülen bir kadın. Ama gözleri bir hüznün ağırlığını taşıyordu.

Zümrüt yeşili gözleri.

Bastien omzuna bir tane patlatıp onu hayalinden uyardı. Justice bu hayalden uyandığına sevinmiş miydi yoksa üzülmüş müydü bilemiyordu. İki hisse de tam teslim olamadı.

“Şu ahşap kadını düşünürken hayallere daldın galiba ha?”

“Kadın değil. Sadece bir balık.”

Savaşçıların gülüşmelerini bertaraf edip başını elindeki ağaç parçasına çevirdi. Onu gözlerinin önünde görebiliyordu şimdi. Yüzünün narin kıvrımlarını ve açılarını görebiliyordu.

Hayır. Onun yüzü değil. Balık. Sadece bir balık.

Yine de...

Yine de daha fazlası vardı. Nasıl olduysa zihninin bir köşesinde zümrüt gibi parıldayan bir şey; ıslıl ıslıl parlayan *biri* vardı.

Balığı sonraki bir iki gün içinde bitirip sonrasında yerli çocuklardan birine hediye ederdi belki. Bunu saklamanın bir anlamı yoktu. Saklayıp Atlantis’e götürmenin bir anlamı yoktu.

Ne de olsa, zümrütlerin ihtişamı bir yana, bu sadece bir balıktı işte.

6. BÖLÜM

Günümüz, Hiçlik

Ses karanlığı yırtıp, dinlemeyi unutmuş kulaklara ulaştı. Uzakta bir feryat, yakınlarda bir yerde kesik kesik inlemeler. Karanlıkta kocaman bir şey uyanıyordu.

Hiçlik. Justice bu sözcüklerin hiçbir anlamı olmadığını biliyordu; deşifre edebileceği bir anlamı yoktu. O sadece Justice'ti... Atlantis'in Justice'i.

Ama Atlantis zihninin sisinde sinsice saklanmış ne yapıyordu?

Lanet bozulmuştu; laneti o bozulmuştu. Yüzyıllarca, onu kökeniyle ilgili gerçekleri söylediği herkesi anında öldürmeye mahkûm eden bir lanetle yaşamıştı. Sonsuza dek üvey kardeşlerinden ayrı kalmakla lanetlenmişti. O son anlarda... o olaylar... o olaylar olurken bu laneti kırmıştı.

Ama acının karanlık gölgelerle kaplı tarihinde, anılar yok oluyordu. Aklı, uzun elveda şarkısını söyleyeli çok olmuştu. Şimdi yalnızca görev ve intikam duygusu bilincini

ayakta tutuyor, benliğinden geriye kalanlara sesleniyordu. Tek tük isimler ağırlığı taşıyordu ve harap olmuş duygularla ışığı çağırıyordu...

Ven

Conlan.

Erin.

Riley.

Ve karanlık...

Anubisa.

Justice yüzünü buruşturdu. Bir kez daha arafın karanlığına yuvarlanıyordu. Zihninin loş zindanlarında ıstırap öfkeyle savaşıyordu. Anubisa... Onu düşünmemek daha iyiydi.

Sesler geri dönmüştü. Karanlığın içinde devasa bir şey ıslak ağzıyla inliyordu ve giderek ona yaklaşıyordu.

Ama o yüz, ışık, o, onun ismi... Justice onun için savaştı. Geçenin sonsuz boşluğunda sessiz çığlıklar attı. Her defasında, her defasında yeniliyordu. *Onun ismi.*

O.

Yaratık; bir yaratık mı? Canavar mı? Ona yaklaşan isimsiz şeytan hırlıyor, sesindeki sabırsızlık giderek artıyordu.

Odaklan. Bir isim, onun ismi değil. Nesilden nesle aktarılan kadim bilgelik. Archelaus. Kafasında bir ses...

Bütün duyularını kullan. Asla yalnızca zihnine güvenme. Düşmanının potansiyelini küçümsemek bir yanılsamadır ve ölüm anlamına gelir. Odaklan, yoksa ölürsün.

Ölmek. Zamanı gelmiş miydi? Yaşamının sonuna geldiğine üzülecek miydi ki? Belki de felsefi düşünceler Hiç-

lik 'in sonsuz karanlığı için pek münasip değildi. Neden ölümün yaklaşp onu fethetmesine izin vermiyordu ki?

Sonsuz acıları sonlandırmasına.

O anda altın sarısı bir ışık huzmesi ok gibi karanlığı delip gözlerini kör etti. Ezelden beri süren karanlığın ardından gelen ışık retinasını yakıyor, beynine bıçaklar saplayarak onu görkeminin içinde hapsediyor, geri çekilmesine engel oluyordu.

Işık bir yüzü çevreliyordu. Onun yüzü; alev alev, kızıl saçların aylasıyla çevrili yüzü. Keskin bir zekâyla parlayan ama acı hatıralarla gölgelenen yeşil gözler.

O bir bilmeceydi. Umudun insan formuna bürünmüş haliydi.

O, *Justice 'indi*.

Justice bunu biliyordu. Bir anda değişmişti sanki. Altın sarısı ışık içine işleyip onu sığağı ve alevleriyle neredeyse iki büküm yere serdiği sırada bile, ona yaklaşan korkunç canavara dönüp meydan okurcasına gürlledi.

Onundu. Ve onun adı Keely'ydi.

7. BÖLÜM

**Arkeoloji Departmanı,
Ohio Devlet Üniversitesi, Columbus, Ohio; Günümüz**

Keely kollarını göğsünde kavuşturdu. Tıklım tıklım eşya dolu ofisindeki bu iki adamın da beden dilini kırmızı bir uyarı bayrağı gibi açıkça okuyabildiğini hissetti ama bunu çok da umursamıyordu. “Ne denli prestijli ne büyük bir onur olduğu, hangi hükümetin istediği umurumda bile değil. Güzel bir tatile ihtiyacım var.”

Siyah takım elbiseli, yapılı adam tam konuşmak için ağzını açmıştı ki Keely elini kaldırıp onu susturdu. “Bakın, Bay Liam...”

“Sadece Liam,” dedi adam. Sesinden sabrının tükenmeye başladığına dair bir tını seziliyordu.

Keely adamın bir heykeltıraşın elinden çıkmış gibi duran elmacıkkemiklerini ve sıradan, basmakalıp bir hükümet uşağı için biraz fazla uzun olan o ipeksi siyah saçlarını inceledi. Geniş omuzları ve göğsüyle dev gibi boyu da göz önün-

de bulundurulursa, pek ofis çalışanı gibi görünmüyordu. Bu kadar kaslı bir ofis çalışanı olamazdı. Devlet memurları ne zamandan beri antik savaşçılara benzemeye başlamıştı?

Antik savaşçılar mı? Bu da nereden çıktı şimdi?

Keely gözlerini kırptırdı. Ve birdenbire neler olduğunu anladı. Göğsünün üzerinde duran oyma neredeyse derisini yakıyordu. Bu Liam denen adam *ona* benziyordu. Onun savaşçısına. Balık oymasını yapan savaşçıya. Elmacık kemiklerinin açısı ya da bütün yüzüne yayılan o kendini beğenmiş eda.

İki kardeş gibi birbirlerine benziyorlardı... Hayır, kuzenlerdi belki.

Öte yandan uzun uçak yolculuğunun ve saat farkının yorgunluğu beyin dalgalarını püreye döndürmüştü belki de.

O sırada, Liam sanki kafatasının içinden geçenleri okuyabiliyormuş gibi gece mavisi gözlerini kısmıştı. Belki bir saniyenin yarısı kadar bir süreliğine gümüşü bir renge bürünmüştü gözleri.

Tabii. Muhteşem göz rengi değiştirme numarası olsa gerek. Süper. Keely sadece yorgun değildi; yorgunluğun da ötesine geçmiş, zombiye dönüşmüştü resmen. Bir anda kendini koruma ihtiyacı hissetti ve masasının üzerinde duran eldivenlere baktı. Ama onlara gerek yoktu; her şey temizlenmişti. Ofisinde, güvendeydi. "Peki, Liam. Durum şu..."

Omuzlarını kaldırıp kambur sırtına yüklenen baskıyı üzerinden atmak için boynunu çevirdi. "Geçtiğimiz son iki yılın on sekiz ayını, üç aylık vardiyalarla Lupecale'de geçir-

dim. On sekiz ay, üç göçük, bir gasp hadisesi ve acil servise üç seyahat.” Başını iki yana salladı. “İtalyancamın geliştiğini düşünebilirsin ama buna bile vakit olmadı.”

George Grenning o sırak gibi boyuyla sanki mümkün olduğunca az yer kaplamaya çalışıyormuş gibi arka tarafta iki büklüm oturduğu sandalyeden söze girmişti. Keely onunla beş senedir çalışıyordu. George ünlü bir araştırmacıydı, sık sık yazıları yayınlanırdı ve Indiana Jones özentisi bir adamdı. Bölüm başkanı olan patronu, ondan on beş yaş daha büyük ve deneyimli olduğu halde adamın biraz olsun kendine güveni yoktu. “Araziden döneli bir hafta oluyor Keely. Bana hâlâ pek bir şey anlatmadın da. Lupercale, Roma’nın kuruçuları olan ikiz erkek çocukları Romulus ve Remus’un dışı bir kurt tarafından emzirilip büyütüldüğü mağaranın ta kendisi. O kazıya davet edilmek için nelerimi vermezdim.”

Keely gözlerini kısıtı ama George’un gözleri açıktı. Cana yakın yüzünde kıskançlıktan ziyade merak duygusu vardı. Arkeoloji dünyası küçüktü ve Keely’nin edindiği acı tecrübelerden öğrendiği üzere, akademi politikaları çoğu zaman uyum ve işbirliğinden ziyade profesyonel kıskançlığa ve arkadan bıçaklamalara dönüşüyordu. George ofiste de arazide de mevki bakımından onun üstü olduğu halde, Keely’nin özel... yeteneği... onu rağbet edilen bir arkeolog yapıyordu.

Birlikte çalıştığı hiç kimse onun normal olmadığını bilmediği halde, bu camiada rağbet gören biriydi. Genellikle onu “muhteşem algısal atılımları olan biri” ya da daha amiyane bir tabirle, “kadınsal içgüdüsi kuvvetli” biri olarak görüyorlardı.

Onlara tarihi eserlerin resmen onunla konuştuğunu söyleseydi, bir sonraki kazısını tımarhaneden koordine ediyor olurdu.

O sırada Liam, “burada otorite benim” diyen bakışlarını George’a çevirmişti. George oturduğu yerde biraz daha büzülmüştü. “Doktor Grenning, profesyonel merak duygunuzu takdir etmekle beraber vaktimin kısıtlı olduğunu belirtmek isterim. Teklifimizin detaylarını Doktor McDermott’la tartışırken bize müsaade etmenizi rica etsem?”

Keely adamın cüreti karşısında dumura uğramıştı. O an neredeyse kahkahalara boğulacaktı. Resmen George’u kendi ofisinden kovmuştu. “George kalıyor,” dedi duygusuz bir ses tonuyla. Diyet kolasından sağlam bir yudum aldı. Belki bir parça kafeinin faydası olurdu. “Ayrıca vakti kısıtlı olan tek kişi siz değilsiniz. Size hayır cevabını verdim zaten. Belki de siz de yola koyulsanız iyi olacak.”

Liam dişlerini sıktı. Bir maske gibi yüzüne taktığı tatlı dille ikna illüzyonu bir anda silinmiş, bunun yerine yüz çizgilerine kati bir kendini beğenmişlik ve buyurganlık hissi yerleşmişti. “Bu göreve prensimizin özel emriyle gönderilmiş olmasaydım ret cevabınızı seve seve kabul edebilirdim,” dedi dişlerinin arasından. “Yeteneğinizden haberdarız Leydi Keely. Bir obje okuyucu olduğunuzu biliyoruz ve bu da zamanın sularında çoktan yitip gittiğine inanılan bir yeteneğe sahip olduğunuz anlamına geliyor. Bu nedenle ve son derece erdemli, harika bir arkeolog olduğunuz yönündeki şanınızdan ötürü sizi Atlantis’e davet etmekten onur duyarım.”

Keely tam kahkahayı basacaktı ki adamın saf, sıvı gümüş gibi bir renge dönüşüp parıldamaya başlayan gözleri dikkatini dağıttı. “Gözlerinle ne yapıyorsun öyle? Ve, cidden? Atlantis mi? Kayıp kıta Atlantis? Sen...”

O anda adamın ilk söylediği şey kafasına dank etti ve panikle George’a döndü. George, heyecanla Atlantis’ten geldiğini iddia eden bu psikopata bakıyordu. “Benim yeteneğim mi? Neden bahsettiğini bilmiyorum. Belli ki çatlağın birisin. Atlantis ya, tabii. Dur, bunu bir kenara yazayım.”

Masasının üzerindeki takvimi arıyormuş gibi yaptı ama “obje okuyucu” sözleri kafasında dönüp duruyor, derinlere gömülmüş bir şeylerin üzerini kazıyordu. Keely bunu görmezden gelerek son derece yapmacık bir kibarlıkla Liam’a baktı. “Atlantis’i bundan iki hafta sonrasına alabilirim. Oz’un kazısını bitirip ona başlarım artık.”

Liam biraz olsun gülümsememişti. “Oz’dan haberim yok ama şu anda önceliklerinizin değiştiğini söylemeliyim.”

“Bak, birazdan kampüs güvenliğine telefon edeceğim,” dedi Keely ayağa kalkarak. Bir yandan da eğer adam saldırırsa diye masasının üzerinde silah olarak kullanabileceği bir şeyler arıyordu. Makedonyalı Philip’in mermer büstü potansiyel taşıyordu ama o da çok uzağındaydı.

“Elbette, kimi istiyorsanız onu arayabilirsiniz,” dedi Liam. Ama sonra gözlerinin takip edemediği bir hızla masanın diğer tarafına uzanıp eline bir şey tutuşturdu ve parmaklarını üzerine bastırdı.

Pürüzsüz taşın yüzlerce yıllık ömrü o anda Keely’nin

bütün sinir uçlarına işlemiştir. “Hayır! Dur, eldivenlerim... anlamıyorsun...”

Ve sonra tarih onu içine aldı. Yüzlerce yıllık varoluş onu bir girdabın içine sürüklemişti. Bedeni sancıyla iki büküm oldu. Keely feryat ederek masasının üzerine yığılmıştı. Kendinden geçmeden önce son gördüğü şey, Liam’ın yüzünde beliren pişmanlık duygusuydu.

Hazırlıksız yakalanmıştı; tamamen hazırlıksız. Ve bilincini yitirdi.

“Sana ihtiyacım var birtanem.” Bu sözcükler Keely’nin dudaklarından dökülüyordu ama ses onun sesi değildi. Başını öne eğip içinde bulunduğu baştan çıkarıcı bedenin üzerinden dökülen mavi, ipek elbiseye baktı. Bu, bedeninin de onun olmadığına gösteriyordu. Her zamanki gibi yine imgelemenin içine hapsolmuştu, elinde tuttuğu objeye dair derin duygular besleyen birinin yaşamında aktif bir role bürünmüştü.

Obje. Liam.

Kafasının, daha doğrusu içinde bulunduğu bu bedenin sahibiyle paylaştığı zihninin derinliklerinde bir yerde, imgelemenin örttüğü perdenin ötesinde ofisinin anısı hayal meyal canlandı. Elindeki objeye baktı. Bu, sanki içinde minik evrenler hayat buluyormuş gibi ıslık ıslık parlayan devasa bir sa-firdi.

Elleri, yani içinde bulunduğu bedenin elleri dikkatini şimdi çekmişti. Parmakların her biri yüzüklerle süslüydü. O

narin eller hareket ettikçe kolundaki gümüş bilezikler küçük çanlar gibi çın çın ötüyordu. Bu beyaz eller, güneşten karar-mamıştı; katıldığı sayısız kazıdan yadigar kalan yara izleriyle bezeli değildi.

Bu eller kesinlikle onun elleri değildi.

Keely güneş ışığıyla dolu odaya baktı. Egzotik, tuhaf manzara karşısında büyülenmişti. Köşelerdeki mermer kolonlar gömme taşlarla ve ısı ısı parlayan bakır benzeri bir metalle süslenmişti. Odanın orta yerinde belki on beş insanın yatabileceği büyüklükte, görkemli bir yatak vardı. Üzerinde beyaz, mavi ve berrak yeşil renkte tül perdeler sarkıyordu. Oda bir balkona açılıyordu, balkonsa kristal ve mermer burçlardan ve kulelerden oluşan bir şehre bakıyordu.

Ve, ufukta, bir... kubbe. Keely, yani içinde bulunduğu bu insan, bu kubbeyi biliyordu. Bu kubbe Yedi Adaları okyanusun derinliklerinden koruyordu. Yedi Adalar.

Atlantis.

Bir anda elleri tutmaz olmuştu. Değerli taş ellerinden kurtuluverdi. Odanın içinde serin bir hava dalgası oluşur oluşmaz aniden karşısında bir adam peyda oldu. Uzun boylu ve akıllara zarar yakışıklılıkta bir adam. Onun maskülen güzelliği, içinde karanlık bir arzunun heyecanını uyandırmıştı. Adam mozaik zemine inmeden hemen önce safiri havada yakalamıştı. Sonra taşı ona uzattı. O sırada üzerine gün ışığı vurdu ve kalbinden ısı ısı kıvılcımlar saçtı. “Hiç böyle sakarlık ettiğini görmemiştim *mi amara*. Hele ki böyle önemli bir günde. Bugün yeni kralımız taç giyecek.”

Keely bir anda, bu sözler diğer duyularının kapılarını aralamışçasına, uzakta bir yerde bir sürü insanın bağırıp çağırmakta olduğunu duydu; ama öfkeyle değil, bir şenlik havasında. Rosto kokuları odayı dolduruyordu midesi beklenmedik biçimde guruldamaya başlamıştı.

Adam sırttı, gözleri hınzır bir espri anlayışıyla ısıt ısıt olmuştu. “Karnının gurultusu konusunda derhal harekete geçsek iyi olacak sevgilim, ama öncesinde başka açlıkları bastırmayı umuyordum.”

Keely yanaklarının kızardığını hissetse de ona gülümsemi. Kendi bedeninde bir görgü tanığı. “Buna zaman yok. Yeni kralı tahta sen çıkaracaksın sevgilim. Poseidon’un baş rahibi olarak bu senin görevin ve onurun.”

Adam eğilip onu dudaklarından öptü. Bütün bedenini eriten o sıcak dalga Keely’nin nefesini kesmişti. “Bu benim için bir zevk. Ve eminim Artemis Yıldızı’nın kraliçesine, onun küçük bir tamamlayıcısı olan bu mütevazı armağanı takdim etmek de senin için bir zevk olacak. Bir savaşçının kırılıp parçalanmış zihnini yalnızca yıldızın kendisinin iyileştirebildiği söylene de, bu taş da yaralı bir kalbi yatıştırma gücüne sahip.”

“Peki denizin altında gömülü kalmaya mahkum edilmiş bir krallığın yaralı kalbini ne iyileştirecek?”

Adamın kaşları çatılmış, yüzü sert bir ifadeye bürünmüştü. “Poseidon’un kendisi bile bu konuda bir fikir yürütemez. Trident’in yedi mücevheri Tufan’dan önce dünyanın dört bir yanına saçıldı. Mücevherler ait oldukları tahta dö-

nene dek Atlantis yükselemez. Yoksa büyü tersine döner ve kubbe yıkılır.”

Keely'nin nefesi kesilmişti; bu adamın yani içinde bulunduğu kadının kocasının sözleri bütün odada korkunç bir tehdit gibi yankılanmıştı. Keely bir an için bu sözlerin kendi zamanına dair son derece önemli şeyler ifade ettiği hissine kapıldı ama bu his içinde bulunduğu bedenin bilincinin kontrolü geri alma çabasıyla silinip gitmişti. Bilimsel bakış açısı da değerli taşların sihirli güçleri olduğu düşüncesine gülüp geçti.

Adam usulca kadının omuzlarını tutmuştu. “Bu konuyu asla böyle dile getirmemelisin. Trident’le ilgili gerçeği senden, benden ve kraldan başka kimse bilmiyor. Eğer bu durum ortaya çıkarsa halkımız bütün umudunu yitirir.”

O anda Keely'nin aklına onlarca soru üşüşmüştü. Soruları ne zaman sormalıydı acaba? Bu bilgilerin hepsinin, içinde bulunduğu bedeninin zihninde olduğunu bildiğinden; sorularının cevaplarını aramaya koyuldu. Dudakları ismini söylemişti şimdi. Onun ismini. “Nereus.”

Sanki bu isim içinde bir güç barındırıyormuşçasına, içinde bulunduğu beden Keely'nin dilini esir almıştı. “Nereus, sevgilim, hayatım. Onların da bizim tattığımız mutlulukları tatmalarını gönülden diliyorum.”

Adam onu kollarına aldığı anda kara gözlerinde, gözbebeklerinin orta yerinde mavi-yeşil bir alev parlamıştı. “Ben de, Zelia, güzel karım. Ben de.”

Keely adamın öpücüğünü kucaklamak için başını kal-

dırdı ve gözlerini kapadığı anda dünya bir girdaba dönüşüp kararmaya başladı.

“Doktor McDermott! Keely!” Biri ona sesleniyordu. Sesler kubbenin tepesine vuran okyanus dalgalarının sesine karışıyordu. Kubbe... Atlantis.

Keely gözlerini açtığında, ofisinin derme çatma asma tavanının fonu önünde Liam'ın yüzünü gördü. Az evvel nerede –ve kimin bedeninde– olduğunu hatırlayınca şok içerisinde karşısındaki adamın kara gözlerinin içine baktı. “Tıpkı ona benziyorsun.”

Liam'ın kolları bedenini sıkı sıkı sarıyordu. Keely o anda bir çocuk gibi adamın kucagında olduğunu fark etti. Yüzü utançtan kıpkırmızı kesilmişti. “Beni yere bırak Atlantisli. Hemen.”

Liam, yüzünde bariz bir isteksizlikle onu yere bıraktı. “İyi misin?”

“Sanki çok umurunda, pislik herif. Bunun bana ne yaptığı konusunda en ufak bir fikrin var mı seni...” Keely cümlelerin yarısında susmuştu. O anda kafasında korkunç bir düşünce uyandı. George. Bunca yıl bunu saklamak için o kadar uğraştıktan sonra... ya gördüyse...

Keely telaş içinde odada etrafa bakındı ve George'un orada olmadığını görünce rahatladı. Tabii tımarhane doktorlarını çağırmaya gitmediyse.

Bu gerçekten kötü olurdu.

Sonra hışımla, öfkesini hak eden adama geri döndü. “Gerekli hazırlıkları yapmadan böyle antik bir objeye dokunduğum zaman bana ne olduğu konusunda en ufak bir fikrin var mı?”

İmgelemin etkilerini önlemek için ağır ağır ve derin nefesler aldı ama bu kez fena vurmuştu. Bütün bedeni öyle şiddetli titriyordu ki güçlkle ayakta duruyordu ama Liam dengesini bulmasına yardım etmek üzere ona uzanınca, elini ondan kaçırdı. “Lanet safirini kendine sakla.”

Safiri ona fırlatmıştı. Liam tıpkı imgeleminde gördüğü adam kadar doğaüstü bir hızla ve refleksle taşı yakalamıştı. “Nereus. Tıpkı ona benziyorsun,” dedi Keely acı dolu bir sesle. “Ama ne yazık ki onun nezaketinin yanına bile yaklaşılamazsın.”

Atlantisli, sanki suratına bir tokat yemiş gibi irkilip üzerine doğru eğilmişti. “Nereus’u mu gördün? Gerçekten Nereus’u mu gördün? Birtakım söylentiler vardı ama... o anılar belki sekiz bin yıl önce taşın içine işlenmiş olmalı.”

Keely titreyerek sandalyesine doğru yürümeye çalışsa da Liam onu yakalayıp usulca kucaklayarak ofisindeki eski püskü kanepenin üzerine bıraktı. İtiraz etmesine kalmadan ceketini çıkarıp titreyen omuzlarının üzerine sardı.

“Sizin için ne yapabilirim leydim?” diye sordu, kadının önünde çömelerek. “Bu durumda ne yapsam size yardımı dokunur? Size en içten özürlerimi sunacağımdan emin olabilirsiniz ama önce iyi olduğunuzdan emin olmalıyız.”

Keely gözlerini kırıştırdı, Liam’ın bu beklenmedik il-

gisi onu şaşırtmıştı. “Ben... şey, çay belki. Aslında bol şekerli bir çay iyi olur. George çay söyleyebilir...” Etrafına bakınca George’un gittiğini hatırladı. “O nereye gitti?”

Liam’ın yüzü asılmış, dudakları incecik bir çizgiye dönmüştü. “Bayıldığınız zaman korkmuş bir tavşan gibi koşuşturmaya başladı. Bir yetkiliye gideceğini ya da tıbbi yardım çağıracağını düşündüm. Bunu önlemek mecburiyetindeydim.”

Keely bir anda alarma geçmişti. “Ona ne yaptın?”

“Ona kalıcı bir zarar vermedim leydim. Sadece dinleniyor. Olanlara dair anıları biraz değişecek tabii. Bu da benim sahip olduğum naçizane bir yetenek.” Keely, Liam’ın başıyla işaret ettiği yere doğru eğilince, George’un, masasının diğer tarafında boylu boyunca yattığını gördü. Gövdesi buz kesmiş, suratının rengi korkutucu biçimde üzerindeki beyaz gömleğe yaklaşmıştı.

“İyi olduğuna emin misin? Belki de bir doktor çağır-sak...”

“Hayatım ve onurum üzerine yemin ederim ki iyi. Birazdan birilerini yardıma çağırabiliriz.”

İstese onu da durdurabileceğini bildiği için Keely yenden arkasına yaslandı. George’un rengi de geri gelmeye başlamıştı. Birkaç dakika sonra, titremeler geçip dimağının açıldığından emin olunca, Keely sorgu faslına geçti. “Beni seninle gelmeye ikna etmek için ilginç bir yol seçtin.”

Liam başını öylesine kendine beğenmiş bir edayla havaya kaldırmıştı ki Keely gerçekten de adamın soyunda baş-

rahip kanı olabileceğini düşündü. “Dünyaya Atlantis’in varlığını açıklamaya hazırlandığımız bu günlerde Atlantis’e girmesine izin vereceğimiz beş bilim insanından biri olarak seçildiniz Doktor McDermott. Gerçekten ikna edilmeniz gerektiğine emin misiniz?”

Keely uzunca bir süre ona baktı. Bu teklifi geri çeviremeyeceğini biliyordu. *Atlantis*. Hangi arkeolog bu gizemli medeniyetin sırlarını ilk keşfedenlerden olma şansını reddedebilirdi ki? Böyle bir fırsat için sahip olduğu her şeyi vermeye hazır; her zaman yaptığı gibi. Daha önce de bir keşfin heyecanı uğruna dostluklarını, ilişkilerini feda etmişti.

Lupercalc için işini kaybetmek pahasına patronunu görmezden gelebildiğine göre, Atlantis uğruna neler yapmazdı?

Atlantis’in var olduğuna şüphe yoktu. O imgelemden sonra bundan emindi. En azından zamanın birinde, binlerce yıl önce var olmuştu. Keely’nin imgelemleri asla ve asla yanlış çıkmazdı.

Fakat onun bugün hâlâ bulunabileceğini düşünmek, ne inancına ne de mantığına sığıyordu. Zaten inanç onun pek kuvvetli olduğu bir alan değildi; mantığı ise Liam’a kapıyı göstermesini söylüyordu.

Ama... *Atlantis*. Onun dünyadaki tüm arkeologların, tarihçilerin ve akademisyenlerin fantezisini süsleyen bir hayalden daha fazlası olabileceği ihtimali bile bu maceranın peşinden koşmaya yeterdi. O kristal kuleleri gördüğü anda kararını vermişti aslında.

Yine de bu kadar çabuk teslim olmayı, özellikle de Li-

am'ın o safirle onu ters köşeye yatırmıştı. "Kararımı kırk sekiz saat içinde bildireceğim," dedi kendinden emin bir şekilde.

Liam'ın kara gözlerinde muzip bir ifade belirmişti. "Ne yazık ki kararınızı önümüzdeki kırk sekiz saniye içinde vermek zorundasınız, aksi takdirde bu karşılaşmaya dair anılarınızı hafızanızdan sileceğim ve listemdeki diğer arkeoloğa geçeceğim. İsmi Lloyd yanılmıyorsa. Onda sizin yeteneğiniz yok elbette ama..." Liam sözcükleri bir tehdit gibi öylece havada bırakmıştı.

Keely'nin içinde köpüren öfke az evvel yaşadığı şokun son kırıntılarını da götürmüştü. Doktor Lloyd sürekli onun "kadınsal içgüdüsü" hakkında küçümseyici yorumlar yapanların başında geliyordu. Ne zaman bir grup karşısında bir makale sunacak olsa ön sırada oturup iğneleyici bir şeyler söylerdi.

Üstelik bir yandan da göğüslerini dikizlerdi.

Onun, Atlantis topraklarının zerresini bile görmesine izin veremezdi. Ellerini kalçalarına koyup öfke dolu gözlerle Liam'a baktı. "Lloyd mu? Kesekâğdının içine düşse yolunu bulup çıkamaz o! Nasıl kazı yapacak? Teorileri..." O sırada, Liam'm, dudaklarında beliren gülümsemeyi bastırmaya çalıştığını fark ederek susmuştu.

Başından beri onunla oyun oynuyordu.

"Pekâlâ. Çok güzel. Bir başrahibe pek yakışmıyor tabii ama oldukça etkili. Bravo Bay Liam, tamamen sizinim artık. Sadece araç gereçlerimi alıp kişisel bir iki işi halletmem gerekiyor."

Liam başını iki yana salladı. "Kişisel meselelerle ilgili

bana bir liste verebilirsiniz. Bütün işleriniz hizmetlilerimizden biri tarafından halledilecek. İhtiyacınız olacak tüm araç gereçler de hazır zaten. Sanırım yerdeki şu çantada da sizin eşyalarınız duruyor, değil mi?”

“Nasıl bild...”

Eğilip o ağır çantayı, içi boşmuş gibi bir çırpıda kaldırmıştı. Kaslarının sayesinde çanta ona göre boş sayılırdı. “Yüksek lisans öğrencisi asistanınız çok yardımcı oldu,” dedi Liam.

Keely hırsla ona baktı. “Eminim karşısında sizin gibi birini görünce yardımcı olmaktan zevk duymuştur.”

Liam’ın yüzünde hınzır bir gülümseme belirmiş, şimdi Keely’nin imgelemindeki o başrahibe daha da benzemişti. “Sanırım ‘taş gibi’ terimini kullanmıştı. Belki yolda bunun ne anlama geldiğini bana anlatabilirsiniz.”

“Ne olduğunu git kendin öğren,” diye homurdandı Keely hırsla masanın üzerinde duran eldivenlerini alıp giyerek. Sonra ofisine son bir kez baktı. “Zaten tatildeyim. Kimse uzun süre beni merak etmeyecektir. Önden buyurun Bay McSeksi.”

Liam tek kaşını kaldırdı. “Pardon?”

“Evet ya, pardon tabii,” dedi ama çok da sinirli çıkmamıştı sesi. Liam’ın peşinden kapıdan çıkarken Keely başını nasıl bir belaya soktuğunu düşünüyor fakat içinde büyüyen heyecanı da bastıramıyordu. Atlantis. Onu kendi gözleriyle görmüştü ve onun imgelemleri asla, asla, asla yanlış çıkmazdı.

Ömre bedel bir macera... ve bu macera onun macerası olacaktı. Onu senelerce o deli doktorundan ötekine sürükle-

yen anne babasının yüzünde canlanacak ifadeyi hayal edince neredeyse kahkahalara boğulacaktı.

Psikoza dayanan aşırı gelişmiş hayal gücüymüş. Tabii, tabii. Kızımı ye Doktor Knootz. Ben Atlantis'e gidiyorum.

8. BÖLÜM

Boston

Alexios, boğuk sesiyle, tutturduğu ölüm şarkısını söylemeye devam eden Brennan'a bakıyordu. "Öldür onları. Öldür onları."

Brennan ölümcül ninja yıldızını bir köşeye sıkışmış, cırtlıçplak titreyen bir grup insana doğrultmuştu. Alexios bunu görünce içinde bulunduğu şoktan sıyrılarak bir hışım odanın diğer tarafına koşup Brennan'ı omzundan yakaladı. Göz ucuyla, Christophe'un da insanları korumak için öne doğru atıldığını görmüştü.

İnsanları korumak.

Brennan'dan.

Bunu düşününce aklını kaçırarak gibi oldu.

"Brennan! Kes şunu hemen," diye bağırdı Alexios, savaşçıyı omuzlarından sarsarak. Brennan'ın açık yeşil gözleri gümüşü bir aleve dönmüştü ve gözlerinde Alexios'u tanıdığına dair en ufak bir işaret bile yoktu.

Bir an için, aklı bu fikre karşı çıksa da, defalarca hayatını kurtarmış olan bu adamla dövüşmek zorunda kalabileceğini düşündü. Brennan'ın kolları Alexios'un ellerinin altında yay gibi gerilmişti ve ellerinden kurtulmaya çalışıyordu. Ama sonra öfkeli savaşçının gözleri usulca yeşile dönerek her zamanki ifadesi yüzüne yerleştirdi.

“Alexios? Ne...” Bilinci gözlerinin derinliklerindeki sırrın ardından sıyrılırken Brennan'ın sesi kısılmıştı. “Lider? Lider nerede? Kaçtı mı yoksa?”

Alexios arkadaşının omuzlarını bırakıp bir iki adım geri çekildi ama hâlâ ihtiyatlıydı. Ellerini hançerlerinin kabzalarına götürdü. “Tam olarak kaçtı denemez.”

Christophe koşar adım yanlarına geldi. Kılıcını çekmiş hazırda bekliyordu. Yüzü allak bullak olmuştu. “Evet, adamı toza çevirdin. Normalde onu ben de affetmezdim ama ona ihtiyacımız vardı. Bize Justice'in nerede olduğunu söyleyecekti. Aklından ne geçiyordu?”

İnsanlardan biri sendeleyerek ayağa kalkmıştı. Derin bir nefes alıp kendini toparlamaya çalıştı. Denizayısı gibi iriyarı bir adamdı bu. Alexios bir an bu tarikatın çıplak partilerine neden hep çirkin insanların gittiğini düşündü.

Güzel insanların kuşkusuz yapacak daha iyi işleri vardı. Lanet olsun, son dört ayda kaç toplantı basmıştı böyle.

Denizayısı kılıklı herif, pelerin giyer gibi çalınmış bir eda takınarak, teatral bir tavırla boğazını temizledi. Büyük olasılıkla üzerinde giysileri varken bir endüstri lideri filandı. Yönetim kurulu üyeleri onun şu halini görseydi keşke.

“Siz üçünüz, buraya bakın. Ne yaptığınızı zannediyorsunuz bilmiyorum ama bu özel bir parti. Şimdi güvenliği araya...”

“Oh, kapa çeneni Küçük Sik,” diye adamı azarladı Christophe. “Benden söylemesi, bir dahaki sefere pantolonunu çıkarmasan daha iyi edersin bence.” Baştan savma bir edayla elini havada sallayınca adamın gözleri kocaman oldu. Bir an gözlerini kırıştırdıktan sonra bilinçsiz vaziyette yere devrilmişti. Alexios, Christophe’a sert bir bakış fırlattı. Savaşçının gözlerinin, kullandığı güçle yakıcı, yeşil bir renge döndüğünü görünce şaşırmamıştı.

“Hadi ama! Hazır başlamışken neden hepsinin icabına bakmıyoruz?” diye homurdandı Christophe. Derin bir nefes alıp ellerini havaya kaldırdı. Sonra antik bir büyüün sözlerini fısıldayarak bütün odayı saracak şekilde kollarını havada salladı. İnsanlar kıyıya vuran dalgalar gibi çıplak tenden bir zincir oluşturarak birbirinin üzerine yığılmaya başlamıştı.

Alexios gözlerini kıstı. “Sadece baygınlar değil mi? Az önce bir oda insanı öldürmedin umarım.”

Christophe güldü. “Hey, hiç fena fikir değil aslında. Kendilerini kendilerinden korumak zorunda olduğumuz bu aptallardan otuz tanesi eksilir hiç değilse.”

Alexios neredeyse hırlamıştı. “Seni aptal, sakın deneyey...”

“Sakin ol. Sadece bir süreliğine uyuyacaklar. Ama kalktıklarında çok fena akşamdan kalma olacaklar. En azından bu kadarını yapmam gerekiyordu.”

Brennan ninja yıldızlarını ceketinin gizli ceplerine kal-

dırıp ellerindeki kesiklere baktı. “Burada ne oldu böyle? Ellerim neden kanıyor? Gerçekten de bize yardım edebilecek tek vampiri ben mi öldürdüm?”

Alexios derin bir iç geçirdi. “Evet. Öldürdün. Bir an kendini kaybedip psikopatlaştın. İnsanların ölmesi gerektiğini söylemeye başladın. Ve yanılmıyorsam böyle kendini kaybetmenin nedeni basbayağı duygulardı.”

Brennan tek kaşını havaya kaldırdı ama yüzünde, duygularını bir battaniye gibi örten o sakın ifadenin dışında en ufak bir şaşkınlık belirtisi bile yoktu. “İmkânsız. Ben yüzyıllardır hiçbir şey hissetmedim.”

Titrek ama kararlı bir kadın sesi sözlerini kesti. Odanın diğer ucundan geliyordu. “O zaman çok iyi rol yapıyorsun diyebilirim.”

Savaşçıların üçü birden tehditle yüzleşmek üzere arkalarını döndü. Silahlarını, odanın diğer tarafındaki kocaman, kırmızı deri kanepenin arkasından onlara bakan figüre doğrultmuşlardı. Bu bir kadındı. Üzerinde ufacık bir parça kumaştan başka hiçbir şey yoktu. Ayağa kalkmıştı ve meydan okurcasına onlara bakıyordu. Koyu renk saçları omuzlarında karman çorman olmuştu ve tek gözü, yüzüne sağlam bir yumruk yemiş gibi mosmordu. Tarumar vaziyetine rağmen Alexious’u kendine çeken ilginç bir güzelliği vardı. Nedense içinden ona yardım etmek gelmişti.

Kadın başını havaya kaldırıp hepsinin gözlerinin içine tek tek baktı. “Eğer delirip kafamda sesler duymaya başlamadıysam az önce Atlantisli olduğunuzu söylediniz. Ve gö-

rününe bakılırsa siz de bu canavarlardan en az benim kadar nefret ediyorsunuz. Demem o ki, bir anlaşma yapmaya ne dersiniz? Siz benim ömre bedel bir haber yapmama yardımcı olun ben de arkadaşınızı bulmanıza yardım edeyim.”

Christophe gülerek kılıcını yere indirdi. “Tabii. Seni bu odada çınlıçiplak ve dayak yemiş vaziyette buluyoruz ve bizden senin bir gazeteci olduğuna inanmamızı bekliyorsun ha? Sen de en az onlar kadar sapık, onlar kadar hastalıklısın.”

“Öyle belki,” dedi Alexios usulca. “Ama neden bir tek o dayanabildi?”

Brennan o anda kükrercesine tuhaf bir ses çıkararak öne atılmıştı. Ama Alexios tek hamlede uzanıp onu kolundan yakaladı. Donup kalan Brennan gözlerini bir an olsun kadının üzerinden ayırmıyordu.

Kadın başını iki yana salladı. Göğüslerini kapamaya çalıştıkça narin parmakları kumaşı daha da sıkı tutuyordu. “Hayır, anlamıyorsunuz. Ben...”

“Önemi yok canım,” dedi Christophe pis pis sırtarak. “Ben kadının sapık ve hastalıklı olanını severim. Birbirimizi daha yakından tanımak için bir ara mutlaka bir şeyler yapmalıyız.”

Brennan şimdi var gücüyle kükremişti. Alexious’un elinden kurutulup Christophe’u odanın diğer tarafına itirdi.

“Anlamıyorsunuz,” dedi kadın yine. Gözlerini bir savaşçıdan diğerine çevirirken ufacık bir kaygı hissi sesindeki kararlılığı inceden tehdit etmişti. “Ben Boston Herald gazetesinde çalışıyorum. Arkadaşınızın nerede olduğunu biliyo-

rum. Hiçlik diye bir yerden bahsettiklerini duydum.”

Alexios küfrü bastı.

“Eğer Justice gerçekten de Hiçlik'teyse onu bulmamız için en ufak bir umut bile yok demektir. Oraya gitmenin tek yolu...”

“Büyü,” dedi kadın Alexios'a, ama gözlerini bir an olsun Brennan'dan ayırmamıştı. Brennan ise transa geçmiş-çesine yumruklarını sıkmış öylece duruyor, sanki onu bir lokmada yutuverecekmiş gibi kadına bakıyordu.

“Kara büyü. Bazı insanlar tanıyorum. Bakın, izin verin giysilerimi bulayım. En azından konuşabiliriz. Benim adım Tiernan Butler ve ben...” Birdenbire cümlesinin orta yerinde susmuştu. Gözleri arkaya doğru devrilmişti. Sonra yere yığılıverdi. Ya Christophe'un büyüünün etkisi onu sonradan vurmuştu, ya tahmin ettiğinden daha kötü darbe almıştı ya da sonunda gördüklerinin şokuna dayanamamıştı.

Alexious'un harekete geçmesine fırsat kalmadan Brennan, ardında ısıt ısıt parlayan sis damlalarının oluşturduğu mini bir meteor yağmuru bırakarak odanın diğer tarafına fırlamıştı bile. Kadını kollarına aldı ve hırlayıp dişlerini göstererek Alexios'la Christophe'a baktı. Yüzünde yine o saf öfke ve hiddet ifadesi belirmişti. Kınından çıkarılmış bir kılıç gibi pırl pırl ve ölümcül bir duyguyla mücadele ediyordu.

Alexious bu duyguyu daha önce Brennan'ın yüzünde hiç görmemişti.

Ama kısa süre önce bir başkasının yüzünde gördüğü kesindi. Riley'yi, karısı olacak kadını ilk gördüğünde Prens Conlan'ın yüzünde de bu ifade belirmişti.

Bir sahiplenme hissi.

“Lanet olsun,” diye homurdandı.

“Brennan, tatlı insancığı yere bırak,” dedi Christophe, çok komik bir şaka duymuş gibi sırtarak. “O...”

“Benim,” dedi Brennan duygusuz bir ses tonuyla. “O benim. Yanma yaklaşırsan ölürsün.”

Alexios kılıç tutan kolunu yere indirip silahını kınına yerleştirdi. Sonra iç geçirerek başını tavana çevirdi. “Harika. Muhteşem. Justice büyük olasılıkla Hiçlik’te, Brennan o ufak aklını kaybediyor ve elimde kanlar içinde baygın yatan bir avuç insan var. Bu bir kâbus olmalı.”

O sırada pencereden buz gibi bir rüzgâr eserek Poseidon’un başrahibinin formuna büründü. Gözlerinin gümüşü-yeşil ışığı dışında üzerindeki tek renk siyah olan Aleric neler olduğunu bir bakışta anlamıştı. “Şanslısın savaşçı. Çünkü ben kâbuslar konusunda uzman sayılırım.”

Sonra kimse neler olduğunu anlayamadan ellerini kaldırıp Brennan’a doğru mavi-yeşil bir enerji küresi fırlattı. Brennan kucağında baygın yatan kadınla birlikte havaya fırlamış, enerji küresinin içinden çıkmaya çabalıyordu. Ama Brennan’ın gücü, özellikle de öfkesini su yüzüne çıkaran o kara büyüünün etkisi altındayken, Aleric’inkiyle boy ölçüşemezdi. Savaşçının ve esir aldığı kadının etrafı çepeçevre pırıl pırıl bir ışıkla çevriliydi. Küre daha sonra yavaş yavaş onlarla beraber aşağı inmeye başladı ve yere ulaşmadan havada öylece asılı kaldı.

Aleric başıyla işaret vermişti. Alexios koşup kadını Brennan’ın kollarından aldı. Alexios kadını kürenin içinden

çektığı anda donmuş kasları hemen gevşeyivermişti. Onu özenle kanepenin üzerine bıraktı ve kucağındayken üstü açıldığı için kumaşın altından görülen kıvrımlarını yeniden örttü. Çok hoş bir kadındı ve başa bela olduğu belliydi.

Nedense kadınlarda bu iki özellik hep bir arada oluyor.

“Ona ne oldu?” diye sordu Alaric, buyurgan bir ses tonuyla.

Alexios olup bitenleri anlattı. “Yani bu Tiernan denen kadın Justice’i bulmanın bir yolunu biliyor ama bu kara büyü gerektiriyor,” dedi Alexios. “Ne düşünüyorsun?”

Alaric birkaç saniyeliğine gözlerini kapadı ve sonra hafifçe başını iki yana salladı. “Poseidon bu konuda yol gösterecek hiçbir şey söylemiyor ama Hiçlik’e açılan kapıyı yalnızca ölüm büyüünün araladığını biliyorum. Bir yol haritası çizmemiz gerekiyor; zira Conlan ve Vengeance onu... *kardeşlerini* bulana dek bu davadan vazgeçmeyeceklerdir.”

“Hâlâ Justice’in onların kardeşi olduğuna inanamıyorum,” dedi Christophe. “Böyle büyük bir sırrı yüzlerce yıl nasıl sakladığına aklım ermiyor.”

“Üzerindeki lanetin doğasından kaynaklanıyor,” dedi Alaric. “O, kökeniyle ilgili gerçekleri asla kimseye söylememekle lanetlenmişti. Ve bunu onun ağzından duyan tüm canlıları da öldürmesi gerekiyor.”

Alexios başını iki yana salladı. “Buna rağmen Caligula’yla olan son savaşta onu duyanların hiçbirini öldürmedi. Buna zamandır onu arıyorduk ama nedense daha önce bunu sor-mak aklıma gelmedi. Bir laneti bozduğın zaman ne oluyor?”

Alaric'in gözleri kararmaya başlamıştı; yeşil kısımlar dalga dalga çekildi ve gözleri saf siyaha döndü. "Ölüyorsun Alexios. Ya ölüyorsun ya da bir daha geri dönmemesine aklını yitiriyorsun."

"O zaman biz tam olarak neyi arıyoruz?" diye sordu Christophe. O alaycı, şakacı halinden eser kalmamıştı şimdi. "Onu bulduğumuz zaman nasıl bir manzarayla karşılaşacağız?"

"Bu benim de yanıtlamaktan korktuğum bir soru," diye cevap verdi Alaric. "Ve Poseidon bu konudaki sorularımı karşılıksız bırakıyor."

Zamanı ve cevabı korkutan sorular havada öylece asılı kaldığında, odaya acı bir sessizlik çöktü. Sonra Alaric başını iki yana sallayarak, kırılan camın ötesinde bir alana işaret etti. Havada yanıp sönen oval bir şekil belirmeye başlamıştı. "Şimdi Atlantis'e dönüyoruz. Orada Brennan'ın içine nasıl bir şeytan girdiğini çözebilirim belki."

"Peki ya kadın?" diye sordu Alexios, kanepeye doğru dönerek.

"O da geliyor. Onun tam olarak ne bildiğini öğrenmemiz gerek."

Bunun üzerine Alaric portala adımını attı ve Brennan da sanki yularından çekiliyormuşçasına hâlâ donuk vaziyette Alaric'in peşinden portalın diğer ucunda gözden kayboldu. Christophe odaya son bir kez bakıp güldü. "Uyandıklarında bu manzarayı kendilerine nasıl açıklayacaklarını çok merak ediyorum."

Sonra gülerek portala girdi. Alexios da Tiernan'ı kucak-

ladı. Atlantis'in büyülu kapısından geçerken kadının solgun, morarmış yüzüne baktı. "Leydi, umarım doğruyu söylüyor-sundur. Çünkü eğer yakında Justice'i bulamazsak ona Poseidon'un kendisinden başka kimse yardım edemeyecek."

Portal bir girdap olup arkalarından kapandığı sırada Alexios'un sözcükleri –kutsal şeylere hakaret olduğunu bildiği o sözcükler– karanlığın içinde yankılanmıştı. "Ve Tanrılar? Aramızda kalsın ama onlara her zaman güven olmuyor doğrusu."

9. BÖLÜM

Hiçlik

Bütün duyularımı kullan. Yüzyıllar öncesine ait unutulmuş bir ses, Justice'in zihninde tekrar tekrar bunları söylüyordu. Ona itaat etmeye çalışıyordu; teslimiyeti yenmek için müthiş bir irade gösteriyordu.

Durum değerlendirmesi yaptı:

Görüş: Hiçlik'in karanlığında hiçbir faydası yok.

Koku: Önemli herhangi bir veri sağlamıyor; yeni bir bilgi yok. Çürümüş cesetlerin leş gibi kokusu. Ezelden beri burayı dolduran kanın paslı, bakırimsı aroması.

Ses: Homurtular ve inlemeler giderek daha da yükselip yakınlaşmış, giderek daha istekli hale gelmişti. Karanlık müdavimi bu canavar amacına yaklaşıyordu.

Bir sesin anısı. Alaycı. Hayır, alaycı değil. Dostluktan gelen bir şefkat. "Ee, Justice, orada oturup bu canavarı mı düşüneceksin yoksa onun kışına tekme mi basacaksın?"

Körelmiş yüz kasları gülümsemeyi taklit eder biçimde

kasıldı. *Bastien*. Dostu. Kardeşi.

Ev.

Boğazından boğuk bir ses çıktı. Sonsuz sessizliğin ardından konuşmak. Neredeyse teslim olacakken meydan okumak.

O Justice'ti ve o eve gidiyordu.

“Kıçına... tekme...basacağım!” diye gürledi, savaş çıkışlıklarının yanında pek de güçlü sayılmayacak bir sesle. Ama canavara yerini göstermeye yaramıştı. “Gel madem. Gel ve ölümünü tat.”

Canavar da buna cevaben kulakları tırmalayan, pürüzsüz kükremeler eşliğinde meydan okurcasına gürlemişti. Kesilen soluklar ve doymak bilmez bir açlık... Daha da kötüsü bu belli belirsiz seslerin ötesinde boğuk ve çarpık kelimeler vardı. Konuşmanın ne demek olduğunu neredeyse tamamen unutmuş birinin sözleri.

“Uzun zaman oldu, hasmım. Etle, kanla, korkuyla beslenmeyi uzun zamandır bekliyorum. Yalvarırım başkaldır bana. Başkaldır ki ölümün daha da lezzet versin,” diye tısladı canavar kesik kesik, boğuk hecelerle.

Justice'in, canavarın Antik Yunan dilinde konuştuğunu fark etmesi ve ona benzer bir cevap hazırlaması biraz zaman almıştı. Sonra bir anda –düşüncelerle eylem arasında sıkışıp kalmışken– Justice'in içi merhametle doldu. “Ne kadar oldu?” diye sordu. “Ne kadardır bu yerde hapissin yaratık?”

Canavarın cevabı uzun, ürkütücü bir sessizliğin ardından gelmişti. “Bilincin ötesinde, insan. Gerçekliğin ötesinde.

Kandan başka hiçbir şey yok.”

Merhameti katlaşıp empatiye dönüşmeden önce yaratık ayaklanıp vahşi bir öfkeyle kükremişti. Justice’in bedeni ve zihni yüzyıllarca süren eğitimin ve pratiğin bilemediği bir savaş dansıyla tepki verdi. Kollarını havaya kaldırmıştı. Eli başının arkasındaki kılıcın kınına uzandı. O ana dek kılıcını üzerinde taşıdığının farkında bile değildi.

Tanrıca ona bir silah bıraktığına göre demekki onun gözünde kılıcıyla bile herhangi bir tehlike arz edemeyecek kadar güçsüzdü. Ona yanıldığını göstermesi gerekiyordu.

“O zaman dansımızı edeceğiz canavar,” diye kükredti Justice. Sesi geri dönmüştü sonunda. “Atlantis için!”

Ve bir saniye sonra canavar var gücüyle yumruğunu indirip onu varlığından bile habersiz olduğu taşlık zemine sermişti. Bedeni beklenmedik bir biçimde hafifti. Rakibinden aldığı darbenin, sıradan bir insandan gelmiş gibi hissettirmesi şaşırtıcıydı. Ama seslere bakılacak olursa Tanrıların yumruğunu indiriyordu. Nasıl bir canlı böyle sesler çıkarırdı ki?

Justice kılıcını eline almak için yuvarlanıp arkasını dönerek göz açıp kapayıncaya kadar ayaklandı. Ucu yere bakan kılıcını iki eliyle kavradı ve öne doğru atıldı. Kaba kuvvet bu iş için yeterli olacaktı; bu karanlıkta zarif hareketlere hacet yoktu. Hırıltılı solumalarını baz alarak yaratığın ne kadar uzağında olduğunu kestirmeye çalıştı ve bir iki adım atıp kılıcını hedefine doğru savurdu. Öfke, hamlesini daha da güçlendirmişti.

Canavar kulakları sağır eden bir feryatla, ağaç gövdesi

kalınlığındaki sopayı savurdu ve kılıcı savuşturup sopayla Justice'e vurdu. Büyük olasılıkla bir iki kaburgayı çatlatmıştı bu darbe. Ama ölüm def edilirse kaburgalar iyileşirdi. Justice böylece öne doğru atılarak var gücüyle yüklenip kılıcını rakibine saplamaya çalıştı.

Yaratık, Justice'in kulaklarını asit gibi yakan tiz bir çığlıkla taktığını bir anda değiştirmişti. Kokuşmuş nefesi bir uyardı adeta. Justice geriye doğru sıçrayıp canavarın dişleri etine saplanmadan oradan uzaklaşmayı başardı.

Ölüme, karanlığa ve Hiçlik'e rağmen içinde ufacık bir mizah duygusu uyanmış, kendine yol açıp yılan gibi kıvrılarak canavarın göğsüne oturmuş, "'Beynimi yeme' lafını yep-yeni bir boyuta taşıdık ha?" diye gülmüştü.

Zihnini kemiren deliliğe ve yolun sonunda onu bekleyen olası ölüme rağmen...

Kılıcının üzerinde sanki yasaklanmış neşenin sesine cevap verircesine gümüşü mavi mühürler belirmişti. Daha önce fark etmediği bu semboller birdenbire ışıdamaya, ilk başta sönük sönük, sonra giderek artan bir güçle yanmaya başlamıştı. Sonunda daire şeklinde berrak bir ay ışığı gibi belki dört, beş metrelik bir alanı aydınlatırlar.

Yaratık çığlıklar atarak elindeki sopayı düşürmüştü. Elini yüzüne siper ederek ışıktan kaçtı. Gördüğü manzara karşısında Justice'in içinde, daha derinde bir yerde bir şeyler burulmuştu. Bu yarı insan yaratık; belki bir zamanlar, ezel-den, karanlığın ve deliliğin her şeyi silip süpürmesinden önce sadece bir insandı. Boğum boğum kaslı formu, midyeyi an-

dıran kabuk tutmuş yaralarla kaplıydı ve Justice'in görebildiği kadarıyla bembeyaz olmuş tek gözü kör gibi bakıyordu, kılıcın ışığı gözünü yakıyordu sanki. Ve yaratık birbiri ardına tiz çılgınlık atıp sonunda hiçkırıklara boğuldu.

Justice onu öldürmeye kıyamamıştı. Bir kez dahi ay ışığı düşmemiş bu yerde hâlâ yeniay gibi parlamakta olan kılıcını yere indirdi. "Ne kadar oldu? Işığı görmeyeli ne kadar oldu?"

Boğuk hiçkırıklar bir anda kesilivermişti. "Bilmiyorum. Anubisa beni bir savaş meydanında, ölümün eşiğinde yatarken buldu. Kralım İskender'in, Teb'i kazandığı muharebede."

Justice bir adım geriledi. Duyduklarının idrakı, kaburgalarındaki acıdan daha güçlüydü. "İki bin yıldan fazla mı oluyor yani? Bunca zaman burada, Hiçlik'te hapistin ha?"

Canavarın tüyler ürpertici biçimde uzun uzun iç geçirmesiyle sözleri yarım kaldı. Ama Justice bekledi. Ve canavar sonunda cevap verdi. "Savaşta aldığım yaralarla neredeyse ölmek üzereydim ve o bana ölümsüz yaşamı vaat etti. Teklifi kabul ettiğim zaman sonsuza dek lanetleneceğimi bilmiyordum. Ruhumu yitireceğim korkusuyla onun... koynuna girmeyi reddettiğimde, kendisinden de beter bir canavara dönüşmem için beni buraya hapsetti."

Yaratık yine hiçkırıklara gömülmüştü. Bütün bedeni sarıslıyor, nefesi kesiliyordu. "O zamandan beri ışığı görmedim. Ama ölmeme de izin vermedi. Yalnızca bir kahramanın kılıcı beni serbest bırakacak ve onun lanetini sonsuza dek ortadan kaldıracak ama Hiçlik'e bir kahraman düşmedi henüz. Ve onun söylediğine göre bin yıldan fazla süredir buradayım işte. Öl-

meden, sonsuz huzura kavuşmadan, öylece sürüklenip gidiyorum.”

Justice'in içinde acımayla karışık bir tiksinti duygusu uyanmıştı. Nasıl yapacağını, yapıp yapamayacağını bilmiyordu ama bir yemin etti. “Ben bir Poseidon savaşçısıyım, yaratık. Ve dünya üzerinde yaşayan insanlara nazaran tüm Poseidon savaşçıları birer kahraman sayılır. Bu cehennemden birlikte kurtulacağız.” Yeniden kılıcını kaldırdı, ama bir silah değil bir ışık kaynağı olarak. Etraflarını saran karanlığa göz gezdirdikten sonra yeniden rakibine döndü. “Eğer birlikte savaşacaksak sana yaratık diye hitap etmem doğru olmaz. Adın ne senin?”

Yaratık –yani adam– kolunu indirip kısık gözlerle Justice'e baktı. Acıyla burulan yüzünün ardında belki de bir umut vardı. “İsmim mi? Öyle uzun zamandır isimsizim ki...” Kollarını, artık kemikleri çıkmış dizlerine dolayıp bir kez daha deliliğin kollarına yuvarlanarak, olduğu yerde ileri geri sallanmaya ve ağıtlar yakmaya başladı.

“Eğer bir ismin yoksa ...”

“Phamatus,” dedi adam ve o anda şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kaldı. “İsmim Pharnatus. Makedonyalı İskender'in neferi.”

Justice başını yana eğdi. “Aradan geçen binlerce yıla rağmen İskender hâlâ tüm zamanların en büyük askeri liderlerinden biri olarak görülüyor. Yani sen gerçekten de bir yaratık değil hakiki bir savaşçısın. Ben Atlantisli Justice, Phamatus.

Haydi, el ele verip Hiçlik'i beraber fethedelim, İskender ve Atlantis aşkına."

Elini ona uzattı. Pharnatus uzun süre öylece eline bakmıştı. Yunan da sonunda acıyla boğum boğum olmuş elini uzatınca Justice elini narince kavrayıp onu ayağa kaldırdı.

Pharnatus derin, titrek bir nefes aldı ve başını sallayıp bir iki adım geriledi. Beyaz gözleri ıslıl ıslıl parlayan kılıcın ışığında titreşiyordu. "Gerçek bir adam olduğum zamana dair anılar bir hayaletten ibaret ama yüzyıllardır bir canavar olarak yaşadım. Ya ..."

"Sen de kendi adına bir kahraman sayılırsın Pharnatus. İskender'i hatırla ve ondan ibret alıp gücünü topla," dedi Justice, buyurgan bir ses tonuyla.

Evet. Yavaş yavaş kendine geliyordu. O Atlantisli Justice'ti ve dostları vardı. Kardeşi gibi sevdiği savaşçı dostları. Evi. Bozduğu laneti hatırlayınca acı bir anda ruhunu pençesine almıştı. Açığa vurduğu o gerçekler...

Aile. Onun bir ailesi vardı. Kardeşleri. Ven ve Conlan onun ağabeyleriydi ve Justice'in, Atlantis'e, ailesine dönmesi gerekiyordu. Kılıcı Hiçlik'in karanlığını yırtarken zihninin kuytularından buğulu bir anı daha su yüzüne çıkmıştı. O anda kahkahayı bastı. Pharnatus bile ürküp ondan uzaklaşmıştı. Kılıcının ışığı şimdi daha da güçlü yanıyordu.

"Bebek! Pharnatus, ben amca olacağım! Buradan çıkmanın bir yolunu bulmamız gerek. Hemen." Birdenbire durdu. Gözünün önünde bir yüz canlanmıştı: onun yüzü. Keely. Bütün bedenine yepyeni bir güç dalgası yayılmıştı.

"Kaderimde yazılı olan kadını bulmam gerek."

10. BÖLÜM

Atlantis

Portal son birkaç ışık huzmesi daha yayarak kapanmıştı. Alexios'a göre, bu belki de Atlantis'e adım atan en tuhaf gruptu. Ciğerlerinin gevşediğini hissetti, sanki havanın kendisi bile ona artık rahatlayabileceğini söylüyordu.

Artık evindeydi.

Ayak bastıkları dekoratif mermer platformun etrafı, benzerleri ancak Amazon ormanlarında görülebilecek kadar yoğun ağaçlar, bitkiler ve çiçeklerle çevriliydi. Başka hiçbir yerde görülmemiş renklerdeki zarif orkideler bir metreden fazla uzayabiliyordu. İnanılmaz büyüklükte demetler oluşturan goncalar morun bin bir tonunu barındırıyordu; öyle ki bu renkleri ancak saray bahçıvanları adlandırabilirdi. Ağaçların tepesinde, sıcak kahverengi ve gümüşü dalların üzerinden sarkan bir çiçek senfonisi uzanıyordu.

Bu bahçeler, çektiği işkenceler sırasında onun için teselli olmuştu. Bazen bedenini unutup saray bahçelerinde dolaştı-

ğini hayal ederdi ve o anlarda bedenine yaptıkları hiçbir şey ona ulaşamazdı.

“Alexios, hâlâ bizimle misin?” Christophe’un alaycı sesi onu, hatırlamayı hiç de istemediği o kötü anlardan uyandırmıştı. Kucağında hâlâ, üzerinde sadece ufacık bir kumaş parçası olan gözü morarmış kadını taşıdığını fark etti.

Alaric, yüzünde kaygılı bir ifadeyle, bir elini havada asılı vaziyette duran Brennan’a doğrultmuştu. Christophe hafif çömelmiş vaziyette, ellerinde kılıçlarıyla saldırmak için emir bekleyen portal muhafızlarına bakıp sırttı.

“Çekilebilirsiniz,” dedi Alaric. Sesi alçak ama otoriterdi. “Lort Brennan’ı geçici olarak... devre dışı bırakmamız gerekti.”

Muhafızların lideri başıyla rahibi selamladı. “Nasıl dilerse. Prese haber vermemi ister misiniz?”

Alaric bir an gözlerini uzağa diktikten sonra omuzlarını silker gibi hafifçe kıpırdandı. “Prens Conlan, Lort Vengeance’la beraber buraya geliyor zaten.” Sonra ışıldayan yeşil gözlerini, rehin aldığı savaşçıya çevirdi. “Belki de şimdi Atlantis topraklarında istidadını geri kazanır.”

Alexios hızla bir iki adım geri attı. Tiernan hâlâ kucağındaydı. Alaric ellerini yarım daire şeklinde havada gezdirerek sessizce bir iki kelime fısıldayınca Brennan’ın gözleri bir anda açılmış, anında savaş pozisyonu almış, sanki tehlikenin nereden geldiğini bulmaya çalışıyormuş gibi etrafına bakınmıştı.

“Atlantis mi? Buraya nasıl geldim ben? Xinon... insanlar... o kadın...”

Alaric usulca Brennan'la Alexios'un arasına geçti. "Evet, Atlantis. Bu dişi karşısındaki davranışlarını bize açık-
lar mısın lütfen?"

Brennan usulca başını iki yana salladı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum. Müritler arasında bir sürü dişi vardı. Özellikle benim yardımına ihtiyaç duyan biri mi oldu?"

Alexios, Alaric'in arkasından başını uzattı ama Brennan'dan uzak durmaya çalışıyordu. Tiernan ayılmaya başlamış, huzursuzca kollarında kıpırdanıyordu. "Öyle de denebilir Brennan. Bu kadın, 'O benim,' deyip, uğrunda bizi ölümle tehdit ettiğin kadın. Bu sana bir şey çağırıştırıyor mu?"

Christophe yeşil bir enerji küresini atıp tutarak Brennan'a öfke dolu bir bakış fırlattı. "Hadi ama Brennan. Çağırışımın ötesine geçip o koca kafanın içinde donglar çalmalı. Ortada hiçbir sebep yokken öldürmeye kalktığın insanlar da cabası. Umurumda olduğundan değil tabii; bana göre en iyi insan ölü insandır. Lanet olası aptal koyun sürüleri işte. Ama tabii kutsal vazife, savaşçı olarak görevimiz falan filan, değil mi?"

Alexios tam saygısızlığından ötürü Christophe'u azarlamaya hazırlanıyordu ki Tiernan gözlerini açıp ona baktı. "Ne... Oh. Tabii." Derin bir nefes alınca örtünün gizlediği kıvrımları tuhaf bir biçimde hareketlendi. Sonra durumunu gözden geçirip sakinliğini koruyarak, "Lütfen beni yere indirir misin? Sanırım kusacağım," dedi.

Alexios onu hemen yere indirdi. Kadın sendeleyerek bir

iki adım atıp dizlerinin üzerine çöktü ve bir eliyle çimenlere yaslanıp diğer eliyle de göğüslerini örttü. Ürpererek derin derin nefesler aldı; görünüşe bakılırsa altüst olan midesini sakinleştirmeyi başarmıştı. Sonunda başını kaldırıp etrafını sarmış onu izlemekte olan savaşçılara baktı. Alexios'un uzattığı eli başını iki yana sallayarak geri çevirip yavaşça ayağa kalktı. Doğrulurken başını iyice havaya kaldırdığında ağzı şaşkınlıkla bir karış açıldı.

Alexios kadının gözlerini takip edince onun Atlantis'i çevreleyen yarı transparan ve hafifçe parlayan kubbeyle baktığını anladı. Ya da onun ötesine, Yedi Adaları örten okyanusun derin, karanlık akıntılarına bakıyordu.

Sonunda boğuk ve son derece ilginç bir ses tonuyla konuşmuştu. "Kutsal Pulitzer ve Batman aşkına! Bu hayatımın haberi olacak."

Rahip gözlerini kısarak kadına baktı. "Bu haberi yapmaya ömrün vefa edecek mi bilemiyorum..." derken derin, neredeyse hayvansı bir gürlemeyle sözü yarım kaldı.

"Onun kılına dokunduğun anda ölürsün Rahip!" diye haykırmıştı Brennan. Hançerlerini çekmiş, Alaric'e doğru atılmıştı. "O benim."

Fakat Brennan öne atıldığı anda üç olay daha gerçekleşmişti. İlk, Tieman yeniden yere yığılmış, koyu renk gözleri solgun yüzünde fal taşı gibi açılmıştı. İkincisi, Alaric'in elini kaldırıp Brennan'ı bir kez daha yakalaması, onu olduğu yerde dondurmasıydı. Üçüncüsü ve en beklenmedik olanı ise havada portala benzeyen ama tam da portal olmayan ışıltılı

bir pencerenin açılmasıydı.

Fakat o sırada bu portal ya da pencere gözlerinin önünde büyüyüp bir insan boyuna ve genişliğine ulaştı. Bu karanlık, transparan portalin dokuz cehenneminden biri, bir manzaraya açılıyordu. Volkanik patlamalardan ya da canı sıkılmış Tanrıların tepeden kaya yağdırmasıyla oluşmuş gibi görünen engebeli, taşlık, çorak bir arazide kırmızı-turuncu bir ışık yanıp sönüyordu. İçinde, yaşayan hiçbir varlık yoktu; ne bir ağaç, ne bir bitki ne de başka bir canlı.

Savaşçılar gözlerini bu adlandıramadıkları pencereden bir an bile ayırmadan silahlarını çekmişti. Her zaman en kötüsüne hazırlardı; yüzyıllarca süren bir hayat yaşadıkları halde. Ne yazık ki seneler geçtikçe olası felaketlerin çitası giderek daha da yükseliyordu.

“Sanki deliliğin kendisine açılmış bir pencere gibi,” diye homurdandı Christophe, başını iki yana sallayarak. Gözlerine inanamıyordu.

“Eğer bu delilikse, içinde en az iki sakın barındırıyor,” dedi Aleric, transparan pencerenin sol üst köşesinde bir yere işaret ederek.

Alexios da o iki figürü görmüştü şimdi. Uzakta, eğri büğrü pencerenin içinde ağır ağır ilerleyen iki küçük gölge. Öndekinin elindeki bir objeden ışık yayılıyordu. Bu adam sanki acıyla ilerliyor gibiydi.

“Bu bir kılıç,” dedi Alexios. “Bakın. Arkasından sarkan saç örgüsünü görüyor musunuz? Bu Justice. Bu Justice olmalı!”

Alaric bir hışım arkasına dönüp portal muhafızlarına

işaret etti. “Siz ikiniz. Brennan’ı saraya götürün. Gerekiyorsa sırtınızda taşıyın. Onu bir şifa odasına yerleştirin ve her ne olursa olsun dışarı çıkmasına izin vermeyin.” Son kelimesiyle Brennan bayılıp yere devrildi.

Muhafızlar koşup hemen onu yerden kaldırmışlardı ama Alaric emirlerini yerine getirmelerini görmeyi beklemeden arkasını dönmüştü bile. “Eğer bu gerçekten de Justice ise Hiçlik’in içine bakıyoruz demektir. Bu durumda o kadar çok bilinmeyen var ki, elimizdeki varsayımla içim hiç rahat değil.”

“Ya karşı tarafa geçtiyse?” diye sordu Christophe. Elleri hançerlerinin kabzasındaydı. “Ya Anubisa’nın ordularına öncülük ediyorsa? Doğrudan Atlantis’e bir kapı açmayı nasıl başardı? Muhafızlar Yedi Adaları her tür kara büyüden koruyor.”

O sırada kadın ayağa kalkmış, savaşçıların spekülasyonlarını yarıda kesmişti. “Hiçlik burası,” dedi. “Ölmüş birinden aldım bu bilgiyi. İyi bir adamdı. Ona yapılanları hiç hak etmemişti.” Gözlerinden yaşlar akıyordu şimdi ama Tiernan bunu görmezden geldi. “Savaşçınız Hiçlik’te idiyse ve eğer bu oysa, kendinizi olacıklara hazırlayın derim.”

Christophe alaycı bir gülümsemeyle ona baktı. “Ya, tabii, biz de senin gibi bir müridin sözüne güvenecektik.”

Alaric elini kaldırıp tek hareketiyle onu susturmuştu. “Evet kadın, onun da söylediği gibi, sana inanmamız için ortada en ufak bir neden bile yok. Bu durum açıklığa kavuşunca birbirimizi daha yakından tanıyacağız tabii. Ama o zamana dek eğer bize yardımcı olabilecek herhangi bir bilgiye

vâkıf değilsen sessiz kalmanı rica edeceğim.”

“Benim adım Tiernan. Kadın değil,” diye atıldı Tiernan, meydan okur bir ses tonuyla. Ama sonra, “Pulitzer, Pulitzer, Pulitzer,” gibi bir şeyler mırıldanıp başını Alaric’e çevirdi. “Sadece bir şey daha var ama buranın patronu sen olduğuna göre büyük olasılıkla bunu zaten biliyorsun. Hiçlik’e girmenin de oradan çıkmanın da yolu ölüm büyüsünden geçiyor ve ölümden kastım hayvan kurban etmek değil,” dedi. Bu, Alaric’in öncesinde onlara anlattıklarının üzerine önemli bir detay daha ekliyordu. “Birinin oradan çıkması için bir başkasının ölmesi gerekiyor; birinin hayatına karşılık diğerinki. Bu yüzden sizin ya da onun planlarında birini kurban etmek yoksa ne siz o tarafa geçebilirsiniz ne de o bu tarafa geçebilir.”

Christophe hançerlerinden birini havaya kaldırıp Tiernan’a doğru bir adım attı. Yüzüne tehlikeli bir gülümseme yayılmıştı. “Şansa bakın ki elimizde bu iş için giyinip hazırlanmış, gidecek hiçbir yeri olmayan, halihazırda bir kurban var.”

Alexios da kendi kılıcını çekip Tiernan’ın önüne geçti. “Ben şaka yaptığının farkındayım ama o bilmiyor. Kapa çeneni ve bu insandan uzak dur yoksa cidden tepemi attıracağsın. Çünkü Christophe, bazılarının trajik diyeceği türden, berbat bir gün geçiriyorum zaten.”

Christophe gülerек arkasını dönüp havada açılan pencereye yeniden baktı. Uzaktaki figürler şimdi biraz daha yaklaşmıştı ve öndeki adamın yüzü daha iyi seçiliyordu.

“Bu Justice olamaz,” dedi Alexios. “Ben Justice’i bun-

dan çok daha uzakta bile olsa yürüyüşünden tanırdım. Kimse onun gibi, bütün dünyanın sahibiymişçesine kibirli bir edayla yürüyemez. Bu adamın saçı da onunki gibi örülü belki ama böyle sendeleyerek yürüten Lord Justice olamaz.”

Gözlerini bir an olsun pencereden ayırmayan Alaric sessizce cevap verdi. “Anubisa’nın bedeninde açtığı yaralar iyileşirken sen de böyle yürüyordun. Adamı ölümle burun buruna getiren yaralanmalar en azimli kibri bile dize getirebilir.”

Alaric haklıydı. Alexios ne cevap vereceğini bilememişti, dişlerini sıkıp önlerindeki seçenekleri düşündü. Bu sırada iki figür ışıldayan pencereye giderek yaklaşıyordu. “Her zaman en doğru çözüm yolu en basit olanıdır demez misin?” dedi sonunda.

“Occam bu öğretiyeye vurgu yapıyor, doğru, ama bununla nereye varmaya çalışıyorsun?” diye sordu Alaric.

“Varmak istediğim nokta şu: Bu kapıdan geçmeyi denemedik bile daha. Belki de direkt içinden öbür tarafa geçebiliriz.”

“Tabii. Bunun bir tuzak olma olasılığı yok, değil mi?” dedi Christophe, gözlerini devirerek. “Sence de bu, Anubisa’nın ‘haydi Atlantislileri kızartalım’ tarzında bir oyunu olamaz mı?”

“Kadın, Tiernan, doğru söylüyordu. Eğer bu Hiçlik’e açılan bir pencereyse oraya ölüm büyüsü yapmadan geçmenin bir yolu yok. Anubisa’nın oyununa gelip bu kapıyı açmak için can vermeye hiç niyetim yok,” dedi Alaric.

Alexios rahibin asla yanılmadığını bilse de bu seçenek onu oldukça cezp ediyordu. Justice onun için dosttan öte bir kardeş gibiydi.

Onlar Poseidon savaşçılarıydı ve arkalarında asla adam bırakmazlardı.

Alexios durmaksızın Justice'i aradıkları son aylarda yüzyıllardır sakladığı bu sırrın savaşçıyı ne hale soktuğunu düşünüp durmuştu. Ve o laneti bozmak zihnine kim bilir ne işkenceler yapıyordu.

Anubisa'nın da ne işkencelerine maruz kalıyordu... Alexios'un zihninde o kötü anıların önüne çektiği setler sarılmıştı. Yumruklarını sıkıp kalkanlarını biraz daha havaya kaldırarak duvarları geçilmez kıldı. "Ben yaparım Alaric. Bariyerden geçmeyi ben deneyeceğim."

Alexios, Alaric'in onu durdurmasına fırsat vermeden elini pencerenin dalgalanan yüzeyine bastırır bastırmaz, inanılmaz güçte bir enerji bütün bedenini sarstı ve onu üç dört metre öteye fırlattı. Gözlerini kırıştırtarak yerde öylece uzandığı sırada gözünün önünde dumanlar tütüğünü gördü ve sonra dumanın kaynağını fark etti. Şaşkına dönmüş, adeta dili tutulmuştu. Nefesi kesilerek bariyere dokunan elini havaya kaldırdı. Sinir uçları, elini dokuz cehennemin en alt katındaki harlı ateşlere değdirmiş gibi acıyla çığlıklar atıyordu. Ama görünürde sadece parmak uçları biraz kararmıştı ve tırnaklarından dumanlar tütüyordu.

"Seni aptal," diye hırladı Alaric. "Daha olgunlaşmamış, acemi bir savaşçıyla konuşuyor gibi mi konuşmam gerek se-

ninle de?” Rahip elini havaya kaldırıp Alexios’a bir şey fırlatmışcasına havayı kesmişti. O anda havada buz gibi bir su akıntısı belirip bir tokat misali Alexios’un yüzüne indi. Başı sıırıslıklam olmuştu.

Alexios ağzına dolan suları tükürüp yüzünü silerek ayağa fırladı. “Buna ne gerek vardı şimdi?”

Christophe gülmeye başladı. “Saçın yanıyordu dostum. Alaric o güzel yüzünün diğer tarafı da yaralanmasın diye yaptı herhalde.”

Alexios başını gayriihtiyarı eğmişti. Sırıslıklam olmuş saçları önüne düşüp yüzünün yaralı tarafını örttü. “Günün birinde sabrımı taşıracaksın Christophe,” diye homurdandı. “O zaman göstereceğim sana.”

O sırada varlığını bile unuttukları Tiernan boğazını temizledi. “Liseli çocuklar gibi didişip testosteron yarıştırdığınız bu güzel partiyi bölmek istemezdim ama arkadaşınız giderek yaklaşıyor; tabii Hiçlik’te geçirdiği onca zamandan sonra hâlâ arkadaşınızsa. Ve, arkasında yürüyen şey de ne öyle?”

Alexios koşarak parlak, karanlık pencerenin yanına geri döndüğünde, aradan geçen sürede apaçık ortaya çıkan acı gerçeği gözleriyle görmüştü. “Bu Justice!” diye bağırdı.

O sırada ensesinin ürperdiğini hissetti ve Prens Conlan ile kardeşi Lort Vengeance’ın koşarak pencereye doğru yaklaştıklarını gördü. İkisinin de Justice’i gördükleri andaki gerginliği resmen dışarıdan hissediliyordu. O, kendini onlar için vampir Tanrıçaya kurban etmeden hemen önce kardeşleri ol-

duğunu iddia eden savaşıydı. Justice, Ven'in ve Ven'in kadınının yanı sıra, şifacısı, Taş Ozanı Erin Connors'ın hayatını da kurtarmış; bu sayede Prens Conlan'ın doğmamış çocuğu da kurtulmuştu.

Lort Justice bir kahramandı.

Ama bu kahraman belki de şimdi yoldan çıkıp bir haine dönüşmüştü. Alaric onu sınayana dek bundan emin olmanın bir yolu yoktu.

O sırada Alaric sanki Alexios'un aklını okumuş gibi sakın bir ses tonuyla bütün olanları Ven'le Conlan'a anlattı. Conlan cam gibi gözleriyle Tiernan'a bakıp tüm zarafetiyle onu selamlamıştı. “Eğer doğruyu söylüyorsanız, Leydim, bunun ödülünü alacaksınız. Atlantis'e hoş geldiniz.”

Ven eliyle Christophe ve Alexios'a işaret ederek Tiernan'a göz kulak olmalarını söylese de kendisi kadına dönüp bakmamıştı bile. Bütün dikkati pencerenin kara büyüünün ardındaki manzaranın üzerindeydi. “Gerçekler, ödüller, vesaire. Dokuz cehennem aşkına, biri şimdi ne yapacağımızı söylesin!”

Alaric son havadisleri de verdikten sonra Ven ellerini hançerlerinin kabzasına götürdü. “Ölüm büyü mü? Dalga mı geçiyorsun?” Kahkahayı bastı. “Harika. Justice'in hayatta olduğunu öğreniyoruz ama onu kurtarmak için birini öldürmemiz gerekiyor ha?”

Prens Conlan öfke dolu gözlerle kardeşine bakarak, “Bugün kimse ölmeyecek,” diye kestirip attı. Sonra Alaric'e döndü. “Seçeneklerimiz neler?”

“Eğer başka bir seçeneğimiz olsaydı söylerdim,” dedi

Alarie. Sesi öyle soğuktu ki Alexios, Conlan'ın o anda donup kangren olmadığına şaşmıştı. Rahip her türlü problemi çözmeye alışkındı ve her türlü krizde son söz onun olurdu. Alexios bu son hadiseye bir çözüm getirememiş olmanın rahibin fena halde tepesini attırdığını fark etti.

“Justice Atlantis’ten Hiçlik’e açılan ilk pencereyi kendi yarattığına göre belki de *onun* bir planı vardır,” dedi Christophe.

“Arkasından gelen o şey ne?” diye sordu Ven.

“Ah, ben bunu sormayı nasıl akıl edemedim ki?” dedi Tiernan soğuk bir ses tonuyla.

Alexios gülümsemek için kendini tutmaya çalıştıysa da başaramamıştı. Kadında büyük cesaret vardı doğrusu, hakkını vermek lazımdı.

İkisi pencereye yaklaştıkça Justice’in arkasındaki figür giderek belirgin hale gelmişti. İnsanı andıran bedeni feci şekilde deforme olmuştu. Justice’in peşinden sendeleye sendeleye yürürken başını nadiren yerden kaldırıyor, gözünü yoldan ayırmıyordu.

“Belki şansımız yaver gider,” dedi Christophe. “Justice kendi kurbanını yanında getirmiş olabilir.”

O sırada yan tarafta bir ışığın yanıp söndüğünü gördüler ve mermer giriş platformunun diğer tarafında yer alan Atlantis portalı titreşip oval bir şekle bürünerek açıldı.

İki taraftan da saldırı tehdidiyle karşı karşıya kalmışlardı. Alexios hançerlerini çekip Tiernan’ın önünde pozisyon aldı. Prens Conlan ve savaşçıları da silahlarını çekmişlerdi;

Alaric güçlerini çağırması, gümüşü yeşil renkte bir harenin içinde duruyordu. Bir taraftan Justice adım adım yaklaşırken diğer taraftaki Atlantis portalından iki kişi platforma adım atmıştı.

Alexios, Liam'ı hemen tanıdı. Bu Poseidon'un en güçlü ve en tehlikeli savaşçılarından biriydi ve o da yanında bir dişi getirmişti. Bu kadın alev kızılı saçlara, Alexios'un hayatı boyunca bir insanda gördüğü en etkileyici yeşil gözlerle sahipti. Üzerinde rahat giysiler vardı. Nedense tuhaf bir biçimde ellerine eldiven giymişti ve elindeki eski püskü sırt çantasını göğsüne bastırmıştı. Portaldan geçtikleri sırada Liam'ın yüzü ona dönüktü. "Atlantis'e hoş geldiniz Doktor McDermott," diyordu.

Gördüğü manzara karşısında kadının o büyüleyici gözleri kocaman olmuş, çenesi kenetlenmiş fakat büyük bir soğukkanlılıkla, şaşkınlığını belli edecek başka hiçbir tepki vermemişti. Önündeki silahlı bir grup savaşçıya ve yarı çıplak kadına bakıp birkaç kez gözlerini kırıştırdıktan sonra usulca onlara el sallayıp yeniden Liam'a dönmüştü. "Bay McSeksi, itiraf etmeliyim ki bu hayatım boyunca karşılaştığım en tuhaf hoş geldin partilerinden biri."

HASRET KARDEŞ

11. BÖLÜM

Atlantis

Keely, her şey allak bullak olsa bile bunu dışarıya yansıtmaması ve soğukkanlılığını koruması gerektiğini çok uzun zaman önce acı tecrübelerle öğrenmişti. Şimdi bu alıştırmaların büyük finaline ulaşmıştı sanki: kaos esnasında düzeni koruma disiplininin doktora sınavı.

O güne dek hiçbir sınavdan kalmamıştı ve buna şimdi başlamaya hiç niyeti yoktu. Onun yerinde Gertrude Bell olsa ne yapardı? Gelmiş geçmiş en ünlü kadın arkeologlardan biri olan Bell'in Atlantis'le hiç aşık atması gerekmemişti tabii. Belki Lawrence Arabia epey yaklaşmıştı ama.

Keely dikkat çekmemeye çalışarak derin bir nefes alıp karşısındaki grubu inceledi. Silahlı bir grup adam ve bir kadın hayatında gördüğü en yeşil çimenlerin üzerinde alakasız bir biçimde durmuş öylece onlara bakıyorlardı. Çimenlerin rengi inanılmazdı; Yeşim tonları en güzel zümrüt ton-

larına karışıyor, ötede neredeyse koyu bir camgöbeğine dönüşüyordu.

Ve ötesi? Alice'in tavşan deliğinden tepetaklak indiği Harikalar Diyarı kadar inanılmazdı. İmgeleminde gördüğü kubbenin sonundaki eskimiş, daire şeklinde, mermer bir platforma inmişlerdi. Açık alanın kenarları küçük korular halinde toplanmış, gür yapraklı ağaçlarla çevriliydi. Ötede imgeleminde gördüğü o zarif kubbelerin ve incelikli kulelerin tepelerini görebiliyordu.

Nefes alıp verişlerini kontrol altında tutmaya çalıştığı halde ciğerlerinden hıçkırığa benzer bir ses kurtulmuştu. Atlantis.

Burası gerçekten de Atlantis'ti.

Ya da en azından daha önce hiç gelmediği, var olduğunu hayal dahi edemeyeceği başka bir yer. İnanılmaz. Buranın kokusu bile farklıydı. Egzotikti. Zarif çiçek tınıları derin, zengin yeşilliklerin üzerini örtüyordu. Bitki örtüsü ve hayvanlar antik hedonistlerin hayallerini süsler nitelikteydi.

Ama şöyle bir fark vardı: Bu, hayal değil gerçektir.

Liam antik gibi görünen hançerlerini çekmişti şimdi. Keely bunların nereden geldiğini bile anlamamıştı. Giysilerinin içinde gizliydi herhalde. Portalın metal detektörü yoktu ya. Büyülenmiş gözlerle hançerlere bir kez daha baktı. Hançerlerin kabzasındaki incelikli süslemeler kim bilir hangi döneme dayanıyordu...

Odaklan geri zekâlı. Şimdi antik silahların hangi döneme ait olduğunu düşünmenin zamanı değil. Silahlarını doğrultmuş duran bir grup adam varken bunun sırası mı? Ki

bunları nasıl kullanacaklarını çok iyi bildikleri her hallerinden belli.

Liam'ı gördükten sonra belki daha hazırlıklı olmalıydı ama karşısındaki bu manzaraya onu ne hazırlayabilirdi ki? Her biri bir diğerinden yakışıklı –ve bir o kadar da korkutucu– iri yarı beş adam.

Ve bir de kötü adamların elinden kurtarılmayı bekleyen masal prensesini andıran bir kadın.

“Sanki bir film setine adım atmış gibiyim,” dedi sesli bir biçimde. Bu sözlerin havadaki gerginliği biraz dindireceğini ummuştı. “Talihsiz, masum prensesin yardımına hanginiz koşuyor bakalım?”

Sanki her gün yarı çıplak bir kadının etrafını sarmış ağır silahlı adamlar görmeye alışkınmış gibi kendini gülümsemeye zorladı ve başıyla, gözü morarmış kadına işaret etti. Bu kadın ya fena halde dövülmüş ya da ciddi bir araba kazası geçirmişti.

Üzerinde de sadece bir çarşaf vardı.

Tabii, zaten kadınlar hep araba kullanırken üzerlerine bir çarşaf alırlardı, değil mi? Hem bu, Atlantis'te bir araba gezisiydi.

Atlantis'te araba diye bir şey var mıydı ki? Atlantis ulaşım sistemine dair bir ipucu görmek umuduyla etrafına bakınırken kadının yüzünde muzip bir gülümseme belirdiğini gördü. “İsmim Tiernan Butler ve ne talihsiz ne de masum sayılırım,” dedi. Kara mizah anlayışına bakılırsa kimsenin kurbanı olamayacak kadar güçlü bir kadındı. O zaman

durum başkaydı.

Keely'nin gerginliği biraz olsun dinmişti. O da kadına gülümsedi. "Keely McDermott, doğum yeri Ohio State. Buckeyes taraftarı var mı aramızda?"

Arkeolojinin yanında aldığı yıllar süren antropoloji eğitimi Keely'yi beden dili konusunda uzmanlaştırmıştı. Adamların duruş biçimlerindeki belli belirsiz gevşemeye bakılırsa belki, bir ihtimal o kılıçlardan birinin ucunda şiş kebab olmaktan kurtulabilirdi.

Adamlardan biri onlara bir adım yaklaşmıştı. Hemen hemen Liam'la aynı boydaydı; bir seksenden uzun olmalıydı ve onun gibi ipeksi siyah saçlara sahipti. Ama bu adamın bariz bir biçimde otoriter bir yanı ve bu tavra yakışan asil yüz hatları vardı. Bir general ya da bir tür lider olmalıydı. En az taşıdığı silahlar kadar güzel çizgileri vardı ve belli ki bir o kadar da tehlikeliydi. Üzerindekiler sadece mütevazı, koyu mavi bir gömlek ve siyah bir pantolondan ibaretti ama bir kral cübbesi ya da bir amiral üniforması giyse de olurdu sanki.

"Ben Conlan, Atlantis'in prensi," dedi. Keely tahminlerinde yanılmamış olmaktan memnundu. "Size hoş geldiniz demek isterim Doktor McDermott. Halimizden de anlaşıldığı üzere misafir beklemiyorduk." Kalın sesi kibar ve sanki sürekli silahlarını kuşanıp arkadaşlarıyla takılıyormuş gibi şaşırtıcı bir biçimde sakindi.

Keely'nin gördüğü kadarıyla durum hakikaten de böyleydi.

Prens Conlan daha sonra, Keely'nin konuşmasına bile

kalmadan Liam'a dönmüştü. Sanki onunla işi bitmişti. "Lütfen Doktor McDermott'u ve Bayan Butler'ı saraya götür."

Prese çok benzeyen bir başka adam araya girmişti o sırada. "Liam kalsa iyi olur. Hiçlik'te, Justice'in arkasından kafasını uzatan şu yaratığa bakılırsa bir kılıca daha ihtiyacımız olabilir."

Liam ikisini de başıyla selamlamıştı. "Prens Conlan, Lort Vengeance, dilediğiniz gibi size hizmet etmekten onur duyarım elbette. Fakat Dr McDermott'un safire dokunduğu zaman imgeleminde Nereus'u gördüğünü bildirmek isterim..."

"Safiri elime zorla tutuşturduğun zaman demek istiyorsun sanırım. Bu konuda konuşacaklarımız var," dedi Keely, Liam'ın sözünü keserek. "Savaşçı mısınız nesiniz bilmiyorum ama bu şekilde bana tuzak kurmanın, beni davetinizi kabul etmek konusunda çok da heyecanlandırıldığını söyleyemeyeceğim."

Liam'ın Lort Vengeance diye seslendiği adam gülmeye başlamış ve kahkahası o savaşçı edasını bir anda silmişti. Şimdi sadece saf, güçlü bir erkeğe dönüşmüştü. Bu adamların her biri öyle güçlü bir çekicilik yayıyordu ki Keely bir an için kendini özel olarak uzun süredir yalnız olan kadınlara hizmet veren bir fantezi dünyasına gelmiş gibi hissetti.

"Evet, Bay McSeksi. Çok ayıp etmişsin gerçekten," dedi Ven, Keely'yi daldığı rüyalar âleminden uyandırarak. "Ne yazık ki hikâyenin geri kalanını dinlemek için vaktimiz yok." Sonra Keely'ye döndü. "Bana Ven de. Sana Keely

diye seslenebilir miyim?"

"Elbette..."

"Harika. Şu an bunları konuşmak için doğru bir zaman değil Keely. Bir arkeolog olarak bir şeyleri bulmak konusunda epey yetenekli olduğumu sanıyorum. Kuzey yönünde ilerle. Aslında direk bize doğru koşan şu silahlı muhafızlara doğru. Onları görebiliyor musun?"

Keely başını salladı. Sağ taraflarındaki iki tarafı ağaçlarla çevirili yolun epey gerisinde, hayal meyal gördüğü figürlere işaret ediyordu galiba. Demek ki Atlantislilerin görme duyusu insanlarınkinden daha güçlüydü. Bunu kafasının bir yerine not etti.

"Bayan Butler'ı da al lütfen," dedi prens, yine kadının yüzüne bile bakmadan. Diğerleri gibi o da karşıda duran o tuhaf, çarpık, ayna şeklindeki şeye dönmüştü.

Liam başıyla onu selamladı yine. Ortada ciddi bir tehdit olduğu belliydi ama buna rağmen eski dünyaya özgü o adabımuaşeretini elden bırakmıyorlardı. "İşbirliğinizden ötürü teşekkür ederim Doktor McDermott. Yakında..."

O sırada aynanın önündeki gruptan yükselen bir yaygarayla ve deprem gibi her yeri sarsan bir gümbürtüyle sözleri yarıda kesilmişti. Keely daha önce çöken mağaralarda bulunmuştu ve her sağlıklı arkeolog gibi o da başına tonlarca toprağın inmesi ihtimaline karşı içgüdüsel bir korku geliştirmişti.

Bu sefer yeryüzündeydi tabii ama etrafında üzerlerine yıkılabilecek bir yapı olup olmadığına baktı hemen. Hiçbir

şey olmadığımı görünce Tiernan'a döndü; Kadının yüzü ölü gibi bembeyaz olmuş, yüzündeki morluklar teniyle daha derin bir kontrast oluşturunuyordu şimdi.

“Senin geldiğin yerde pek deprem olmuyor galiba?” dedi yanına doğru koşarak. “Belki de tavsiyelerine uyup buradan gitsek iyi olacak.”

Tiernan titreyen kolunu kaldırıp aynaya işaret etmişti. “Buradan gitmeye hazır olduğumdan emin olabilirsiniz ama sanırım aynadaki adam direk sana doğru koşuyor.”

Keely bir hışımla arkasını dönüp parlayan aynaya, ya da ayna mı pencere mi her neyse, havada asılı duran o tuhaf şeye bakar bakmaz nefesi kesilmişti. Korkuyla bir iki adım geriledi. Çünkü aynadaki bu adam yırtıcı bir hayvan gibi kükrüyordu. Üstü başı toz toprakla, kanla, belki de daha kötüsüyle kaplıydı. Gördükleri karşısında ürküp sindiği hâlde bir bilim insanı olarak zihninin bir yanı detayları katalogluyordu: Koşarken, ördüğü o uzun, kirle kaplı saçları bir sağa bir sola sallanıyordu. Saldırı pozisyonunda havaya kaldırdığı kılıcının bıçağının üzerindeki sembollerden soğuk, çeliksî bir ışık yayılıyordu. Gerçekte var olması mümkün olmayan bir arazide hızla koşarak onlara doğru yaklaşıyordu ve peşinden de paytak paytak yürüyen hortlak gibi bir yaratık geliyordu.

Onu duymadığı halde –bariyer sesi tutuyor olmalıydı– çığlık attığı açıkça görülüyordu. Karşısındaki manzaranın sessizliği bu görüntüye tezat oluşturunuyordu: ağzı açıktı, dişlerini çıkarmıştı ve sessiz çığlıklarını atarken boynundaki damarlar pörtlemişti. Yani en azından bariyerinin diğer

tarafındakiler için sessizdi çığlıkları.

Sonra bir şey daha fark etti. Son bir detay daha. Ve o anda o titiz, tarafsız, bilimsel gözlemi bu gerçeğin ağırlığı altında ezilip yok oldu. Bu vahşi yaratık; bu ürkütücü, saldırgan şey pencerenin etrafını sarmış silahlı adamların hiçbirine değil, ona bakıyordu. Ve nedense yüzünde tanıdık bir şeyler vardı.

Hiçlik

Justice şimdi Keely'yi görebiliyordu. O kahkahanın ve kılıcının ışığının kısa süreliğine toparladığı aklı, onun yüzünü görünce bir kez daha başından gitmişti. Derinlerde bir yerde mantığı bunun bir başka serap, Anubisa'nın ona işkence etmek için gönderdiği sahte bir vaha olabileceğini söylüyordu.

Poseidon biliyordu ya, bunu daha önce yapmıştı. Ona, Yedilerin omuz omuza savaştığı savaşçı dostlarının hayallerini göndermişti. O zaman da tıpkı şu anda o girişin başında durdukları gibi duruyorlardı karşısında. Conlan ve Ven, ağabeyleri. Bir kez olsun ağabey diyemedikleri. Her zamanki yaramazlığıyla sırttan Christophe; esir alındığında Anubisa'nın yüzünde ve ruhunda bıraktığı yaralara rağmen hâlâ güçlü, hâlâ ayakta olan Alexios; hatta Justice'in sık sık didiştığı Alaric.

Hepsi orada, Keely'nin önünde duruyordu. Kendisine ait olduğunu adı gibi bildiği bu kadının önünde. Başını iki

yana salladı. İnkâr ve öfke, zihninin savaş alanında birbiriyle çarpışıyordu. Keely onundu, arzulu hayal gücünün ona dair bir parçası bile Anubisa tarafından zihnine yerleştirilmiş olamazdı.

Keely *onun* kadını, onun kurtuluşuydu.

Ama bu hayal diğerlerinden farklıydı. Bastien orada değildi. Ufaklık Denal da, Brennan da yoktu. Daha önce Anubisa'nın ona gönderdiği hayallerde hep onun o sakın yüzü ön planda olurdu. Brennan onun için bir bilmece gibiydi; bir keresinde gülerек Justice'e o bilmeceyi çözmeye kararlı olduğunu söylemişti. Justice ilk başta rol yapmış, onun oyununa katılmıştı. Onun tarafına geçmiş gibi davranarak ağabeyinin iktidarından ne denli tiksindiğini söylemişti; onca yıl Conlan'ın prensinin tebaasını oynamak zorunda olmaktan; yarı Atlantisli kanı taşıdığı için kraliyet kanından değilmiş gibi davranmak zorunda bırakılmaktan; Nereid annesini redetmeye zorlanmış olmaktan...

Yaklaşıyordu.

Justice koştu, koştu, koştu... Yaklaştıkça giriş kapısı büyüyordu sanki. Yaklaşıyordu, Keely'ye yaklaşıyordu ve ona her baktığında sanki ayakları yerden kesiliyordu. Çoktan arkasında kalmış olan Pharnatus'u unutmuştu bile.

Anubisa'yı unutmuştu.

Keely'den, o kızıl saçlarından ve yeşil gözlerinden, o yumuşak, çekici dudaklarından başka hiçbir şey yoktu. İsmi haykırdı.

Keely ona bakıyordu –doğrudan gözlerinin içine– ve ürkmüştü. Onca mesafeden bile tepkisini görmüştü ve bir an-

lığına ondan nefret etti. Ondan hem nefret ediyor hem de onu seviyordu; Keely onundu. Ne olursa olsun onu elde edecekti.

Mantık, karanlık ruhunun içinde bir kıvılcım olup onu çağırırdı. Akli, ruhunun üzerini örten kabuk bağlamış yaraların arasından başını çıkardı. *O bizi kurtarabilir*, dedi: *o bizi bizden kurtarabilir*. Ama dağların altındaki o nemli mağarada laneti bozduğunda uzun zaman önce ruhunun Atlantisli yarısıyla Nereid yarısı arasında kurulmuş olan barış antlaşması da bozulmuştu.

Doğasının iki zıt kutbu zihninin kontrolünü ele geçirmek için savaşıyordu; ikisi de alfa, ikisi de dominant. Bir Atlantisli olarak güçlerinin kapasitesinin farkındaydı ama Nereid tarafının güçlerine daha yeni yeni hâkim oluyordu. Ya eskisinden daha güçlü olacaktı ya da zihni kafasının içindeki savaş alanının taşlı topraklarında kendi kendini yok edecekti.

“Keely,” diye haykırdı. “Sana geliyoruz.”

Hâlâ koşuyor, haykırmaya devam ediyordu. Onun o zümrüt yeşili gözlerinin içine baktı. Korkmuştu, bunu görebiliyordu. Onun korkudan ödünün patlamasından, Justice’in küçücük, yabancı bir parçası keyif aldı. Kendinden öyle nefret ediyordu ki. Hiçlik onu bu kadar mı kendinden, görevinden uzaklaştırmıştı?

Onurdan?

Ama Keely geri adım atmamıştı. Geri çekilmiyor, arkasını dönüp kaçmıyordu. Sanki kaçmakla Justice’in avcı içgüdüsünü uyandıracakmış gibiydi.

Belki de savaşçı dostlarının onu koruyacağını düşün-

yordu. Belki onlardan biri Keely'i kendinin ilan etmişti çoktan. Bu düşünce adeta bir mızrak gibi midesine saplanmıştı. Sendeleyerek kayaların üzerine devrildi. Kayaların ellerini ve yüzünü çizdiğini hissetti. Acıyı boş verdi. Kanı boş verdi. İkisinin de önemi yoktu.

Bir kez daha sendeleyerek ayağa kalkıp kendisine yetismeye çalışan Pharnatus'u görmezden geldi. Sadece kılıcını hâlâ sıkı sıkı tuttuğundan emin olmaya çalıştı.

Ruhunun Nereid tarafı ulumaya başlamıştı. Justice'in içinde korkunç bir öfke fırtınası kabarak neredeyse patlayacak raddeye ulaştı. Justice olacakları bilmeden, neler olabileceğini umursamadan uzun, çok çok uzun süredir üzerini örttüğü Nereid yanını serbest bıraktı.

Uzun zamandır ihmal edilmiş olan Nereid büyü bir denbire adeta fıskırmıştı. Nereid gücü onu ele geçiriyordu; neredeyse onu yok edecekti. Çorak arazide bir kasırga başlamıştı. Rüzgâr mavi balina büyüklüğünde kayaları çocuk oyuncu gibi havalandırıp var gücüyle yere vuruyordu.

Pharnatus, Justice'in arkasında korkuyla çılgılık atmıştı ama koşmaya devam ediyordu ve ona yetismek için daha da hızlanmıştı. Justice bunu ancak göz ucuyla fark etmişti. İçinde bir yerde ne rüzgâr, ne güç, ne öfke vardı. Koştı; alındaki yaralardan gözlerine kanlar damlıyordu. Ona ulaşmalıydı. O gerçektir. O gerçeklikti.

Kadın onun gerçekliği idi; eğer onu kendisi için isterse, iyileşebilirdi.

12. BÖLÜM

Bu deli adam bir çizgi romandan fırlamış gibi görünen bu engebeli arazide ona doğru koşarken Keely'nin kalbi küt küt atmaya başlamıştı. Adam hızlanmış, ona doğru, onu almaya geliyordu. Bu onun, var olması bile imkânsız bir renk cümbüşünün girdaba dönüştüğü gözlerinden okunuyordu. Mavi, yeşil ve gümüş rengi, gözlerinde bir kaleydoskop olmuş dönüyordu. Keely sersemlemiş, neredeyse hipnotize olmuş gibiydi. Gözlerini ondan çevirmek zorunda kaldı.

Yine de, yüz hatlarını çarpıtan o deliliğe rağmen bu adamda bir şeyler vardı. Tanıdık şeyler...

Omurgalarına dek ürperdiğini hissetti. Atlantis'e adını atmadan önceki o beş-altı dakika içerisinde zihninde özenle planladığı programında bu yoktu. Keely harabeye dönüşmüş tapmaklar hayal etmişti, belki harabelere bekçilik eden bir iki yaşlı insan. Bir diğer deyişle hali hazırda işleyen bir kazı alanıyla karşılaşacağını ummuştı.

Buna karşın yeniden canlanan antik bir savaş meydanının ortasında bulmuştu kendini; büyüünün, deliliğin ve

kargaşanın ortasında.

Savaşçılardan biri --Vengeance-- bağıarak bir şeyler söylemişti; Keely topuklarının üzerinde dönüp ona baktı ama Vengeance ona seslenmiyordu. Kısa boylu, dolgun kıvrımlara sahip, üzerinde kot pantolon ve sade bir bluz olan sarışın bir kadın onlara doğru koşuyordu.

Vengeance kaşlarını çatmış, ürkütücü bir ifadeyle ona doğru atılmıştı. “Hiç iyi bir zaman değil Erin,” diye kükredi. “Güvenli bir biçimde sarayda beklemeni istiyorum. Şimdi. Bu ikisini de al ve saraya dön.”

Fakat kadın biraz olsun korkmamış, aksine gülmeye başlamıştı. “Alaric bana ihtiyacı olabileceğini söyledi,” dedi. “Hem bu *he-man* tavırların bana ne zaman söktü ki?”

Vengeance öfkeyle portalın önündeki adamlara döndü. “Alaric, cehennemler aşkına, ne yaptığını sanıyorsun? Erin’i bu işe karıştırmanın ne anlamı var?”

Onlara dönüp cevap veren, Keely’nin hayatı boyunca gördüğü en korkunç adamdı. Tam anlamıyla erkekti; diğerleri gibi onun da alfa erkeğine özgü cinsel bir çekiciliği vardı. Cazibesi tavana vurmuştu resmen.

Ama bu farklıydı.

Conlan soylu bir kumandan edasına sahipti; Ven katı ve güçlü bir savaşçıydı. Ama bu adamın tuhaf, parıldayan yeşil gözlerinde ve yüzündeki sert çizgilerde öyle bir şey vardı ki sanki karanlık vadilerde fısıldayan kötü emellere dair bir şeyler anlatıyordu. Bu adam daha kesildiğini bile anlamadan kurbanın kanını emebilir, bundan da zevk alırdı.

Keely ürperdi. Birdenbire hayatı boyunca hiç olmadığı kadar korktuğunu hissetti.

“Bu konudaki kararımı sorgulama, Lort Vengeance,” dedi, Ven’in “Alaric” diye seslendiği adam. “Justice’i Hiçlik’ten kurtarmak için en ufak bir umudumuz varsa o da Erin’e ve onun lirik gücüne dayanıyor.”

Ven’in homurtusu kesilmişti. Başını yana eğdi. “Gerçekten bunun işe yarayabileceğine inanıyor musun? Ne zaman Atlantis’te lirik gücünü kullansa sonuçta ortaya, en amiyane tabiriyle, beklenmedik bir durum çıkıyor. Oradan onun mavi saçlı cesedini çıkarırsa hiç şaşmam.”

O anda sanki görünmez bir el Erin’in yüzündeki esprili ifadeyi silivermişti. “Benimle alay etme Ven. Benim adıma... bizim adımıza yaptıklarından sonra kardeşini eve geri getirmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım.”

Ven ve Erin tartışmaya devam ederlerken Keely kendini portala kaptırmıştı, halen ona doğru koşmakta olan o deli adama. Adam bağırarak bir şey söylüyor, haykırıyor. cıgılkırlar atıyordu ama Keely ne olduğunu duyamıyordu. Ayna sessizdi. Ama birdenbire ne olduğunu anladı.

Onun *kim* olduğunu anladı.

Ven ne demişti? “*Onun mavi saçlı cesedi.*” Mavi saç...

Bu oydu. İmgelemindeki savaşı. Gözlerini kapadı, eli kendiliğinden boynunda bir tılsım gibi taşıdığı o oymaya gitti. Bu olamazdı. O balık belki iki yüzyıldan da eskiydi. Bu imkânsızdı.

Ama yine de... yine de. İşte orada, Atlantis'teydi şimdi, değil mi?

Gözlerini açar açmaz doğrudan adamın gözlerinin içine baktı. Ayın çekimine kapılan gelgitler misali karşı konulmaz bir çekim kuvvetiyle ona doğru dönmüştü. Ve bu kez emindi.

Bu oydu. Onun savaşçısı. Ve onun ismini çağırıyordu.

Öyle dehşete kapılmıştı ki bir an aciz hissetti. Bütün uzuvlarına tuhaf bir ağırlık çökmüştü. Her daim analitik düşünceye dayanan zihni bu reaksiyonuna seyirci kalmıştı. Av da. pençesini kaldırmış, dişlerini çıkarmış ona saldıran avcısının karşısında böyle mi tepki veriyordu acaba?

Bedenini saran tuhaf bitkinliği üzerinden atmak için başını sağa sola salladı. Sonra Conlan'ın konuştuğunu fark etti.

“Kararını ver,” diye kestirip atmıştı. “Bunun için zamanımız yok Ven. Eğer Erin’in lirik gücü bu kapıyı açamazsa elimizde bir tek ölüm büyü kalacak. Ve iş o noktaya gelirse kardeşim için kendi hayatımı vermeye hazırım. O, karımı ve çocuğumu kurtardı.”

Herkes sözlerin şokuyla susmuştu. Bu kültüre yabancı olan Keely bile prensin bu sözlerinin ne denli önem arz ettiğini anlamıştı. Prens, onun savaşçısını kurtarmak için kendi canını feda edecekti... Hayır, onun savaşçısı filan değildi, Hiçlik'e hapsedilmiş, tanımadığı bir savaşçıydı işte.

“Hayır! Sen kral olacaksın seni aptal!” diye bağırды Ven. “Hem bebeğin yolda olduğunu biliyorsun. Eğer birinin ölmesi gerekiyorsa o benim. O benim de kardeşim ve benim için kendini vampir Tanrıçaya kurban etti.”

Bu iki adam Keely'nin hayatında gördüğü en amansız

adamlardı. Şu anda ikisi de kardeşi uğruna hayatını feda etme hakkının kime ait olduğunu görmek için dövüşmeye hazırdı ve belli ki bu, burada tamamen olağandı.

İki adamın gözlerinde de aynı karanlık öfke vardı.

İki adam da tıpatıp birbirine benzeyen ve bir heykeltıraşın elinden çıkmış gibi duran şekilli çenelerini aynı şekilde sıkıyordu.

Birbirlerine girmeye hazırlandıkları o sırada o kaslı kollar ve omuzlar aynı şekilde gerilmişti.

“Kesin şunu, aptallar!” diye bağırdı Erin. Keely’ye doğru koşarak. “Bunun kime, hele ki Justice’e ne faydası var? Bu sorunu çözmemiz gerekiyor. Bugün kimse ölmeyecek.”

Keely’nin başı dönmüştü ve bir an yere devrileceğini sandı. Son bir saat içerisinde Ohio State’teki güzel, sakin, sıkkıcı ofisinden çıkıp kendini delilerin başka delileri kurtarmak adına kendilerini feda etmek üzere kavga ettikleri bu yerde bulmuştu. Kurtaracakları insan da var olması imkânsız bir vampir Tanrıça yüzünden var olması imkânsız bir yerde koşturup duruyordu.

“Tabii ki *şu an* Atlantis’teyim,” dedi başının üzerindeki kubbeye bakarak. “Ya öyleyim ya da bir psikoz geçiriyorum.”

Erin, Keely’nin kolunu okşadı. “Sakin ol. Bu durum biz zavallı insanları ilk başta böyle etkiliyor.”

Sonra zavallı bir insan olmak üzerine söylediklerinin tam zıttı bir hareketle ellerini havaya kaldırıp başını arkaya atarak bir şarkı söylemeye başladı. Şarkısının sözleri yoktu. Melodi öyle karanlık bir güç taşıyordu ki bir insanın gırtlara

ğından böyle bir tınının çıkması inanılır gibi değildi.

Notalar neredeyse ete kemiğe bürünüp Keely'nin duygularını dürtüyor, üzeri örtülmüş, acı ve ızdırap dolu anıları su yüzüne çıkmaya çağırıyordu. Üzerine kasvet; boşa harcanmış bir hayatın, hiç keşfedilmemiş bir potansiyelin ve kaybedilen fırsatların umutsuzluğu çöktü. Pişmanlık ve suçluluk duygusunun keskin dişleri ruhuna saplandı ve şarkının dalgalarına karşı tüm direncini yerle bir etti. Hayatı boyunca yaktığı tüm canlar ve aldığı tüm yaralar vicdan azabı ve ıstıraptan oluşan bir zehir gibi bedenini sardı.

Ölmek istiyordu. Ölümü *hak ediyordu*. Neden hâlâ nefes alıyorlardı ki? Yeşilin en canlısından en donuk olanına dek tüm tonlarını barındıran çimenleri avuçladığını fark etti.

Ruhunu açgözlü pençeleriyle kavrayan sisin arasından tiz bir çığlık duyuldu sonra. “Yeter! Erin, yeter. Şarkının bu kara büyüye hiçbir faydası dokunmamakla beraber buradaki herkesin üzerine başka bir kara büyü örtüyor.”

Şarkının dinmesiyle Keely de gözlerini kırpıştırarak kendine gelmeye, en azından eski suretine kavuşmaya başladı. Konuşan kişi Alaric olmalıydı çünkü Erin'i omuzlarından tutmuş hafifçe sarsıyordu. Etrafları gümüşü mavi renkte bir ışıkla kaplanmıştı ama Alaric gerilediği zaman ışığın Erin'den geldiğini fark etti.

Erin bir şekilde ıstırap şarkı gibi dillendirip gerçeğe dönüştürmüştü. Merhabalar, Masallar Alemi'ne hoş geldiniz.

Keely sendeleyerek, dizlerinin üzerine çöktüğü yerden ayağa kalktı. Etrafına baktığı zaman destek muhafızlarının

da olay yerine toplandığını gördü. Belki bir düzine savaşçı daha. Ama onlar da şarkının etkisiyle yere kapaklanmışlardı. Tam portala geri dönecekti ki yeni gelen savaşçılardan birinin yüzünde acı bir kararlılıkla, mızrağına yaslanmakta olduğunu gördü.

Sivri uca. Mızrağı göğsüne bastırıyordu.

Çığılığı basıp koşmaya başladı. Ona zamanında yetişemeyeceğini biliyordu. “Dur! Müziğin etkisiydi, sadece müziğin etkisiydi! Biri şu adamı durdursun!”

Savaşçı irkilerek ona dönmüştü. O anda diğer savaşçılardan biri mızrağı elinden aldı. Ama Keely o kadar hızlı koşuyordu ki duramadı ve direkt iki savaşçının üzerine düşerek ikisini de yere devirdi. Yerde sırtüstü, soluk soluğa, öylece yataarken birdenbire gülmeye başlamıştı. Ve şimdi de kendini susturamıyordu.

Karşısında ona bakan iki surat belirdi sonra; pek de zarif sayılmayan o sıçrayışıyla yere devirdiği iki savaşçının suratları. Kaygılı görünüyordardı ve bu halleri Keely’yi daha da güldürüyordu.

“Sinirlerim bozuldu herhalde. Çok uzun zamandır yoğun çalışıyordum. Beynim kendi kendine tatil ilan etti sonunda. Bu bir fantezi, etrafımın büyüyle, vampirlerle ve dudak ısırtan adamlarla çevirili olduğu bir fantezi. Aman Tanrım,” dedi kahkahalarının arasında. Gülmekten nefes alamıyordu.

Adamlardan biri sırtıtmaya başlamıştı ama diğeri -biraz önce mızrağıyla kendini şiş kebab yapmak üzere olan savaşçı- hâlâ ciddiye. “O müzik beni neden bu kadar etkiledi

bilmiyorum leydim,” dedi. “Ama beni kendimden kurtardığınız için sonsuza dek size borçlu kalacağım.”

Elini ona uzatmıştı. Keely ayağa kalktığı sırada kendini toparlamaya çalışıyordu, kahkahaları dinmeye başlamıştı sonunda. Ve o anda başka bir ses duydu.

Bu kez duyduğu kesinlikle müzik değildi. Bu, insanın ruhunu kavuran, tüyler ürpertici bir ulumaydı.

“Görünüşe bakılırsa büyü, kapıdaki ses bariyerini kaldıracak kadar etkili olmuş,” dedi Alaric, şimdi Ven’in yanına geçmiş duran Erin’e. “Bunun iyiye delalet olduğundansa pek emin değilim.”

“Daha önce Justice’ten böyle bir ses çıktığını duymamıştım,” dedi Ven. “Anubisa ona her ne yaptıysa...” Cümlesini öylece havada bırakmıştı. Hançerlerini çekip Erin’in önünde siper oldu. “Parti zamanı beyler. Umarım aklı biraz olsun başındadır ya da başına bir iş gelmeden evvel onu durdurabilirsin Aleric.”

Keely gözlerini kapıya çevirdi ve içinde kalmış olabilecek en ufak bir kahkaha kırıntısı bile o anda sanki hiç var olmamışçasına siliniverdi. Çünkü savaşçısı –Justice diye seslendikleri bu adam– pencereye ulaşmıştı ve o korkunç çığlığı, biri düğmeyi kapatmışçasına aniden kesilmişti. Keely’yi bakışlarıyla hapsedmişe benziyordu. Yüzü öyle sertti ki sanki ona, sıkıysa başka tarafa bak, diyordu.

Şimdi yakından bakınca çok daha korkunç görünmeye başlamıştı. Onca kanın, isin ve karman çorman olmuş saçın altında onun da kardeşlerine benzediğini gördü; mavi saçları

hariç. Keely, o toz toprağın altından bile saçlarının mavi olduğunu görebiliyordu; ve ne denli güzel olduğunu. Onu saçları temizken, ıslıl ıslıl parlarken, o küçük balık oymasının üzerinde çalışırkenki haliyle seneler boyu defalarca görmüştü.

Hâlâ onun gözlerinin hapsindeydi ve güzel kelimesinin onu tarif etmek için mükemmel bir kelime olduğunu fark etti. Justice'in karanlık bir güzelliği vardı. Sanki cennetten kovulmuş ve vahşi bir hayvana dönüşüp dünyanın başına musallat olmuş bir melek gibiydi. Dahası, fiziksel özelliklerinin de ötesinde, duruşunda –gözlerinde– daha önce imgelemleminde hiç olmadığı kadar Keely'nin ilkel yanına hitap eden bir şeyler vardı.

Aralarındaki bağ öyle kuvvetliydi ki Keely nefes almayı bile unutarak durduğu yerde sendelemişti. Bütün bedeniyle ona dönmüş ondan gelebilecek en ufak bir söze, en ufak bir harekete dikkat kesilmişti.

Ama o, orada öylece duruyordu. Arkasındaki korkunç yaratık topallayarak ona yaklaştığı sırada sadece gözlerini dikmiş, Keely'ye bakıyordu. Justice sonra kılıcını kaldırıp ağabeylerinin, Alaric'in ve diğerlerinin üzerinden ona doğrulttu. Sanki orada başka hiç kimse yokmuş gibi. Keely bunun karşısında korkuyla titremiş olsa da konuşamıyordu.

Justice de onun gibi sessizliği seçmişti. Neredeyse bir dakika boyunca hiçbir şey söylemeden birbirlerine baktılar.

Conlan önce Keely'ye sonra da kardeşine döndü. "Justice? Bizi duyabiliyor musun?"

Justice'in bakışları bir an için Conlan'a dönmüşse de

onu duyduğuna ya da sözlerini anladığına dair en ufak bir işaret vermemişti. Sonra yeniden Keely'ye baktı. Bir kez daha sessizliğe gömülmüşlerdi, kimse ne diyeceğini ya da ne yapacağını bilmiyordu. Ve sonra Justice boğuk, kulak tırma-
layan bir sesle konuştu. "Sen osun. Sen Keely'sin."

Sözleri soru değil emirdi. Keely kendisini bu sözleri onaylarcasına başını sallarken buldu. "Evet," dedi. Sesi bir fısıltıdan daha yüksek değildi. "Ben Keely'yim."

Usulca, tehlikeli bir ifadeyle gülümsedi Justice. Dişle-
rinin beyazı kapkara olmuş, yüzüyle şok edici bir kontrast oluşturunuyordu. "Biz Justice'iz," dedi. "Ve sen bizimsin."

13. BÖLÜM

Justice, onun ne zaman ve nasıl bütün evreninin merkezi haline geldiğini, güzelliğinin nasıl Atlantis'in manzarası eşliğinde böyle mücevher gibi parladığını düşünerek karşısındaki bu kadına baktı. Gözlerinde gördüğü cesaret onu cezbediyordu ve –ve ufakık bir an için– asaletiyle onuru, ona geri dönmesini, Hiçlik'te kalmasını ve bir daha asla ama asla onun peşine düşmemesini söyledi. Keely karanlığın içinde bir ışıktı, Justice ise yanılttı.

Onunla ilgili her şey yanılttı.

O anda, zamanın içinde donup asılı kalan o kısacık an içinde, Atlantisli yanı içindeki Nereid tarafından yayılan güçlü gereksinimi, o keskin arzuyu ve yakıcı açlığı bastırmaya çalışmıştı. Ama Nereid yanı çok uzun zamandır inkâr ediliyordu.

Ve şimdi istiyordu. *İhtiyacı vardı*. Keely'ye ihtiyacı vardı ve onu elde edecekti.

Göğsünden ve boğazından acı bir kükreme yükseldi. Onu elde edecekti. Şimdi. Kapıdan geçmek için öne doğru

atıldı fakat ilk etapta dokunduğu camı yüzey onu güçlü bir elektrik yüküyle birkaç metre öteye yuvarladı.

Pharnatus, neredeyse tamamen unuttuğu o zavallı yaratık, arkasında korkuyla duraklamıştı. “Burada neler oluyor bilmiyorum lordum. Ama Hiçlik’in kapısı ölüm büyüsüyle mühürlenmiştir. Vampir Tanrıça kimsenin geçmemesi için bu kapıları böyle yarattı. Bir kurbanın kanı akmadıkça ne sen dostlarının yanına gidebilirsin ne de onlar senin yanına gelebilir.”

Justice, kılıcı havada, hırlayarak arkasını döndü. Pharnatus ürkerek kolunu yüzüne siper etmişti. Deli gibi bakan gözleri yuvalarında fıır dönüyordu. “Neredeyse görmez olan gözlerim bana birazdan hayatıma kıyacağını söylüyor,” dedi onurlu bir biçimde. “Ama izin ver önce atalarımın Tanrılarına son duamı edeyim.”

Justice’in bu isteğı reddetmesine, hatta kendi saldırma güdüsünü dizginlemesine bile fırsat kalmadan bir zamanlar insan olan bu deforme yaratık diz çöküp boynunu önüne eğmişti. Justice’i şoke eden, usulca okuduğı dua bir minnet duasıydı.

Bu bir şükür duasıydı.

Pharnatus’u omuzlarından tutup sarstı. “Neye şükrediyorsun ki? Seni bin yıl boyunca cehenneme terk eden Tanrılarına ne anlatıyorsun? Onlar senin ne duanı ne de minnetini hak ediyor. Onların hak ettiğı bir tek şey var, o da nefret ve intikam.”

Justice’in ağzından, sıktığı dişlerinin arasından öfkeyle

dökülen Yunanca sözler neredeyse anlaşılmıyordu ama önünde duran adam onu duymuştu sanki.

“Belki bu dediğin, zamanın birinde doğruydu,” diye mırıldandı Pharnatus; çatlamış, kurumuş dudaklarının arasından. “Belki de o zaman dilimde intikam, kalbimde nefretle verecektim son nefesimi. Ama sen geldin ve kutsal kılıcınla ışığı getirdin. İki bin yıllık karanlığın ardından son bir kez olsun ışığın yüzüme değdiğini hissettim. Buna nasıl şükretmem? Tanrılarımı nasıl inanmam? Çünkü biliyorum ki sen onların elçisisin ve şimdi parlayan kılıcınla beni onlara teslim edeceksin.”

Justice hüsrân çığlıkları atarak arkasını döndü. “Ben Tanrının elçisi filan değilim seni zavallı, beyni yıkanmış aptal. Ben ikiyüzlü bir kralın inkâr ettiği bir piç kurusundan, Deniz Tanrısının başına musallat olmuş bir dertten başka bir şey değilim. Annem bile beni terk etmiş. Yani bana Tanrılardan, elçilerden söz etmeye kalkma. Seni öldürmeyeceğim. İsmim adalet anlamına geliyor belki ama benim adalet getirdiğim filan yok.”

Yeniden pencereye döndü. Atlantis’e geri dönmesi imkânsızdı o halde. Bir daha asla vatanının topraklarına adımını atamayacaktı. Bunun düşüncesinin bile kendisini böyle acı bir kedere, bu denli bir ıstıraba sürükleyeceğini bilmiyordu. Ama bu zavallı, acınası yaratığı öldürmektense kendi canına kıymayı tercih ederdi.

Keely’ye yeniden bakmaya yüreği el vermediğinden kendini var gücüyle Conlan’la Ven’e odaklanmaya zorladı.

“Ağabeylerim,” dedi. Sözcükleri nedense Antik Yunan dilinde değil, modern İngilizce dilinde dökülmüştü ağzından. “Bunca yıldan sonra size sonunda ağabey diyebiliyorum ama kaderde bunu veda ederken söylemek varmış.”

Nereid yanı; öfkeyle, sessiz sessiz ulumaya başlamıştı. Ama ruhunun Atlantis yanı ağabeylerinin gözlerindeki yaşları görünce onu susturdu. Asla “ağabeyim” diyemediği Conlan ve Ven’in karşısında keder içinde öylece duruyordu ve kardeşlerine olan sevgileri yüzlerinden okunuyordu.

“Asla veda etmeyeceğiz, kardeşim,” dedi Conlan. Koyu renk gözleri gümüşü bir alevle parlamıştı. “Tam da seni bulmuşken olmaz. Kendini kurban etme hakkı kralındır. Bunu sana olan sevgimden yaptığımı bil ve bu, yaralarına merhem olsun.”

Justice itiraz etmeye kalmadan Conlan hançerini boğazına götürüp derisine saplamıştı. Ama Ven ondan daha hızlı hareket etmişti. Tek bir hareketiyle Conlan’ın silahını elinden yere düşürdü. “Seni aptal! Sana söyledim, eğer kardeşimiz için biri canını verecekse o ben olacağım.”

Ven bu sözlerin ardından dönüp Conlan’ın kolunun altına geçti ve Conlan’ın elini havaya kaldırarak diğer elindeki hançeri kendi boynuna dayadı. Hançerin ucundan sızan incecik kanın o canlı rengi Justice’i büyülemişti.

Can. Hayat. İki ağabeyinin de *onun için* feda etmeye hazır olduğu o hayatlar. Bu düşünceyle kanı görünce girdiği tuhaf trans halinden çıkmıştı. “Hayır. Hayır! Bunu yapamazsınız. Feda ettiğiniz canları vicdanım kaldırmaz. Ben bu fe-

dakârlığa değmem, asla buna degecek biri olmadım.”

Ama ağabeyleri ya onu dinlemiyordu ya da sözlerini duymazdan geliyorlardı çünkü hâlâ hançeri ele geçirmek için savaşıyor, onun eve dönmesi için kim canını verecek diye birbirleriyle kavga ediyorlardı.

Onun hayatı için bir ağabeyinin öleceği düşüncesi karşısında duyduğu acı, soğuk bir çelik gibi göğsüne oturmuştu. “Hayır,” diye haykırdı yeniden. “Bunu asla kabul edemem. Hiçlik’e geri dönüyorum. Yani kendinizi boşa heba etmiş olacaksınız. O hançeri hemen bırakın ve bu aptallığa bir son verin.”

Sesine alaycı bir ton katmaya zorladı kendini. “İkiniz de aptalsınız. Size ağabey demeye utanıyorum. Bu deliliğe hemen bir son verin. Sizin bu kendini kurban etmeye dünden razı, ağlak hallerinizi görmektense Hiçlik’e seve seve döne-
rim.”

Ve sonra, yüzyıllardır yaşadığı hiçbir durumun gerektirmediği bir cesaretle başını kaldırıp son bir kez Keely’ye baktı. Onun o halini, asla bedeninin yanında hissedemeyeceği o enfes bedeni zihnine kazıdı, asla dokunamayacağı o harikulade kızıl saçları adeta su gibi içti. “Beni unutma leydim. Senden bu hayatta ve tüm hayatlarda dilediğim tek şey bu. Beni hiç tanımamış olsan da. Çünkü sanki ezelden beri seni tanıyormuşum, senin için yanıp tutuşuyormuşum gibi hissediyorum.”

Bunun üzerine var gücüyle arkasını dönerek oradan gitmeye karar verdi. Zihni, kalbi ve ruhu onu terk edemeyece-

ğini söylüyor, çılgınlık atıyordu. Ama ağabeylerinin onun için fedakârlıkların en büyüğünü yapmalarına onuru el vermiyordu.

Elinde, havaya kaldırmış olduğunu unuttuğu kılıcıyla arkasını döndüğü sırada Pharnatus önünü kesmişti. “Hangi ağabey ‘inkâr edilmiş bir piç kurusuna’ böyle bir sadakat gösterir?” dedi. Deforme yüz hatlarından yalnızca şeref dolu bir ifade okunuyordu. “Gerçeği kendin bilmiyorsun belki ama sen Tanrıların elçisisin. Sen beni karanlıktan, Anubisa’dan ve anlamsız bir ölümden kurtaracak olan elçisin.”

O anda Pharnatus’un nefesi kesilmişti. Başını kaldırmış, Justice’in omuzlarının üzerinden dehşet dolu gözlerle bir şeye bakıyordu. Justice yeni beliren bu tehditle yüzleşmek için arkasına dönmek üzereydi ki, Anubisa’nın lanet portalını görmesine kalmadan, uğursuz bir ağırlığın aniden üzerine çöktüğünü hissetti.

O anda refleksleri devreye girmiş, dizlerinin üzerine çökerek Pharnatus’un bedenini havada yakalamıştı. Başını öne eğdiği zaman kılıcının kabzasına dek Pharnatus’un karnına saplandığını gördü ve başını arkaya atıp kızıl gökyüzüne doğru acıyla, ızdırapla haykırdı.

“Tanrılar, bizi duyuyorsanız şunu bilin,” dedi Yunan. Her kelime ağzından güçlkle çıkıyor, yüzü her bir kelimede acının ve sevincin bin bir haline dönüşüyordu. “Bunu kendi özgür irademle yaptım. Kurban verdiğim bedenim Lort Justice’in mahkûmiyetini sonlandırsın.”

Justice haykırarak kılıcını Pharnatus’un bedeninden

çekip çıkardı. Adam yeniden kollarına yığılmıştı. “Hayır! Benim için olmaz! Benim için asla! Senin fedakârlığını hak etmiyorum,” diye haykırdı. Gözlerinden yaşlar akıyordu. “Bunu yapamazsın.”

“Yaptım,” dedi Pharnatus. Sesi giderek duyulmaz hale geliyordu. “Ve şimdi sen bunu bilerek yaşayacaksın. Buna değer olduğunu ve Tanrıların seni seçmesinin bir nedeni olduğunu bilerek.”

Bunun ardından Yunanın yüzüne bir huzur çökmüştü. Görünmez bir selamı kucaklıyormuşçasına kollarını havaya kaldırdı.

Ve titrek son bir nefesin ardından Pharnatus gözlerini kapatarak öldü.

O anda kulakları sağır eden bir gümbürtü, bir şok dalgası gibi bütün Hiçlik’i sarsmıştı. Justice başını kaldırdığında girişin o çarpık yüzeyinin saydamlaştığını gördü.

Rahip Alaric girişe doğru eğilip tek kolunu uzatmıştı. “Onun kurban ettiği can, yolu açtı ama kapıdan yalnızca bir canlı geçebilir. Ben sana gelemiyorum Justice. Sen bize gelmelisin.”

“Onu burada bırakmayacağım,” diye inledi Justice. “Ben onu hak etmedim. Onu burada bırakamam.”

“Cansız bedenini götürebilirsin,” dedi Alaric. “O artık yaşamadığından. Hiçlik’in katı kuralları onun için geçerli değil. Ama şimdi acele et, kapı kapanmadan bu tarafa geç.”

Justice başını öne eğip kılıcına baktı. Artık parlamadığını, bıçak kısmının siyaha döndüğünü fark etmişti. “Onun

kıydığı cana layık olmayan ruhum kadar kara,” dedi acıyla. Ama yüzyılların alışkanlığıyla onu Hiçlik’e fırlatmak yerine sırtındaki kınına yerleştirmişti.

“Acele etmelisin,” dedi Alaric. “Kapının ne kadar süre açık kalacağını bilmiyoruz.”

Yapacak bir şey yoktu, eğer Hiçlik’te kalırsa Pharnatus’un fedakârlığı boşa gitmiş olacaktı. Bunu yapamazdı. Bunu ona yapamazdı. Yerde, kollarına yığılmış yatan adamı kucakladı ve tek bir sıçrayışla Hiçlik’in kapısından Atlantis’e adım attı.

Anayurdunun havasını ciğerlerine çektiğinde, ruhunun birbirine zıt doğalarının arasında kurduğu narin denge bozulmuştu. Ruhunun Nereid yanı meydan okurcasına çığlıklar atarken ve Atlantisli yanı bu zavallı adamın kendi gibi değersiz biri için canını vermesinden ötürü duyduğu utançla başını öne eğmişti. İkiye bölünmüş ruhunun iki kutbu arasındaki bu iktidar kavgası ve öfke, kafatasında zonkluyordu adeta.

Ama ne önemi vardı ki? Uzun süredir acıdan başka hiçbir şey yoktu zaten.

Ve yaptığı fedakârlığı sonsuza dek omuzlarında taşıyacak olduğu, kucağındaki o zavallı adamın bedenini Alaric’in kollarına bıraktı. “Bu adamı antik cenaze törenleriyle onurlandırmanı diliyorum senden. O, İskender’in ordusunda bir neferdi ve Hiçlik’te bin yıldan fazla bir süre hayatta kalmayı başardı.”

Alaric başını salladı. “Onun hayatta kalmış olmasının ve

gösterdiği fedakârlığın onuruna gerekli törenler yapılacaktır.”

Justice başını arkaya atıp kahkahayı basmıştı. Ve bu kahkahanın mizahi hiçbir yanı yoktu. “Fedakârlık, onurlandırmaya değer bir erdem olsa da yaptığı delice şeyin ardında en ufak bir mantık yoktu. Benim için olmamalıydı. Benim için asla.”

Arkasında duran Ven ve Conlan ona doğru yaklaşmıştı. Aynı anda kollarını ona dolayıp Justice’e sıkı sıkı sarıldılar. O an, birlikte savaşan savaşçıların, yoldaşların ötesinde kardeştiler; sonunda *bir aileydiler*. Justice bir anlığına da olsa kendini, başkalarının tattığı o aidiyet duygusunun sıcaklığına bırakmıştı. Ama sonra onları ittirdi.

“Sırf şans eseri aynı babadan doğduk diye beni kraliyet ailenize katacağınızı sanmayın,” diye tısladı. “Sadece lafın gelişi kardeşiz, daha fazlasına asla izin vermem. Şu anda tek istediğim, kendimi bu adamın yaptığı fedakârlığın sırtıma yüklediği vebalden kurtarmak.”

O sırada bir ses, kelimeden ziyade bir inilti, bir ret ifadesi duyuldu. Bu oydu, Keely. Justice’in duyduğu acı onun varlığını neredeyse gölgelemişti. Başını kaldırıp gözlerinin içine baktı; zümrütlerden daha yeşil, kabarın okyanus dalgalarından daha derin gözlerine. Elini boğazına götürmüş öylece duruyordu. Boynunun ipeksi teninin sıcaklığı Justice’i büyüsü altına almıştı. Ona sarılmak; yüzünü boynunun göğsüyle buluştuğu o kuytuya yaslayıp sonsuza dek orada kalmak istiyordu.

Konuştugu zaman sesinin o akıcı ahengi ruhunun derin-

liklerinde bir yere dokunmuştu. Ruhunun iki yanına da.

“Bunu yapma,” demişti omurgalarına dek sıcak bir ateş salan boğuk bir ses tonuyla. “Onun sana verdiği armağanı küçük görme. Dünyanın tarihinde, tüm zamanlarda bir insanın özverisinden daha onurlu hiçbir şey olmayacak ve bu adam senin için canını feda etti.”

Justice olduğu yerde donmuş; ruhunun iki yanı da Keely’nin sesinin hüznünde hapsolmüştü. Varlığının her bir zerresi onu arzuluyor, onu tanımak için yanıp tutuşuyordu. Onu kucaklamak. *Ona sahip olmak.*

Asla ama asla ona layık olamayacaktı. Fakat artık bunların hiçbirini umurunda değildi.

“Onu onurlandırmamı mı istiyorsunuz leydim? Dileğiniz benim için emirdir,” diye hırladı. “Onun fedakârlığını sizinmiş gibi onurlandıracağım.”

Bu sözlerin ardından Nereid yanına ait olduğunu bildiği ama daha önce hiç kullanmadığı bir güçle Keely’ye doğru koşup onu kollarına almış ve o anda onunla bambaşka bir yerde olmayı dilemişti. Sadece ikisi. İki yüzyıldan beri ziyaret etmediği bir sığınıkta.

Birdenbire koyu, mavi-yeşil bir sis peyda olmuş, bütün bedenini sarmıştı; son gördüğü şey, Alaric ve kardeşlerinin şaşkına dönmüş yüzleriydi. Sonrasında, itiraz etmesine bile fırsat bırakmadan, Keely’yi kollarında sıkı sıkı sarıp gözlerini kapadı. Karanlık şimdi ikisini de içine almıştı.

14. BÖLÜM

Atlantis

Nereid Tapınağı'nın altında bir mağara

Keely'nin bilinci bin bir parçaya tekrar tekrar bölünüp yeniden birleşmişti; etrafında çıldırmış bir ressamın elinden çıkmış bir kum fırtınası manzarası gibi harikulade renklerde madde partikülleri uçuşuyordu. Zaman kavramını yitirdiği halde bir şekilde bunun sadece birkaç saniye sürdüğünü biliyordu. Bir sürü farklı gerçeklikte hem var hem de yoktu. Ama her birinde, çelik bantları andıran kolların ve kaya gibi sert bir göğsün bedenini sıkı sıkı sardığının farkındaydı.

Çelik ve kaya, bir fırın gibi ısıtıp kan, toz ve toprak gibi kokabiliyorsa tabii.

Birdenbire hortum yok olmuştu. Keely'nin ayakları sert, taş bir zemine bastı. Justice'in gücü ve dengesi olmasaydı herhalde o saniye kendini yerde bulurdu. Sık, kesik kesik nefesler alarak, gözleri kapalı vaziyette öylece bekledi. Tekrar konuşabilmek ve bu esnada midesindekileri oldukları yerde

tutabilmek için kendini toparlamaya çalıştı.

Bedenini saran kollar daha da sertleşmiş, onu kendine doğru çekiyordu. O anda korku, mide bulantısının önüne geçti. Gözlerini açıp var gücüyle onun göğsünü ittirdi. Ama bunun hiçbir etkisi olmamıştı. Gücünü boşuna harcıyordu resmen. Bir mağara çöktüğünde insanın büyük kaya parçalarını itirmeye çalışması gibi bir şeydi bu. Yerinden oynamayan kayaların verdiği ağırlık hissinin aynısı.

Kaldırabileceğinden çok daha fazlasına maruz kalmanın verdiği o yorgunluk hissi başını çatlatan bir ağrı eşliğinde bedenini esir almış, korkusu çaresizliğe dönüşmüştü.

“Bırak... beni... bırak,” dedi sıkıığı dişlerinin arasından. Kararlı gözleri onun göğsüne bakıyordu. Bir yetmiş beş boyuyla, bir kadın için uzun sayılsa da bu adam ondan çok daha uzundu; en az bir doksan beş boylarında filan olmalıydı. Keely nedense onun gözlerinin içine bakmaması gerektiğini biliyordu. Şimdi değil. Onun kollarında böyle hapsolmuşken değil.

Adam sonunda yine o paslı, boğuk sesiyle konuşmuştu. “Seni bırakmak istediğimizden emin değiliz Keely.”

Kendinden biz diye bahsediyordu. Bu durum Keely’nin kafasını allak bullak etmişti. Ama bu sözlerinin aksine, Keely daha ne cevap vereceğini düşünürken Justice’in kolları sonunda gevşeyip onu serbest bıraktı. Keely sendeleyerek hemen ondan uzaklaştı. Kendi gömleğine ve pantolonuna bakmaya bile cesaret edemiyordu çünkü şimdi üstü başı onun bedeninden bulaşan kanlarla kirlenmişti. Mide bulantısı açık

ara savaşı kazanıyordu ve bu manzarayla durumu daha da kötüleştirmenin anlamı yoktu. Bunun yerine nerede olduklarını anlamak için etrafına bakındı.

Buraya nasıl geldikleri konusuyla ise sonra ilgilenecekti.

Bu karanlık alan devasa büyüklükteydi. Tavan öyle yüksekti ki görünmüyordu bile. Yerler, Nereus'la ilgili imgeleminde gördüğü fayansları andıran incelikli bir mozaik deseninde süslenmişti. Hafif nemli havada hafif, pek de kötü olmayan bir mineral kokusu seziliyordu. Burası ona Kaliforniya'daki kaplıcaları anımsatmıştı.

"Neredeyiz biz?" Onu kaçıran bu vahşi adamın ne kadar akli başında olduğunu bilmediğinden basit bir soruyla başlamıştı. Bu adamın imgeleminde gördüğü adam –ya da onun şeytani ikizi– olması onun yanında güvende olduğu anlamına gelmiyordu.

Eli istemsizce gömleğinin içindeki oymaya uzandı. Ateşin başında oturmuş bu balık oymasını yapan o adam... bu karşısındaki adam o savaşçının tuhaf biçimde deforme olmuş, çarpık bir fotoğrafı gibiydi. Bu Keely'yi, imgelemlemini sorgulamaya sevk etmişti.

Kendinden bile şüphe duymasına neden olmuştu.

Belki de Justice denen bu adam, imgeleminde gördüğü savaşçının neslinden geliyordu. Belki.

"Nereid Tapınağı'nın altında, derinlerde bir mağarada," diye cevap verdi adam. "Ne kadar manidar, değil mi? Nereid yanımız tam da kontrolü ele geçirmişken."

Pekâlâ. Artık en başta sorulması gereken soruyla yüz-

leşmenin zamanı gelmişti. “Biz mi? Biz kim? Kendinden hep biz diye mi bahsedersin?” Psikoza böyle balıklama atlamak pek iyi bir fikir olmasa da Keely bir deli doktoru değil, arkeologdu. Bir psikiyatridan diğerine sürüklenerek geçirdiği çocukluğunun ardından aradaki farkı açıkça görecektik kadar uzmanlaşmıştı.

Manik-depresif. Sınırdaki sosyopatlık. Gerçeklik algısından yoksun olma durumu.

Kulağa profesyonelce gelse de gelmese de bu teşhisler zihninde asit gibi yanıyordu. Bunca yıl ailesini normal olduğuna –deli olmadığına– inandırmak için boşuna mı uğraşmıştı? Gerçeklik algısını şimdi mi yitirecekti?

Şüpheleri bir kenara bırakıp titrek de olsa derin bir nefes aldı. Sonunda cesaretinden geriye kalan kırıntıları toplayıp onun gözlerinin içine baktı. Yakından çok daha korkutucu ve vahşi görünüyordu fakat –bu çok anlamsızdı belki– çok daha çekiciydi. Karşısında dimdik durduğu halde çömelmiş, avına saldırmaya hazırlanan yırtıcı bir hayvana benziyordu.

Ve Keely bir kez daha kendisinin onun avı olduğu yönündeki o huzursuz hisse kapıldı.

Bunca yıl geçmiş ve tarihi inceledikten sonra şimdi ilkel vahşiliği tüm görkemiyle karşısında bulmuştu. Bu adam antik bir savaşçının vücut bulmuş haliydi; her zaman onun tarihin tozlarına karışıp yok olmuş olduğunu düşünmüştü ama öyle değildi işte.

Ya bir savaş görmüş ya da bir kâğıt öğütücünden geçmiş gibi duran paramparça haldeki giysileri sade bir gömleğin ve

bir pantolonun kalıntılarına benziyordu. Lime lime olmuş kumaşın altından bütün yüzeyi kaplayan kana ve toz toprağa rağmen kaslı göğsü görülüyordu. Kanı görünce bir anda midesi kalkmıştı. Hemen gözlerini çevirdi.

Keely güçlüydü; her zamanda öyle olmuştu. Ama şu anda ruhsal dengesi, içinde bulunduğu duruma dair hiçbir konudan hoşnut değildi. O zavallı adamın kanına bakamıyor olması onu bir korkak yapmıyordu.

Adamın göğsündeki çapraz asılmış deri kayışın ucu sırtındaki kılıç kınına bağlanıyordu. Savaşçı kılıcını sanki kolunun bir uzantısı gibi kullanıyordu ve silahını daha önce defalarca ama defalarca kullandığı belliydi.

Saçları tutam tutam yüzüne dökülüyor, darmadağınık örgüsü Keely'nin imgeleminde gördüğü o masmavi rengiyle omuzlarından beline dek iniyordu. Ama bu, sıradan bir mavi değildi. Saçındaki tonlar; en koyu gece mavisinden yaz göklerinin uçuk mavilerine dek geniş bir mavi tayfına yayılıyordu. En azından savaşçının bütün bedenini kaplayan kanın ve kirin altından görebildiği buydu.

Yüzünün gergin çizgileri tek kelimeyle kusursuzdu. Gördüğü Roma dönemine ait heykeller bile bu yüzün karşısında utanırdı herhalde. Gözleri ya siyah ya da mavinin çok koyu bir tonundaydı ve hiçbir ışık almadıkları için böyle siyah görünüyorlardı. Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı şimdi ve Keely o anda, bunu kendisine bile itiraf etmekte zorlansa da, bir süredir ona bir ünlünün karşısında dibi düşmüş budala bir genç kız gibi bakmakta

olduğunu fark etti.

Ya da hayatından endişe duyan korkmuş biri gibi de denebilir.

“Beni daha yakından incelemek isterseniz biraz daha ışık sağlayabilirim leydim,” dedi. Sesi boğuktu. “Fakat bugünkü olaylardan sonra kontrolümün dilediğim kadar güçlü olmadığını hissediyorum ve bu detaylı incelemenizin ilkel içgüdülerimi zapt etmeye pek yardımcı olmuyor.”

“Konuşmalarına bakılırsa deli değilsin,” dedi Keely. Ağzından kaçıvermişti bu sözler. Utanarak inledi. “Özür dilerim. Gerçekten. Seni kışkırtmak ya da üzme niyetinde değilim.” dedi sakın, soğukkanlı bir ses tonu yakalamaya çalışarak. “Fakat sen de biliyorsun ki bana bir açıklama yapman gerekiyor. Ama önce buraya nasıl geldiğimizle ve buradan nasıl çıkabileceğimizle başlayalım, olur mu? Sonra beni nerden tanıdığın gibi daha karmaşık sorulara geçebiliriz.”

Bir an ona boynundaki oymayı gösterip bunun ona ait olup olmadığını sormayı düşündü ama sonra vazgeçti. Bunun sırası değildi. İçinde bulunduğu ruhsal durum göz önünde bulundurulursa aralarında ne kadar zayıf da olsa herhangi bir bağ kurmak akıllıca olmazdı.

Bu deli adamın suyuna git şimdi, sonra histerik bir biçimde paniğe kapılmayı düşünebilirsin. Suyuna gitmeyi başardın sayılır. Onca zaman sabaha dek uyanık kalıp tarihi mezar hırsızlarına karşı tek başına nöbet tutarken hiç korkmamıştı. Tamam, ürkmüş olabilirdi ama şimdi o deneyimler sayesinde korku hissinin sanki kilometrelerce ötesindeymiş

gibi soğukkanlı olmayı başarabiliyordu.

Savaşçının elinin bir hareketiyle mağarayı çevreleyen meşaleler yumuşak, mavi-yeşil bir alevle aydınlandı. Keely'nin nefesi kesilmişti ama sebebi adamın sihribazlık gösterisi değil gün ışığına çıkan alanın muazzamlığıydı. Mağarada, daha evvel kokusunu aldığı maden kaynağının suyuyla dolu, göle benzer bir havuz bile vardı. Usulca kendi etrafında dönüp mağarayı ve tüm duvarları bezeyen ısıtıcı taşları inceledi. Bilimsel merakı bu adamın onunla ne yapmayı planladığı düşüncesinin getirdiği ve aslında mantığa dayanan o korku duygusunu neredeyse bastırmaya başlamıştı. Ya da ona ne yapacağı sorusunu.

Kendi kendine “Bu bir tür jeot mu?” diye mırıldandı ama savaşçı cevap vermişti.

“Evet. Kısmen. Tam üzerimizde yer alan oda bir jeot ve Tapınağın şifa ritüellerinde kullanılırdı eskiden. Hatırladığım kadarıyla bu duvarlara da Atlantis'in bugüne dek gördüğü bütün değerli taşların örnekleri yerleştirilmişti ama burası sadece bir mağara,” dedi usulca ona doğru yaklaşarak. “Sen hayal ettiğimden daha güzelsin.”

Konunun böyle aniden değişmesi Keely'yi hazırlıksız yakalamıştı. Anında alarma geçti yine. “Ne? Neden? Beni neden hayal edesin ki? Ve neden buradayız? Sen kimsin? Prensle kardeşinin –diğer prensin– senin kaybettikleri kardeşleri olduğunu söylediğini duydum. Eğer öyleyse neden şimdi büyük bir kraliyet yemeğinde, ailenle değilsin? Kayıp erkek evlat eve geri dönüyor, vesaire.”

Savaşçı gözlerini kıstı. “Çok fazla şey duymuşsun. Ne kadar süredir Atlantis’teydin? Birileri seni sahiplendi mi bu süreçte?” Sözleri kısık, hırıltı gibi bir tonda çıkmış, sesi, üzerine atlamamak için kendini zor tutuyormuş gibi gerilmişti.

Keely yine bir iki adım gerileyerek adamı yatıştırıp, o delice fikirleri kafasından savuşturmak umuduyla ellerini havaya kaldırdı. “Bak, Bay Justice ya da Prens Justice, nasıl tercih ediyorsan artık. Neden bahsettiğin konusunda hiçbir fikrim yok. Kimse beni sahiplenemez. On ikinci yüzyılda yaşamıyoruz. Dostun Liam ofisime geldi ve bana Atlantis’i incelemem için bir teklif sundu. Ben bir arkeologum ve ...”

Adam bir şekilde sakinleşmiş, kasları bir an için gevşemişti. Fakat neden sonra yüzünde çaresizlik ya da nefreti andıran bir ifade belirdi ve titredi. “Belli ki senin yanında net düşünemiyoruz Keely. Belki de biz yılanırken biraz dinlenmelisin. Böylece bu konuşmayı üzerimizde Pharnatus’un yaptığı fedakârlığın yadigârı olan kan kokusuyla sürdürmek zorunda kalmayız.”

“Dinlenmek mi? *Dinlenmek mi?*” Keely neredeyse çığlık çığlığa bağırıyordu ama kendine engel olamıyordu. “Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Az önce var olması imkânsız bir yerden kaçtığını gördüm. Zavallı bir adam senin kılıcınla, senin kollarında kendini öldürdü. Sonra beni buraya kaçırdın ve şimdi yine kendinden biz diye bahsetmeye başladın; yok sahiplenmek, yok ilkel içgüdüler diyorsun ve benden şu anda şekerleme yapmamı mı bekliyorsun?”

Yumruklarını sıkıyordu ve kendini korumak için silah ola-

rak kullanabileceği bir şeyler bulmak umuduyla deliler gibi etrafına bakındı. Bugün ikinci kez bunu yapmak zorunda kaldığına inanamıyordu. “Eğer buradan kurtulursam kendime sustalı bir bıçak alacağım,” dedi. “Ya da elektrikli bir tabanca. Veyahut gerçek bir tabanca. Uyumak, dinlenmek filan yok. Ne olacağını söyleyeyim: Sen beni hemen buradan çıkaracaksın. Şimdi.”

Savaşçı kılıcını kınından çıkarıp başının üzerinden öne geçirmişti. Keely o anda bittiğini anladı. Annesi her zaman, o tutamadığı çenesinin başını belaya soktuğunu söylemez miydi?

Kısmen ünlü arkeolog, canlanan antik savaşçı tarafından öldürüldü: YouTube Videosu.

Ama savaşçı kılıcını, kılıcın kınını ve diğer her şeyi yere bırakıp gömleğinden geriye kalan paçavra kumaş parçalarını üzerinden çıkarmıştı. Bütün derisi kan ve kirle kaplıydı; Keely belki beş altı yerden ağır şekilde yaralandığının göstergesi olan kabuk tutmuş yara izlerini görebiliyordu. Bunların bazıları ölümcül olmalıydı.

“Yaralı mısın?” diye sormuştu gayriihtiyari. “Üzerindeki kan sana mı ait yoksa? Tıbbi yardıma ihtiyacın var mı? Eğer malzeme bulabilirsen biraz ilkyardım biliyorum.”

Savaşçı olduğu yerde donup kalmış, gözlerinin içine bakmıştı. Keely yüzünde beliren ifadeyi çözemiyordu. “Sen az önce yardım etmeyi mi teklif ettin?” dedi sonunda.

Keely çileden çıkmış vaziyette, kollarını göğsünde kavuşturdu. “Evet. Ne olmuş? ‘Tebaa kraliyet ailesinin men-

suplarına el süremez' filan gibi bir kural var da onu mu çiğniyorum yoksa? Çünkü sana şunu söylemeliyim ki bugün cidden yüreğim ağzıma geldi ve durum yavaş yavaş büyükannenin dediği gibi 'düpedüz deli öfkesine' dönmek üzere."

Savaşçı gözlerini kırıştıırıp başını usulca öne arkaya sallamaya başlamıştı. "Eğer büyükannenin sözlerini onurlandırırıyorsan ikiniz de savaşçı kadınlar olmalısınız. Yanılıyor muyum?"

Şimdi şaşkınlıkla gözlerini kırıştıırma sırası Keely'deydi çünkü adamın sesinde bir hayranlık hissi vardı. "Ama..."

"Hayır," diye sözünü kesmişti savaşçı. "Kraliyet ailesine dokunulmaz diye bir kural yok ama ben kendi adıma bu mirastan hak talep etmiyorum zaten. Üvey kardeş ya da değil; ben tutsak edilmiş bir krala dayatılan, istenmeyen bir piç kurusundan ibaretim. Sadece ben sana böyle saygıda kusur ederken senin bana yardım teklifinde bulunmana şaşırdım, o kadar."

Keely az önce duyduklarını gözden geçirdi ama herhangi bir teori oluşturacak kadar şey bilmiyordu hâlâ. Burada da kraliyet ailelerinin o pembe dizi kıvamındaki trajedisi iş başındaydı belli ki ama herhangi bir kaniya varmadan evvel daha fazlasını öğrenmesi gerekiyordu. "Evet, ettim. Yani yardım edeceğim. Eğer yardıma ihtiyacın varsa sana yardım edeceğim," dedi güçlkle. Savaşçı ona doğru yaklaşmaya başlamıştı şimdi ve Keely'nin nefesi boğazında tıkanıyordu. Sonra bir şeyi fark etti. "Yine 'ben' dedin. 'Biz' demedin. Bu... nedir bu durum?"

Savaşçı sanki kötü bir niyeti olmadığını göstermek is-

tercesine ağır ağır ona yaklaşmıştı ve sonunda tam önünde durdu. "Beni ilginle onurlandırıyorsun Keely ve elimden geldiğince durumu açıklayacağım. Ama önce yıkanıp dinlenmem gerek. Ve senin de dinlenmeye ihtiyacın var."

"Yine başlama! Bak, sana söyledim..." Ama savaşçının gözlerinin içine baktığı zaman ne dediğini unutmuştu. Gözbebeklerinin orta yerinde mavi-yeşil alevler dans ediyordu. Büyülenmiş vaziyette uzanıp yüzüne dokundu. Elbette dinlenmeye ihtiyacı vardı. Çok yorgundu zaten değil mi?

Çok ama çok yorgun.

Parmakları elmacıkkemiklerinin kıvrımında dolaşırken savaşçının ürperdiğini hissetmesi, içinde cinsel bir arzu uyandırdı. Ama kafasının içindeki ufacık bir ses ona hiç mi hiç yorgun olmadığını haykırıyordu. Oradan hemen kaçması gerektiğini söylüyordu.

Savaşçının gözlerinin içine bakarken o ses de dinip gitti sonunda. İyi olmuştu. Çünkü o çok ama çok yorgundu.

Gözkapakları titreyerek kapandı ve dizlerinin boşaldığını hissetti. Savaşçı onu havada yakalamıştı. "Yine beni kucağına aldın," diye mırıldandı Keely. Uyku; huzur ve sakinlik yüklü dalgalar halinde bedenini ele geçiriyordu.

Savaşçı "Başka kimsenin eli değmemeli sana Keely," dediğinde Keely onun dudaklarının usulca alnına değdiğini hissetti. "Sen benimsin."

Sözlerinin ardında tuhaf, *yanlış* bir şeyler olduğu düşüncesi birkaç saniyeliğine arka planda bilincini kurcalasa da sonunda uykuya teslim olmuştu. Bunu sonra düşünebilirdi.

Şimdi çok, çok ama çok yorgundu.

Uykunun uysal dalgalarının derinlerine sürüklenirken kılıçların, mücevherlerin ve bunların ikisini de ustalıkla kullanan, safir rengi saçlara sahip bir adamın olduğu derin bir rüyaya daldı.

15. BÖLÜM

Atlantis, saray, ertesi sabah

Conlan strateji planlama salonunda etrafına baktı –burayı bir savaş odası olarak görmek istemiyordu, üstelik de konu kendi kardeşiyken– ve neden koca bir gece uykusunun hiçbirini dinlendirmeye yetmediğini düşündü. Odaya giren herkesin gözlerinin altı mosmordu ve kendi yüzünün de aynı manzarayı yansıttığını biliyordu. Riley yine zor bir gece geçirmişti ve o uyuyamadığı zaman Conlan da uyuyamıyordu.

Ona ayaklarının altına yastıklar yerleştirip rahat koltukta uzanmasını söylemişti. Şimdi sözünü dinlediğinden emin olmak için ona baktı. Hamileliği kolay geçmiyor, doğum yaklaştıkça her geçen gün biraz daha solgunlaşıyor ve kocaman, top gibi bir karın haricinde her geçen gün biraz daha zayıflıyordu.

Sonunda önceki gün ona mutsuz olduğunu itiraf etmişti. İnsanları korumak için sürdürdükleri savaş kızıştıkça düşünceleri tekrar tekrar ertelenmişti. Ve sonrasında Justice ortadan

kaybolmuş, kutlama planları bir kez daha belirsiz bir tarihe ertelenmişti. Ama Riley, bebeğin doğru zamanı beklemeyeceğini hatırlatmıştı ona. Kız ya da erkek, bu bebek doğanın çağırdığı saatte bu dünyaya adımını atacaktı ve acele etmezlerse bebek kutsal meşruiyetten yoksun doğacaktı.

Ya da Riley'nin kibarca söylediği gibi, "Önce cesedimi çiğnemeniz gerekir." Yani normalde resmi kraliyet düğününün geleneksel olarak taç giyme töreninden sonra gerçekleşmesi gerektiği halde durum başka türlü davranmayı gerektiriyordu ve yakında bir düğün olacaktı. Çok yakında.

Justice'i ve Dr. McDermott'u bulsalar da bulmasalar da.

Grubun son üyeleri de sonunda salona gelmişti ve Conlan elini kaldırıp herkesi sessizliğe davet etti. Sonra odada dolaşıp içecek servis eden hizmetçilerin en kıdemli olanına seslendi. "Teşekkürler Neela. Tepsileri bırakırsanız içecekleri kendimiz alırız."

Conlan aslında kibarca onları yalnız bırakmalarını söylemeye çalışıyordu ve Neela bunu hemen anlamıştı. Yıllardır bu ailenin yanında çalışıyordu ve ne yazık ki savaş planlarının gerektirdiği durumları çok iyi biliyordu. Belli belirsiz başını sallayıp hemen ekibini toplamış, birkaç dakika içerisinde dışarı çıkıp salonun bakır ve orikalkumdan kakmaları olan devasa büyüklükteki ahşap kapılarını arkalarından kapamıştı. Bu parlak Atlantis metali, bakırla iç içe geçerek kapının üzerinde incelikli tasarımlar, karşılama ve uyarı sembolleri oluşturunuyordu. Conlan hiçbir zaman bunların ne anlama geldiğini anlamamıştı.

Conlan sıcak kahvesinden büyük bir yudum alıp kupa-

sını masaya bıraktı. “Herkes günaydın. Böyle erken bir saatte toplandığınız için size teşekkür ederim. Hepimiz durumdan haberdarız, bu yüzden olup bitenleri yeniden özetlemekle vakit kaybetmeyeceğim. Üç amacımız var: Birincisi Justice’i ve Doktor McDermott’u bulmak. İkincisi, Alaric’in, Justice’in Hiçlik’te diğer tarafa geçip geçmediğini tespit etmesi gerekiyor. Ve üçüncüsü, taarruzu sürdüreceğiz.”

“Zamanı gelmişti,” diye seslendi Ven, odanın diğer tarafından. Erin’in oturduğu sandalyenin başında ayakta duruyordu. “Anubisa’nın Müritlerinin karşısında agresif oynamak bize acıdan başka hiçbir şey kazandırmadı. Eğer Justice’e bir zarar verdiyse...” Ven’in sesi kısılmış, sözleri yarıda kalmıştı ama Conlan odanın diğer tarafında olduğu halde kardeşinin gözlerindeki acıyı açıkça görebiliyordu. Justice kendini Ven için vampir Tanrıçaya kurban ettiğinden beri Ven’in ruhu bunun ağırlığı altında eziliyordu.

“Aynı fikirdeyim,” dedi Alaric. Her zamanki gibi tek başına, diğer herkesten ayrı duruyordu. Belki bu tek başınalığı bir tek Conlan anlayabilirdi; Alaric, Quinn’e olan hislerini ilk kez fark ettiğinde rahibin yanında Conlan vardı. Ama Poseidon’un rahiplerinin hepsi bekârlık yemini etmişti; ayrıca, insan direnişçilerin liderlerinden biri olan Quinn de bu rol sebebiyle yalnızlığa itilmişti.

Hiçbir çift için aşk bu kadar imkânsız olmamıştı herhalde ama bu çaresizlik onlara hissettiklerini unutma kabiliyetini vermiyordu tabii.

“İnsan direnişçilerle daha çok işbirliği yapmalı ve geniş

kapsamlı bir plan hazırlamalıyız,” diye devam etti Alaric. “Vurucu kuvvet olarak müdahalelerde bulunduğumuz günler ve yüzyıllar artık geride kaldı. Eğer Quinn... Jack ve Quinn bizimle buluşacak durumdaysalar, onlarla bir an evvel görüşmeliyiz. Ama önceliğimiz elbette ki Justice.”

Riley uzandığı koltukta hafifçe kıpırdanıp inlemişti. Conlan gerildi. Onun yanına gitmek için hareketlendi ama Riley odanın diğer ucundan başını sallayıp gülümsemişti. “Ben iyiyim. Sadece geriniyorum. Oğlumuz mesanemin üzerine oturmakta ısrar ediyor.”

“Kızımız da tıpkı annesi gibi, yerinde duramıyor,” diye düzeltti Conlan.

“Bu küçük atışma son birkaç ayda hepimizi eğlendirmede değil tabii ama eğer cinsiyetini bilmek istiyorsanız tek yapmanız gereken sormak,” dedi Alaric, düz bir ses tonuyla.

Riley ona doğru gözlerini devirdikten sonra sırtının arkasına küçük bir yastık yerleştirip odadakilere baktı. “Şu anda Justice’i bulmaktan ve onun iyi olduğundan emin olmaktan daha önemli hiçbir şey ama *hiçbir şey* olamaz. Kardeşiniz olduğunu öğrenmeden önce bile o ailemizin bir parçasıydı. Bu odadaki herkes gibi. Yedi Savaşçının yedisi de öyle.”

Birkaç kişi bu sözleri onaylayarak başını sallamıştı. Conlan tam konuşmaya başlayacaktı ki Riley başını iki yana salladı. “Ama bencil olma sırası bende. Anubisa’nın tutsağı olduğu süreçte Justice’i bulmak adına her şeyin ertelenmesi gerekmişti elbette. Bunu anlayışla karşıladım. Bu arayışa

destek olmak için elimden geleni yaptım. Ama şimdi, bana anlattığınızdan çıkardığım kadarıyla Justice kendi isteğiyle ortadan kaybolmuş. Dahası, o zavallı arkeoloğu da resmen kaçırmış.”

“Kendi durumundan bahsediyorsun,” dedi Erin, çekingen bir biçimde yüzünü buruşturarak.

“Aynen,” dedi Riley. “Durumu pek nazıkçe anlatamıyorum belki ama demek istediğim şu. Bebeğim, annesi ve babası evlenmeden önce doğamaz. Yaygaralı cümbüşlü bir düğün yapamayacağımızı biliyorum ve buna bir itirazım yok. O büyük, sirk gösterisi gibi seremonileri hiç sevmem zaten. Ama ya benim doğduğum şehirde bir kiliseye gideceğiz, ya buraya, Atlantis’e bir rahip getireceğiz. Las Vegas’ta lanet olası bir Elvis şapelinde evlenmeye bile razıyım. Elvis’i hep sevmişimdir zaten. Ama öyle ya da böyle, Conlan ve ben önümüzdeki hafta evleneceğiz.”

En güzel yanı, Riley tüm bunları söylerken sesini yükseltmemiştir bile. Bu onun en şaşırtıcı özelliklerinden biriydi. Sesini yükseltmesine gerek yoktu. O bir insandı, Atlantisli değildi ve bir keresinde Conlan’a, daha önce bir kraliyet ailesine en yakın durduğu yerin Burger King olduğunu söyleyip dalga geçmişti. Ama sanki bu rol için doğmuşçasına, kraliçelere özgü bir tavrı vardı.

“Eh, duydunuz. Kraliçem son sözü söylediğine göre bize de onun emirlerine uymak düşüyor,” dedi Conlan, ona bakıp gülümseyerek.

“Çocuğün evli bir anne babanın eline doğması gerektiği

konusunda haklı,” dedi Alaric. “Bu kız ya da oğlan, Atlantis’te tahta çıkacak ilk insan olacağı için, taç giyme sırası ona geldiği zaman yeterince problem yaşayacak zaten. Çocuğun sırtına bir de meşruiyet sorununu eklemenin bir anlamı yok.”

“Bu konuda sana güvenebiliriz ama değil mi Alaric?” diye sordu Riley. Sesinde bezginlik ve teessür karışımı bir his vardı. “Ben sadece bebeğimin, anne babasının birbirlerini sevdiklerini ve birbirlerine en büyük bağlılık yeminini verdiklerini bilmesini istiyorum. Ama neyse ki sen, durumun kanuni anlamda ne ifade ettiğini belirtmekte gecikmedin.”

Alaric tek kaşını kaldırdı. Kafası karışmıştı sanki. “Sesinizde alaycı bir ton seziyorum ama bunun nedenini anladığımdan emin değilim. Fakat... oh. Elbette.” Onu başıyla selamladı. “Siz nasıl isterseniz leydim.”

Riley gözlerini kıstı. “Yine içinden ‘Riley’nin hamilelik hormonları işte,’ diye geçiriyorsan Alaric, oraya gelip kışına tekmeyle basamayacak kadar şiştiğime şükret.”

“Sizin deyiminizle kışım bunu duyduğuna çok rahatladı,” diye cevap verdi Alaric kuru bir ses tonuyla. “Ama belki izin verirsiniz asıl meseleye dönebiliriz.”

Ven odanın diğer tarafındaki uzun, ahşap masanın başına geçti. İçeceklerle yer açmak için yığın yığın haritalar ve stratejik planlar masanın bir ucunda toplanmıştı. Kendine bir bardak daha kahve aldı. “Burada kısa bir durum raporu var. Bu sabah St. Louis’te vampirlerin ayaklandığına dair bir haber aldık. Belli ki Anubisa kamçıyı eline almış ve vampirlerin Mürit toplamak konusundaki becerilerini Vonos aracılı-

lığıyla teşvik etmeye çalışıyor ama adam biraz olsun gözlerden uzakta, gizli saklı iş halletmeyi beceremiyor. ‘Zor Ölüm 5’te Bruce Willis’in paldır küldür kötü adamların peşine düştüğü gibi hareket ediyor.”

Conlan başını salladı. “Alexios, Christophe ve Denlan şafak vakti Jack, Raisen ve buradaki direnişçi grubuyla buluşmak üzere St. Louis’e yola çıktı.”

“Şimdi birdenbire Reisen’a güvenmeye mi başladık?” diye sordu Alaric. Gözleri topladığı güçle birdenbire parlak bir yeşile dönmüştü. “Tanrının tapınağına girip Poseidon’un Trident’ini çalmaya kalktıktan sonra ona nasıl güvenirsiniz?”

“Bizim ona güvenip güvenmememizin bir önemi yok. Quinn’le Jack ona güveniyor ve ikisi de onun günahlarından arınma yoluna baş koyduğunu söylüyor,” dedi Conlan. “Sadece en tehlikeli görevleri kabul ediyormuş. Öyle ki, intihara meyilli olabileceğinden korkuyorlar.”

“Onun günahlarından arınma çabası beni ilgilendirmiyor. Quinn’in yanma bile yaklaşmasını istemiyorum,” diye gürledi Alaric. “Bu toplantı biter bitmez St. Louis’ye gitmek üzere yola çıkacağım.”

“Sana burada ihtiyacımız var Alaric,” dedi Erin. Toplantı boyunca şaşırtıcı bir biçimde sessiz kalmıştı. “Buraya geldiğimizden beri Justice’e ulaşmaya, onun varlığına dair en ufak bir ipucu bulmaya çalışıyorum. Biliyorsun, ben bir taş ozanıyım. Nereidlerin Tanrıçasının çırağı. Onun yarı Nereid olduğunu öğrendiğimizden bu yana bir şekilde bu bağı kullanıp ona ulaşabileceğimi ümit ediyordum.” Bir şey sor-

malarına fırsat kalmadan başını salladı. “Şu ana dek işe yaramadı. Hiçbir şey yok. Belki bir cadı ve bir taş ozanı olabilirim ama görünüşe bakılırsa bir cep telefonu kadar bile çekmiyorum.” Sonra yeniden Alaric’e döndü. “Bu yüzden sana ihtiyacımız var. Justice’in yerini belirleyecek güce yalnızca sen sahipsin.”

“Seni kırmak istemem Erin,” dedi Alaric. “Ama elbette ben de dün akşam yanımızdan ayrıldığından beri Justice’e ulaşmaya ya da onun yerini belirlemeye çalışıyordum zaten.”

Erin iç geçirerek oturduğu sandalyede küçülüp kaldı. “Özür dilerim Alaric. Bunu tahmin etmeliydim. Sadece biraz yorgunum. Justice aylar önce Anubisa’yla beraber çekip gittiğinden bu yana doğru düzgün uyuduğum bir gece bile olmadı. O benim hayatımı kurtardı. Ven’in hayatını kurtardı. Bir anlamda ablamı bile kurtardı. Ama şimdi onun ve Deirdre’nin nerede olduğunu bilmiyoruz. Ablamın hâlâ hayatta olup olmadığını bile bilmiyoruz.”

Susup yumruk yaptığı elleriyle sertçe gözlerini ovuşturdu. Tekrar konuşmaya başladığında sesi, bastırıldığı göz yaşlarından dolayı boğuk boğuk çıkıyordu. “Sanırım bir kez olsun bir şeylerin doğru gittiğini görmeye ihtiyacım var.”

Ven, Erin’in sandalyesinin yanında diz çöküp onu kollarına aldı. Onun yüzündeki acı Conlan’ın da kalbini yakıyordu.

“Sanırım hepimizin bir şeylerin doğru gittiğini görmeye ihtiyacı var.” dedi Conlan. “Bir plan yapmamız gerekiyor o halde. Alaric, sen St. Louis’e git ama bir yandan da Justice’e ulaşmaya çalış. Riley ve ben Atlantis’te gerçekleşecek olan

düğünümüz için bir rahip ya da Elvis bulmaya çalışacağız. Ven, sen de Justice'le şu arkeoloğun nerede olduğunu tespit etmek ve onları buraya geri getirmek için bir ekip oluştur.”

O sırada kapı çalındı ve Liam başını uzatıp içeri girmek için izin ister gibi Conlan'a baktı. Conlan başını sallayıp ona girmesini işaret etti.

“Mükemmel zamanlama,” dedi Ven. “Biz de bu Doktor McDermott'un kim olduğunu merak ediyorduk. Bu kadın Justice'i neden öyle delirtti?”

Liam başını sallayarak odanın ortasına doğru yürüdü. “Bir fikrim yok. Ama size şu kadarını söyleyebilirim; bu yeteneğin zamanın sularında yitip gittiğine inanıldığını bilsem de Keely McDermott gerçek bir obje okuyucu. Safiri okuduğunda Nereus'u gördü.”

Alaric bir anda dikkat kesilmişti ve öne doğru eğildi. “Ne dedi? Rahip Nereus ve Artemis Yıldızı hakkında ne söyledi?”

“Çok fazla bir şey söylemedi,” dedi Liam. “Onu güvenli bir biçimde Atlantis'e getirdikten sonra konuyu daha detaylı konuşmayı umuyordum. Ama çok tuhaf bir şey söyledi. Benim, tıpkı ona benzediğimi.”

HASRET KARDEŞ

16. BÖLÜM

Nereid Tapınağı'nın altındaki mağara

Justice aniden uyanmış, birkaç saniye içerisinde uykunun gelgit dalgalarından sıyrılıp tamamen ayık bir bilinç seviyesine ulaşmıştı. Hiçlik'te gardım indirip uyumak diye bir şey yoktu ve Anubisa'yla geçirdiği kısa zamanda biraz olsun dinlenmemişti. Justice'in dostluklarını sürdürmek konusundaki isteksizliğini –işin doğrusu isteksizliğini de ötesinde, bu alakayı sürdürmeye gücünün yetmediğini– fark ettiği zaman Anubisa'nın öfkesi muazzam olmuştu. O bir Tanrıçaydı ve ölümlü gözlerin idrak bile edemediği derinlikte karanlık bir güzelliğe sahipti. Fakat cinayetle ve lanetle yüklü bu güzellik öyle zehirli bir kötülükten geliyordu ki Justice'in derisi etinden ve kemiklerinden sıyrılıp bir köşeye sinmek, ondan saklanmak istemişti adeta.

Bir anda kendinden tiksindiğini hissetti. Sonuçta o kadar özel biri değildi. Yüzyıllardır dilediği zaman dilediği kadınla olmuştu. Ama ne yazık ki son birkaç on yıldır onu hiçbir şey

tatmin etmiyordu. Kısa süreli ilişkilerin hepsinde, hep bir şeylerin eksikliğini hissediyordu. Tanımlamak istemediği şeyler.

Ta ki *onun* yüzünü görene dek. Keely. Onu düşündüğü anda, nerede olduklarını ve ne yaptığını hatırlamıştı. Önceki gece kendine yatak yaptığı yorgan ve battaniye yığınlarının üzerinden ayağa fırladı. Mağara, o kaya düşüp tünelleri yıkmadan önce, akıl sağlığı bozuk kişilerin kaldığı bir şifa odasıydı. Bir köşede içi örtülerle, giysilerle ve battaniyelerle dolu sandıklar vardı. O sırada Keely'ye de benzeri bir yatak hazırladığını anımsadı. Ama nereye hazırlamıştı bu yatağı? Ya sis altındaki hafızası ona yardımcı olmayı reddediyordu ya da o gitmişti. Ya kaçtıysa? Ya onu bir daha hiç bulamazsa?

Bu düşünceyle bir an paniğe kapıldı. Paniğin yanı sıra daha derin, daha karanlık bir hisse de. Bu his ruhunun Nereid tarafından geliyordu. Serbest kalmak için her dakika daha kararlı bir biçimde savaşıyor, kontrolü ele geçirmek için Atlantisli yanıyla boğuşan bu diğer yanını gitgide daha yakından tanımaya başlamıştı.

Bir hışım arkasına dönerek Keely'den bir iz bulmak umuduyla karanlık mağarayı taradı. Sonra rahatlayarak derin bir nefes aldı. Onun gittiğini sanınca adrenalin yüklü bir "savaş ya da kaç" alışkanlığıyla gerilen kasları gevşedi. Keely hâlâ orada, onun için mücevherlerle bezeli duvarın önüne hazırladığı yatakta uyuyordu.

Onu şimdiden, uyandığı zaman zihnine müdahale edip onu uyuttuğu için öfkeden kuduracağını bilecek kadar tanı-

maya başlamıştı. Ama uyuması gerekiyordu ve Justice de yorgunluktan yere devrilmenin eşiğindeydi; onun o kararlı, neredeyse dehşete düşmüş haliyle baş edecek durumda değildi.

Tabii. Bunu onun iyiliği için yapmıştı. Justice kendi kendiyile alay etti. Elbette. Kötü adamlar her zaman kendilerini haklı çıkarmakta olağanüstü bir yetenek sergilemiştir değil mi? Bir kez daha vicdanı sızlasa da bunu görmezden gelerek fiziksel gerçekliklere odaklanmaya çalıştı. Bir banyo. Bir banyo daha yapsa iyi olacaktı. Buna ihtiyacı vardı.

Uykuya dalmadan önce sıcak su kaynaklarının beslediği bu havuzda yıkanmıştı ama Hiçlik'te onca zaman geçirdikten sonra temizlenmenin verdiği haz onu yeniden banyo yapmaya itmişti. Kirlerin teninin ötesine, benliğinin derinliklerine işlemiş olabileceği ihtimalini düşünmek dahi istemiyordu.

Güzel bir banyo yaptıktan sonra sandıklardan giyecek bir giysi bulup onu uyandıracaktı. Konuşacak çok şeyleri vardı. Onunla ilgili her şeyi, hayatıyla ilgili tüm detayları bilmek istiyordu. Ayrıca Keely'yi ona biraz zaman tanınması için ikna etmeliydi.

Bir canavar olmadığını, birbirlerine ait olduklarını ona kanıtlaması için.

Kendisinin de bunun doğruluğundan emin olmak için zamana ihtiyacı vardı.

Kılıcı dışında üzerine hiçbir şey giyme zahmetine girmemişti. Korkunç bir ölüme sebebiyet verdiğiyse de kılıcı onun, kolu, gözü gibi bir parçasıydı. Neyse oydu işte ve ona

aitti. Aralarındaki kısa mesafeyi sessizce aşip yanına çömeldi, uyurkenki halini izlemek dahi ona keyif veriyordu.

Keely'nin baştan çıkarıcı kızıl saçları tam da hayalinde gördüğü tondaydı. Sanki alevler gün ışığında eriyor, hafif yanmış teninin altını ısıltısını mükemmel bir biçimde tamamlıyordu. Kapalı gözkapakları, neredeyse yanardöner görünümdeki zümrüt yeşili gözlerini gizlese de hafızası o tonu zevkle zihninde yeniden canlandırmıştı.

Yan dönmüş uyuyordu ve bir eli battaniyelerin üzerindeydi. Uyumadan önce giymesine anlam veremediği eldivenlerini elinden çıkarıp kenara koymuştu. İnce, uzun parmakları ve elleri sağlam, ne yaptığını bilen bir his veriyordu. Derisinde sanki kısa süre önce ağır işler yapmış gibi ufak tefek yara bereler vardı. Belki de bu yüzden eldiven giyyordu.

Arkeoloji. Bir arkeolog olduğunu söylemişti. Bir tarih öğrencisi. Neredeyse gülecekti ama onu uyandırmamak için kendini tuttu. O bir tarih öğrencisiydi ve Justice onun geçmişinde, tarihinde yaşamış bir savaşçıydı. Belki de birbirleriyle karşılaşmak kaderlerinde yazılıydı.

Bu kez ağzından acı bir kahkaha kurtulmuştu. O kaderin piç evladıydı; şimdi ikiyüzlü bir yalancı gibi yüzyıllardır sövdüğü kadere şükretmeye mi başlayacaktı?

“Senin için neyi feda etmezdim ki Keely?” diye mırıldandı. “Onurumu mu? Öfkemi mi? Belki de ruhumun bir parçasını? Beni nasıl böyle esir aldın?”

Uykusunda hafifçe iç geçirmişti. Bu ses Justice'in içinde

bir gaz lambasını yakan bir meşale gibiydi; bütün bedenini sarmış, vahşi, neredeyse hayvansı bir açlığı tetiklemişti. Onu öyle istiyordu, öyle çaresizdi ki içindeki arzu neredeyse fiziksel bir acıya dönüşmüştü.

Hayır, *ona ihtiyacı vardı. Ona ihtiyaçları vardı* ve hayır cevabını kabul etmeyeceklerdi.

Dur! Kafasının içinde bağırıyordu. Benim varlığımın bir parçası olsan da beni ele geçiremeyeceksin.

İçinde bir ses, hem ona ait hem de onun olmayan bir ses buz gibi, tehditkâr bir tonda fısıldamıştı. *Yanılıyorsun hap-solmuş benliğimin muhafızı Atlantisli. Seni ele geçireceğim çünkü zayıfsın. Ve zihninin kontrolü tamamen bende olduğunda kadın da sadece benim olacak.*

Nereid, Justice'in bir parçasıydı belki ama onu ötekileştirmişti. Ötekiydi. Ruhunun bu yanını başka nasıl görebileceğini bilmiyordu. Nereid şimdi Justice'in zihninde her biri bir diğerinden daha açık seçik erotik resimler silsilesi uyardırmaya başlamıştı:

Keely, karşısında boyun eğmiş çıplak diz çöküyor ve güneşten bronzlaşmış o güzel elleri organını sarıyor.

Onun içinde bir ileri bir geri hareket ettiği sırada Keely'nin bembeyaz kolları ve bacakları onunkilere dolanmış.

Bacakları omzundayken onun tadına baktığı sırada ipek yastıkların üzerinde uzanıyor.

Keely yatağında yüzüstü eğilmiş ve Justice arkasından içine girerken o güzel, yuvarlak göğüslerini avuçluyor.

Keely kollarında zevkten çatlayacakmışçasına haz dolu çığlıklarla adını haykırıyor ve o kaygan, sıcak organını

balıyla kaplıyor.

Keely. Keely. Keely.

Bu manzaralar içini yakıyor, gittikçe hızlanan karelerle gözünün önünde tekrar tekrar belirliyordu. Organı öyle sertleşmişti ki acı çekiyor ve onu uyandırmak, onu uyandırıp onun o sıcak, ıslak kuytusuna girmek için nasıl da yanıp tutuştuğunu göstermek istiyordu. Eli iradesine karşı gelerek üzerini örten örtüyü çekip atmak için uzandı.

Ama o sırada yüzünü gördü.

Yüzündeki o gümüşü gözyaşı izlerini. Ağlamıştı. Hipnoz etkisiyle daldığı uykuda bile bir yanı tehlikede olduğunu biliyor ve korkuyordu.

Onun bir canavar olduğunu düşünüyor olmalıydı ve böyle düşünmek için haklı nedenleri vardı. Justice kendinden nefret ediyordu. Titreyerek hemen onun yanından uzaklaştı. O bir canavardı belki ama rızası olmadığı müddetçe asla ona dokunmayacaktı.

Bunu yapacağına kendini öldürmeyi yeğlerdi.

Kazanamayacaksın, dedi Nereid'e. Ya da sadece doğasının açgözlü, arzulu tarafına. Seni yeneceğim ya da bu uğurda öleceğim. Ama onun saçının bir tek teline dahi zarar vermene müsaade etmeyeceğim.

Mağarada alaycı bir kahkaha yankılanmıştı. Ya da Justice'in zihninde. Artık aradaki farkı kestiremiyordu.

Saçının tek bir teline bile ha? Demek sen de saçlarını beğeniyorsun?

Justice bu erotik düşünceleri kafasından atmak için ken-

dini sıcak sulara bırakmak üzere havuza doğru koştu. Ama o sırada Nereid son bir resim daha göndermişti: Keely bir yandan organını ağzına alırken bir yandan da saçlarını organının dip kısmına doluyordu.

O anda kılıcı yere düştü ve suya girerken ayağı kaydı. Bedeni sulara gömüldüğü sırada kafasında şu soru vardı: Yarı Nereid bir Atlantis savaşçısı hayatında ilk kez Nereid Tanrıçasından –ya da Poseidon’un kendisinden– yardım istemeyi düşünüyordu. Buna cesaret edebilir miydi?

Zira akıl sağlığı bu sorunun cevabına bağlı olabilirdi.

Keely, rüyalarını kömür grisi ve yanık ombra tonlarına bürüyen tuhaf bir kaygının gölgesinde uykuya dalmıştı. Kararan akıntıların içinde derinlere yuvarlanıyordu. Birbiri ardına gördüğü tuhaf şeylerle oradan oraya sürükleniyordu. Dalgaların üzerinde, yanı başında, küçük bir oyuncak tren vagonu huzur içinde süzülüyor, etrafını saran gemi enkazına rağmen onun hızına yetişiyordu. Uzanıp o oyuncacı eline almak için güçlü bir istek duydu ama yüzmeyi bıraktığı anda boğulacağından korkuyordu.

Rüya gördüğünün bilincindeydi –neredeyse bundan emindi– ama bu sularla kaplı rüya evreninin dışında bir gerçekliğin var olduğuna dair bütün bilincini yitirmişti. Tek amacı kurtuluşunun onu orada beklediğini bildiği kıyıya ulaşmaktı.

Ama bu kurtuluşun ne olduğunu, neyden nasıl kurtula-

çağını bilmiyordu. O sırada omzuna bir şey çarptı. Arkasını döndüğünde bunun kırmızı, metal bir tek tekerlekli bisiklet olduğunu gördü. Bisikletin gidonu ıslak saçlarına dolanmıştı. Bir an bocalayarak bisikletten kurtulmak için başını iki yana doğru salladı. Sonunda kurtulmuştu ve bisiklet arkada kaldı. Sonra henüz görmediği ama orada olduğunu bildiği kıyıya döndü yeniden ve oyuncak tren vagonu gelip sanki onu eline alması için onu dürter gibi burnuna çarptı.

Çaresizce “Ama seni koyacak bir cebim yok ki,” der demez nefes nefese uyandı. Olduğu yerde doğrulup etrafına bakındı.

Rüyadan kâbusa uyanmıştı.

Anılar dalgalar halinde yeniden başına üşüştü ve önceki günün olayları ne yazık ki fena halde, gördüğü tuhaf rüyayı andırıyordu. Atlantis. Savaşçılar. Sonrasında, İskender zamanında yaşamış bir adam olduğunu öğrendiği o ölü yaratık...

Justice.

Dizlerinin üzerinde emekler pozisyona geçti ama dikkat çekmemek için başını olabildiğince yerde tutuyordu. Önceki gün ona kâbus yaşatan o vahşi adamın nerede olduğunu görmek için mağarada etrafına bakındı. Zihnindeki arzu dolu ses belki de imgelemindeki o savaşçıyı aradığını söylemişti.

Ama gözünün önünde bambaşka bir hayal canlanmıştı. Nemli çarşafların üzerinde tatmin olmamış arzularla uyanıldığı türde bir rüya. Çünkü modern zamanlarda, antik medeniyetlere ait tarihi kalıntılara dokunduğu zaman, imgeleminde gördüğü o ilkel savaşçı gibileri yoktu. Çıkıp Ohio

State' teki bir üniversite ofisine gelmezdi bu adamlar.

Fakat artık Ohio'da değildi. Bunun en iyi kanıtı şu anda karşısında sudan çıkmakta olan o kaslı, çıplak, ıslak bedendi. Belki ondan üç, dört metre kadar uzaktaydı. Üzerinden sular damlıyordu. Keely daha önce suyun böyle afrodizyak etkisi yarattığını görmemişti ama harikulade biçimde Justice'in bedenine asılı duran o su damlaları kesinlikle bu işe yarıyordu. Bir anda kendisi de damlaların okşadığı o kuytulara dokunmak istemişti.

Diliyle.

Kısa bir süreliğine gözlerini kapatıp ne kadar aptalca davrandığını düşündü. Onu kaçıran adamdan hoşlanmaya mı başlamıştı şimdi? Ama önceki gün ona karşı çok temkinli davranmıştı ve o adam kendini onun uğruna feda ettiğinde nasıl acı çektiğini gözleriyle görmüştü... Kötü biri olamazdı herhalde...

Dayanamayıp tekrar gözlerini açtı. Örgüsünü açtığı ıslak saçları yüzüne düşmüştü ve onları yüzünden çekmek için kollarını kaldırdı. Kollarını kaldırmasıyla bedeninin çizgileri öyle hallere bürünmüştü ki böyle bir manzara sergilemek kanunlarca yasaklansa yeriydi. Justice uzun boylu, ince yapıydı fakat bedeni öyle kaslıydı ki spor salonunda gördüğü o vücut geliştiriciler onun yanında bodur troller gibi kalırdı herhalde. O güçlü kollar... Sağ kolunun üzerinde incelikli ama sade bir dövme vardı. O güçlü bacaklar ve pürüzsüz kalçalara inen o kaslı göğüs... oh.

Oh.

Boğazı yüzyıllarca gün ışığı görmemiş, tozla kaplı bir piramit gibi kupkuru olmuştu. Güçlkle yutkundu. Ya Atlantisliler sürekli ereksiyon halinde dolaşıyordu ya da Justice onu gördüğüne çok sevinmişti.

Bütün bedeni saf, cayı cayı bir ateşle yanarak, mantığını gümüşi, sıvı bir arzu sarmalına dönüştürüyordu... Tam orasında... *Oh. Tanrı aşkına.*

Justice, onu izlediğini görmüştü.

Gözlerinin içine bakarken donakaldı. Yanakları utançtan kıpkırmızı olmuştu. Mantığı ve nefsi kabaran hormonlarını bastırmıştı ama bir anda ayağa fırladı. "Benden uzak dur tamam mı? Üzerine... üzerine bir şeyler giy. Artık dinlendiğine ve, şey, temizlendiğine göre medeni iki insan gibi konuşabiliriz artık. Ya da medeni bir insan ve Atlantisli gibi işte."

Justice olduğu yerde kıpırdamadan duruyordu. Tehdit olarak görebileceği en ufak bir harekette bulunmamış olsa da Keely onun bir anda telaşa kapıldığını hissetti. Adlandıramadığı bir duygunun alevlendiği gözlerinin rengi koyu gece mavisinden capcanlı bir safir mavisine dönmüştü. Bakışları usul usul yüzünden göğsüne, bir süre burada oyalandıktan sonra da parmak uçlarına dek inmişti. Gözlerindeki o erkeksi kibir ve bariz sahiplenme duygusu Keely'ye, sutyenin dantellerinin ardında sertleşen göğüs uçlarına rağmen, hemen oradan kaçması gerektiğini söylüyordu.

Ona karşılık vermesi söz konusu bile değildi. Geçmiş de, başına buyruk, bağımsız karakteri de, erkeklerin erkek, kadınlarinsa onların malı olduğu geçmiş günlerden kalma

çıplak bir alfa erkeği karşısında tahrik olmasına izin vermiyordu.

Ama kendi kendine bunları söylerken bile bedeni ona ihanet ediyordu. Belli ki yalnız gecelerden usanmıştı. Justice'in bakışları yeniden bedeninden yukarı doğru tırmanmaya başladığında tüyleri diken diken oldu. Teni onun dokunuşlarını üzerinde hissetmek için adeta yanıp tutuşuyordu.

Fakat onu sarsıp Justice'in üzerinde yarattığı bu cinsel transtan çıkaran yine aynı iç gıcıklayan his olmuştu. Sonunda o lanet akli başına gelmiş; temkinli, mantıklı düşünceleri yavaş yavaş başına toparlanmaya başlamıştı.

"Kes şunu," diye bağırdı. "Bana bir savaş ganimetiyimşim gibi bakmayı kes ve üzerine bir şeyler giy. Buradan nasıl çıkacağımızı konuşmamız gerek tamam mı? Mağaranın çıkışı nerede? Koridor mu, tünel mi, süper sihirli Atlantis asansörü mü bilmem ama bizi buradan çıkaracak o şeyi görmek istiyorum."

Justice sanki kötü bir niyeti olmadığını göstermek istercesine ellerini havaya kaldırmasıyla, o kaslı kollarının ne denli güçlü olduğunu bir kez daha gözler önüne sermişti ne yazık ki ve Keely senelerce aldığı onca savunma odaklı dövüş dersine, Justice'in üzerinde hiçbir silah olmamasına ve çırlıçıplak olmasına rağmen onunla aşık atamayacağını anladı.

Ayrıca çıplak olduğu kesindi ama silahsız olduğu söylenemezdi. Ruhunun baştan çıkarıcı, şeytani doğası yine sessizce kulağına fısıldamaya başlamıştı. *O alet epey*

büyük bir silah.

Harika. Şimdi çift karakterli olma sırası kendisindeydi demek.

Ama kollarının diken diken olan tüylerine bakılırsa akıllı yanı hemen programa ayak uydurup korkmuş, dehşete düşmüş ve feci şekilde şoka girmiş haline geri dönmüştü.

“Keely, lütfen sakın ol,” dedi Justice sessizce. Yaralı bir hayvanı yatıştırmaya çalışıyor gibiydi.

“Beni buradan çıkardığın zaman sakın olacağım,” diye cevap verdi Keely. Kalbi göğsünde küt küt attığı halde bunu soğukkanlı bir biçimde dile getirmeyi başardığı için kendiyile gurur duymuştu. “Üstelik geldiğimiz gibi gitmek de yok. ‘Işınla bizi Scotty’ saçmalığını bir daha yaşamak istemiyorum. Güzel, normal bir tünelden çıkacağız. Ya da merdivenlerden. Merdiven olsa çok iyi olur aslında.”

“Ama...”

“Ve üstüne bir şeyler giy artık!” diye bağırdı Keely. Sabrı tükenmişti. “Ete bürünmüş bir Yunan ya da Roma heykeli gibi görünüyor olman umurumda bile değil. Hemen giysilerini giy!”

Yine yüzünde o tehlikeli gülümseme belirmişti. Bu gülümseme öldürücü silah kategorisine girebilirdi. “Benim bir heykele benzediğimi mi düşünüyorsun?”

Keely kaşlarını çatıp ona baktı. “Giysiler. Hemen. Şimdi.”

Justice gülümseyerek, salına salma bir öbek giysisinin başına yürümüş olsa da Keely’nin aklını başında tutmasına yetecek kadar hızlı hareket etmiyordu. Neyse ki sonunda

üzerine bir gömlek ve bir pantolon geçirmişti ama Keely, o pantolonunu giydiği sırada kalçalarının nasıl da gerildiğini görünce neredeyse oracıkta inleyecekti.

Eğer hayatta kalmayı başarırsa bu deneyim senelerce fantezi kurmasına yeterdi herhalde.

“Pekâlâ. Artık giyindiğine göre beni yukarı çıkan en kısa yola götürebilirsin.”

Justice başını iki yana sallayarak mozaik zeminin üzerinden uzun bir iki adımla yanına gelmişti. “Elimde olsa içimdeki Öteki’nin en karanlık arzularına rağmen seni serbest bırakırdım Keely. Ama şu ana dek transportasyon gücüne sahip değildim ve buraya nasıl geldiğimizden ben de emin değilim.”

“Ama...”

“O gücü yeniden nasıl kullanabileceğimi bilmiyorum.” Sonra sustu. Sadece birkaç santim uzağında duruyordu. Gözlerinin içine bakıyordu. Gözlerinde mavi-yeşil bir alev yanıyordu. “Ne yazık ki tapmaktan buraya inen merdivenler seneler önce yaşanan bir göçük sonucunda kayalarla ve toprakla kapandı. Dışarı çıkmanın başka bir yolu yok.”

17. BÖLÜM

Keely, sadece bir seans dayanabildiği duyuşal yoksunluk tankı terapisi de dâhil olmak üzere çocukluğu boyunca ziyaret ettiği onlarca deli doktorunun onu maruz bıraktığı sıra dışı tedavi yöntemlerine rağmen hayatı boyunca hiç klostrofobi yaşamamıştı.

Ki o tedavi sırasında da doktorlara sekiz yaşında bir çocuğun ne kadar tiz çığlıklar atabileceğini öğretilmişti.

Ama Justice'le birlikte bir yeraltı mağarasında, Atlantis'in altında hapseduğu düşüncesi onu bambaşka bir psikoz seviyesine taşıyordu. Kayaların arasından bir su sızıntısı olabileceği ihtimalini düşünmek dahi istemiyordu.

Nefes alıp verişleri hızlanmış, titremeye başlamıştı. Aldığı o titreşim nefeslerin her birinde öfkeyle panik arasında gidip geliyordu. "Sen... sen... sen deli misin? Beni yeraltında bir mağaraya getiriyorsun ve buradan nasıl çıkılacağını bilmiyorsun, öyle mi?"

Justice kara kaşlarından birini kaldırmıştı. "Mağaralar genellikle yeraltında olur zaten."

“Biliyorum! Ben bir arkeologum, seni...”

Justice öfkeden anlaşılmaz hale gelen sözcüklerini duymazdan gelip sanki ona dokunmak istercesine elini kaldırmıştı. Oh, hayır. Adam bir içim suydü belki ama bunun imkânı yoktu. Geriye doğru sıçrayıp ondan uzaklaştı ve başı ellerinin arasında derin derin nefes aldı. Mantıklı bir plan yapabilmek için sakinleşmeye çalışıyordu. Bir plan. Evet, bir plana ihtiyacı vardı.

Anlamsız bir dehşete kapıldığı, geleceğin arkeologlarının burada bir çift eldivenin yanında ufanmaya yüz tutmuş kemiklerini, bir başka iskeleti ve lanet bir kılıcı buldukları zaman ne düşüneceklerine dair rastgele fikirlere değil, bir plana ihtiyacı vardı.

Parmaklarını istemsizce saçlarına doladığını fark etti. *Çıplak* parmaklarım. “Eldivenlerim! Eldivenlerimi ne yaptın!” Nefes alıp verişleri yine hızlanmış, ciğerleri göğsünün içinde yanmaya başlamıştı.

Justice sessizce uyuduğu minderin yanına işaret etti. Keely geri geri adımlar atarak ondan uzaklaştı ve eldivenleri almak için yere eğildi ama Justice o tuhaf, insanüstü hızıyla ondan önce davranıp eldivenleri ellerine geçirmesine fırsat kalmadan onu bileğinden yakalamıştı.

“Neden Keely? Neden eldivenleri giymek istiyorsun? Bu eldivenlerin seni koruduğunu mu düşünüyorsun?” Yüzünde acı bir gülümseme belirmişti. “O kadar korkunç muyum senin için?”

Bileğini bırakıp eğildikten sonra kılıcını kınından çı-

kardı. Keely'nin itiraz etmesine, direnmesine ya da kendisini bu durumdan koruyacak herhangi bir önlem almasına kalmadan kılıcı ellerine tutuşturmuştu.

“Bunu al o zaman. Madem benden bu kadar korkuyorsun, bunca zamandır benim parçam haline gelmiş olan kılıcımı al. Benim kılıcımı bana karşı kullan.” Kapkara bir renge bürünen gözleri ve sertleşen sesi adeta buzla kaplıydı. “Bir adamı öldürmek istiyorsan bu sivri ucu buraya bastırman gerekiyor.” Avucunu göğsüne, kalbinin üzerine bastırmıştı. Ama artık çok geçti. Çok geç.

Çok geç.

Kılıcın kabzası, sanki yıllardır onu arıyormuş, kendini Keely'ye tanıtmak istiyormuş gibi avucunun içine yerleşmişti. Bir an kılıcın zihnini sahiplendiğine dair tuhaf bir hisse kapılmıştı. Onu buraya getirmekle bedeninin geri kalanını sahiplenene Justice'e rağmen...

Çok geçmeden düşünceler silindi. Yüzyılların ağırlığı kara mizahı bastırdı; bütün savunma mekanizmalarını yerle bir etti. Yüzyıllarca süren, ezelden beri süregelen bir şiddet; vahşi, kanlı ölüm, zihninin savunmasız koridorlarına yayılıyordu.

“Hayır,” diye inledi ama kılıcın tarihi onu ezip boyun eğmeye zorluyordu. “Hayır, hayır, hayır. Bu çok fazla, çok fazla. Yapamam... eldivenlerim... yapamam...”

“Keely!” Justice'in ona seslendiğini duymuştu ama sesler boğuk, bastırılmış geliyordu. Yine de Justice'in onu yakaladığını hissetti.

Onu kucakladığını.

Ama çok geçti. Sessiz çılgınlık eşliğinde kendi karanlık hiçliğine yuvarlandı. Düşerken gözlerinin içine bakıp son bir şey söylemeyi başarmıştı.

“Bunu kaldıramam.”

Keely imgelemin realitesine gerçek bir fiziksel acıyla düşmüştü. Sanki tüm varlığı parçalanıp yırtılıyor; nedense kırılmış uzuvların, kanayan yaraların çıldırtan acısını en çok yüzünde ve boğazında hissediyordu.

Nefes nefese arkaya devrildi. O sırada zemin dikkatini çekmişti; mağaranın zemininden çok farklı bir zemindi bu. Harikulade beyaz bir mermer, altundan, bakırdan ve bakırı andıran, neredeyse değerli taşlara özgü bir ışıltıya sahip bir başka metalden işlemlerle süslenmişti. O korkunç acı yenisinden bedenini sarınca Keely bu imgelemden sağ çıkamayacağını hissetti. Daha önce tatmadığı tesirde bir acı boğazını sarıyordu. Sanki gırtlığı ezilmiş gibiydi. Hırıltıyla derin bir nefes aldı. O sırada odanın diğer tarafında acı dolu bir inleme duyulmuştu. Keely sesin nereden geldiğini görmek için başını kaldırdı.

Bu siyah saçlı bir kadındı. Yerde dizlerinin üzerine çökmüş, karnını tutuyordu. O kocaman, tostoparlak, hamile göbeğini. Kadın belli ki doğum yapıyordu. Kadının çektiği acı Keely'nin ara ara duyduğu çocuk yapmak isteğini sorgulattı. Kadın yine haykırmıştı. Doğum sancıları olmalı. Sancılarının bu kadar sıklaşması bir şey ifade ediyordu değil mi?

Oh, hayır. Oh, hayır, hayır, hayır. Kadın oracıkta, yerde doğum yapmak üzereydi. Keely kadına seslenmeye yeltendi ama boğazında duyduğu acı bu imgelemde içine girdiği kadının yakın zamanda konuşamayacağını bir göstergesiydi. Ona ne olmuştu böyle? Temkinli bir biçimde elini boynuna götürdüğünde parçalanmış deriye dokunur dokunmaz irkildi. Parmak uçları yaranın üzerinde dolaşır derideki uzun bir kesiğe ulaşmıştı. Çok derin bir kesiğe benzemiyordu ama epey kanıyordu. Yüzünün yan tarafındaki ağrıya bakılırsa kısa süre önce birinden bir darbe almıştı ama parmakları acının yoğunlaştığı yanağında ve göz çevresinde herhangi bir kesik ya da yara hissetmiyordu.

Üzerinde, yalnızca sade, pamuklu bir elbise, ayağında bir çift sandalet vardı; ne bir takı ne de bir süsleme. Demek ki odayı sıradan bir hizmetçinin gözlerinden görüyordu. Ama neden bu hizmetçi kız? Genellikle imgelemleri dokunduğu objeyle kişisel bir bağı ya da güçlü, duygusal bir tecrübesi olan kişilere dairdi. Bir hizmetçi kızın bu kılıçla ne gibi bir...

O anda kafasında korkunç bir düşünce uyandı ve yavaş yavaş neler olduğunu anladı. Boğazını tutan elini kaldırıp güçlükle parmak uçlarını ve avuçlarını kaplayan parlak kırmızı kana baktı.

İçine girdiği bu insanın dehşet içindeki zihninde sorularının cevaplarını bulmaya çalıştı ama tek görebildiği ona doğru savrulan bir kılıcın görüntüsüydü; hayır, kılıç hamile kadına doğru savrulmuştu. Hizmetçi kız sadece talihsiz bir tesadüf eseri bu deliye dönmüş adam kılıcını çektiği sırada

arada kalmıştı. Bu adam her kimse resmen kızın boğazını kesmişti ve önünde oracıkta doğum yapmak üzere olan hamile bir kadın vardı şimdi.

Ve Keely'nin yapabileceği hiçbir şey yoktu. Keely bu imgelemlerde sadece olup bitenlerin seyircisiydi, geçmişte yaşanan olayları değiştirecek herhangi bir eylemde bulunmuyordu.

Yerde yatan kadın yine inlemişti. Yerde yana devrilip dizlerini karnına çekip kaçmaya çalışırcasına tortop oldu. "Yardım edin! Biri bana yardım etsin," diye haykırdı, önüne düşen karman çorman olmuş saçları yüzünden çekerek.

Keely o anda o karmakarışık saçların *gece mavis*i tonunda olduğunu fark etti. Bu kadının Justice'le bir ilgisi olabilir miydi? İmgelemleri sırasında öğrendiği her türlü bilgiyi kullanarak içinde bulunduğu bu bedeni ona yardım etmek için o kadının yanına gitmeye zorladı, hizmetçi kızın bariz dehşetine rağmen.

Ama bu, zihin gücüyle bir piramidi yerinden oynatmaya benziyordu. Ne kadar isterse istesin çok uzun zaman önce olup bitmiş olayları değiştirmesi imkânsızdı.

Sancıları biraz yatışınca mavi saçlı kadın başını kaldırıp etrafına bakınmıştı. Keely de aynını yaptı ama nefesi yine kesildi. Duvarlarda mermer kolonlar uzanıyordu ve odanın diğer ucunda altından bir taht vardı. Sarayın taht odasında olmalıydı.

Ama burada yalnız değildi.

Onu daha önce nasıl görmemişti? Tahtın önünde duran adamı. Adamın koyu renk saçları, yüzünün o asil çizgileri ve

soylu duruşu Conlan'la ve Ven'e benziyor, elinde Keely'yi bu cehenneme sürükleyen kılıcı tutuyordu.

Ama kılıcın üzerinde şimdi onun kanı vardı. Keely korkunç bir hayret hissine kapılmıştı. Bu, kadının boğazını kesenin o adam olduğunun kanıtıydı. İçine girdiği bu bedenin boğazını.

Onların boğazını. Gözleri karmaya başladı. Bilincini yitirmesi daha mı iyi olurdu bilemiyordu. Belki bu şekilde imgelemden uyanabilirdi. İçinde bulunduğu bu beden bayılıyor muydu?

Bayılırsa eli kılıçlı adam onu cezalandırır mıydı?

Ve Keely geçmişteki olan olayları değiştiremediğine göre sadece içinde bulunduğu bedenin korkudan ve kan kaybından ötürü hissettiği baş dönmesini hissediyor olmalıydı.

Hamile kadın acı ve çaresizlikle yüklü bir çılgınlıkla inlemişti. Orada, sert zeminin üzerinde, yapayalnız kıvrılıp uzandığı yerden başını kaldırıp adama bakmıştı. “Bana yardım et. Yalvarırım yardım et. Bebek geliyor.”

Keely hayal meyal de olsa o anda Antik Atlantis dilinde konuştuklarını ve kendisinin de bu dili anladığını fark etti. Bu dilin öyle müzikal bir ahengi vardı ki sanki böylesine bir acıyı tarif etmeye uygun değildi. Kaba İngilizce buna çok daha uygundu.

Burada acı çektiğimi görmüyor musun? Ya da, Bana yardım etsene hayvan.

Kadın ardı ardına gelen üç sancıyla sarsılmıştı. Acının ağırlığıyla kendini bir kez daha sırtüstü yere bıraktı. Kaya gibi karnı her sancıda gözle görülür biçimde sertleşiyordu. Ama nedense bu durumda her ne olması gerekiyorsa bir

türlü gerçekleşmiyordu.

En azından Keely'nin bildiği kadarıyla. Tereddüt dolu gözlerle kadının ipek etekliğinin altındaki çıplak bacaklarına baktı. Bebeğin başının henüz görünmemiş olmasını umuyordu.

Henüz görünmemişti neyse ki. Ama Keely o anda yeni bir şey fark etti. Daha önce içinde bulunduğu şoktan ötürü bunu görmemişti. Kadının bacakları ve elleri uçuk maviye çalan bir fildişi tonundaydı. Bu kadın bir insan, hatta Atlantisli bile değildi. Bu kadın... başka bir şeydi.

Sancılar yine dinmiş gibiydi; kadın uzandığı yerde hıçkırıklara boğuldu. Keely içinde bulunduğu bedeni yerde yatan kadına doğru tekrar yönlendirmeye çalıştı ama hizmetçi kız o kadar korkmuştu ki şefkat duygusu harekete geçip onu kadına yardıma sevk etmeye yetmiyordu.

Keely bir anda içinde alev alev bir öfkenin kabardığını hissetti. O anda aklında tek bir düşünce netleşmişti: Eğer bu imgelemden sağ çıkarsa Justice'i kendi kılıcıyla oracıkta öldürecekti.

Lanet olası kral sonunda konuşmuştu. "Piçini alıp bana geldiğine inanamıyorum Éibhleann. Anubisa'yla bana yaptıklarından sonra seni oracıkta yatarken öldürmediğime şükretmelisin."

Hamile kadın dişlerini gösterip adeta tıslamıştı. O tuhaf ses salonun duvarlarında yankılandı. "Bunu yapan ben değilim. O asla ben değildim. Ben de sizin gibi bir tutsaktım Majesteleri. Eğer siz, Atlantis'in güçlü kralı bile Anubisa'nın beyin yıkamalarına karşı gelemiyorsa bir Nereid kadını nasıl karşı gelsin?"

Sonra başını arkaya atıp dişlerini sıktı. Bir başka sancıyla acı acı ulumuştı. Tekrar nefes alabildiği zaman sözlerine devam etti. “Biz Nereidler hayat yolculuğumuzda gerçek aşkımızın yüzünü görmenin kaderimizde yazdığına inanırız. Sizin yüzünüzü hiç görmedim ben. Bana inanın. Ben de Anubisa’nın kıskançlığının, onun takıntılarının bir kurbanıyım. Ama sırf bu yüzden evladımıza daha az sevgi gösterecek değilim.”

Kral öyle şaşırılmıştı ki yüz çizgilerinde sertleşen öfkesinin yerini o şaşkınlık ifadesi almıştı. Ama sadece bir saniyelğine. Yine de bunu görünce Keely’nin içinde kralın bu kadına yardımcı olabileceğine dair bir umut uyanmıştı.

“Eğer dediklerin doğruysa...” diye söze girdiyse de başını iki yana salladı. “Ama hayır. Bunun bir önemi yok. Vampir Tanrıçanın beynime tecavüz edip zorladığı bir ilişkinin meyvesi olan bu piçi kendi evladım gibi yetiştirmeyeceğim.”

Éibhleann bir başka sancının pençesine düşüp kıvrandığı sırada Keely’nin daha önceki imgelemlerinde hiç olmayan bir şey gerçekleşmişti. Bir anda içinde bulunduğu bedenin tüm karşı koyuşlarına rağmen kendi sesiyle, kendi bilinciyle konuşmuştu.

“Sana kral demeye bin şahit gerek,” diye bağırıyordu. Sesi boğuktu. “Conlan ve Ven bunu duysa senden utanırlardı. Bebeğini oracıkta, yerde doğurmadan önce bu kadına yardım etmek zorundasın.”

Kral adeta kükreyerek kılıcını kaldırıp Keely’ye doğru bir adım atmıştı ki odaya bir başka oyuncu girdi. Keely arkasında güçsüz ama kararlı bir kadın sesi duydu. “Evet, kocam,

kralım. Bu kadına yardım etmeliyiz. Hemen doğuma yardım etmesi için Nereid Tapınağı'nın baş rahibesini çağırmalıyız."

Keely bu konuşan kişinin kim olduğunu görmekten korksa da kadının Conlan ve Ven'in annesi olduğunu tahmin ediyordu.

"Teşekkürler," diye fısıldadı. Sesi yaralı gırtlığından boğuk bir hırıltı olarak çıkmıştı.

Kraliçe görüş açısına girmişti şimdi. Yüzü şoktan ya da duyduğu acıdan ötürü bembeyazdı. İlk başta Keely'ye sadece göz ucuyla bakmıştı ama sonra başını eğip Keely'nin içinde bulunduğu bedenin yaralı boğazına bakakaldı.

"Bir şey değil," diye fısıldadı. "Şimdi sana bir şifacı çağıracağız. Ve bu kadınla çocuğu için de Nereidlerin Baş Rahibesini getirteceğiz."

Ya bir anda bunları duymanın rahatlığı ya da yorgunluk çökmüştü Keely'nin üzerine. Hâlâ içinde bulunduğu bedenin zihninde hapisti ve sıkı sıkı sarıldığı bilinci gücünü yitirmeye başladı. O sırada oda kararmaya başladı ve belli ki onunla işi henüz bitmiş imgelemler silsilesinin girdabına sürüklendi.

Keely'nin arkasında bir kapı açılmıştı. Karanlık bir odada, ahşap beşiğinin içinde uyuyan bebeğe bakıyordu.

Yüzüne gümüşü bir saç tutamı düştü. Boynundaki acı dinmişti şimdi. Belli ki önceki imgelemindeki bedenin içinde değildi artık. Hizmetçi kızın yaralarının acısından ve duyduğu dehşetten kurutulup rahatlayınca daha net düşünür hale gelmişti.

Justice'in annesi. Éibhleann, Justice'in annesi olmalıydı.

Ama neydi o? Ve şimdi kimin bedenindeydi? İçinde bulunduğu bedenin zihnindeki düşünceleri keşfederken gözleri dolu dolu olmuştu. Boğazı düğümlendi.

Éibhleann ölüyordu. Şu anda içinde bulunduğu bu kadının tüm çabalarına rağmen doğumu kaldıramamıştı. Artık dua etmekten başka yapılacak hiçbir şey kalmamıştı.

Bebeğin narin bir denizsakayığı gibi kıvrılmış parmaklarının kıvrımlarına bakarken içi acıyla ve merhametle doldu. Bu Justice olmalıydı. Hayata böyle başladıktan sonra ruhunun bu kadar yaralı olmasına şaşmamak gerekiyordu.

“Baş Rahibe,” dedi kraliçe odaya girince. Elinde taşıdığı mumun ışığı uyuyan bebeğin dimdik olmuş mavi saçlarını aydınlatıyordu. “Çocuğun durumu nasıl?”

Keely, Baş Rahibe'nin kendisi olduğunu fark etti. İçinde bulunduğu beden soruya cevap veriyordu şimdi. “Çocuğun durumu iyi Majesteleri. Ama anne... sanırım gücüm onu iyileştirmeye yetmeyecek.”

Kraliçe dönüp Keely'ye bakmıştı. Başı dimdikti. Yüzünün her bir çizgisinden kararlılık okunuyordu. Yumuşak bir ses tonuyla ama kati bir kararlılıkla konuşmuştu. “Bu Nereid kadın Anubisa'nın rezil manipülasyonlarıyla kocamla aynı yatağı paylaşmış olsa da ona bir zarar gelmesini istemem. Lütfen ona yardım etmek için elinden geleni yap. Benim için ve bu masum çocuk için.”

“Ya hayata tutunamazsa? Bu kadın çok hasta. Binlerce yıldır tapmağımızda bir taş ozanı doğmadı. Efsanelere göre bir taş ozanı Tanrıçanın tüm gücünü şifa adına kullanabilir.

Bir baş rahibeden de güçlü bir şifa sunabilir.”

“O zaman bu çocuğu kendi evladım gibi büyüteceğim,” dedi kraliçe. Çektiği acının ağırlığı gözlerinden okunsa da ağlamıyordu. “O, kocamın kanını taşıyor. Oğlum Conlan’la ve gelecekte hayat vereceğim diğer çocuklarla aynı soydan geliyor. Daha azını hak ediyor olması mümkün mü?”

“Bu çocuğu sevebilecek misiniz?” diye sordu Keely. İçten içe, Baş Rahibe’nin zihninin derinliklerinde kraliçeye böyle bir soru sorma cüretini uyandırmıştı. “O seilmeyi hak ediyor. İstenmeyen bir çocuk olduğunu hissetmemeli.”

“Onu seveceğim,” diye cevap verdi kraliçe kendinden emin bir ses tonuyla. Sanki kendi kendini buna inandırmaya çalışıyordu. “Onu sevmek zorundayım.”

Bebek uykulu gözlerle Keely’ye bakıyordu şimdi. Uzanıp yanağına dokunur dokunmaz karanlığın kollarına yeniden düştü.

İmgelemler birbiri ardına, hızla başına üşüşüyordu şimdi. Kılıcın yüzyıllara yayılan ömründen kısa enstantaneler. Neyse ki bir anıdan ötekine sürüklenirken Keely bütün bunlara seyirciydi.

Taht odası

“Bunu asla öğrenmemeli,” diyordu kral bir adama ve neşeyle kollarındaki bebeğe bakan bir kadına. “Bunu asla öğrenmemeli.”

Bu konuda hemfikir olduklarını gösteren sözleri birbirine karıştığı sırada kralın arkasında gözlerinde yaşlarla kraliçe belirmişti.

Fırtınanın ortasında kayalıklarla kaplı bir kumsal

Dalgalar sarp kayaları döverken kral tek başına orada duruyordu. Şiddetli fırtınanın aydınlatığı gökyüzünde bedeni bir gölgeden ibaretti. Etrafını dalgaların sesinden daha kuvvetli ve gür bir ses kaplamıştı. “Ona söylemelisin. İsmi Justice olmalı. Zamanı geldiğinde Anubisa insan ırkının üzerindeki hükmünü genişletecek olursa, dünyaya bu adaletsizliği o hatırlatacak.”

Kral yumruklarını sıkıp başını öne eğdi. “Bunu ona söyleyemem. Düşmanlarımızı onun varlığından haberdar edip oğullarımın hayatını tehlikeye atamam.”

Ses yeniden gürlemişti. Keely bunun ve bunu bilmesinin imkânsız olduğunu düşündüğü halde bir şekilde onun Deniz Tanrısı olduğunun farkındaydı.

Poseidon.

“Bana karşı gelme. Emrettiğim şekilde ona gerçeği anlatacağın. Onu bir lanetle mühürlüyorum. Eğer doğumuyla ilgili gerçekleri birine söyleyecek olursa bunu duyan herkesi öldürmesi gerekecek.”

“O zaman bir canavar ve bir katil yarattın demektir,” diye haykırdı kral kılıcını –o kılıcı– dalgalara doğrultarak.

“Hayır,” diye gürledi Tanrı. “Daha önce görülmemiş bir

Bir baş rahibeden de güçlü bir şifa sunabilir.”

“O zaman bu çocuğu kendi evladım gibi büyüteceğim,” dedi kraliçe. Çektiği acının ağırlığı gözlerinden okunsa da ağlamıyordu. “O, kocamın kanını taşıyor. Oğlum Conlan’la ve gelecekte hayat vereceğim diğer çocuklarla aynı soydan geliyor. Daha azını hak ediyor olması mümkün mü?”

“Bu çocuğu sevebilecek misiniz?” diye sordu Keely. İçten içe, Baş Rahibe’nin zihninin derinliklerinde kraliçeye böyle bir soru sorma cüretini uyandırmıştı. “O seilmeyi hak ediyor. İstenmeyen bir çocuk olduğunu hissetmemeli.”

“Onu seveceğim,” diye cevap verdi kraliçe kendinden emin bir ses tonuyla. Sanki kendi kendini buna inandırmaya çalışıyordu. “Onu sevmek zorundayım.”

Bebek uykulu gözlerle Keely’ye bakıyordu şimdi. Uzanıp yanağına dokunur dokunmaz karanlığın kollarına yenisinden düştü.

İmgelemler birbiri ardına, hızla başına üşüşüyordu şimdi. Kılıcın yüzyıllara yayılan ömründen kısa enstantaneler. Neyse ki bir anıdan ötekine sürüklenirken Keely bütün bunlara seyirciydi.

Taht odası

“Bunu asla öğrenmemeli,” diyordu kral bir adama ve neşeyle kollarındaki bebeğe bakan bir kadına. “Bunu asla öğrenmemeli.”

Bu konuda hemfikir olduklarını gösteren sözleri birbirine karıştığı sırada kralın arkasında gözlerinde yaşlarla kraliçe belirmişti.

Fırtınanın ortasında kayalıklarla kaplı bir kumsal

Dalgalar sarp kayaları döverken kral tek başına orada duruyordu. Şiddetli fırtınanın aydınlatığı gökyüzünde bedeni bir gölgeden ibaretti. Etrafını dalgaların sesinden daha kuvvetli ve gür bir ses kaplamıştı. “Ona söylemelisin. İsmi Justice olmalı. Zamanı geldiğinde Anubisa insan ırkının üzerindeki hükmünü genişletecek olursa, dünyaya bu adaletsizliği o hatırlatacak.”

Kral yumruklarını sıkıp başını öne eğdi. “Bunu ona söyleyemem. Düşmanlarımızı onun varlığından haberdar edip oğullarımın hayatını tehlikeye atamam.”

Ses yeniden gürlemişti. Keely bunun ve bunu bilmesinin imkânsız olduğunu düşündüğü halde bir şekilde onun Deniz Tanrısı olduğunun farkındaydı.

Poseidon.

“Bana karşı gelme. Emrettiğim şekilde ona gerçeği anlatacaksın. Onu bir lanetle mühürlüyorum. Eğer doğumuyla ilgili gerçekleri birine söyleyecek olursa bunu duyan herkesi öldürmesi gerekecek.”

“O zaman bir canavar ve bir katil yarattın demektir,” diye haykırdı kral kılıcını –o kılıcı– dalgalara doğrultarak.

“Hayır,” diye gürledi Tanrı. “Daha önce görülmemiş bir

savaş silahı yarattım. Senin oğullarına ve benim adaletime hizmet edecek bir silah. On yaşına geldiği zaman ona kılıcını teslim edecek, Anubisa'nın benim seçtiğim krala ettiği muamele karşısında duyduğum öfke asla unutulmasın diye kılıca Poseidon'un Öfkesi adını vereceksin."

Dalgaların üzerine bir yıldırım düşmüştü ve sudan kıyıya doğru karanlık, tuhaf bir form indi. Ama Keely bunun ne olduğunu görmeye kalmadan bir kez daha karanlığın içine yuvarlandı.

Kırsal bir alan, küçük bir kulübenin önü

Ufak tefek, mavi saçlı bir oğlan çocuğu şaşkın gözlerle bir krala bir de zayıf kollarında duran, kınından çıkarılmış kılıca bakıyor. "Ama, ama anlamıyorum Majesteleri. Kılıcınızı neden bana veriyorsunuz?"

Kral yüzünde en ufak bir şefkat ifadesi bile olmaksızın çocuğa bakıyordu. "Sana söylemem gereken bir şey var ..."

Ve Keely bir kez daha düştü.

Keely yüzyıllar boyunca süren bir yolculukta bir imgelemden diğerine yuvarlanıyordu. Değişmeyen tek şey Justice'ti. Küçük bir çocuktan bir erkeğe, bir erkekten deneyimli bir savaşçıya dönüşmüştü. Kılıcı her daim ya sırtında ya da savaş meydanlarında, kabzasıysa avuçlarındaydı. Birbiri ardına bir sürü savaş, umutsuz bir savaştan diğerine... Vampir-

ler ve biçimdeğiştirenler; hepsi insanları kendilerine köle etmeyi amaçlıyordu.

Ve hepsi de Poseidon'un Öfkesi'yle savaşıyan Justice tarafından yenilgiye uğratılıyordu.

Keely sonu gelmez imgelemlerin içinde savruluyordu. Bir imgelemden diğerine uyanıyor, kendini kanlı savaşların içinde buluyordu. Sonunda vahşet, acı ve ölümden başka hiçbir şey göremez olmuştu.

Giderek onu daha yakından tanıyordu; evet, onu kaçırıp bu vahşi adamı, içinde yaşattığı o ıstırapı, o yalnızlığı, yüz yıllarca kızgın bir Tanrının intikam rüyası için yaşamanın getirdiği o acıyı her adımda biraz daha yakından tanıyordu.

Kalbi eziliyordu. Keely yanaklarından akan çaresizlik gözyaşlarını hissetti. "Yeter!" diye haykırdı. "Yeter artık. Lütfen, daha fazla dayanamıyorum. Lütfen. Lütfen."

Sonra bir kez daha karanlığın içine yuvarlandı. Ama bu kez derinlere değil, *yüzeye* doğru sürüklenmişti; gözlerinde alevler yanan mavi saçlı bir savaşçının kollarına.

18. BÖLÜM

St. Louis

Vonos, St. Louis'in yeni zenginleşen banliyösü Laude'deki bir malikânenin geniş çalışma odasında peyda oluvermişti ve kimsenin onu beklemediği açıkça belli oluyordu. Bu insanlar karşılarında kısa süre önce ölen Xinon'u görmeyi bekliyor, onun da gelecek haftaya dek gelmeyeceğini sanıyorlardı. Yani kesinlikle onun ziyaretine hazırlıksız yakalanmışlardı.

Vonos da böyle beklenmedik girişler yapmayı seviyordu zaten.

Zegna kravatı ve Ferragama ayakkabılarıyla tamamladığı özel dikim Savile Road takım elbisesiyle, odadaki polo tişörtlü ve haki pantolonlu insanların üzerinde nasıl bir etki yarattığının farkındaydı. Onun her hareketinin ardında bir neden yatarı. Bu geri zekâlı insanların onu küçük görmesine yardımcı olabilmek için ne giyeceğine karar verirken bile.

Basın onu *süper model vampir* olarak yaftalamıştı. Özel tasarım modanın Primator'u. Onun o kusursuz, şık görünüşü-

müne hayran mı olsunlar yoksa onunla dalga mı geçsinler bilemiyorlardı. İnsan politikacılardan biri fazla elit olduğu için Kongre'den atılmıştı. "Halktan" biri olmadığı için.

Bu düşünce onu eğlendiriyordu. Kendisi halktan biriydi yani. Oysa o hepsini mideye indirmeyi tercih ederdi

Her halükârda topluluğun içinde uyandırdığı şaşkınlık -ve korku- özenle seçtiği stiliyle daha da pekişiyordu. O, Kongre'nin tamamen vampirlerden oluşan üçüncü kabinesi Primus'un lideriydi ve seçmenleri kendilerinden daha güçlü birine asla saygı duymazdı.

Sonunda masanın etrafında toplanmış insanlara bakma lüt-funda bulunmuştu. Sazan balıklarının toptan beyinsiz bir türü gibi ağızları bir karış açılmış vaziyette ona bakıyorlardı. Aralarında ufacık bir zekâ kırıntısına sahip bir tanesi çıkıp karşısında saygıyla eğilmişti sonunda. "Saygıdeğer Lort Primator. Bu onuru neye borçluyuz?"

"Onur ilginç bir kelime seçimi insan. Sana insan diyebilir miyim? Yoksa bana adını söylemeyi mi tercih edersin? Ki bütün önemsiz baş belaları gibi senin adını da anında unutacağıma şüphe yok." Vonos vampir dişlerini gösterecek şekilde gülümseyince, berbat bir saç kesimi olan, iskelet kadar sıksa bir adam o anda korkudan bayılıverdi. Bu, Vonos'un hoşuna gitmişti.

Ama belli ki konuşma cesareti gösteren o insan bunların lideri gibi bir şeydi ve tahmin ettiğinden biraz daha akıllıydı. "Bana elbette dilediğiniz şekilde hitap edebilirsiniz Primator Vonos ama ismim Rodriguez."

"Elbette. Ne kadar da manidar. Burası İspanyol Bölge-

si'yken, ilk zamanlarda sizin bu güzel muhitinizde ikamet etmiştim bir süre, bunu biliyor muydun? O zamanlar öyle zannediyorum ki Kuzey Louisiana adıyla anılıyordu." Kafasında canlanan anılarla bir an gülümsedi ama sonra bol bol insanla beslenebildiği, bugüne nazaran çok daha basit yaşamların sürüldüğü o döneme ait anılar yerini nahoş bir anıya bırakınca kaşları çatıldı. Kendi mintikasında Atlantisliyle ilk karşılaşması değildi bu. İki yüzyıl kadar önce bir grup Atlantisli şehre gelip koloni yerleşimcilerinin ve yerli Illinilerin yardımıyla neredeyse tüm kan soyunu canice öldürmüştü. Vampir ailesinin ölümlüyle yüzleşince doğal olarak buradan kaçmak durumunda kalmıştı. Basiret, hamaset, vesaire, vesaire.

"Bir daha asla kaçmayacağım," dedi. Tırnakları masanın kenarına öyle bir saplanmıştı ki ahşap çatladı.

Adam irkilmişti. "Bayım?"

"Neyse. Grubunuzun Mürit toplamak konusunda oldukça hırslı olduğumu duydum Bay Rodriguez."

Adamın gerginliği bir nebze olsun dinmişti. Hevesle öne doğru eğildi. "Evet. Benim için bir zevk. Yeni müritler dalgasının ön safhalarında yer almayı umuyorum. Bizler kesinlikle ileri görüşlü insanlarız ve geleceğin türler arası birlik ve beraberlik gerektirdiğinin farkındayız."

İnsanların inkâr mekanizmaları Vonos'u her seferinde şaşkına uğratiyordu. Nasıl oluyorsa bu koyunun zihninde boyun eğmek, birlik ve beraberlik anlamına geliyordu. Neyse, eskilerin dedikleri gibi, yola devam etmesini sağlıyorsa ne âlâ.

"Yerel vampirin ve soyunun bazı hareketlerinden rahatsız-

lık duyuyoruz,” dedi Vonos. “Bundan böyle bütün mürit kazandırma çalışmalarınızı benim ofisimden ve sizi ilerleyen günlerde tanıştıracacağım yerel temsilcim üzerinden yürüteceksiniz.”

Korkakça liderin arkasında saklanan bir adam bir şeyler homurdanmıştı ama Vonos ne dediğini anlamadı. “Ne dedin?” diye sordu Vonos. “Lütfen sözlerini grubun diğer üyeleriyle de paylaş.”

İnsanlara özgü bu tuhaf kavramlar hoşuna gidiyordu.

“Bir şey demedim... ben...” adam öyle kekeliyordu ki ağzından anlaşılır tek kelime çıkmıyordu. Korku bu koyunun konuşma yeteneğini sekteye uğratmıştı.

“Lütfen, söyle bana,” dedi Vonos sakın, kibar ses tonuyla ve lütfen kelimesinin üzerine basarak. Sonra sevecen, onu teşvik eden bir gülümsemeyle ona baktı. “Yoksa dilini kökünden koparacağım ve bir daha kimseye bir şey anlatmak gibi bir derdin kalmayacak.”

Koyun dizlerinin üzerine çökmüş, ne idüğü belirsiz bir şeyler gevelemeye başlamıştı. Vonos iç geçirdi.

“Cidden, bu adam sinirlerime dokunmaya başladı,” dedi diğerlerinden sorumlu adama dönüp. “Sabrım tükenip hepinizi öldürmeden önce bir zahmet ne dediğini bana tercüme eder misin?”

“Yerel vampirlerle işbirliği yapmayı kesersek bize yapabileceklerinden korkuyor,” dedi lider hemen. “Biz...”

“Sizin akıl yürütmeleriniz beni biraz olsun enterese etmiyor,” dedi Vonos adamın sözünü keserek. “Şunu bilin ki yerel vampir liderler bir daha ne size ne de diğerlerine karşı herhangi

bir tehdit oluşturacak. Onların fütursuz davranışlarından rahatsız olduk, o kadar.”

O sırada Vonos’un cep telefonu çalmaya başlamıştı. Parmağının bir dokunuşuyla telefonu sessize aldı. Bu koyunlar hiç değilse teknoloji konusunda iyiydi. Vonos iPhone’una resmen âşıktı. Belki de şu Steve Jobs denen adamı vampire dönüştürmeliydi ha? Hmmmm. Bu başıboş düşünceleri sonraya bıraksa iyi olacaktı.

Vonos ekrana dönüp onu kimin aradığına baktı. Bu onun kişisel asistanıydı. Güvendiği sayılı vampirden biri. Telefona cevap verdi. “Evet?”

“Ohio’daki Müritlerin insan liderinden acil bir telefon geldi,” dedi asistanı. “Aradığın bilgiye sahip olduğunu söylüyor.”

“Bu insanlar toptan canımı sıkmaya başladı,” dedi Vonos. Bir yandan da tırsmış vaziyette ondan uzak durmaya çalışan adamlara bakıyordu. “Ne bilgisiymiş bu?”

“Kulağa çılgınca geldiğinin farkındayım ama adam Atlantis’le ilgili olduğunu söyledi. Dedğine göre Atlantisli bir savaşçı, ofisine kadar gelip meslektaşlarından birini kaçırmış. ABD hükümetiyle müzakerelere girdikleri zaman Atlantisli-lere karşı kullanabileceğimiz bir şeyler bulmamı istemiştin. Bu, aradığımız şey olabilir.”

Vonos gözlerini kısıp bir süre düşündü. “Bu hikâye kulağa pek gerçekçi gelmiyor. Atlantisli-dikkatlidir; adam kaçırma gibi incelikten uzak bir şeye kimsenin tanıklık etmesine izin vermezler.”

“Adam anlattıklarının doğru olduğuna yemin ediyor,” dedi

asistanı heyecanla. “Atlantisli beynine müdahale edip onu bayıltacak bir şey yapmış ama bunun etkisi çok sürmemiş. Adam kendine gelince baygın numarası yapmış ve yerde uzanmaya devam edince her şeyi duymuş. Bu haberin planlarımız için hayati bir önem taşıdığını düşünmüş.”

“Böyle mi söyledi gerçekten? Planlarımız için hayati bir önem taşıdığını mı? Ah, şu insanlar ve melodramları.”

“Eh, bu adam üst makamların dikkatini çekmiş biri. Hırslı; piramidin en tepesine tırmanıp sonunda vampire dönüştürülmeyi umuyor.”

“Ah. Ölümsüzlük. Bütün koyunları gökkuşaklarının altında bekleyen o ganimet bu; fakat bu durum onun iddialarına gölge düşürmüyor da değil. Belki de övgü toplamak için durumu abartıyordu,” dedi Vonos şüpheli bir biçimde. Ama temkinli de olsa biraz umutlanmıştı. Atlantislilerin uluslararası politikada ilerlemesini engelleyecek güçlü bir delil bulursa Anubisa onu ödüllendirebilirdi.

“Sanırım bu adamı bizzat ben ziyaret edeceğim,” dedi Vonos. “Kim bu, nerede yaşıyor?” Bir an telefonda asistanının sayfaları çevirdiğini duydu. Sonra asistanı yeniden söze girdi. “İşte burada. Ohio Devlet Üniversitesi’nden Doktor George Grenning.”

19. BÖLÜM

Direnışçi merkez üssü, St. Louis

Alaric portaldan bir kaos ortamına adım atmıştı ama durum kontrol altına alınmış gibi görünüyordu. Hemen gözleri Atlantislileri aradı. Alexios'un altın sarısı saçları kandan yapış yapış olmuştu. Direnişçilerin merkez üssü olan bu deponun ön tarafında, çimentodan duvarın yanında duruyor, bir ileri bir geri koşuşturan ağır silahlı insanlara emirler yağıdırıyordu. İnsanların çoğu aldıkları yaralardan ötürü topallıyor ya da diğer yaralı yoldaşlarını taşıyordu.

Alaric havadaki kekremsi barut kokusunu alınca yüzünü buruşturmuştu. Christophe grafitilerle kaplı bir duvarın önünde iki büklüm duruyor ve elleri kalçalarında, kendini toparlamaya çalışıyordu. Etrafını saran mavi-yeşil enerjinin ışığı oldukça solgundu. Christophe kısa süre önce muazzam ölçekte bir enerji kullanmış olmalıydı.

Denal ortalarda görünmüyordu, Jack'le Quinn de. Onu düşününce Alaric göğsünün daraldığını hissetse de bunun

sağduyusunu gölgelemesine izin vermedi. O iyi olmalıydı. İyi olmak zorundaydı.

Quinn ölürse onun için varoluşun hiçbir anlamı kalmazdı.

Quinn, onun kendi geleceğinde hiçbir yeri olamayacağını açıkça belirtmişti ama onun yaşadığını, bir yerlerde nefes aldığını bilmek bile Alaric' in yavan hayatını biraz olsun çekilir kılıyordu.

Alaric bir tanrının kaprislerinin mahkûmu olan bir başrahipti. Quinn ise geçmişin karanlık anılarının işkencesi altında bir asiydi. Birlikte olmaları imkânsızdı; onlar için umut vadeden bir gelecek söz konusu değildi.

Buna rağmen onun ölümü demek Alaric için bütün umudun ölmesi anlamına geliyor ve bunu düşünmeye bile dayanamıyordu. Hızla diğer tarafa geçip Alexios'un yanına gitti. Alexios, Alaric'in yüzünü gördüğü anda emirlerine ara vermişti.

"O yaşıyor Alaric. Yaralı, ama durumu ağır değil. Hafif bir darbe aldı," dedi Alexios. Boğuk sesinde şefkatli bir tını vardı.

O anda Alaric'i tuhaf bir halsizlik hissi esir almıştı. Nefes almak için bile adeta kendi ciğerleriyle mücadele etmesi gerekiyordu. Quinn yaralanmıştı.

"Ne kadar hafif bir darbe?" diye hırladı. "Söyle, hemen."

"Sakin ol. Sadece bir sıyrık. Aşırı heyecanlı bir biçim değiştiren bir iki pençe attı o kadar. Denal onu kurtardı ve ikisi, Jack'le birlikte vampir liderlerin peşinden gittiler, sadece keşif için. Nerede yuvalandıklarını tespit edecekler. Biz de sonra tam güç tepelerine ineceğiz. Reisen'i başka

bir yere gönderdiler.”

Alaric gözlerini kısarak baktı. “Bana o hainden bahsetme.”

Jack, birkaç senedir Quinn’in ortağıydı. Birlikte Kuzey Amerika direnişçilerinin liderliğini yapıyorlardı. Ve Jack, Alaric’in hayatı boyunca gördüğü en güçlü biçimdeğiştirenlerden biriydi. Ama tüm kaplan biçimdeğiştirenler gibi o da pek uysal sayılmazdı.

Jack son derece özgüvenli ve cüretkardı, Alaric ise onun Quinn’e karşı bir yoldaştan öte duygular beslemeye başladığından şüpheleniyordu. Quinn’in ne yaptığı onu ilgilendirmezdi elbette ama bu yine de içini acıtıyordu.

Alaric kendini bu zehirli düşüncelerin pençesinden çekip çıkardı. Alexios yaralıydı ve onun şifacısı olması gereken rahip dünkü çocuk gibi sızlanıyordu. “Başın. Yaran ne durumda?”

Alexios, başını Alaric’in ellerinden kurtardı. “Bir şey yok. Sadece bir çizik. Başından yara alınca fena kaniyor biliyorsun. Bu sefer bayılmadım bile.”

Alaric gözlerini savaşçının gözlerine dikti ve şifa gücünü çağırdı. “Eğer inatçı savaşçıları şımartacak zamanım olsaydı her zamanki atışmalarımızı tekrarlardık. Senin de, Yedilinin diğer üyelerinin de sürekli ne kadar yenilmez olduğunuzu kanıtlamaya çalıştığınızı biliyorum çünkü. Ama bize tek parça faydan var. Bu yüzden sabrımı taşıma da iki dakika sabit dur.”

Alexios’un da tepesi atmıştı, bunu pek de iyi gizleye-

miyordu. 'Her işe burnunu sokan rahipler' ya da onun gibi şeyler homurdansa da Alaric'in sözünü dinlemişti. Aldığı yara kesinlikle ufak bir çizikten daha ciddiydi ve Alexios'un bilincini kaybetmemiş olması bir mucizeydi. Ama Alaric yarayı çabucak iyileştirip saf bir su kaynağı yaratarak savaşçının başındaki kanları ve kirleri yıkayıp temizledi.

Alexios, Alaric'in işi biter bitmez ondan uzaklaşmıştı ve hâlâ sessizce homurdanıyordu. Ama sonra birdenbire sıırıttı. "İtiraf etmeliyim ki şimdi daha iyi hissediyorum. Siz tapınak fareleri de bir işe yarıyorsunuz demek."

"Yardımcı olabildiğime sevindim," dedi Alaric kuru bir ses tonuyla. "En azından Denal gibi surat asmıyorsun..."

Denal. Quinn'in yanında bu genç savaşçının olduğu düşüncesi damarlarındaki kanı buza dönüştürmüştü. Eğer gerçekten ihtiyacı olursa, dövüş esnasında Quinn'e yardımcı olabilecek kadar deneyimli miydi bu savaşçı? Sesi birdenbire boğuklaşmıştı. "Denal mı?"

Alexios başını iki yana salladı. "Lafını bile etme. Hepimiz onu hâlâ acemi gibi görüyoruz. Ama Denal'ın, Conlan'ın kraliçesi için canını vermeye kalktığını unutma. Onu, ancak kraliçenin kendini kurban etmesi geri getirebildi. Son aylarda gördüğü savaşlar onu olgunlaştırdı. Her şeyden öte, Conlan ve Ven, Atlantis'in Yedi Savaşçısı'nı rastgele seçmiyor."

Alaric'in cevap vermesine fırsat kalmadan direnişçilerden biri, koyu renk gözlü, altuni tene sahip dişi bir insan, yanlarına yaklaşmıştı. "Alexios, yaralıları hastaneye götürmemiz gerekiyor. Bizsiz idare edebileceğinize emin misin?"

Kadın kısa bir an Alaric'e bakıp sonrasında bütün dikkatini Alexios'a yöneltmişti. Onu saygıyla süzüyordu. Kadının omzunda bir tüfek asılıydı ve sanki böyle bir silahın ağırlığına alışkın gibi görünüyordu. Uzun, ince bacaklarında hançerler takılıydı ve hançerlerin kabzalarını saran bantlar kullanılmaktan eskimişti.

"Biz iyiyiz. Grace. Jack; Quinn ve Denal'la liderlerin peşinden gitmeden önce ciplerin önünü kesen biçimdeğiştirenleri halletti. Diğerlerine de gitmeye hazırladığımızı haber ver. Sen öndeki arabaya geç, ben silahla arkada olacağım," dedi Alexios.

Kadın başını sallayıp hızla oradan uzaklaşmıştı. Alexios arkasından bakakaldı. "Bu savaşta bu kadar dışının silahı eline almış olması bana hâlâ yanlış geliyor," dedi.

"Ve ne yazık ki geleceklerinde ve çocuklarının geleceklerinde de aynı şey var. Vampirlerin ve karanlık tarafa geçen biçimdeğiştirenlerin yozlaştırdığı bir dünya. Dünyada aynı yola baş koymuş annelerin gücünden daha yenilmez bir şey yoktur," diye cevap verdi Alaric.

Alexios yaralıları toplamak için diğerlerini organize etmekte olan kadına bir süre daha baktı. Sonra gözlerini yeniden Alaric'e çevirdi. "Benim gitmem gerek. Hastaneye giderken yolda karşılarına çıkabilecek herhangi bir tehdide karşı korunmaya ihtiyaçları var."

"Benim yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu Alaric. Tek elini kaldırıp avucunda saf enerjiden bir top oluşturmuştu. "Poseidon adına bu saldırganlardan bir iki tanesine

ders vermekten zevk duyarım.” Son birkaç gündür içinde biriken öfke ve hüsrânı şimdi bütün bedeninde hissediyordu.

Alexios gözlerini kısıp ona baktı ve ıslak saçlarını yüzünden çekti. “Şu anda en çok ihtiyacım olan şey bir duş. Eğer fazladan bir iki dakikam olsaydı lanet bir fırtına çağırıp üzerime bulaşan kan kokusunu derimden çitileyerek temizlerdim. Bu lanet yağmacıların cam cehenneme zaten. Herhangi bir destek olmaksızın bunca cephede savaşmayı sürdüremeyiz. Conlan ve Ven’in daha çok savaşçı eğitime planlarını hızlandırmaları gerekiyor.”

Alaric de aynı fikirdeydi ama sadece başını sallamakla yetinmişti. Savaş stratejisini tartışmanın ne yeri ne de zamanıydı.

Grace adındaki kadın yine yanlarına yaklaşılmıştı; bu kez elinde ölümcül bir silah vardı. İnsanların silahlarına pek aşina olmayan Alaric bile birinci sınıf bir silah gördüğü zaman onu tanırdı.

“Gitme zamanı geldi. Eğer bir an evvel bir doktora götürmezsek Michelle kan kaybından ölecek,” dedi.

“İzin verin onu iyileştireyim,” dedi Alaric.

Kadın şaşırmış görünüyordu. “Ben... ben, bilemiyorum.”

“Hastaneye gitmesine yetecek kadar Alaric,” dedi Alexios. “Gücünü temkinli kullan. Ne olur ne olmaz, belki Quinn...”

Bu sözler Alaric’i göğsünden vurmuştu ama bu duyguları ruhunun derinliklerinde bir odaya kapatıp, kapıyı üzerinden kilitlemişti. Quinn hayatta kalmasını bilirdi. Alaric şimdi

bu insanı iyileştirecekti; Quinn de iyi olacaktı.

Sedyenin yanında diz çökerek parmaklarını iyice açıp yaralı kadının üzerinde dolaştırdı. Bu, ufak tefek bir kadındı. Bedeni bir çocuğunki kadardı; kısa, koyu renk saçları kıvrıkcıktı. Bu ufak tefek hali ve siyah saçları ona Quinn'i hatırlatmıştı ve bir an Michelle'in yüzünde onun yüzünü gördü. Sonra kızın mavi gözleri açıldı. Alaric irkilmişti. Michelle boğazındaki korkunç ısırik yarasına rağmen ısıll ısıll, alaycı gözlerle ona bakıyordu.

"Ölüyorum değil mi? Bu harika. İlk görevimde koca bir ısırik aldım ve oyundan atıldım yani," dedi esprili bir dille. Sert İngiliz aksam Alaric'i şaşırtmıştı. "Lanet olası vampirler burada Londra'dakilerden de beter."

Bu esprili hali Alaric'in derinlere gömdüğü sıcak duygulardan bir kıvılcımı ateşleyince, dudakları beceriksizce ufacak bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bugün ölmeyeceksin. Bunu iki ülke arasındaki diplomatik ilişkiler adına sunduğum bir armağan olarak kabul et."

Sonra her zamanki gibi gücünü çağırdı ve başrahibini böyle ödüllendirdiği için Poseidon'a şükretti. Mavi-yeşil enerji alev alev bedeninden parmak uçlarına, oradan da kızın yaralarına akarken boynundaki o kocaman açık yara kendiliğinden kapanmaya başlamış, kızın yanaklarına biraz renk gelmişti.

Alaric işi bittiği zaman tam yeniden ayağa kalkıyordu ki kız gözlerini kırıpıştırıp baş döndüren bir gülümsemeyle ona bakmıştı. "Eğer tüm büyük elçiler sana benzeseydi ulus-

lararası ilişkilerimiz inan çok daha iyi olurdu tatlım. Bir ara bir çay içelim beraber, olmaz mı? Gırtlığımdaki deliği kapattığına göre içtiğim çayların boğazımdan dışarı dökülmesinden korkmama gerek yok artık.”

Alaric’in ağzından beklenmedik bir biçimde bir kahkaha kurtulmuştu. Elini dudaklarına götürdü. “Bir başka sefere. Sen cesur bir kadınsın.”

Kız elini yakalamıştı. Yüzü ciddileşmişti şimdi. “Teşekkür ederim. Hastaneye kadar dayanabileceğimi sanmıyordum ve... neyse, teşekkürler. Eğer olur da bir şeye ihtiyacın olursa lütfen bana haber ver. Grace beni nerede bulacağını biliyor.”

İnsanlar nadiren de olsa en tuhaf zamanlarda böyle şeyler yapıyordu işte ve Alaric’in insanoğlunun geleceğine dair umutları bir kez daha yenileniyordu. Bu da öyle anlardan biriydi.

En azından bu kızı hak ettiği şekilde yüreklendirmeliydi. Diğerleri doğrulmasına yardım ettiği sırada Alaric de ayağa kalkıp saygıyla kızı selamladı. “Sizin gibi güçlü bir müttefikle tanışmaktan memnuniyet duydum. Teşekkür ederim leydim.”

Grace, Michelle’in yanında dizlerinin üzerine çökerek ona sarıldı. Sonra gözyaşları içerisinde Alaric’e baktı. “Teşekkürler. Ne zaman bir şeye ihtiyacın olursa, her ne olursa olsun yanında olacağımızı bil.”

Alaric birdenbire bu minnet gösterisinden ötür kendini rahatsız hissetmişti; bunlara hiç gerek yoktu. Hafifçe başını eğip onları selamlayarak kapıya doğru döndü. O sırada

Alexios'un tuhaf, acı dolu gözlerle Grace'e ve Michelle'e baktığını fark etti.

"Gitmemiz gerek Grace. Alaric'in gücünü israf etmek-tense acil servise götürebileceğimiz hafif yaralı bir sürü insan var," dedi buyurgan bir ses tonuyla. "Alaric, sen de gitsen iyi olacak. Beni durumdan haberdar et. Gerekirse hemen yanınıza gelirim."

Alaric sadece başını sallamakla yetinmişti. Buradan sonra nereye gideceği konusunda kararsızdı.

Alexios ilk grubu kapıya doğru yönlendirmişti. "Haydi, bitirelim şu işi."

Grace tek kolunu Michelle'in beline dolayıp diğer eliyle silahını doğrultmuş, grubun en önünde kapıya doğru ilerliyordu.

Alexios da hançerlerini kınından çıkarıp onları takip etti. Sonra arkasını döndü. "Alaric, onun peşinden gitmelisin. Quinn, Daniel'in onu aralarında bir kan bağı kurmaya zorladığından beri değişti. Yolunu kaybetti. Şu anda senin tarafından terk edilmeyi hak etmiyor. Rahip olmanın hiçbir önemi yok. Bunu sen de biliyorsun."

Zaman zaman birlikte çalıştıkları, Drakos adıyla da bilinen vampir Daniel, Quinn'in hayatını kurtarmıştı belki ama aynı zamanda onu kan bağıyla kendine bağlamıştı. Bunu düşününce Alaric tümüyle kontrolünü yitirip elindeki enerji küresini insanların olabildiğince uzağında bir duvara fırlattı. Pencereilerin kırılıp dışarıdaki boş sokağa saçılmasını gaddarca bir tatmin duygusuyla izlemişti.

"Bir vampirle kan bağı olsa da olmasa da Quinn Dawson

benim sunabileceklerimden çok daha fazlasını hak ediyor.”

“Üç kez olması gerek Alaric. Bir insanın vampire dönüşmesi için üç kez bir vampirle kanını değiştirmesi gerekiyor. O gün Daniel bu şekilde onun hayatını kurtardı ama bu sadece bir kere oldu.” Alexios tiksintiyle başını iki yana salladı. “Buna ayıracak zamanım yok. Nasıl istiyorsan öyle yap. Ben gidiyorum.”

Alexios bunun üzerine elinde hançerleriyle insanların peşinden koştu. Alaric de onu izlediği sırada aniden durdu.

Bir adım daha attı. Yeniden durdu. Yüzyıllardır süregelen varoluşu boyunca belki de ilk kez kararsızlıkla ne yapacağını bilemez duruma gelmişti.

İçgüdüleri Quinn'in peşinden gitmesini haykırıyor. mantığı ise Alexios'a yardım etmesi gerektiğini söylüyordu. Duygular akılla çelişiyordu. Özlem, usla savaşıyordu.

Ama duygular mantığın kıcına tekme bastı.

Alaric, Quinn'i bulmaya gidecekti.

HASRET KARDEŞ

20. BÖLÜM

Atlantis, mağara

Keely adeta savaşıarak bilincini yeniden kazanmıştı. Hayatı boyunca gördüğü bu en güçlü imgelemin ardından kendini bütün gece tekila içmiş ve akşamdan kalmış gibi hissediyordu. Hapsolmuş gibiydi; bir şeyler onu aşağı çekiyordu. Bir şey... ya da biri.

Bir anda gözlerini açtı ve onun yüzünü gördü; yeni tanıştıkları halde aslında senelerdir tanıdığı o yüzü. Eli direkt balık şeklindeki oymaya gitmişti. Oyma hâlâ yerinde, gömleğinin altında güvendedi.

Onun bebekliğine dair anılar kafasında dolaşıyor, başını döndürüyordu. Keely kendine hâkim olamıyordu. Onun yüzüne dokunmaya ihtiyacı vardı. Justice dokunuşu karşısında irkilmişti ama sonra başını avucuna yasladı ve bedenine daha da sıkı sarıldı. Keely o anda onun kucağında yatmakta olduğunu fark etti. Nedense buraya aitmiş gibi hissediyordu.

Bir yanı ondan uzaklaşması gerektiğini söylüyor, diğer yanı ise kollarında öylece yatıp uzunca bir süre hiç kalkmamasını salık veriyordu.

Bunun çılgınca olduğunun farkındaydı ama içinde bulunduğu bu tehlikeli durumda, kendini hiç olmadığı kadar güvende hissediyordu. Öte yandan daha az evvel yüzyıllarca süren bir ömre tanık olmuştu ve onu çok daha yakından tanıyordu şimdi.

“İyi misin?” sesi boğuktu. Simsiyah gözleri sıcacık, beklenmedik bir biçimde şefkat doluydu. “Saatlerdir baygın yatıyordun. Eğer sana zarar verecek bir şey yaptıysam...”

Cümlesi yarım kalmıştı ama yüzü sertleşmiş, gözleri suçluluk duygusuyla buz gibi olmuştu.

“Hayır,” dedi Keely güçlükle. “Kılıç yüzünden oldu. Nereden bilebilirdin ki? Ben... ben objelere dokununca imgelemler görüyorum, özellikle çok fazla şiddet ve duygu barındıran antik kalıntılara dokunduğum zaman. Senin kılıcına dokunduğumda yaşadığım kadar yoğun bir şeyi daha önce hiç yaşamadım.”

Justice öfke dolu gözlerle kılıcına bakmıştı. Dudakları titreyerek gözlerini kırıştırdı. “O zaman sen bir obje okuyucusun. Bu yeteneğin bin yıl önce kaybolduğunu sanıyorduk.”

“Liam da bu ismi kullandı. Sanırım fena bir tanım değil. Psikometri adını verdikleri bir yetenek de var. Bir insana ait bir objeye dokunarak o kişi hakkında birtakım izlenimler edinmeyle ilgili. Ama benim durumum biraz daha farklı. Çoğu zaman kafamda sadece bir sahne beliriyor ve bu ge-

nellikle o objenin yanık olduğu en yoğun duygusal tecrübeyi temsil eden an oluyor. Koca bir sahne beliriyor önümde. Konuşmalara, insanların o andaki eylemlerine seyirci oluyorum.”

“Yani sen...”

“Mesela kayıp bir çocuğun gömleğine dokunup onun nereye kaçırıldığını bulamam,” dedi Keely. Bir keresinde bunu yapmayı denemiş ve hüsrana uğramıştı. Yeteneğini, antik tarihi eserlerle ilgili kanıtlayamadığı gerçekleri öğrenmek yerine, topluma daha yararlı bir iş için kullanmak istemişti. “Göreceğim şey daha ziyade o çocuğun üzerinde o gömlek varken anne babasının ona aldığı yavru köpek ile karşılaştığı an gibi bir şey olur çünkü çocuğun o anki mutluluğu bir şekilde kumaşın yapısına işliyor. Ya da köpeği öldüğü zaman hissettiği acıyı ve yası...”

“Anlıyorum. Çok özür dilerim.”

“Önemli değil. Açıkçası bu durumu bana inanan biriyle konuşmak iyi geldi. Kendimi bu kez de Atlantis’in tımarhanelerinde bulmak istemem.”

Justice ona daha da sıkı sarılmıştı. Kafası göğsüne yaslanmıştı şimdi. Keely yanağının altında atan kalp atışlarını dinlerken içi huzurla dolmuştu.

“Tımarhane derken bir akıl hastanesinden bahsediyorsun sanırım. Sırf insanlara özgü olmayan bir yeteneğe sahip olduğun için böyle tehditlere mi maruz kaldın yoksa?”

Sanki tehdit kelimesini telaffuz ettiği anda onu korumak için bedenine daha da sıkı sarılmıştı. Keely hafifçe inleyince Justice hemen kollarını biraz gevşetmişti. Keely derin bir

nefes aldı. “Tam olarak tehdit sayılmaz. Uzun süre hastanede kaldım. Çocukluğum... çocukluğum pek eğlenceli geçmedi diyelim.”

Keely, Justice’in kucağında ne kadar rahat olursa olsun, orada otururken pek de güçlü bir izlenim vermediğini fark etti. Birdenbire hayatı boyunca kimselere bahsetmediği şeylerden bahsetmeye başlamıştı ve şimdi bunları konuşmak istemiyordu.

Hafifçe kıpırdanıp onu kendinden uzaklaştırmak için elini göğsüne koydu. Ama o sırada üzerinde oturduğu yerdeki sertliği hissederek donup kalmıştı. Bir anda nefesi kesildi ve bütün bedenine savunma mekanizmalarını yerle bir eden bir sıcaklık dalgası yayıldı. Belli ki Justice onu arzuluyordu ve Keely’nin ufak da olsa bir parçası bu düşünceyle neredeyse zil takip oynamaya başlayacaktı.

Fakat... fakat o uzun süre Hiçlik denen bir yerde kalmıştı. Keely buranın nasıl bir yer olduğunu bilmiyordu ama anladığı kadarıyla kadınlarla tanışabileceği hoş bir yer değildi. Yani Keely onun cinsel ihtiyaçlarını giderebileceği, elinin altında bir kadın olabilirdi. Evet, durumu başka türlü açıklamak mümkün değildi. Yüzü utançtan kıpkırmızı oldu.

Hayır. Yüz bin kere hayır.

Fiziksel gücü onunla mücadele etmeye yetmezdi. Böylece onu itirmeye çalışmaktan vazgeçip, “Lütfen izin verirmisin? Ayağa kalkmak istiyorum,” dedi sessizce.

Justice kısacık bir anlığına yerinden kıpırdamamıştı. Sonra derin bir iç geçirdi. Keely o an nefesini saçlarında his-

setmişti. Ama Justice sonunda kollarını açmıştı. Keely o anda ondan uzaklaşarak eldivenlerini alıp titreyen ellerine geçirdi.

“Teşekkürler. Düştüğüm zaman beni tuttuğun için.”

Justice, “Seni o acı dolu imgeleme sürükleyen benim. Lütfen bana teşekkür etme.” diye hırlayarak fırlayıp mağarada volta atmaya başladı. “Eğer bilseydim... Bir obje okuyucunun eline, zorla, hiçbir hazırlık olmaksızın yüzlerce yıllık bir vahşet aracını tutuşturmazdım. Buna nasıl dayanabildiğini bilmiyorum.”

Sonra Keely’nin imgeleminden hatırladığı dilde bir şeyler homurdanmıştı. Ve sözlerinin tınısına bakılırsa Keely az önce okkalı bir Atlantis küfrü duymuştu. İçinde bulundukları duruma rağmen neredeyse sırtacaktı; bilim insanı yanı derhal kayda başlamak için dizüstü bilgisayarının başına geçmek ya da eline en azından bir kâğıt kalem almak için yanıp tutuşuyordu.

Bu, kayıp İskenderiye kütüphanesinden bile daha iyiydi. Çoktan öldüğü sanılan antik bir dili konuşan bir canlı vardı karşısında. Kafasından “şeker dükkanında bir çocuk” gibi deyimler geçiyordu. Bu son on yılın hatta son yüzyılın en büyük keşfiydi.

Tabii hayatta kalmayı başarırsa.

Bu düşünce onu ayaklandırmıştı. Onunla aynı seviyede olmalıydı. “Oldukça güç oldu,” diye itiraf etti. Fakat bu itiraf gerçekte hissettiklerini anlatmakta yetersizdi. “Ama sadece şiddet değildi gördüklerim. Yani sadece savaşları görmedim. Annenin olduğu imgelem...”

Justice bir hışım arkasını dönmüştü. "Annem mi dedin?"

Keely, Justice'in gözlerini görünce neredeyse arkasını dönüp kaçacaktı. Şimdi yine ölümcül, alev alev, mavi-yeşil bir renge bürünmüşlerdi. Adeta gözlerinde ateşler yanıyordu.

"Annemiz hakkında ne biliyorsun?" Bir hamlede Keely'nin yanında bitivermişti. Keely bu kez gerçekten de korkuyla bir adım geri attı. Az önce gördüğü o şefkatli hali bir serapmış gibi, tam anlamıyla bir savaşçıya dönüşmüştü. "Söyle bize. Anlat her şeyi."

Yine kendinden biz diye bahsetmeye başlamıştı. Keely önündeki opsiyonları düşünerek sonunda en basit olanı seçti. Ona gerçeği söyleyecekti. "Evet, anneni gördüm. Ona yardım etmeye çalıştım ama o... o..." Kekeleyerek susmuştu. İnkâr hissiyle başını iki yana salladı.

Bu ona anlatmak istediği türden bir hikâye değildi; ne şimdi ne de başka bir zaman. Özellikle de Justice yine 'biz' moduna geçmişken. Keely bu ikinci karakterin kim olabileceğini ve nereden geldiğini merak ediyordu.

Acaba Justice bu rahatsızlığın pençesinden kurtulabilir miydi?

Önünde diz çökmüştü şimdi. Fakat yüzündeki öfke değil, şaşkınlıkla karışık bir merak duygusuydu. "Anlat bize," dedi yine. Ama bu kez emreder gibi değildi. Yalvarıyordu. "Lütfen anlat bize."

Keely onun yüzündeki o yakarışa, içindeki o yolunu kaybetmiş çocuğun sesine dayanamamıştı.

Yanında dizlerinin üzerine çökerek ellerini ellerinin içine alıp, gözlerinde yaşlarla ona her şeyi anlattı.

Justice içinde giderek daha da kabaran bir keder ve kayıp hissiyle Keely'yi dinliyordu. Hayatı boyunca çektiği acıları ve duyduğu öfkeyi dizginlemeye çalışmıştı. Ağabeyi, Justice'in anne babası zannettiği adamla kadının gerçek oğlu, ona sıkıntıyla gerçekleri anlattığı günden beri. Ona evlat edindiğini, gerçek anne babasının onu istemediğini söylediğinden beri.

Kimsenin onu istemediğini.

Ama ağabeyi yalan söylemekle itham edilmiş ve Justice, annesi olduğundan şüphe etmeye başladığı kadın tarafından sakınleştirilmişti. Kadının sözlerine rağmen Justice ailenin diğer üyelerine biraz olsun benzemediğini görebilecek yaşıydı. İşin doğrusu hiç mavi saçlı bir Atlantisli görmemişti zaten ve hayatının ilk on yılını bu soruların cevaplarını arayarak geçirdi. Elbette onuncu doğum gününden sonra merak etmeyi bırakmış, öfkeyle saçlarını kazımişti.

Mavi sakallar ondan da kötüydü. Bu yüzden okul bahçesinde kaç kez kavgaya tutuşmuştu.

Kral ona doğumuyla ilgili gerçekleri anlattığında neredeyse içi rahatlamıştı. Gerçekler hem acı hem tatlıydı kuskusuz. Kafası karışmış, içi acıyla dolmuştu. Yine de bu bir rahatlamaydı. Çünkü en azından deli olmadığını, bir yerlere birilerine ait olduğunu öğrenmişti.

O, kralın oğluydu. Atlantis kralının oğlu! Ama o huzur

ve neşe daha doğmadan küle dönmüştü. Kral ona Poseidon'un emirlerinden ve lanetten bahsetmişti. Justice gerçekleri asla kimseyle paylaşamayacaktı. Aksi takdirde doğumuna ve soyuna dair gerçekleri söylediği herkesi öldürmesi gerekecekti.

En kötüsü, kral –gerçek babası– onu hiçbir zaman istememişti. Kendi babası onu dışlamış, annesinin de hiçbir zaman onu istemediğini söylemişti. Justice'in bir anne babanın sevgisine dahi layık olmadığına dair en derin, en karanlık korkularını doğrulamıştı.

Savaşçı eğitimi için akademiye girmesi emredildiğinde bu ona iyi gelmişti. Sürekli fiziksel aktivite halinde olmak içindeki o derin öfkeyi serbest bırakmanın medeni bir yoluydu. Mavi saçlı, vahşi bir hayvan gibi tüm isyanını antrenörlerine ve sınıf arkadaşlarına yansıtıyordu. Kendini sınırlarının ötesinde zorluyordu. Sınırlarının çok daha ötesinde... Şifacılar onu gördükleri zaman tiksintiyle yüzlerini buruşturuyordu.

Ama sonra, son derece sıradan bir günde her şey değişmişti. Justice, Ven ve Conlan'la tanışmıştı. Onlardan hoşlanmış, uzun süre onun asla sahip olamayacağı o şeye; onları seven gerçek bir aileye –aidiyet hissettikleri bir yere– sahip oldukları için onlardan nefret ettiği halde, onlara saygı duymaya başlamıştı.

Şimdi nasıl olduysa onun kurtuluşunu temsil eder hale gelen bu kadın, bu obje okuyucu, bu insan, ona istenmeyen bir çocuk olmadığını söylüyordu. Annesi onu istemişti. Annesinin ismini fısıldadı. "Éibhleann."

İçinde sessizliğe gömülmüş olan Nereid de şimdi zihninde annelerinin isminin o akıcı hecelerini tekrarlamıştı. “Éibhleann.”

İçleri acıyla doldu. Éibhleann, Tanrıçanın gözdesi anlamına gelen kadim bir Nereid ismiydi. Ne ironik...

Keely susmuştu. Gördüğü, yaşadığı o imgelemleri, onun hayatından enstantaneleri olduğu gibi aktarmıştı.

“Justice? Sen... biliyorum, bunu sormak bile aptalca ama, sen iyi misin?”

Sesindeki o şefkatli ilgi yüzyıllardır dövüştüğü savaşların yapamadığını yapıp, onu oracıkta neredeyse öldürecekti. Keely onun için kaygılanıyordu. *Onun için*. Halbuki kendisine yaptıklarından ötürü ondan nefret etmesi gerekirdi. İlk önce onu kaçırmıştı, sonra da böyle bir tehlikenin ve acının içine itmişti.

O bir canavardı. Buna ne kadar ihtiyacı olsa da Keely daha iyilerine layıktı.

Bizden daha iyisi yok, diye haykırmıştı zihnindeki Nereid.

Justice kafasındaki görünmez kapıları Nereid’in üzerine kapamaya çalıştıysa da ancak kısmen başarılı olabilmişti. Keely’nin avuçlarında tuttuğu elleri titriyordu; ellerini çok sıkı tutuyor olmalıydı. “Şu anda ne hissettiğimi bilmiyorum. Ama şu anki tepkimin ötesinde bana bunları anlattığın, daha önce bilmediğim bu gerçekleri benimle paylaştığın için sana minnettarım.”

“Annen seni seviyordu. Seni istiyordu,” dedi Keely.

“Sana karşı olan duyguları çok güçlüydü Justice. Sana istenmeyen bir çocuk olduğuna dair söyledikleri her şey, korkakça söylenmiş, kuyruklu bir yalan.”

Justice, Keely'nin sesindeki öfkeyi fark edince gülümsemişti. Keely'nin onun adına öfkelenildiği düşüncesi içini ısıtmıştı. Hayatı boyunca kimse onun için böyle öfkelenmiş miydi? Ona güvenenler, yanında savaşanlar ve onun hayatını kurtaranlar olmuştu.

Ama öfke? Hayır, asla.

Ama bir tek Keely onun için bu tür bir savunmaya geçmişti.

“Yani sen,” diye mırıldandı. “Sen Atlantis kralına yanlış yaptığını mı söyledin? Bunu görebilmek için nelerimi vermezdim!”

Keely ona bakıp gülümsemişti. İşin komik tarafına ikisi de gülmüştü ve bu paylaşım Justice'in içinde bir şeyleri allak bullak etmişti. Onu arzuladığını biliyordu; ona duyduğu açlığı kabullenmişti. Ama belki aralarında bunun ötesinde bir şeyler vardı. Belki de Keely uzun zaman önce duygularının çevresine çektiği setlerin ötesine geçmeyi başarmıştı.

Bu şok zihninde yankılanınca Nereid bir kez daha başını dışarı çıkardı. *Evet, onu içeri al. O bize doğruyu söyledi. Annemin... annemizin tüm Nereid kadınları gibi bir savaşçı olduğunu. O bizim için savaşmış ve bizim için ölmüş. Bir şekilde bu insan aracılığıyla bizimle konuştu şimdi. Bu bile bu kadının bize ait olduğunu göstermeye yetmez mi?*

Justice, Keely'ye bir kez daha baktı ve bu kez onu Ne-

reid'in gözlerinden gördü. O sessiz güzelliği daha keskin, daha çekici hale gelmişti. Gözlerinin yeşili en değerli yeşim taşları gibi parlıyor, dudakları günahkârca kıvrılıyor, neredeyse onu kendi dudaklarıyla hapsetmeye çağırıyordu. Boyunda atan o damar karşısında büyülenmiş gibiydi. Teninin tadına bakmak, boynundan başlayıp gömleğinin altında gizlenen o enfes, baştan çıkarıcı göğüslere dek inmek istiyordu.

Ağzıyla. Elleriyle.

Evet. Evet, diye fısıldadı Nereid. *O bizim. Al onu. Şimdi.*

Justice öne doğru eğildi. Sanki hipnotize olmuş, alevden bir arzunun ağına düşmüş gibiydi. Keely gözlerini kocaman açtı, ancak karşı koymadı. Onun yerine dudaklarını araladı ve soluk verdi.

İçinde ham, keskin bir şehvet duygusu kabarıyordu. Organı acıyla sertleşmişti, bu baskıya dayanamayıp delireceğini sandı bir an. Ona ihtiyacı vardı.

Onu elde etmek *zorundaydı*.

Ellerini havaya kaldırıp en nihayetinde, o harikulade saçlara doladı. Keely usulca inlemişti. Ya rahatlamıştı, ya da ona teslim oluyordu. Justice hangisi olduğunu bilmiyordu. Bu umurunda bile değildi.

Tadına bakmasına izin verdiği müddetçe.

Bölünmüş ruhunun iki tarafı da tek bir güdüde birleşmişti. Tek bir arzuda. "Keely," diye inledi. Dayanamıyordu. "Lütfen seni öpmeme izin ver. Sadece... sadece bir kere," dedi. Ama bunun bir yalan olduğunu biliyordu. O dudakları sadece bir kez tatmakla yetinmesi mümkün değildi.

Asla.

Keely tereddüt etmişti ve o anda Justice karanlık bir cehennem kuyusuna baktığını hissetti. Eğer Keely onu reddederse onun bu kararına boyun eğebilecek miydi? Yoksa kendini ve ruhunu duyduğu açlığın karşısında kaybedip deliler gibi arzuladığı bu kadına zorla mı sahip olacaktı?

Keely hâlâ tereddütteydi ve Justice bütün bedenini sarı acıya rağmen kendini durdurmuştu. İki benliğini birden. İçindeki Nereid var gücüyle, öfkeyle haykırdığı halde geri çekilmişti.

Ama ellerini saçlarından çekmeden hemen önce Keely ellerini tutup gözlerinin içine baktı. Dudakları aralanmıştı. Dili tedirgince kurumuş dudaklarını ıslattı.

“Evet,” diye fısıldadı. “Evet. Sadece bir kez.”

Sonra başını kaldırıp usulca dudaklarını öptü.

Ve Justice o anda kendini kaybetti.

Sadece dudaklarıyla, ilk kez tattığı bu tatla alev alev yanan bir arzu ve giderek artan bir kendinden geçme hali bütün bedenini sarmıştı. Ürperdiğini hissetti ve sakin olmaya çalıştı, onu ürkütmek istemiyordu. Ama Keely ellerinde titremekteydi ve ona doğru yaslanmıştı. Justice'in aklını başında tutmak namına tüm umutları o anda tükendi.

Sertçe onu kucağına çekmişti. Birlikte yere uzandılar. Ağzını yakalayıp nefesini içine çekti. Dili bu bedeni sahiplendiğini, yakalayıp fethetmeye hazırlandığını söylüyordu adeta. Hâlâ saçlarında olan eli başını yakaladı ve onu kendine daha da yaklaştırdı. Diğer eli ensesini okşayıp o sıkı, hariku-

lade kalçalarına dek inerek bedenini kendine biraz daha yaklaştırdı.

Organının üzerinde bedeninin ağırlığını hissettiği anda gırtlığından bir inleme kurtulmuştu ve buna cevaben onun da inlediğini duyunca bedeni akıllara zarar bir ateşle yanıp tutuşmuştu. Keely kollarını boynuna dolayıp öpücüklerine karşılık vermişti; Keely *öpücüklerine karşılık vermişti*. Justice'in aklı, mantığı bir anda saf arzunun parlak dalgalarına kapılıp kaybolmuştu.

Justice onu daha önce kimseyi öpmediği gibi öptü. Ve roket hızıyla fantezilerin içine yuvarlanırken gerçekliğin gözlerinin önünde paramparça olduğunu gördü. Tadı bal gibi, meyve gibi, en güzel şaraplar gibiydi.

Tadı kurtuluş gibiydi.

Bütün bedeni açlıkla, arzuyla zonkluyordu adeta. Onu öptü. Bu her şeydi, ama bir şekilde yetmiyordu da. Onun kollarında bedeninin altında, arzulu, sıcak ve çınlı çıplak olmasını istiyordu. Kendini onun o ıslak sıcaklığına bastırmak istiyordu. Bir damga gibi üzerine yapışana dek teninin her bir zerresini tatmak istiyordu.

Nefes nefese dudaklarını dudaklarından çekti. Kafasında o anda üzerindeki giysileri parçalamaktan başka hiçbir düşünce yoktu. Keely kocaman olmuş, şaşkın gözlerle ona bakıyordu. Dudakları öpücüklerinden kızarıp şişmişti sanki ve saçları güzel başını saran alevler gibi yüzünün etrafında karman çorman olmuştu. Sanki bütün gece onun yatağında, onunla sevişmiş gibi görünüyordu.

Tanrılar biliyor ya, bunu ona yaşatacaktı.

Gömleğinin iki ucundan tuttu. O anda gömleği üzerinde paramparça etmeyi düşündü ama birdenbire kafasında tuhaf bir ses duymuştu.

Tuhaf, gürultu gibi bir ses. Gözlerini kırıştırdı. O sırada Keely'nin yanakları pembeleşmeye başladı.

“Şey, o ses benden geldi,” dedi dudağını ısırarak. “Yani, aslında midemden geldi. Midem guruldadı. Açlıktan ölüyorum da.”

Kucağında kızarak öylece oturuyordu şimdi. Sıcacık. Tam anlamıyla bir içim su. Birdenbire utanmış halde. Bir anda içinde tuhaf, alışılmadık bir duygunun kabardığını hissetti. Bu his sert, paslı bir ses olarak dışarı yansımıştı. Bunun kakhaha olduğunu anlaması biraz zaman almıştı. Uzun zamandır attığı ilk gerçek kakhaha.

Keely gülümseyerek usulca başını öne eğmişti. “Ne basit değil mi? Sen beni ‘dünyayı temelinden sarsan’ bir öpücükle öpüyorsun, bense midemden başka bir şey düşünemiyorum. Fakat gerçekten çok acıttım.” Yüzündeki gülümseme silinmişti. Etrafına bakındı. “Ayrıca, travma kaynaklı bu küçük, anlık deliliğimiz bir yana, buradan nasıl çıkacağımızı bulmamız gerekiyor.”

Hüsrana uğramış Nereid'in çılgınlıkları Justice'in bey-ninde yankılanıyordu ama Keely'nin bunu fark etmemesi için gülümsemeye devam etti. Onun zihninin ikiye bölünmüş olduğunu, bir tarafının vahşi ve dengesiz olduğunu keşfetmesini istemiyordu.

Al onu, al onu, al onu. O da bizi istiyor, biliyorsun, o da bizi istiyor.

Justice bir an gözlerini kapadı ve var gücüyle zihnini yeniden Nereid'e kapamaya çalıştı. Bu kez daha zor olmuştu ama sonunda başardı.

Gözlerini yeniden açtığında Keely hâlâ oradaydı. Bu bir rüya değildi demek, ama gerçeklik onun asla hak etmediği kadar ince bir güzelliğe sahipti. "Teşekkürler," dedi.

O muazzam yeşil gözler şaşkınlıkla gölgelendi. "Neden teşekkür ediyorsun ki?"

"Bu öpücükten tek etkilenenin ben olmadığımı söylediğin için," dedi ve Keely'nin yanaklarının bir kez daha pembeleşmesini izledi. "Ve önceliklerimizi hatırlattığın için de teşekkür ederim. Yemek ve buradan nasıl kurtulacağımız sorusu. Ya da önce buradan nasıl kurtulacağımız, sonra yemek konusu. Her koşulda konuşmamız gereken şeyleri bir süre erteleseک iyi olacak."

"Konuşmamız gereken şeyler mi?"

"Benim için bir gizemi çözerken bir başka gizemin kapısını araladın Keely. Nereidlerin kaderlerini görme arayışlarını ve buna dair her şeyi çoktan unutmuştum. Elbette bunların benim için geçerli olacağını hiç düşünmemiştim. Ama Hiçlik'te kaybolduğum zaman senin yüzünü görmüş olmamın başka hiçbir açıklaması yok. Sen benim kader yolculuğumun bir parçası olmalısın."

Ve sonra gülümseyerek onun duymayı istemeyeceği o sözleri söyledi. "Bunun 'dünyanın temelini sarsan bir öpücük' olduğuna sevindim çünkü sen benim kaderimsin."

21. BÖLÜM

Atlantis, mağara

Keely mağaranın kenarlarında dolaşp, “sen benim kaderimsin” gibi laflar eden bu deli adamdan olabildiğince uzak durmaya çalıştı. Justice duvarlardan birinin önünde bir şeyler yapıyordu ama Keely ne olduğunu anlamamıştı. “Sen benim kaderimsin” duyurusundan sonra şok içinde sessizliğe gömülmüştü ve sağlam bir elektro şok tedavisine ihtiyaç duyduğuna dair bir şeyler mırıldanıp sessizce ondan uzaklaşmıştı.

Aradan yarım saat geçtiği halde hâlâ kendi kendine bir şeyler homurdanıyordu. Justice, arada bir yan gözle Keely’ye doğru bakıyordu ve büyük olasılıkla ona söylediklerinin pek de övgü niteliğinde şeyler olmadığını farkındaydı.

En azından üzerine atlamaya çalışmamıştı. Keely bu adamın bu “kaderimsin” mevzusunu nereye kadar götürebileceğinden emin değildi. Ama şimdi önlerindeki asıl sorunu çözmeleri gerekiyordu.

“Buradan çıkmamız gerek,” dedi. Belki bunu yirminci kez söylüyordu ama bu kez onun da duyacağı kadar yüksek sesle tekrar etmişti. “Buradan *çıkacağız*.”

Justice cevap verme zahmetine girmemişti. Bu Keely’i gücendirmediydi çünkü ilk on seferinde verdiği cevaba aynı karşılığı almıştı. Büyük olasılıkla o da aynı şeyi duymaktan Keely’ nin aynı şeyi söylemekten sıkıldığı gibi sıkılmıştı. Yine de sürekli ondan en az üç dört metre uzakta duruyordu. O öpücükten sonra onun elinin erişebileceği bir yerde olmak istemiyordu.

O öpücük.

Evreni sarsıp gökyüzünde havai fişekler patlatan o öpücük. Adam beyninin içinde kuzey ışıklarını yakmıştı ve Keely buna karın gurultusuyla cevap vermişti.

Harika. Gerçekten harika. Keely her zaman masallara inanmayacak kadar mantıklı ve pratik bir kız olmuştu. Bu yüzden bir masal prensiyle tanışmış olması hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Bu prens hayatı boyunca bir erkekte gördüğü en güzel saçlara sahip olsa bile.

Tamam, Bay Ben Senin Kaderinim biraz deliydi belki ama gerçekten de muhteşem bir yakışıklılığa sahipti. Hayatta başına gelenler düşünülürse biraz keçileri kaçırmaya da hakkı vardı aslında. İmgeleminin anıları kafasında canlanırken Keely’nin içinde ufacık bir sempati duygusu yeşermeye başladı. Doğrusu yaşadıklarından sonra akıllıların mahallesine uğramasına bile şaşmak gerekiyordu.

Lafı açılmışken, kaç kişi ona da deli muamelesi yap-

mişti? Akıllığın göreceli bir şey olduğunu Keely'den daha iyi kimse bilemezdi. Neyse, bir adamla aynı yatağa girmeyeli uzun zaman geçmişti. Belki de standartlarını biraz düşürse iyi olacaktı. Deli mi? Olsun, nasılsa harika saçları var.

İç geçirerek kirpiklerinin altından usulca ona baktı. Saçları kurumuştı. İpek kadar parlak ve muhteşem saçlar; mavi dalgalar gibi sırtından insanlık tarihinin en sıkı kalçalarına dökülüyorlardı. Ya da Atlantislilerin tarihinin. Neyse işte.

O Beyaz Atlı Prens Değil, Uzun Prens, Ölümcül Prens ya da Kara Prens gibi bir şeydi. Justice o kusursuz, tornadan çıkmış prenslerden değildi. Zedelenmiş ruhuyla gerçek bir erkekti.

Ama Keely kendine yine bir deli doktoru olmadığını hatırlattı. Belki de hormonlarının bedeninde bangır bangır çaldığı bando müziklerine rağmen ondan uzak dursa iyi olacaktı.

Sonunda durup her tarafını incelediği mücevherlerle bezeli duvarın önünden ona seslendi. “Burada bir başka tünele açılan gizli bir kapı olabileceğini sanmıştım ama yanılmışım. İçi eşyalarla dolu bir diğer gizli bölmeymiş. İçindekilerin hiçbirinin de bize bir faydası yok.”

Elinde bir şey tutuyordu. Bu her neyse, üzerine düşen meşale ışıkları Swarovski kristallerinden yansıyan paparazzi flaşları gibi kırılıp dört bir yana yansıyor. Keely kendine engel olamıyordu. Ne de olsa o bir arkeologdu ve mesleki merak duygusu onu kemiriyordu.

“O elindeki ne?”

“Bir cevher daha işte. Burada ne yana baksan binlerce

değersiz. işe yaramaz taş buluyorsun.” dedi taşı yere fırlatarak.

Keely ona çok yaklaşmamaya çalışarak o tarafa doğru yürüdü. “Sanırım ben *değersiz* kelimesini kullanmazdım,” dedi. Yerdeki cevherlerin arasından eline bir karış büyüklüğünde bir safir aldı. “Kendimi antik bir hazine bulmuş Indiana Jones gibi hissediyorum. Sadece bu taş bile bir yıllık maaşımdan daha çok ediyor olmalı.”

Justice ilgisizce omuz silmişti. “Senin maaşının artık bir önemi yok çünkü ihtiyaç duyduğun her şeye sahip olmanı sağlayacağız. Safiri al istiyorsan. İstedğin tüm cevherleri al. Senin de dediğin gibi onlar bizim için sadece taş. En fazla, şimdi bir taş ozanımız olduğuna göre şifa araçları olarak kullanıyoruz bunları.”

Keely’nin damağında çürümüş greyfurt gibi acı bir tat oluşmuştu. Justice, onun hayatı boyunca adım attığı bu en inanılmaz arkeolojik alanı talan edebileceğini düşünüyordu.

Onu tanımıyordu tabii.

Keely zorlansa da doğru olan şeyi yapıp bu yorumu duymazdan gelerek taşı ışığa doğru kaldırıp inceledi. “Bu Liam’ın ofiste bana yaptığı sabotajı hatırlattı şimdi. Nereus’un bahsettiği, Artemis Yıldızı’na eşlik eden taş.”

Justice bu sözlere elektrik çarpmış gibi bir tepki vermişti. “Ne? Artemis Yıldızı mı? Nereus mu? Bana her şeyi anlat. Bildiklerini anlatırsan sana on ömür yetecek kadar taş veririm.”

Tamam, bu kadarı fazlaydı. Yine onu mücevherlerle

satın almaya çalışıyordu. Eğilip safiri özenle diğer cevherlerin arasında bıraktı. Sonra ayağa kalkıp kollarını iyiden iyiye guruldamaya başlayan karnının üzerinde kavuşturarak başını kaldırdı ve meydan okuyan gözlerle ona baktı. “Ben senin aptal taşlarını istemiyorum. Ben pizza istiyorum, ya da üzerinde tereyağı ve sıcacık, kıvamlı bir şurup damlayan kreplerle dolu koca bir tabak. Maaşımın artık bir öneminin olmadığını söylerken ne demeye çalıştığını bilemiyorum ama şunu bil ki burada kaba sözlerinden rencide olmamaya çalışıyorum. Bütün bunların hiçbirinin önemi yokmuş gibi davranmaya da devam edeceğim. Çünkü tek istediğim buradan çıkmak ve yiyecek bir şeyler bulmak.”

Sözlerini bitirmesine kalmadan Justice bir iki adımda yanında bitivermiş, onu bileklerinden yakalamıştı. Gözlerinde deli bir heyecanla ona gülümsüyordu. “Bir daha söyle. Az önce söylediğin gibi. Ama biraz daha detaylı.”

“Sen neden bahsediyorsun? Senin sert, mavi, parlak taşlarını istemiyorum gibi mi?”

Justice kahkahalarla gülmüştü. “Hayır, Keely. Benim güzel, akıllı Keely’m. Krepler. Krepleri yine tarif et. Tereyağı ve şuruplu. Ve kokusunu, görüntüsünü, tadını.”

Keely iç geçirerek başını iki yana salladı. “Sen toptan keçileri kaçırdın değil mi? Hayatta onca şey yaşadıktan sonra bardağı taşıran son damlanın krepler olması gerçekten de çok acı.”

Justice yine güldü ve eğilip onu alnından öptü. “Hayır, ben deli değilim. Kahvaltı menüsü sandığın gibi keçileri ka-

çırmama sebep olmadı. Sadece Nereid güçlerimin potansiyelini keşfediyorum ve sanırım bizi buraya getiren transportasyon gücüne yakın bir şey buldum. Ben de en az senin kadar açım Keely ve o krepleri tarif ettiğin sırada resmen kokuları burnuma geldi.”

Keely’nin kollarını bırakıp yarım adım kadar gerilemişti. “Krepleri tarif et yine lütfen. Sanırım bir şekilde kahvaltıyı buraya getirebilirim.”

Keely kaşlarını kaldırdı. Bu planda yanlış bir iki detay vardı. “Peki, moral bozmak istemiyorum ama kreplere güzellmeler düzmeye başlamadan önce kafama takılan bir iki noktayı belirtmek isterim. İlk olarak hangi kreplerden bahsediyoruz? Nerede? Ya birdenbire kendimizi San Quentin’in kahvaltı servisinde bulursak?”

“Bu bir sorun olur mu?”

“Sanırım *Sınırları Aşmak* filmini izlemedin. Hapishaneden bahsediyorum Justice. Kendimizi San Quentin’de ya da başka bir hapishanede bulabiliriz. Ya da biçimdeğiştirenlerin kahvaltı partisinde. Biçimdeğiştirenler krep yiyor mudur acaba?”

“Bilmiyorum,” dedi Justice kuru bir ses tonuyla. “Tek bildiğim, *her yer*, girişi bir göçükle kapanmış, yerin altında bir mağaradan daha iyidir. Her koşulda içinde bulunduğumuz durum açısından bir iyileşme kaydedeceğiz.”

“O da doğru.”

“Elimi tut,” dedi Justice buyurgan bir ses tonuyla.

Keely parmaklarını Justice’in parmaklarına dolayıp göz-

lerini kapadı. Delilikten söz açılmışken, ona uyup bunları yaptığı için kendisini de onun yanında bir hücreye kapasalar iyi olacaktı. “Ah, canı cehenneme. Kalın, kabarık krepler. Kat kat tabağa dizilmiş. En üsttekinin üzerinden dumanlar tütüyor. Tereyağı –ama margarin değil, gerçek tereyağı– kenarlarından akıyor. Kanada’dan gelen taptaze akçaagaç şurubu ortalarında havuz gibi toplanmış, yer yer tabağa damlıyor...”

O anda Justice’in çığlıklarıyla söz kesildi. Ama mağara gelirkenki yolculuklarında yaşadıkları o tuhaf şeylerin hiçbirini hissetmemişti. Gözlerini açtığında hiçbir şeyin değişmediğini gördü. Hâlâ mağaradaydılar. Ve hâlâ önlerinde hiçbir çıkış yolu yoktu.

Justice onları kreplere götürememişti ama belli ki hayal gücü o zengin, yağlı şurup kokusunu kendiliğinden yaratmaya başlamıştı. Bir an için omuzları düşse de sonra Justice’i teşvik etmek için iyimser olmaya çalıştı. “Bu daha ilk denemeydi. Tekrar deneyebiliriz,” dedi. Olabildiğince iyimser bir ses tonu takınmaya çalışmıştı.

Ama Justice ona bakmamıştı bile. Yere bakıyordu. Keely de yere baktı ve o anda gülmeye başladı.

Yanlarında, yere çiçekli bir masa örtüsü yayılmıştı. Dümdüz. Ve örtünün üzeri tabaklar dolusu kreple, pastırma, yumurtayla ve sosisle kaplıydı. Boş bir tabağın yanında sayfaları açılmış bir gazete duruyordu. Ekonomi sayfasından katlanmıştı ve sayfanın üzerinde bir de gözlük vardı.

“Eh,” dedi Keely diplomatik bir tavır takınarak. “En azından krepleri bize getirdin. Gelecek sefere belki kahve bile getirebilirsin.”

O anda Justice'in yüzündeki o saf içерleme ifadesini görünce kendini tutamayıp kahkahalara boğulmuş, gülmekten ıki hüklüm olmuştu. Kollarıyla karnını tuttu. Gözlerinden yaşlar akıyordu. Belki bir isteri krizine girmiş, belki de sadece yorgundu ya da mülayim bir arkeoloğun kaldırabileceğinden çok daha fazla strese maruz kalmıştı. Muhtemelen hepsi bir olup onu bu hale sokmuştu. Keely kaburgaları ağrımaya başlayana dek orada öylece güldü.

Bir ara ufak bir ses dikkatini çekti. Bir an için susup gözlerini silince Justice'in de güldüğünü gördü. Kendi gibi kahkahalar atmıyordu ama o da gülüyordu.

Bu bir başlangıçtı. Demek ki adamda mizah duygusu vardı. Buradan yola çıkabilirdi.

Kahkahaları hıçkırıklara dönüşmeden önce sakinleşebilmek için derin derin nefesler alarak masa örtüsünün yanına çöküp bir çatal kaptı.

"Hey, eğer krep hırsızlığından hapse gireceksek hiç değilse tadını çıkaralım."

Gözleri yumuşak, erimiş yeşim taşını andıran bir renge bürünmüştü. Keely nefesinin kesildiğini hissetti. Göz rengi gibi basit bir şeyin duyguları böyle etkilemesi ne tuhaftı.

"Aynı fikirdeyim. Ayrıca açlıktan ölüyorum."

Justice masa örtüsünün diğer tarafına yerleşirken Keely bu şuruplu cennetten bir çatalı ağzına götürdüğünde resmen bir kedi gibi mırladı. İçinden bu yemekleri pişiren aşçıya teşekkür etti; bu her kimse, büyük olasılıkla şu anda mutfağında ağız şaşkınlıktan bir karış açık vaziyette öylece duruyordu.

“Oh, vay canına. Bu harika.”

Justice başını salladı. O da oldukça mutlu görünüyordu. “Hiçlik’te ev yapımı kahvaltı servisi yoktu,” dedi. Bir parça sesi çatlamıştı.

“Oh. Ben... ben burnumu sokmak istemedim. Ama anlatmak istersen dinlerim,” dedi Keely, çatalını tabağının kenarına bırakarak.

Justice dişlerini sıkmıştı. Sonra gevşedi. Gözlerinde karanlık bir ışık yanıp sönmüştü. Sonunda sadece başını salladı. “Belki. Belki de bilmeyi hak ediyorsun. Her zaman, güzel bir arkeoloğu bir mağaraya kaçırın bu adam değildim elbette.”

Yüzündeki gülümseme ürkekti belki ama bu da bir gelişmeydi. Keely de ona bakıp gülümsedi.

“Ye haydi, yoksa sana hiçbir şey bırakmayacağım. Ufacık bir dalgada bile yıkılacak gibi görünüyorsun,” dedi Justice uyarıcı bir ses tonuyla.

“Ben görüldüğümde daha güçlüyümdür,” dedi Keely, çatalını alıp dağ gibi bir omlete daldırarak.

Justice sessizce kahvaltının büyük kısmını mideye indirdikten sonra tabağını kenara koydu. “Sen... benim kralımı gördün değil mi?”

Keely başını salladı. “Babanı yani.”

Justice yüzünü buruşturmuştu. “Öyle de denebilir. Bana nefretten başka bir şey göstermemiş olsa da. Neyse. Yani üzerimdeki doğumumla ilgili gerçekleri söylememi yasaklayan *lanetten* haberin var.”

“Ama laneti kırdın, değil mi?” dedi Keely. Portalın önünde yaşanan velvele sırasında diğerlerinin söylediklerinden bunu çıkarmıştı. “Kardeşini ve diğerlerini kurtarmak için kendini feda ettiğin zaman gerçekleri söyledin.”

“Kendini feda etmek fazla soylu bir tabir. Ben durumu değerlendirip bir strateji kurdum. Benim yerimde kim olsa aynını yapardı.”

“Ya. Tabii. Hepimiz kendimizi seve seve o yarattığın kol-larına bırakırız zaten. Neydi o sahi? Vampir miydi? Yok, vampir *Tanrıça*. Başkalarının hayatını kurtarmak için hem de. Tabii, tabii haklısın. Bunun neresi soylu canım? Ben her sabah daha kahvaltı bile etmeden yapıyorum bunu. Hele cumaları iki kez.”

Justice gözlerini kısmıştı. “Bununla nereye varmaya çalıştığını anlamıyorum.”

“Ah, iyi. Ben de çoğu zaman nereye varmak istediğimi anlamıyorum. İçimi okuyorsun demektir,” dedi, yalancık-tan masum bir ifade takınıp gözlerini kocaman açarak.

Bu onu güldürmüştü ve Keely onu güldürdüğüne çok ama çok sevinmişti. Bu durumu daha fazla kurcalamamaya ve analiz etmemeye karar verdi. “Devam et. Hiç soylu değil-sin. Tanrıçayla basıp gittin. Sonra?” O anda tuhaf biçimde son derece rahatsız edici bulduğu bir düşünce belirmişti kafasında. “Tanrıça ha? Eminim çok güzeldir.”

“İnsanoğlunun hayal bile edemeyeceği, korkunç bir gü-zelliğe sahip,” dedi Justice acı dolu bir ifadeyle. “Bedeninin her bir zerresi karanlık ve görkemli bir kusursuzluk abidesi.”

“Harika. Tanrıça. Hayal edilemeyen bir güzellik ve kumsuzluk. Bu kısmı atlasak da olur.” Pekâlâ... Konu güzellik karşılaştırması olduğunda gerekli standartlara yetişememek böyle bir şeydi herhalde; bir Tanrıçayla yarışmak. Çıktığı adamlardan biri Jessica Alba'ya takıntılı olduğu için siniri bozulmuştu bir de. Bu ondan da beterdi.

En azından Jessica insandı. Gibi gibi yani.

Justice saç örgüsünün ucunu öyle sıkı tutuyordu ki yumruk yaptığı ellerinin kemikleri bembeyaz olmuştu. “Anlamıyorsun. O pervaneleri cezbeden bir alev gibi. Ya da avını baştan çıkaran bir yılan. O çarpık bir zihnin en karanlık fantezilerinde bir araya gelmiş ölümün, çaresizliğin ve deliliğin ta kendisi.”

Justice'in bunları açıklamakta nasıl da zorluk çektiğini görünce içindeki o çocukça kıskançlıktan eser kalmamıştı. “Peki ya senin zihnin? Senin zihnin de mi öyle? Sana ne yaptı?”

Justice'in yüzünde sert bir ifade belirdi. Belli belirsiz bir biçimde başını iki yana salladı. “Hayır. Sana bunu anlatmayacağım. Kimseye. Asla.”

Justice sonrasında uzun süre hiçbir şey söylememişti. Keely onunla konuşmak konusunda fikrini değiştirdiğini düşündü. Ama sonra içten içe bir karara varmış gibi başını sallamıştı.

“*Laneti* kırmam aklımı yitirmeme sebep oldu. Lanet öyle güçlüydü ki onu kırdığım zaman öleceğimi sanmıştım hep. Belki de Hiçlik'te bir şeyler lanetin doğasını değiştirdi. Bilmiyorum. Tek bildiğim Anubisa... O benden... benden

öyle şeyler yapmamı istedi ki... Ağza alınmaz, çirkin şeyler. Ama laneti kırdığım için zihnim binlerce parçaya ayrılmıştı ve ölümün eşiğindeydim. Ama o ölmeme izin vermedi.”

Justice’in boğazı düğümlendiğinden güçlükle konuşuyordu. Yüzlerce yıllık bir ömre sahip olsa da kimse böyle bir acı çekmemeliydi. Keely güçlükle konuştu. “Sonra? Ölmedin ve ne oldu?”

O anda Justice’in yüzünde öyle korkunç bir gülümseme belirmişti ki Keely resmen irkilip hafifçe geri çekilmişti. “Sonra beni Hiçlik’e sürdü ve benim yerime kardeşimi alacağını söyledi.”

“Başka bir kardeşin daha mı var? Ven ve prens dışında yani?”

“Hayır. Anubisa bundan önce, senelerce Conlan’ı esir tuttu ve ona olmadık işkenceler yaptı. Şimdi Ven’in peşinde olduğunu biliyorum. Ama bu kez onu durduracağım.”

Keely önlerindeki bariz soruna işaret etmek istememişti; bir mağarada tıkılıp kalmışken kardeşine pek yardımı dokunmayacaktı. Yine de giderek buradan kurtulacaklarına dair umudu güçleniyordu.

Ona inanmaya başlamıştı.

“Laneti kırmanın yarattığı hasarı atlatabilecek misin? Demek istediğim, zaman zaman kendinden ‘biz’ diye söz ediyorsun.”

“Benim annem bir Nereid”di Keely. Onu sen de gördün. Annemden bana geçen bir takım özellikler var. Ve belli ki onun soyundan gelen birtakım güçlere sahibim. Daha önce

bu güçlere sahip olduğumu bile bilmiyordum. Sanırım zihnim darbe aldığı zaman ruhumun Nereid yanı serbest kaldı ve şu an bile benimle savaş etmeye devam ediyor çünkü tek istediği...”

Susmuştu. Yüzü kıpkırmızı oldu.

“Ne istiyor?” diye sordu Keely ama birdenbire Nereid’in ne istediğini merak ettiğinden pek emin olmadığını fark etti; hele de Justice’in yüzünü böyle buz gibi bir mermere çeviriyorsa.

“Seni istiyor,” dedi Justice buz gibi bir ses tonuyla. “İstesen de istemesen de seni çırlıçıplak soyup altına almak istiyor. O sana sahip olmak istiyor Keely ve ben onun bunu yapmasına izin vereceğime kendimi öldürürüm daha iyi.”

Keely’nin boğazında kalan nefesi üzerlerine çöken sessizlikte yankılanmıştı. Geri geri gidip ondan uzaklaşmaya çalışırken neredeyse takılıp düşecekti.

Justice’in yüzünde ıstırap dolu bir ifade belirdi. Orada kıpırdamadan öylece duruyor, onu izliyordu. Gözleri kapkara olmuştu. “Şimdi bir kısmını öğrendin en azından. Karanlığı, ölümü ve çaresizliği biliyorsun. Tüm bunların arasında bir ışık da vardı ama sanırım bunca şeyden sonra beni daha fazla dinlemek istemiyorsundur.”

Bir yanı onun sesindeki acıya cevap vermek, onu teselli etmek istese de işin gerçeği deli olduğunu kendi ağzıyla söyleyen bu adamla baş başaydı ve bu düşünce diğer her şeyin önüne geçiyordu. Ona karşı ne denli bir sempati duyuyor ve empati kuruyor olursa olsun, ölürse ne ona ne de kendine bir faydası kalacaktı.

Ya da onun şeytani yanının vahşi saldırılarına maruz kalırsa.

Hayatı boyunca edindiği bütün becerileri, bütün eğitimi kullanarak sakın bir ses tonuyla konuştu. “Elbette mutlu anlardan da bahsetmeni isterim. Ama haklısın. Şimdi bunun sırası değil. Buradan çıkmanın bir yolunu bulmalıyız önce, değil mi?”

Justice zarifçe ayağa kalktığı sırada irkilip geri çekilmeyi başardığı için kendiyle gurur duyuyordu. Bu mağaradan kurtulduktan, bunları deneyimledikten sonra hayatta her şeyle yüzleşebilirdi herhalde.

Keely zihninde uyanan felaket tellalının sesini kararlı bir biçimde bastırarak bir kez daha mağara duvarlarını incelemeye koyuldu. Buradan çıkmanın bir yolu olmalıydı ve Keely onu bulacaktı.

22. BÖLÜM

Justice çaresizce bir çıkış yolu arayarak mağaranın içinde dört dönüyordu. Öncesinde onları buraya getirmek için kullandığı güç, alay edercesine sessizliğe gömülmüştü. Ama stratejileri konusunda tartışmak için bile olsa zihnini ele geçirmeye çalışan Nereid'i serbest bırakmaya henüz niyeti yoktu.

Yine de iş o noktaya gelebilirdi tabii. Cehennemler aşkına, büyük olasılıkla sonunda olacak olan buydu. En azından şimdilik, Keely'nin karnı da doyduğuna göre, daha önce gözden kaçırmış olma ihtimaline karşı bir kez daha mağaraya açılan gizli bir tünel olup olmadığına bakabilirdi. Çaresizlik tok karınlayken o kadar çekilmez değildi. Ama Keely'yi korkutup sessizliğe sürüklemişti. Keely kesinlikle ondan uzak durmaya çalışıyordu ve Justice bunun için onu suçlayamazdı. Fakat o sırada ona gerçekleri söylemek en doğru seçenek gibi görünmüştü.

Şimdi buna pişman olsa da.

Göz ucuyla ona baktı, yerde oturuyordu. Tabakları bir kenara itmiş, gizli bölmelerden birinden çıkardıkları yeşim taşından yapılma biblo koleksiyonunu, son derece simetrik bir biçimde masa örtüsünün üzerine dizmişti. Bibloların yanında da Justice'in daha önce sağa sola fırlattığı cevherler duruyordu. Bunları da generalin emirlerini bekleyen askerlermiş gibi dizmişti.

Gür saçlarını arkasında toplamıştı ve konsantre olmuş vaziyette objelere bakarken ipeksi kaşlarının arası hafif çatılmıştı. Keely'nin bu derin konsantrasyonu bile ona sapıkça çekici geliyordu ama onu kafasından bu kadar kolay çıkarabiliyor olmasına gücendiğini hissetmişti.

Justice için bu imkânsızdı. Attığı her adıma, kafasındaki her düşünceye onun yanı başında olduğu bilinci eşlik ediyordu. Bu güvenmişlik artık tanıdık hale gelen bir başka hissi uyandırmıştı: Zihninin kalkanlarının zapt ettiği Nereid her geçen dakika içinde biraz daha güçleniyordu.

Bu mağara Nereid atalarının tapınağının hemen altındaydı ve ruhunun bu diğer yarısı böylesi bir inkâr edilmeyi kabullenemeyeceğini haykırıyordu. Justice ellerini saçlarında gezdirdi ve bir yandan tüm ruhunu yok etmeden doğasının bu vahşi yanını nasıl alt edebileceğini düşündü.

Hiçlik'ten bunun için mi kaçmıştı? Peşinde, ruhunun içinde deliliği bulmak için mi? Pharnatus'un fedakârlığının boşa gitmesine izin veremezdi.

Hüsrânı çaresizliğin getirdiği mantıksız bir öfkeye dönüşüyordu. Keely onu bu kadar kolay görmezden gelirken o

kafasının içindeki bir sesi bile bastıramıyordu. Bu düşünce içinde alev almış; öfke dolu bir yangına dönüşmüştü. Bu öfke mantıksızdı belki ama bu güçsüz olduğu anlamına gelmiyordu.

Acı, zihnini avuçlarının içine almıştı. Şakaklarına çelik dikenler batıyordu sanki. Bu, Nereid'in kalkanlarını kırıp geçtiğinin habercisiydi. *Seni bir hiçmişsin gibi görmezden geliyor Atlantisli. Eğer ona sahip olsaydık sonsuza dek bize bağlı kalacaktı.*

Justice bu sözleri reddederken başını iki yana sallayınca kafatasını sıkıştıran ağrı daha da güçlenmişti. Justice acıyla iç geçirdi. “Hayır. Yapmayacağız... Onu zorlamayacağım. Ona söz verdim.”

O zaman ben de Nereidlerin madde transferi sanatını seninle paylaşmayacağım. Sonsuza dek burada hapis kalacağız. Ölene dek.

Madde transferi mi? Bu terimi kafasında tekrar tekrar çevirince ne olduğunu anladı. Yemeği bu metotla buraya getirmişti; daha doğrusu çalmıştı. İnsanları şaşkınlık içinde ve aç bırakarak.

Ama daha önemlisi bu güç Keely'yi çoktan unutulmuş bu gizli yere getirmek için başvurduğu güçtü.

Evet. Buraya nasıl girdilerse aynı kapıdan çıkacaklardı. Anahtar elinde olduktan sonra çok basit elbette, diye fısıldadı Nereid baştan çıkarıcı bir ses tonuyla.

Justice gözlerini kapatıp içindeki öteki benliğiyle kısa ama öfke dolu ve amansız bir savaşa girişmişti. Bir an ger-

çekten kafasını mücevherlerle bezeli o duvara vurup o bilgiyi Nereid'in ağzından almayı düşündü. Ama o sırada Keely ona seslenmişti.

“Justice? Sanırım buradan nasıl çıkabileceğimizi buldum.”

Keely yerde bağdaş kurmuş oturuyor, bibloları inceliyordu. Hepsini de paha biçilemez objelerdi ve Atlantis'in geçmişini incelemek için son derece önemliydiler. Sadece oymaların çıkıntıları bile eldivenlerin üzerinden zihnine ve sinir uçlarına baskı yapmaya yetiyordu. Düşündüğü şey kesinlikle kendine zarar verebilecek türdendi. Büyük olasılıkla intihar sayılırdı.

Ama kelimenin tam anlamıyla iki taşın arasına sıkışmıştı; mağaranın duvarları ve Justice'le olan durum.

Justice onları buradan nasıl çıkaracağını bilmiyordu. Onları buraya nasıl getirdiğinden bile emin değildi. Durum buydu. Keely kılıcın yarattığı imgelemlerle onun geçmişine gitmiş; onun ne denli erdemli, ne kadar onurlu biri olduğunu anlamasına yetecek kadar şey görmüştü. Var gücüyle kontrol altında tuttuğu acısını bile kendi acısı gibi hissetmişti.

Justice ona yalan söylemiş olamazdı. Gerçekten de Nereid'in ona zarar vermesine müsaade edeceğine kendini öldürmeyi yeğlerdi. Bu gerçekleri, kanıtlanmış hipotezler olarak kabul edebilirdi.

O zaman iş Keely'ye bakıyordu.

O sırada Justice gösterişli bir panter edasıyla mağaranın

diğer tarafından yanına gelmişti. Kasları, her zarif ama ölümcül adımında adeta su gibi akıyordu. Bu haliyle Keely'nin nefesini kesmiş; düzenli, doğru, bilimsel düşüncelerini altüst etmişti.

Duyduklarından sonra belki de daha fazla korkmuş olması gerekirdi ama bir şekilde Justice'e güveniyor, onun yanında kendini güvende hissediyordu.

Karşısında durup çömeldi. Bir eliyle saçlarını örüp temiz bir deri parçasıyla bağlamıştı. Eski, kanlı, çamura bulanmış deriyi atmıştı. Bu, o bölmelerden birinde bulunduğu taşlarla dolu keseleri bağlayan derilerden biri olabilirdi. Keely başını iki yana salladı. Kendi haline gülesi gelmişti. Bir mücevher hırsızının rüyalarını süsleyecek türde bir ganimetin üzerinde oturuyordu ama tek düşünebildiği oradan nasıl çıkacaklarıydı.

Pratik zekâlı, pragmatik Keely.

Fakat Justice'in gözlerinin içine bakıp o güçlü ellerin kendi saçlarında değil de onun bedeninde dolaşıyor olması gerektiğini düşünürken kendini hiç de pratik zekâlı hissetmemişti.

"Eğer bana öyle bakmaya biraz daha devam edersen, kendime akçaağaç şurubunun kalanı ve senin o güzeller güzeli bedenle ilgili fanteziler kurma iznini vereceğim sonunda," dedi Justice boğuk, neredeyse inler gibi bir ses tonuyla. Gülümsemesi gergindi ve sıkıldığı çenesinde bir kas seğirmişti. "Zorla almak ile isteyerek teslim olmak arasında büyük bir fark var."

Keely yine göğsünden yanaklarına kadar kızarmıştı. *Lanet olsun.* Dudağını ısırıp kendini durdurmaya çalıştı. Elinden geleni yapıyor olsa da sonunda dayanamamıştı.

Gözlerini akça ağaç şurubuna çevirdi.

Justice bu kez gerçekten de inlemişti. Sesinin o ilkel vahşiliği Keely'nin içinde yabani bir arzuyu açığa çıkarmıştı. Bedeninin merkezinden sanki sıvı halde bir sıcaklık yayılıyordu ve oturduğu yerde kıvrınmamak için kendini zor tutuyordu. Birdenbire pantolonu sıkmaya; sutyeninin danteli, hassaslaşan göğüs uçlarına sürtünmeye başladı.

Eğer sadece bir inlemeyle bunları yapabiliyorsa, olur da bir gün onu çıtır çıtır soymaya karar verirse başı belada demekti.

“Odaklan,” dedi nefes nefese. Bu seçeneği masadan kaldırmaya karar vermişti. Ya da yerden. Her neyse işte. “Aramızdaki bu deli çekim nereden geliyor bilmiyorum ama odaklansak iyi olacak. Senin... senin problemini de tetiklemek istemiyorum.”

Justice donup kalmıştı. Sonra dikkatlice pozisyon değiştirdi ve aralarına temkinli bir mesafe koyarak oturup bağdaş kurdu. Keely derin bir nefes alıp kararlı bir biçimde başını kaldırdı. Doğrudan meseleye girecekti. Problemi mantık çerçevesinde tartışmaya hazırды.

Ama yüzündeki o kendinden emin gülümsemeyle, gözlerinden yansıyan o erkeksi kibir Keely'nin planlarını altüst ediyordu. “İtiraf ediyorsun yani,” demişti Justice sakın bir ses tonuyla. “Senin deyimimle aramızdaki çekimi yani. Ama

bana sorarsan bu kelime aramızdakileri tanımlamak için fazla ehil kalıyor. Bunun içimdeki ötekiyle bir ilgisi yok Keely. Bu, kadınla erkek arasında yanan o arzunun ta kendisi.”

Bu sözcüklerin körüklediği alevle Keely'nin nefesi ke-silmişti. “Bunu inkâr etmek için ya aptal ya da bir yalancı olmam gerek. Ama bu sadece içinde bulunduğumuz gergin durumun yarattığı bir reaksiyon. Adrenalin kökenli, hormonal bir reaksiyon.”

Justice tek kaşını kaldırmıştı. O büyüleyici, renk değış-tiren gözler siyahtan uçuk yeşile dönmüştü yine. “Hiç san-mıyorum Keely. Bunu sana kanıtlayacağım. Görürsün.”

Keely, Justice'in kasıtlı olarak kullandığı o kıskırtıcı sözcüklerin yarattığı ateşî göz ardı edip bir süredir merak et-tiği o soruyu sordu. “Gözlerin. Liam'ın gözleri de böyleydi. Renk değıştiriyor değil mi? Atlantislilerin göz renkleri duy-gularıyla paralel olarak renk değıştiriyor galiba. Ruh haline göre renk değıştiren yüzükler gibi.”

Justice cevap vermeden önce uzun bir süre ona bak-mıştı. “Belki. Gözlerimde hangi renkleri gördün?”

Keely omuz silkti. “Kaydını tutmadım tabii ama siyah-tan gece mavisine ya da parlak bir camgöbeği rengine dö-nüştüğünü hatırlıyorum. Şu anda ilkbaharı hatırlatan hoş, uçuk bir yeşil tonunda mesela. Ah, bir de bazen, siyaha dö-nüştükleri zaman gözbebeklerinin ortasında küçük, ilginç, mavi yeşil bir alev yanıyor.”

Justice'in ağzı bir karış açık kalmıştı. Sonra kapanıp in-cecik bir çizgiye dönmüştü. Gözbebekleri kararıp siyaha

döndü. Hoş bir ilkbahar gününün üzerine çöken gece gibi. Keely neredeyse kendi kendine gülmeye başlayacaktı. Belki de şiir dersleri almalıydı. Atlantisli Gözlerine Övgü başlıklı gazeller yazabilirdi.

“Mesela şimdi öyle oldu,” dedi. Sırıtmamak için kendini zor tutuyordu. “O alevden bahsettiğim anda canlı yeşil rengini kaybedip siyaha döndü.”

“Lütfen panikleme Keely. Ayaklanıp yine mağarada volta atmaya başlama. Ama sanırım az önce doğamın iki yanı da seni sahiplendi,” dedi. Bu sözcükleri sanki Keely içinden zorla çekip alıyormuş gibi yavaş yavaş, soluk soluğa söylemişti. “Başın tahmin ettiğimden de büyük bir belada olabilir.”

Keely çok bilmiş bir laf edip durumu geçiştirmek üzere ağzını açtı ama sonra Justice’in şaka yapmadığını fark etti. İliklerine kadar ürperdi ve bu, o çok istediği odaklanmaya epey yardımcı olmuştu. “Doğanın iki yanı. Sanırım arada bir girdiğin şu ‘biz’ durumundan ve Nereid’den bahsediyorsun.”

Justice’in cevap vermesine fırsat kalmadan Keely başını iki yana salladı. “Hayır. Şimdi değil. Söz veriyorum buradan çıktığımız zaman bu konuyu konuşacağız. En azından bir iki saat, çığlıklar atarak kendimi tepelere vurup koşmaya başlamayacağım. söz.”

Justice’in yüzü düşmüştü. Gözlerini kıstı. “Benden kaçmayacaksın, Keely.” Sesi çelik gibi sertti ve buyurgandı. “Peşinden gelmeyeceğim hiçbir yer yok bu hayatta. Bunu bil.”

“Ya, bir de kimseden emir almaktan hoşlanmadığımı bilsen iyi edersin,” diye karşılık verdi Keely. “Kavga etmek

yerine neden faydalı bir şey yapmıyoruz? Buradan çıkmak gibi mesela.”

En büyük safirlerden birini eline alıp ona gösterdi. “Sanırım bir planım var.”

Cevheri özenle yeniden masa örtüsünün üzerine bıraktı. Artık ona söylemenin zamanı gelmişti. “Sana söylemem gereken bir şey var. Liam’ın safirine dokunduğum zaman gördüğüm imgelemle ilgili.”

“Liam mı?” Bu tek sözü muazzam bir tehlike barındırıyordu. Yine o korkunç yırtıcıya dönüşmüştü. Keely neden böyle olduğunu anlamıyordu. Belki de Liam’la aralarında bir husumet vardı. Ama şimdi bu konulara girmenin zamanı değişti.

“Evet, Liam, ama bunun bir önemi yok. Sana imgelemimden bahsetmem gerek. Taşa dokunduğum zaman rahibiniz Nereus’u ve karısı Zelia’yı gördüm. Artemis Yıldızı’ndan söz ediyorlardı.”

“Bu imkânsız. İmgelemin yanlış olmalı. Nereus ismini biliyorum ama onun evli olması mümkün değil. Poseidon, rahiplerine evlenmeyi yasakladı. Eğer bekâr kalmayı reddederlerse güçlerinin büyük kısmını kaybetmek zorunda kalırlar. Nereus ise bizim tarihimizin en güçlü rahibiydi. Onun evli olması imkânsız.”

Keely omuz silkti. “Belki de evlilik belgeleri dosyaların arasında kaybolmuştur. Ben çocukluğumdan bu yana bu imgelemlerle yaşıyorum ve asla ama asla yanıldığımı olmadı. Nereus, Zelia’yla evliydi.”

Keely daha sonra Nereus ve Zelia'yla ilgili imgelemini ve Artemis Yıldızı hakkında söylediklerini olduğu gibi ona anlattı. Bunları anlatırken birdenbire önemli bir detayı fark etmişti. “Justice, o taşın bölünmüş, zarar görmüş zihinleri iyileştirme gücüne sahip olduğundan bahsediyorlardı. Belki de sen...”

Keely neredeyse ağzından kaçıracağı o sözleri düşününce dehşete kapılmıştı. Sözleri öylece yarım kaldı. Bundan bahsetmek ona düşmez, bu onu hiç ilgilendirmezdi.

Justice'in sıkığı yumrukları uylukkemiklerinin üzerinde duruyordu. Ama nihayet konuştuğunda Keely'nin tahmin ettiği gibi –ve doğrusunu söylemek gerekirse hak ettiği gibi– ona kendi işine bakmasını filan söylememiştir.

“O biliyor muydu? Liam bu deneyimin sana zarar vereceğini bile bile hiçbir uyarıda bulunmadan o taşı eline mi tutuşturdu?”

“Şey, hayır, o...”

“O bitti,” dedi Justice soğuk bir ses tonuyla. “Şu andan itibaren aldığı her nefesi bana ve dokuz cehenneme borçlu.”

Keely bu sözleri duyar duymaz iliklerine kadar ürperdiğini hissetti. Bu bir tehdit değildi. Sanki kati bir gerçekmiş gibi söylemişti bunları. Birdenbire Liam'a karşı bir sempati duydu. “Şey. Bu çok şairane elbette ama haksızlık ediyorsun. Liam, o imgelemin beni o kadar güçlü bir şekilde etkileyeceğini bilmiyordu.”

“Sana asla dokunmamalıydı,” diye cevap verdi Justice acımasızca. “Bunu yaptığı için onu öldüreceğim.”

“Tamam. Pekâlâ. Şimdi biraz abartmaya başladın ama değil mi? Kimse kimseyi öldürmeyecek. Neyse, demeye çalıştığım şey, sanırım okuduğum Atlantis objelerine karşı yoğun bir bağ geliştiriyorum. Düşünüyordum da...”

Durup bir an soluksuz kalan ciğerlerine derin bir nefes çekti ve yeniden söze girdi. Sözcükleri korkudan düğümlenen boğazından ittirip çıkarması gerekiyordu adeta. “Düşünüyordum da, belki de birbiri ardına objeleri okumaya başlayabilirim. Sonunda birinden biri bize buradan nasıl çıkacağımızı gösterecektir.”

Sonra yüzüne iyimser bir gülümseme yerleştirip bu sırada kötü gidebilecek şeyleri, örneğin, sonsuz bir imgelemler girdabına kapılabileceği gibi ihtimalleri düşünmemeye çalıştı. Bu sefer imgelemlerden birinde ölebileceği ve bir imgelemden öldüğü zaman gerçek hayatta da ölüp ölmeyeceği sorusunun cevabını sonunda öğrenebileceği ihtimalini zihninden öteledi.

Kafasında oluşturduğu hipotezlerin arasında en çok bunu kanıtlamaktan korkuyordu.

Düşünceler, tekerleğin içinde kısıtlanmış bir hamster gibi kafasının içinde dönüp duruyordu. Bu yüzden topu Justice’e attı. “Eee? Dediğimi duydun mu?”

Justice buz gibi beyaza dönmüş benziyle orada sessizce, kıpırdamadan duruyordu. “Hayatını bu şekilde tehlikeye atmana izin verebileceğimi nasıl düşünürsün? Nasıl bir hezeyan bu?”

Yüzünün her bir zerresi, her bir açısı kaskatı kesilmişti ve öfkeyle doluydu. Bir an için kendisi de öfkeli bir Tanrıya

benzemişti. Ama Keely onu ürkütmesine izin vermeyecekti.

En azından çok fazla ürkütmesine.

“Kendin de söyledin. Daha iyi bir seçeneğimiz yok. Bizi buraya nasıl getirdiğini bilmiyorsun. Buradan nasıl çıkacağımızı da. Bir şeyler denemek zorundayız Justice. Ben bir bilim insanıyım. Ve bizler doğru cevabı bulana dek farklı yollar, farklı hipotezler deneriz.”

Bir aslanın peşinden inine giriyor gibi hissetse de öne doğru eğilip onun koluna dokunmuştu. “O kadar kötü olmayabilir. Bir süre meditasyon yapıp hazırlandıktan sonra imgelemlerim son birkaç seferideki kadar yoğun olmayacaktır.”

“O. Kadar. Kötü. Olmayabilir mi?” Sıkıttığı dişlerinin arasından söylemişti bunu. “Gerçekten.”

Sonra doğaüstü bir hızla üzerine atılıp onu omuzlarından tuttu ve üzerinde biblolarla taşların olduğu masa örtüsünün üzerinden kendine doğru çekti. “Buna izin vermiyorum,” dedi. Sesi, sözcüklerinin her bir hecesi buz gibiydi. “Sağlığını ya da hayatını böyle tehlikeye atmana izin vermektense ruhumun diğer yanıyla savaşa girmeyi tercih ederim.”

Başını Keely’ninkinin üzerine yaslayıp sıkı sıkı bedene sarılmıştı şimdi. Keely neredeyse nefes alamıyordu. Tam itiraz edeceği sırada Justice’in bedeninin titrediğini fark etti. Yaşadığı o içsel savaş gerçekten çok ağır olmalıydı ve işin en kötü tarafı Keely ona nasıl yardım edebileceğini bilmiyordu.

O anda ona sunabileceği tek bir şey olduğunu fark etti. Yapabileceklerinin en basiti. Kollarını beline doladı ve ona

sarıldı. O anda bedeni şiddetli bir titremeyle sarsılmıştı. Ölümcül biçimde sıkıldığı kaburgalarını biraz serbest bıraktı.

Birkaç dakika sessizce orada öylece oturdular. Sonra Justice başını kaldırdı. “Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Bir şeytanla pazarlığa girişmem gerekiyor. Umarım bunun sonunda hep beraber kendimizi cehennemde bulmayız.”

23. BÖLÜM

Atlantis, saray

Alexios uzun, sıcak bir duşun ardından üstünü değiştirip Conlan'a rapor vermek üzere duvar kilimleriyle kaplı koridora yöneldi. Duvar kilimlerinin incelikli dokumasından ve harikulade renklerinden yansıyan Atlantis tarihi –binlerce yıllık olaylar zincirinden sahneler– savaş odasına doğru ilerlediği sırada gözüne takılmamıştı bile.

Savaş odası. Bu odanın duvarları on bir bin yıldan uzun süredir herhangi bir ses çıkarmadan ve hiçbir yargıda bulunmadan Atlantislielerin planlarını dinliyordu.

Planları, komploları, sonu gelmez savaşları tartışmak için gerçekleştirilen nihayetsiz toplantılar. Hepsi de Tanrıların oynadığı bir satranç oyununun parçalarıydı ve Poseidon'un en deneyimli savaşçıları bile bir piyon olmanın ötesine geçemiyordu.

Bu piyonların sık sık kurban edildiği düşüncesi arada

bir Alexios'un da aklını kurcalamıyor değildi.

Sonunda savaş odasına ulaşmış olsa da kapının önünde muhafızların durduğunu görünce duraksadı. Conlan –ya da muhtemelen Ven– ihanetlerin sarayın içine kadar sızma ihtimalinden şüphe ediyor olmalıydı. Bu akla hayale sığmaz bir düşünceydi ama kapının önündeki muhafızlara bakılırsa biri bunu düşünmüştü.

“Lort Alexios,” dedi yaşlı, görmüş geçirmiş savaş gazisi. “Prens Conlan ve Lort Vengeance içeride sizi bekliyor.”

Diğer muhafız ağır kapıyı aralamıştı. Alexios içeri girdi ve duvarlara baktı. *Sessiz tanıklar ha*, diye kendi kendine dalga geçti. Alet edevatların fonksiyonel hale getirdiği alçı, mermer ve ahşap kirişler.

Tıpkı kendisi gibi.

Bu kasvetli düşünceleri kafasından atmak istercesine başını iki yana sallayıp etrafına bakındı. Conlan ile Ven odanın ortasındaki uzun, ahşap masanın başına eğilmiş; haritaları inceliyorlardı. Ven yana doğru yürüyüp haritalardan birinin üzerindeki bir yere işaret etti ve mırıldandı. Sonra kafasını kaldırıncı Alexios'u gördü. Başıyla onu selamladı.

Alexios odanın diğer tarafına doğru ilerlediği sırada son beş dakika içinde ikinci bir sürprizle karşılaştığını fark etti. O dişi insan, Tiernan Butler, iki kardeşin arasında duruyordu. Üzerinde kot pantolon ile beyaz bir tişört vardı ve siyah saçlarını arkasında toplamıştı. Yüzlerindeki ifadeye bakılırsa konuştukları konu pek iç açıcı değildi.

Conlan ve Ven'in üzerinde de sade giysiler vardı; kendi

üzerindekilere benzeyen koyu renk bir gömlek ve pantolon. Yakında krallık tahtına oturacak olan prens, Atlantis'in prensi ve onun ardından tahta geçecek olan kardeşi, asla aile mirasları nedeniyle kendilerini diğerlerinden üstün görmemişlerdi. Yine de duruşlarından asalet ve amansız bir hâkimiyet hissi yayılıyordu; doğuştan gelen hakları sessizce varlığını müjdeliyordu.

Bu hakka sahip biri daha vardı aslında, yarım da olsa. Aralarından biri yine kayıplara karışmıştı.

"Justice'ten bir haber var mı?"

Conlan başını iki yana salladı. "Hiçbir haber yok. Alaric'le de iletişim kuramadım. Ondan haber aldın mı?"

Alexios uzun uzun ıslık çaldı. "Buraya benden önce varacağım sanıyordum. Alaric, Quinn'in peşinden gitti. Quinn çatışma sırasında yaralandı da."

Ven yumruğunu sıkıyordu. Elindeki harita avucunun içinde buruş kırış oldu. Prens, Quinn'e bir savaşçı olarak saygı duyuyordu ama o, bunun ötesinde onun dostuydu. İşin aslı, onun kardeşi Riley, Conlan'la evleneceğine göre Quinn artık aileden sayılırdı.

Bir insanla evlenen bir Atlantisli. Sonra Bastien'i düşündü; bir biçimdeğiştirenle evlenen bir Atlantisli. Günün birinde saray koridorlarını süsleyecek yeni duvar kilimlerine kıvrım kıvrım yeni çileler eklenecekti; ya da o sonu gelmez savaşların sonunu müjdeleyecekti duvarlar.

"Hafif bir yara," dedi Alexios içlerini rahatlatmak için. "Ama Alaric'i biliyorsun. Quinn'le o... Aralarında bir bağ

var. İyi olduğundan emin olmak için peşinden gitti.” Sonra çabucak St. Louis’de olanları anlattı. “Quinn, Jack ve Denal vampir liderlerin peşinden gitti.”

Alexios liderleri bulunca ne yapacaklarını detaylı bir biçimde anlatmaya gerek duymamıştı.

Conlan bir an için kardeşine baktıktan sonra başını sallamıştı. “Eğer Quinn’in yarası hafifse Alaric yakında dönecektir. O zamana dek Justice’i bulmak için yapabileceğimiz bir şey yok. O yüzden şimdilik önümüzdeki meseleye odaklanabiliriz. Tiernan, Müritlerin planlarına dair bir sürü bilgi verdi.”

Alexios bakışlarını bir süreliğine insana çevirdikten sonra yeniden prene döndü. “Bu akıllıca bir adım mı? Özellikle de onu nerede bulduğumuz düşünülürse, onun söylediklerine güvenebilir miyiz gerçekten? Bunun akıllıca hazırlanmış bir tuzak, bu kadının da bir yem olmadığından nasıl emin olabiliriz?”

Ama Tiernan savunmaya geçmek yerine sadece gülümsemişti. “Senden iyi bir muhabir olurdu Atlantisli. Duyduğun şeye asla güvenme. Her zaman bilgilerin doğruluğunu teyit edeceksin, her zaman, her zaman.”

Sonra sustu. Yanakları kızarmıştı. “İşin doğrusu boyumdan büyük bir işe kalkıştım. Organizasyonu bildiğimi sanıyordum; yemek şirketinin elemanlarının arasına karışmıştım. Elemanlar gitmeden ritüele başlamazlar sanıyordum. Orada belki bir şeyler duyarım diye ummuştum. Gafil avlandım yani.”

“Giysilerini çıkarıp grup sekse katılmak zorunda mı kaldın yani?” dedi Alexios. Kadının söylediklerinin tek kelimesine bile inanmamıştı.

“Hayır, ben... Yemek servisi elemanları da işin içindeymiş. Bana boş tabakları minibüse götürmemi ve geri dönmemi söylediler. Ama ben banyoya girip saklandım. Sonrasında da kimse bakmazken geri dönüp o kanepenin arkasına gizlendim. Fakat o korkunç yaşlı adamlardan biri beni gördü ve rol yapmak zorunda kaldım. Adama bunun ilk toplantım olduğunu, utandığımı söyledim. Kaçmaya çalışmak benim için çok tehlikeli olurdu; çok şüphe çekerd. Böylece o sapkın herifin gözlerinin önünde soyunmak zorunda kaldım. Sonra giysilerimi aldı ve hemen geri döneceğini söyledi. Sizin çocuklar geldiğinde bu oyundan nasıl kurtulacağımı düşünüyordum.”

“Tam zamanında gelmişler desene. Eğer dediklerin doğruysa tabii,” dedi Alexios. “Belki biz de senin hikâyene dair gerçekleri en az üç kez teyit etmeliyiz.”

“Öyle yapacağız zaten. Bize verdiği tüm bilgileri kontrol edeceğiz,” dedi Ven duygusuz bir ses tonuyla. “Ama Hiçlik konusunda söyledikleri doğrudu ve şimdi bize anlattıkları da bağımsız kaynaklardan aldığımız istihbaratları doğruluyor. Şimdilik fena gitmiyor yani.”

Tiernan haritalardan birine işaret etti. Alexios da neye işaret ettiğini görmek için masaya yaklaşmıştı. “En yoğun nüfuslu bölgelerden başlayıp diğer bölgelere doğru yayılıyorlar. Büyük şehirler... metropolit bölgeler. New York tabii.

Boston, Seattle, başka yer kalmamış gibi Jacksonville. Florida'ya da yerleşmişler. Çarpık kentleşme vampirlere de dokunuyor sanırım," dedi. "Neredeyse üç yıldır bu iş üzerinde çalışıyorduk. Algolagnia tarikatı ve Müritleri."

"Biz derken?" diye sordu Conlan.

"Evet, *Boston Herald*'daki patronlarınızın sizi böyle bir hikâyenin peşine düşmeye teşvik edeceğini hiç sanmıyorum," dedi Ven başını iki yana sallayarak. "En son duyduğumuza göre o gazete de Birleşik Devletler'deki diğer bir düzine gazete gibi biçimdeğiştirenlerin elindeymiş."

Tiernan yüzünde muzip bir gülümsemeyle Ven'e baktı. "Hiçbir şey kulağınızdan kaçmıyor galiba. Donald Trump'ın da bir biçimdeğiştiren olduğu doğru mu? Yoksa bu da asılsız bir dedikodu mu sadece?"

Ven yüzünü buruşturdu. "O saçlarla mı?"

Bu Alexios'u güldürmeye yetmemişti. Hele ki direnişçi ekibinin yarısını acile taşımak zorunda kaldıktan sonra. "Belki de bu şakaları daha sonraya saklamalıyız." Sesinin tersler gibi çıktığının farkındaydı ama özür dilememişti. Özür dilemekle yaralıların onurunu lekelemiş olurdu.

Conlan gözlerini ona çevirip bir süre düşünmüştü. Prens sonra başını salladı. "Alexios haklı. Ama tekrar sormak zorundayım. Biz derken kimden bahsediyorsun? Müritleri araştıran bir insan grubu olduğuna dair hiçbir istihbarat almadık."

"Eğer bizden haberiniz olsaydı bu, işimizi doğru yapmadığımız anlamına gelirdi," diye cevap verdi Tiernan. "Biz araştırmacı gazetecileriz ve yeraltında çalışırız. İşimiz kay-

nak bulmak; bilgi ve somut, bariz kanıtlar toplamaktır. Haber ancak ondan sonra yayına girer. Bu yayınlandığı zaman kariyerimin en büyük haberi olacak.”

Alexios o anda blöf yapmaya karar verdi. “Senden haberimiz vardı ama bayan muhabir. Senin, göbek adının Pulitzer olduğunu sanan, şöhret peşinde koşan biri olduğunu biliyoruz. Güvenilmez ve dikkatsiz olduğunu da. Neden seninle çalışmayı isteyelim ki?”

Kısacık, kısacık bir an için Tiernan’ın gözleri buğulanmış, odağını kaybetmişti. Alexios bunu güçlükle yakalamıştı. “Bu bir yalan,” dedi Tiernan. Sesi tuhaf bir biçimde sakindi. “Ne benim hakkımda ne de araştırmam hakkında daha önce hiçbir şey duymadınız. Kime güvenebileceğinizi bilmiyorsunuz ve arkadaşınız için endişeleniyorsunuz.”

“Dahası da var,” dedi sonra Conlan’a dönüp. “Justice’in o arkeoloğa yaptıklarının Atlantis’i de etkileyebileceğinden endişeleniyorsunuz. Bunun korkunç sonuçları olabileceğinden.”

Sonra gözlerini kırıştırıp tüylerindeki sulardan kurtulmak için çırpınan bir kuş gibi hafifçe ürpermişti. Ardından o solgun yüzüne bir gülümseme yerleşti. “Bir poker oyuncusuna asla blöf yapmayacaksın,” dedi.

Hepsinin üzerine bir ağırlık çökmüştü. Az önce bir şey olmuştu; ama Alexios bunun ne olduğundan emin değildi. Bütün duyuları ona Tiernan’ın sadece bir insan olduğunu söylüyordu.

Ama Quinn ve Riley de insandı. Hem insan hem de *ak-*

nasha'an. Bin yıldan sonra gelen duygusal empatikler. Erin, bir taş ozanı. Kimse artık bu gibi *tuhaflıklara* şaşırmıyordu.

“Pekâlâ, diyelim ki bize doğruları söylüyorsun,” dedi Conlan. Haritayı işaret etti. “Göster bize.”

Tiernan bunun üzerine hemen nüfusu yoğun olan belki bir düzine bölgeye dikkat çekti. “Algolagnia tarikatı bu bölgelerde yoğun biçimde üye topluyor. Fakat ne yazık ki onların üye toplama biçimleri daha ziyade asker alımına benziyor.”

Ven, Atlantis dilinde öfkeli bir küfür etti; Tiernan’a değil tabii. Üstelik dilin ahengine rağmen ne demek istediği açıkça belli oluyordu. “Yani demek istediğin...”

“Yani tarikata katılıp katılmamak isteğe bağlı değil,” diyerek Ven’in sözünü tamamladı Tiernan. “Biz insanlar hakkında ne düşünüyorsunuz bilmiyorum ama çoğumuz beyinlerimizin patates püresine dönüştürülmesine gönüllü olmuyoruz aslında.”

“Hoş bir benzetme ama bu analogi yeterli mi bilemiyorum,” dedi Conlan. “Yani Anubisa ve Müritleri insanları büyüleyip düşüncelerini mi kontrol ediyor? Nahoş bir yöntem olsa da bu ancak geçici bir çözüm olur. Yüzyıllardır, tam bin yıldır kim bilir bunu kaç kez gördük.”

“Bu kullandıkları yöntem geçici filan değil,” dedi Tiernan katı bir ses tonuyla. “İnsanların beyin dalgalarına kalıcı hasar verdiklerine dair kesin deliller var elimizde. Bizimle çalışan beyin cerrahları, nörologlar ve nöropsikiyatri uzmanları var. Bu büyüden etkilenen insanların beyin MR’ları geçici büyüden etkilenenlerinkinden çok farklı.”

Tiernan susup sözlerini vurgulamak istercesine hepsinin gözlerinin içine tek tek baktı. “Anubisa, zihinlerini parçalarına ayırıp harap ettiği, bir daha asla kendileri gibi olmayacak insan kölelerden bir ordu yaratıyor. Beyinlerimizle resmen sudoku oynuyor ve birinin onu durdurması gerek.”

Eğer Tiernan, Alexios’un şu ana dek sahnede gördüğü tüm aktrislerin en yeteneklisi değilse gerçeği söylüyor demektir. Sesindeki tutku ve acıyla neredeyse bir an kendini kaybedecekmiş gibi olsa da bu kadının içi çeliktendi sanki. Ateşte değil zulümde dövülmüş bir çelik belki ama çelik işte.

“Harap edilen zihinler tedavi edebilir,” dedi Conlan.

Ven, Conlan’a baktı. “Artemis Yıldızı mı? Ama bu...”

Conlan çaktırmadan eliyle kardeşine susmasını işaret etmişti.

Ven gözlerini kısıp ona baksa da dediğini yapıp sustu. Sonra yumruğunu masaya indirdi. Odadakilerin hepsi irkilmişti. “Her zaman ipin ucu ona dayanıyor,” diye hırladı. “Evren nasıl dengesini bu kadar kaybediyor, vampir Tanrıça üç ırkın geleceği için zarlara atarken Poseidon nasıl bu olanlara seyirci kalıyor?”

“Kutsal şeylere hakaret ettiğini belirtmek zorundayım ama seninle aynı fikirde olmadığımı da söyleyemem,” dedi Conlan. “Ama şimdilik, Tanrıların davranışlarına sövmek-tense bu savaşta nasıl bir yol izleyeceğimize odaklansak daha iyi olacak.”

Tiernan’ın nefesi kesilmişti. “Anubisa gerçek bir Tanrıça mı yani? Ve Poseidon derken mitolojideki Deniz Tanrı-

sından mı söz ediyorsunuz?” Gözlerini kısmıştı. “Ben size *gerçek* bir sorunuz olduğunda, arkadaşınıza yardım edebileceğiniz gerçek bilgiler sundum ve sizin de bana yardım edebileceğinizi umdum. Bana böyle mi teşekkür ediyorsunuz? Şakalarla mı? Haydi, şu insanı masallarla uyutalım, ha?”

Alexios kolunu kaldırıp bir baştan bir başa odayı gösterdi. “Şu anda Atlantis'tesin, Tiernan Butler; sizin türünüzün andığı şekliyle efsanevi kayıp kıta Atlantis'te. Okyanusun dibinde böyle bir gerçeklikte olduğuna inanırken Deniz Tanrısının varlığına inanmakta mı güçlük çekiyorsun?”

Tiernan tam cevap verecekti ki ağzı kapanıverdi. Bir süre sonra sırtıtmaya başladı. Daha huzurlu zamanlarda nedenli kaygısız bir kadın olduğuna dair ipucu veren bir ışık belirmişti gözlerinde. “O da doğru,” dedi.

Sonra gülümsemesi silindi. “Şu arkadaşınız... Boston'da birdenbire deliren hani. O iyi mi?”

Alexios, Conlan'a baktı. Conlan başını sallamıştı. “Brennan iyi ve kendini kaybettiği zaman yaptıklarına dair hiçbir şey hatırlamıyor. Ama onu senden uzak tutmaya karar verdik çünkü nedense sende... onun üzerinde ters etki yaratan bir şeyler var.”

“Tanrım, siz beyler gerçekten de afili laflar ediyorsunuz,” dedi Tiernan. Sözcükleri uzata uzata söylemişti. “Ters etki yaratmak. Durumu açıklamak için ilginç bir tanım doğrusu.”

“Durumu araştırmak niyetindeyiz elbette ama şu anda buna ayıracak *zamanımız* yok,” diyerek kestirip attı Ven.

“Brennan senden uzak duracak. Sen burada, Atlantis’te kalacaksın. Biz de senin hakkında birtakım araştırmalar yapacağız.”

Tiernan tam itiraz edecekti ki Ven hınzır bir gülümsemeyle yüzüne baktı. “Her zaman bilgilerin doğruluğunu teyit edeceksin, her zaman, her zaman. Senin sözlerin bunlar.”

“Pekâlâ,” dedi Tiernan soğuk bir ses tonuyla. “Kabul etmekten başka seçeneğim yok zaten, değil mi? Buraya nasıl geldiğimi bile bilmiyorum ve kalenizin çalışanları insan mahkûmunuzla samimiyet kurmaya pek yanaşmıyor.”

“Siz bizim misafirimizsiniz, Leydi Tiernan,” dedi Conlan, bir kez daha asil doğası su yüzüne çıkmıştı; “mahkûmunuz değil. Ama sizin de takdir edeceğiniz gibi anlattıklarınızı teyit etmezsek ihmalkârlık etmiş oluruz. Bize birkaç gün izin verin lütfen. Sonra sizi işinize devam etmeniz için Boston’a geri götüreceğiz elbette.”

“Eğer doğruyu söylüyorsan,” diye eklemek zorunluluğunu hissetmişti Alexios.

“Doğrular. Yalnızca ufak tefek farkların, maksatların ve hilelerin oluşturduğu, yer değiştiren kumulların içinde parılayan doğrular,” diye mırıldandı Tiernan gözlerini uzaklara dikerek. “Ben her zaman doğruları söylüyorum Atlantisli; anlatsam bile inanmayacağın şekillerde.”

Alexios iliklerine kadar ürperdiğini hissetti. Tiernan Butler denen bu kadında kesinlikle tuhaf bir şeyler vardı. Belki de araştırmaları gereken bir şeydi bu.

Conlan başını eğdi. “Biz de böyle olduğunu umuyoruz.

Eğer vampirler insanların beyin dalgalarını kalıcı şekilde etkileyecek kadar ilerledilerse, buna karşılık vermemiz gerekir.”

Prens tekrar eğilip haritayı inceledi. “Belki de Pulitzer ödülüne kavuşabilirsin.”

Tiernan tam cevap verecekti ki Alexios, Conlan’ın yüzünde onlarla işinin bittiğini belirten bir ifadenin canlandığını gördü. “Tiernan, benimle gelersen eminim senin için rahat bir...”

“Erin onu görmek istiyor,” diye araya girdi Ven. “Şu anda Tapınak’ta. Tiernan’a etrafı gezdireceğini söyledi.”

“Tapınak mı?” Tiernan’ın gözleri ıslıl ıslıl olmuştu. Alexios kadının içindeki gazetecilere özgü şevki görmeye başlamıştı. “Ne tapınağı?”

“Nereid Tapınağı,” dedi Alexios kapıya işaret ederek. “Az önce bahsettiğin mitolojik yapılardan bir diğeri işte.”

Tiernan birbiri ardına sorular yağdırırken Alexios onu kapıya yönlendirmeyi başarmıştı. Sonra kapıyı ona tutup Conlan ile Ven’e döndü. “Neye karar verirsiniz verin ben hazırım; sizden haber bekliyor olacağım.”

İkisi de aynı anda başını sallamıştı. Bir an ağabey kardeşten ziyade ikiz gibi görünmüşlerdi. “Biliyoruz,” dedi Conlan. “Alaric döner dönmez bir sonraki adımımızı kararlaştıracacağız.”

“Önce Justice,” dedi Ven. Sesi öyle kararlıydı ki sanki yemin ediyor gibi bir hali vardı. “Sonra da Anubisa ve Müritleri.”

Alexios başını salladı. Bu plana sonuna dek katılıyordu.

Dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapattı ve Tiernan'ın sorguya çektiği muhafızları onun gazabından kurtardı. O sırada kafasında bu yemini tekrar ediyordu.

Önce Justice, sonra adalet.

Bu aslında yanındaki muhabirin bile hoşuna giderdi. Tam manşetlik bir tınısı vardı.

24. BÖLÜM

Atlantis, mağara

Justice yüzyıllardır savaştığı şeyi kendi rızasıyla serbest bırakmak üzereydi. Kendini buna zorlaması gerekecekti. Zihnindeki kalkanları indirerek ruhunun Nereid yanını özgür bıraktı. İlk tepki sessizlikti, sanki içindeki öteki onunla alay ediyordu.

Sanki bunun için çok beklememiş gibi.

Fakat güç sıvı halde, bir ateş gibi ağır ağır zihninin en dirençli kısımlarına sızmaya başlamıştı. Bütün bedenine bir sıcaklık dalgası yayıldı. Isı tüm damarlarına, tüm arterlerine bir şampanya gibi köpürerek ve ısıldayarak yayılıyordu.

Sonunda. Sonunda beni çağırdın, gücümü göstermem için beni davet ettin. Nereid'in sesi bir zafer marşının güm-bürtülü davulları gibi kafasının içinde yankılanmıştı.

"Seni gücünü benimle *paylaşman* için çağırdım," dedi Justice. Bunu sesli söylemişti. "Eğer bu mağaradan çıkamaz-

sak bunun sana da bana da bir faydası olmayacak.”

Merak dolu gözlerle onu izlerken Keely’nin alnı ruhunun diğer yarısının ona ne söylediği merakıyla kırıışmıştı.

“Ben deli değilim, sadece kendimle konuşuyorum,” dedi Justice gülümsemekten biraz uzak bir ifadeyle. “Buradan çıkabilmemizin tek yolu bu. Nereid yanımın bana hayatım boyunca hiç kullanmadığım o güçleri öğretmesi gerek. Bizi buraya getiren transportasyon gücü Atlantisli yanıma ait bir güç değildi. O sırada ne yaptığımı ya da yaptığım şeyi nasıl yaptığımı bilmiyorum. Nereid biliyor. Buradan tek çıkış yolumuz olduğu için bunu ondan öğrenmem gerek.”

“Büyük olasılıkla bunu konuşmanın yeri değil şimdi ama *henliğin* diğer yarısından üçüncü tekil şahıs olarak söz etmen pek sağlıklı bir durum gibi görünmüyor. Tabii öncesinde de kendine biz diyordun. Sanırım bütün bunlar birbiriyle bağlantılı,” dedi Keely hafifçe gülümseyerek. “Neyse, buradan çıkmamıza yardım edecekse benim için sorun yok.”

Justice, Keely’nin içini rahatlatmasını umarak gülümsemeye çalıştı. Sonra gözlerini kapadı ve ikiye bölünmüş zihninin derinliklerine döndü. Zihninin içinde, karanlıkta, ısırl ısırl renkler dans ediyor, boşlukta sarmallar ve spiraller oluştuyordu. Sanki Nereid yanı bir prizmaydı ve mağaranın içindeki en parlak cevherlerin ışığını yansıtıyordu.

Ama Justice onun yaydığı gücün kapasitesini tam olarak kavrayamıyor; bu gücün boyutunu tam kestiremiyordu. Atlantis büyülerinde her zaman pek çoklarından daha başarılı olmuştu ama bu farklıydı. Daha karanlıktı. Daha güçlü de-

ğildi; sadece farklıydı, başkaydı. Gizemli amaçlar taşıyan bir heykeltıraşın şekillendirdiği kil gibi.

Zihni bu yeni konseptlerin üzerinden geçiyordu; yeni yapıların, evreni kumanda etmenin farklı yöntemlerinin.

Madde transferi. Bu konudaki bilgi ve teknik, karşısında ıslıl ıslıl parılıyordu şimdi. Çok basitti; tabii ya, bunu *yapabilirdi*. Tabii, böyle *yapmıştı*.

Tabii ki bunu yeniden yapabiliirdi.

Çok basit bir süreçti. Benliğini evrenin dokusuna sunuyordu; ama sadece ödünç olarak, daha fazlasını değil. Yaratılışın enerjisine kısa süreli bir geri dönüş. Sonra Keely'yi ve kendisini gitmek istedikleri yerde hayal etti; akıntıdaki zerreler gibi dalgaların içinde seyahat ediyorlardı.

Justice onu görebiliyordu. Onu duyabiliyordu. Onun tadını alabiliyordu. Baktığı her yerde enerji kıvılcımları dans ediyordu, yaşamın dokusunun üzerinde akıp gidiyorlardı. Kendini bu enerjinin içine bırakmak, akıntıya kapılıp gitmek bu kadar kolaydı işte.

Dönüp Keely'ye baktı. Şimdi onu gerçek anlamda görüyordu sanki. Birdenbire içi neşeyle dolmuştu. Gülmeye başladı. Keely'nin etrafında turuncu, sarı ve kırmızının harikulade tonları yanıp sönüyordu. Günbatımının tüm renklerini barındıran bir kaleydoskopun içindeydi sanki ve kızıl saçlarının alevi tüm bunları taçlandırıyor. Yanık buğday tonları kopkoyu bir maun tonuna dönüyordu. Bu negatif bir şeylerin göstergesiydi. Geçmişinde bir acının.

Bunu nereden bildiği hakkında bir fikri olmasa da bili-

sak bunun sana da bana da bir faydası olmayacak.”

Merak dolu gözlerle onu izlerken Keely’nin alnı ruhunun diğer yarısının ona ne söylediği merakıyla kırıışmıştı.

“Ben deli değilim, sadece kendimle konuşuyorum,” dedi Justice gülümsemekten biraz uzak bir ifadeyle. “Buradan çıkabilmemizin tek yolu bu. Nereid yanımın bana hayatım boyunca hiç kullanmadığım o güçleri öğretmesi gerek. Bizi buraya getiren transportasyon gücü Atlantisli yanıma ait bir güç değildi. O sırada ne yaptığımı ya da yaptığım şeyi nasıl yaptığımı bilmiyorum. Nereid biliyor. Buradan tek çıkış yolumuz olduğu için bunu ondan öğrenmem gerek.”

“Büyük olasılıkla bunu konuşmanın yeri değil şimdi ama *benliğinin* diğer yarısından üçüncü tekil şahıs olarak söz etmen pek sağlıklı bir durum gibi görünmüyor. Tabii öncesinde de kendine biz diyordun. Sanırım bütün bunlar birbiriyle bağlantılı,” dedi Keely hafifçe gülümseyerek. “Neyse, buradan çıkmamıza yardım edecekse benim için sorun yok.”

Justice, Keely’nin içini rahatlatmasını umarak gülümsemeye çalıştı. Sonra gözlerini kapadı ve ikiye bölünmüş zihninin derinliklerine döndü. Zihninin içinde, karanlıkta, ısıll ısıll renkler dans ediyor, boşlukta sarmallar ve spiraller oluştuyordu. Sanki Nereid yanı bir prizmaydı ve mağaranın içindeki en parlak cevherlerin ışığını yansıtıyordu.

Ama Justice onun yaydığı gücün kapasitesini tam olarak kavrayamıyor; bu gücün boyutunu tam kestiremiyordu. Atlantis büyülerinde her zaman pek çoklarından daha başarılı olmuştu ama bu farklıydı. Daha karanlıktı. Daha güçlü de-

gildi; sadece farklıydı, başkaydı. Gizemli amaçlar taşıyan bir heykeltıraşın şekillendirdiği kil gibi.

Zihni bu yeni konseptlerin üzerinden geçiyordu; yeni yapıların, evreni kumanda etmenin farklı yöntemlerinin.

Madde transferi. Bu konudaki bilgi ve teknik, karşısında ıslıl ıslıl parıldıyordu şimdi. Çok basitti; tabii ya, bunu *yapabilirdi*. Tabii, böyle *yapmıştı*.

Tabii ki bunu yeniden yapabilirdi.

Çok basit bir süreçti. Benliğini evrenin dokusuna sunuyordu; ama sadece ödünç olarak, daha fazlasını değil. Yaratılışın enerjisine kısa süreli bir geri dönüş. Sonra Keely'yi ve kendisini gitmek istedikleri yerde hayal etti; akıntıdaki zerreler gibi dalgaların içinde seyahat ediyorlardı.

Justice onu görebiliyordu. Onu duyabiliyordu. Onun tadını alabiliyordu. Baktığı her yerde enerji kıvılcımları dans ediyordu, yaşamın dokusunun üzerinde akıp gidiyorlardı. Kendini bu enerjinin içine bırakmak, akıntıya kapılıp gitmek bu kadar kolaydı işte.

Dönüp Keely'ye baktı. Şimdi onu gerçek anlamda görüyordu sanki. Birdenbire içi neşeyle dolmuştu. Gülmeye başladı. Keely'nin etrafında turuncu, sarı ve kırmızının harikulade tonları yanıp sönüyordu. Günbatımının tüm renklerini barındıran bir kaleydoskopun içindeydi sanki ve kızıl saçlarının alevi tüm bunları taçlandırıyordu. Yanık buğday tonları kopkoyu bir maun tonuna dönüyordu. Bu negatif bir şeylerin göstergesiydi. Geçmişinde bir acının.

Bunu nereden bildiği hakkında bir fikri olmasa da bili-

yordu işte. Artık ne sadece Justice ne de Justice ve Nereid'di. Galaksinin içindeki tüm varoluş ağının bir parçasıydı ve bunun içinde seyahat etmek, sakın bir havuzda yüzmek kadar basitti.

O kadar basit değil, diye uyardı Nereid. Bu tuzağa düşecek değilsin. Sonsuz olasılıklar ihtiyatsızları gafil avlamak için vardır Eğer çekincesizce kendini evrene bırakırsan, bir daha asla geri dönemeyebilirsin.

Justice bir an birtakım sınırlar olduğu düşüncesine inanmamıştı ama sonra bu inkâr mekanizmasına gem vurdu. Kendini Nereid'i dinlemeye zorladı.

Keely. Keely'yi koruması gerekiyordu. Onu, içine kısıp kaldıkları bu mağaradan çıkarmak zorundaydı. Pratiğe odaklan; büyüler sonrayı bekleyebilir. Justice, Keely'ye döndü. "Nasıl yapacağımı biliyorum. Bana söyledi, çok basit... yani. Bir kere öğrenince zor değil."

"Gerçekten bizi buradan çıkarabilir misin?" Keely'nin yüzünde kırılğan bir umut kırıntısı belirmişti. Justice durup bir an için ona baktı. Güzelliği karşısında dili tutulmuştu.

"Evet. Nereye gitmek istersin diye sormayı dilerdim ama sanırım ilk durağımız başından belli. Yapmamız gereken açıklamalar var. Benim açıklamam gereken şeyler yani. Saraya gideceğiz. Bu elbette yolculuğun başlangıcı ama yolun nerede sona ereceğini henüz bilmiyoruz."

Keely derin bir nefes aldı ve başını salladı. "Bir yanım sadece eve gidip sıcak bir banyo yapmak ve bir iki şişe şarap devirmekten başka hiçbir şey istemiyor. Ama Prens'e, Arte-

mis Yıldızı'ndan ve Trident'ten bahsetmeliyiz. Eğer taşların hepsini yerli yerine yerleştirmeden su yüzüne çıkmaya kalkışlarsa Atlantis yok olma tehlikesiyle yüz yüze kalabilir.”

Justice elini uzatıp parmaklarını Keely'nin parmaklarına dolayınca bir anda etrafları bir fıskiye den fıskıran sular gibi akıp giden kıvılcımlarla çevrildi. Işıkların hipnotik cazibesi karşısında öyle büyülenmişti ki neredeyse Keely'nin ne söylediğini fark etmeyecekti.

“Bunun güvenli olduğunu söyle lütfen.” demişti gülümsemeye çalışarak. “Biliyorum, bunu daha önce de yaptık ama kendimi kobay faresi gibi hissediyorum. Atomlarımın yarısını Borneo'dan, diğer yarısını da Atlantis'ten toplamayız umarım. *Uzay Yolu*'nun DVD'lerini izledim bu arada. Oradaki ışınlama cihazı çok da güvenilir değildi.”

Justice, zihninin derinliklerinde, yüzyıllardır süren savaşların –ya da Hiçlik'te geçirdiği ayların– bastıramadığı bir mizah kırıntısı keşfetmişti. “Borneo'nun yılın bu zamanında güzel olduğunu duymuştum.”

Bir şekilde, bu koşullar altında imkânsız olsa da, Keely karşısında gülmeye başlamıştı. Justice, Nereid atalarının büyüünü çağırıp Keely'yi kollarına alarak gerçekliğin kıyısından evrenin dokusunun içine atladı. Saf enerjinin içinde adeta çözülmüşlerdi ve iki yanı da –hem Nereid hem Atlantisli benliği– kollarında taşıdığı o gün ışığının harikuladeliği karşısında büyülenmişti.

Keely bir hiçliğin içinde eriyip gitmişti, yine... Ya da belki de böyle olmamıştı. Bu sefer tarif edilemez bir biçimde

farklıydı. Büyüyü yapanın o olmadığı kesindi elbette ama kendini sürecin daha aktif bir parçası gibi hissediyordu. Bir bilim insanı olarak gözlem yapmaya ve veri toplamaya çalışıyordu. Hisler, reaksiyonlar, deney gibi bir deneyim.

Ama madde transferi tanımlara karşı geliyordu. En azından hiçbir rasyonel tanıma oturmuyordu, akla mantığa sığar hiçbir tanıma. Büyü onu tamamen ele geçirip adeta yutmuştu. Diğer tarafa ulaştıkları zaman kendisini tek parça halinde geri tükürmesini ummaktan başka yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Etrafında renkler ve sesler çarpışıyordu; sanki kafasını bulandıran bir uyuşturucu almış ve bir senfoninin içine yuvarlanmış gibi. Bu hem güzel, hem de korkunçtu; birbiri üzerine bir sürü his yığılıyordu. Bir an için delireceğini zannetmişti.

Ve sonra her şey bitti.

Düşmeye başlamışlardı. Aşağı ya da yukarı doğru olup olmadığını bilmiyordu ama bunun bir önemi yoktu. Akıntının, girdabın dışına, gerçekliğin içine düşmüşlerdi. Ayakları hafifçe yere değdiği zaman Keely gözlerini açtı ve daha önce imgelemlerinde hiç görmediği bir odada olduklarını fark etti. Gerçeklik birdenbire gözüne sıkıcı görünmeye başlamıştı.

Sonra birdenbire ortalarında bittikleri için şaşırان insanların bağırsı çağırışları duyuldu ve Keely, dengesini bulmasına fıtıat kalmadan üzerine doğrultulan hançerlerle ve kılıçlarla irkildi.

Kollarıyla onu sıkıca sarmalamış olan Justice onu ko-

rumak için önüne geçti. O kadar hızlı hareket etmişti ki Keely onu sadece bulanık bir sis olarak görmüştü.

“Ona silah çekmeye nasıl cüret edersiniz?” Justice’in sesi kükrer gibi çıkmıştı ama Keely ağzından çıkan sözcükleri de sözlerinin altında yatan amacı da çok iyi anlamıştı. Titreyen kasları Justice’in kör bir öfkenin eşliğinde olduğunu gösteriyordu.

Keely bir an önce bir şeyler yapması gerektiğinin farkındaydı. Atlantisliler, Justice’in az evvel Nereid yanıyla kurduğu o kırılğan ateşkesi tehdit ediyordu ve Keely buna izin vermeyecekti.

Justice’in arkasından çıkıp teslim olmuş gibi ellerini kaldırdı ve Ven’in biraz önünde duran Conlan’a baktı. “Merhaba, kötü bir niyetim yok. Keely McDermott, arkeolog. Beni buraya siz davet etmişsiniz, hatırladınız mı?”

“Teşekkürler,” dedi sonra, elini Justice’in koluna yaslayarak. Justice, kıstığı gözleri odayı tararken dişlerini göstermiş, sessiz sessiz inleyen bir hayvan gibi boğuk sesler çıkarıyordu. Tam da hayal ettiği o vahşi yırtıcı gibi görünüyordu; ama Keely artık onun bundan daha fazlası olduğunu biliyordu.

Keely senelerce bir arkeolog olarak çalıştıktan sonra yabancı hükümetlerle uğraşmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmişti. Bu seferki, şu ana dek karşılaştıklarına nazaran epey yabancıydı gerçekten. Bunu düşününce sarkastik bir mizah duygusu kaplamıştı içini. Ama prensipte çok da farklı olamazdı, değil mi?

Burası, taht debdebelerinden yoksun sade bir odaydı, Belli ki bir çalışma alanıydı. Etrafına bakındı. Merakı yüzünden okunuyordu. “Burası strateji odası filan gibi bir şey, değil mi?”

Prensin kardeşi başını salladı. Ama başka kimse bir şey söylememişti. Havadan sudan konuşmak diye bir âdetleri yoktu anlaşılan.

“Justice,” diye tısladı Keely. “Burada pek ilerleme kaydettiğim söylenemez. Yardımına ihtiyacım var.”

Conlan ve kardeşi şaşkın gözlerle, usulca silahlarını yere indirmişti.

“Buradasın, güvendesin,” dedi Ven tutkuyla. “Tanrıya şükürler olsun ki ikiniz de güvendesiniz.”

Conlan başını öne eğmişti. Keely dudaklarının oynadığını görüyordu ama ne dediğini duyamıyordu. Başını tekrar kaldırdığında Justice’e bakıp gülümsemişti. “Ben de Hiçlik’ten sağ salım döndüğün için Tanrılara şükrediyorum kardeşim. Ve lütfen bizi bağışlayın Doktor McDermott. Siz iyi misiniz?” Ona doğru bir adım atmıştı ki Justice’in inlemesi gerçek bir kükremeye dönüştü.

“Yaralı filan değilim,” dedi Keely. “Ama sıcak bir yemeğe ve banyoya hayır demem. Yine de ilk önce konuşmamız gereken şeyler var. Justice sizin de gördüğünüz gibi zor durumda. Durumu ben de tam olarak anlamış değilim ama bizi buraya ısınlayan madde transferi olayını çözebilmek için benliğinin Nereid tarafıyla bir anlaşma yapması gerekti.”

“Nereden geldiniz ki? Nereye gitmiştiniz?” Conlan hüs-

ran içinde elini saçlarında gezdirdi. “Bunun için sizden ne kadar özür dilesek az. Elbette sizi Atlantis’e kaçırmamız diye getirmedik. Bir zarar görmediniz, değil mi? Eminsiniz?”

Keely, Ven’in bir an olsun gözlerini Justice’in üzerinden ayırmadığını fark etmişti. Yüzü bembeyazdı; sıkıldığı çenesinden onun da omuzlarında kendine has bir yük taşıdığı belli oluyordu. Kardeşinin kendini Anubisa’ya kurban etmesinden kendini sorumlu tutuyor olmalıydı.

O sırada yanındaki inleme sesleri birdenbire kesilmişti. “Benim nasıl olduğumu hiç merak etmiyorsunuz galiba kardeşlerim?” dedi Justice. Bu alaycı nüans sesini katılaştırmıştı. “Hiçlik’te dört ay geçirdikten sonra nasıl olduğumu sormayacak mısınız?”

Keely, Conlan’ın yüzünü gölgeleyen acıyı görebiliyordu. Öne, kardeşine doğru bir adım atmıştı. Ama Justice geri çekilip Keely’yi de beraberinde sürüklemişti. “Unut gitsin,” diye kestirip attı. “Biz kendi adımıza bu yöndeki çabalarınızdan biraz olsun etkilenmiyoruz. Çok uzun bir zaman vampir Tanrıçanın tutsağıydık. Ama sen bunu daha iyi bilirsin, değil mi Conlan? Tanrıçanın, Atlantisli prenslere zaafı var galiba. Bir tanesi kendi ailesinin bile kabullenmediği, istenmeyen bir piç kurusu olsa da.”

“Bilmiyorduk,” dedi Ven sıkıldığı dişlerinin arasından. “Bunu bilmiyorduk. Lanet olsun, Justice bizi tanımıyor musun? Yüzyıllarca omuz omuza savaşmadık mı seninle? Aramızda bir kan bağı olduğunu bilmememe rağmen sana kardeşim dedim ben. Gerçeği bilseydim sana başka türlü mü dav-

ranırdım sanıyorsun? Bunu nasıl düşünebilirsin?”

Keely, Conlan'ın, Ven kadar açık sözlü davranmadığını fark etmişti. Justice'i inceliyordu. Ama hiçbir şey söylememiş; yüzüne bomboş bir ifade takınmıştı.

“Bunu size prens okulunda öğretiyorlar herhalde,” dedi Keely odadaki gergin ortamı yumuşatmayı umarak. “Böyle poker yüzü takınmayı yani.”

Conlan gülerек onu şaşırtmıştı. “Bugün bu savaş odasında pokerden bahseden ikinci kadın oldun. Belki de bu masa, ülkelerin ve kralların oynadığı oyunlardansa, iskambil oyunlarına daha uygundur.”

Justice, kolunu Keely'nin omzuna atıp onu yanına çekti. Keely bu mağara adamı edalarına sinir olsa da Justice'in kontrolünü yitirmenin eşiğinde olduğunu fark ettiği için sesini çıkarmamıştı.

Yine kendinden ‘biz’ diye bahsettiği gözünden kaçmamıştı. Demek ki içindeki Nereid güçleniyordu ve bütün kontrolü ele geçirirse ne olurdu bilemiyordu.

“Aaağğğah! Şimdi ben de başladım,” dedi öfke dolu gözlerle Justice'e dönerek. “Ben bile seni iki farklı insan olarak düşünmeye başladım. Mümkün olduğunca kendine hâkim olman gerek. İki benliğine de yani. Onlara yıldızdan bahsetmemiz gerekiyor.”

Conlan hemen atlamıştı. “Yıldız mı? Artemis Yıldızı mı?”

Keely, Justice'in, yanında titrek de olsa derin bir nefes aldığını duydu. Görünüşe bakılırsa oksijenin de yardımıyla

kontrolünü kazanmaya başlamıştı. “Yıldız, evet. Bize zarar görmüş zihinleri iyileştirme gücü olduğunu öğrettikleri cevher. Ama bizim bildiğimizden çok daha büyük bir güce sahipmiş meğer. Yıldızı bulmamız gerek; Trident’in tüm cevherlerini bulmamız gerek. Onlar olmadan Atlantis’in yükselmesi mümkün değil.”

25. BÖLÜM

Justice'in sözcükleri, yeni kazılmış bir mezara düşen taşlar misali yankılanmıştı. Keely, bu sözler karşısında irkilip bedenen içeri çekilen Ven ve Conlan'ı üzüntüyle izledi.

İlk önce Conlan kendini toparlamıştı. "Trident'in bütün cevherleri olmadan Atlantis yükselmez de ne demek? Bu doğru olamaz. Atalarımızın cevher taşlarını dünyanın yedi ucuna gönderdiği zamanlarda büyüğü portallar yoktu. Atlantis'in yüzeye çıkması için mutlaka Trident cevherlerinin bir arada kullanılması gerekiyorsa, onları göndererek Yedi Adaları felakete sürüklemişler demektir."

"Bu hiç mantıklı değil," dedi Ven. "Conlan haklı. Atalarımız o cevherler olmadan nasıl yüzeye çıkmamızı umuyorlardı ki? Bu hiç mantıklı değil Doktor McDermott."

"Bilmiyorum," dedi Keely. "Neyin mantıklı olup olmadığı bilmiyorum. Atalarımız dediğiniz bu kişileri de tanımıyorum. Politika hiçbir zaman ilgimi çekmemiştir. Belki de atalarınız geleceği görmüştü, sizin yüzeye seyahat etmenin

bir yolunu bulacağınızı biliyorlardı. Trident'in taşlarıyla ilgili söylenenleri imgelemimde gördüm ve benim imgelemlerim asla ama asla yanlış çıkmamıştır. Safirin de diğer cevherlerle beraber Trident'te, yerli yerinde olması gerekiyor. Yoksa yüze çıkmaya çalışırken bütün Atlantis'i yerle bir edersiniz.”

Keely'nin anlattıklarına şüpheyi baktıkları, yüzlerinden okunuyordu. Onu tanımıyorlardı tabii. O imgelemlerin pençesinde nasıl da parçalanmanın eşiğine geldiğini görmemişlerdi. Kanıt isteyeceklerdi.

Justice bütün varlığıyla bu fikre karşı çıkacaktı elbette ama bir yandan da onların yerinde olsa kendisinin de aynı şekilde düşüneceğini fark etti.

Ama içindeki Nereid dudak bükmişti. *Ne yaparsan yap asla onlar için yeterli olmayacaksın. Senin sözüne neden güvensinler ki?*

Keely iç geçirdi. Omuzları düşmüştü. “Bana inanmayacaksınız değil mi? Sizin hiç tanımadığınız, bilmediğiniz bir garip Âdem evladıyım tabii; ya da bu koşullar altında Poseidon evladı denebilir sanırım. Benden sözlerimi kanıtlamamı isteyeceksiniz.”

Keely'nin mağlup duruşundaki o boyun eğiş Justice'in içine dokunmuş, ta derinlere gömdüğü bir şeyleri uyandırmıştı. “Hayır. Hayır, kanıt filan istemeyecekler. Buna gerek duymayacaklar bile. Senin sözün kâfi.”

Kollarını önünde kavuşturup kardeşim diye hitap etmeye yeni yeni alıştığı bu adamların karşısına dikildi. “O imgelemleri gördüğündeki haline şahit olmadınız; dudakların-

dan dökülen gerçekleri ve tarihi duymadınız.”

Kolunu sırtına götürüp bir saniyeliğine kılıcının kabzasına dokundu. “O bir obje okuyucu ve benim kılıcımı okudu. Kılıcımın adını söyledi. Kılıcımın adının Poseidon’un Öfkesi olduğunu ve onu bana babamızın verdiğini biliyordu.”

Ven ve Conlan kısa bir süreliğine bakıştılar. Justice aniden nahoş bir gerçeği daha keşfetti.

Kardeşleri bu habere şaşırmamıştı.

“Biliyor muydunuz? Bunca yıldır biliyor muydunuz?”

Conlan başını iki yana salladı. “Hayır, onu değil. Senin kardeşimiz olduğunu hiçbir zaman bilmiyorduk. Ama kılıç. Evet, tabii onu babamın kullandığını görmüştüm. İlk başta bize kılıcını kaybettiğini söyledi. Ama sonra sıska, mavi saçlı bir çocuğun kendinden büyük bir kılıçla dolaştığını gördüm ve bunun o kılıç olduğunu anında anladım tabii.”

“Onu senden almak istemiştin,” dedi Ven. Dudaklarının kenarlarında belli belirsiz bir gülümseme baş göstermişti. “O zaman aşağı yukarı aynı boydaydık. Conlan’a seni benzetip o kılıcı elinden alacağımı söylemiştim.”

“Ama ben her zamanki gibi daha akıllıydım tabii,” diye araya girdi Conlan kuru bir ses tonuyla. “Önce ne olduğumu babama sormak için Ven’i eve sürükledim.”

“Ee, ne dedi?” diye sordu Justice hafifçe öne doğru eğilerek. Uzun zaman önce ölmüş babasının, hakkında tek bir güzel söz söylediğini duymaya bu kadar muhtaç olduğu için kendinden nefret etmişti o an.

Ven ve Conlan bu sorudan rahatsız olmuştu sanki. “At-

lantis'in geleceği Doktor McDermott'un gördüğü imgeleme bağlıyken şimdi geçmişten konuşmanın zamanı ki gerçekten?"

Keely gülmüştü, alaycı bir gülüştü bu. "İnanın bana majesteleri, benim imgelemlerim her zaman geçmişle ilgilidir. Ve babanızın Justice ile onun annesine yaptıklarını gördükten sonra bu konudan söz etmeme sebebinizi de çok iyi anlıyorum."

"Annesi mi? Annesi hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Ven.

"Onu imgelemimde gördüm," dedi Keely. "Yerde acı içinde kıvranıyordu. Sizin taht odanız olduğunu tahmin ettiğim bir yerde. Justice'e hamileydi ve doğum sancıları içindeydi. Tahtın arkasında yunus oymaları var değil mi?"

"Bunu Justice'ten de öğrenmiş olabilirsin. Liam bile söylemiş olabilir," dedi Ven meydan okurcasına.

Justice güçlükle koruduğu sabrının taşmak üzere olduğunu hissetti. "Sen ki zamanın sularından çıkagelen bir taş ozanıyla evlenmeye hazırlanıyorsun; şimdi bir obje okuyucunun sözlerini mi sorguluyorsun?" Bir Ven'e, bir Conlan'a baktı. O anda neler olduğunu anlamıştı. "Onu buraya bir arkeolog olarak bunun için çağırdınız, değil mi? Davet edilen bilim adamlarının listesini açıkladığınız zaman bu seçimi ilginç bulmuştum. Yedi Adalar'da kazı yapacak yer mi var?"

Keely, Justice'in kolundan kurtulmuştu. "Bu doğru mu? Sadece bunun için mi?" Sesinde ham bir öfke vardı. "En çok nefret ettiğim yanım olan bu yeteneğim için mi? Bu yeteneğe sahip olduğumu nereden biliyordunuz ki?"

“I upercale kazısında görev alan bir meslektaşınız Atlantislilerin yakın bir dostudur. Yeteneğinizden bu şekilde haberdar olduk. İkinci sorunuza gelirsek; gerçekten de bu yeteneğinizden her zaman nefret ettiğiniz doğru mu Keely McDermott?” Conlan’ın sesi kibardı. “Bu yeteneğin seçtiğiniz meslekte size epey yardımı dokunmuş olmalı. Benliğini inkâr etmeye kararlı olsaydınız geçmişi incelemeyi seçmezsiniz herhalde, değil mi?”

Keely vücudunun yanında sallanan yumruklarını sıkı-mıştı. Usulca nefes alıp derin bir iç geçirdi. “Pekâlâ, şu anda bununla uğraşamam. Adrenalinden ve kreplerden aldığım enerji yavaş yavaş tükeniyor. Bilmeniz gereken şey şu...”

Keely soran gözlerle Justice’e bakmıştı. Justice onun ne demek istediğini bildiği için, kardeşlerinin onun çocukluğunu mahveden o aşağılanmayı öğreneceği düşüncesinden nefret etse de başını salladı.

“Bunu anlatırken bir yere otursam iyi olacak,” dedi Keely.

Conlan hemen ona oturması için bir yer gösterdi ve böyle görgüsüzlük ettikleri için ondan özür diledi. Justice yanından ayrılmamıştı. Kim bilir kaç savaş planına tanık olmuş, eski püskü bir kanepeye oturmuşlardı.

Farkında olmadan eli birden onun eline uzandı. Ona temas etme ihtiyacı duyuyordu. Birazdan anlatacaklarına dayanabilmek için onun sıcak dokunuşlarına muhtaçtı.

Conlan hüfenin üzerinde duran tepsideki uzun bardaklara su doldurup onlara ikram etti. Keely gazlı, buz gibi

sudan büyük bir yudum alıp konuşmaya başladı. Sessizce, kısa ve öz bir biçimde ve kronolojik sırada, gördüğü tüm imgelemleri onlara aktardı. Liam'ın ona zorla yaşattığı, Artemis Yıldızı'yla ilgili imgelemden başlamıştı.

Ven bir ara sözünü kesti. "Nereus mu? Ama..."

Conlan elinin bir işaretiyle onu susturdu. "Sonra," dedi kardeşine bakarak. "Lütfen devam edin Doktor McDermott."

Tüm gördüklerini anlatması yüzyıllar sürmüştü sanki. Özellikle de utanç dalgalarının cehennem ateşinin sıcaklığıyla üzerine vurduğu anlarda. Keely sonunda sözlerini tamamlayarak bardağındaki suyu son damlasına kadar bitirip Conlan'a ve Ven'e baktı.

"Evet. Bir sorunuz var mı?" Sesindeki meydan okur tını bıkınlığını gösteriyordu.

"O kadar çok sorum var ki nereden başlayacağımı bile bilemiyorum," dedi Conlan. "Ama içimden bir ses dinlenmeye ihtiyacınız olduğunu söylüyor. Yemeğe ve dinlenmeye. Bu toplantıya ara verip sorularımızı yarın sabaha dek erteleyebiliriz. Belki o zamana dek başrahibimiz de dönmüş olur."

"Alaric burada değil mi?" diye sordu Justice. Bunu duyduğuna şaşırmıştı.

"Sana bir türlü ulaşamadı. Sonunda onun yardımını gerektiren bir duruma müdahale etmek üzere St. Louis'e gitti," dedi Conlan. Detayları Justice'in hayal gücüne bırakmıştı.

Justice, Conlan'ın Alaric'in dönmelerini neden beklediğini tahmin edebiliyordu. Başrahip vampirlerin tarafına geçmiş olabileceğinden şüphelenilen birini test etme gücüne

sahıptı. Conlan'ın kendisi bile bu testten geçmek zorunda kalmıştı.

Justice sıranın onda olduğunu biliyordu. Ama Alaric'in çift karakterli doğasını nasıl yorumlayacağından emin değildi.

Rahip konusunda endişelenme, diye fısıldadı zihnindeki Nereid. Test için ona yekpare bir benlik sunacağız.

Justice bunu duyunca biraz rahatladıysa da hemen ardından bunu, temkinli olması gerektiği hissi takip etti. Şimdi de içindeki yabancı varlığı gizlemek için Atlantisli yurttaşlarını kandırmaya mı çalışıyordu yani?

Onu bir kanser gibi kendi elleriyle zihninden kazısa daha iyi olurdu.

Beni devreden çıkardığın anda ölürsün, diye uyardı Nereid alingan bir ses tonuyla. Tekdir değil takdir görmeyi umuyordum. Sayemde mağaradan kurtulduk değil mi?

Evet. O da doğruydu.

"Şey... vampirlerle ve biçimdeğiştirenlerle ufak bir sorun yaşadık da," diye ekledi Ven, Justice'in içsel savaşını bölerek. "İşler iyi adamlar için pek de iyi gitmedi. Quinn yaralanmış. Alaric de onun iyi olduğundan emin olmak için peşinden gitti."

Justice konuyla ilgili daha fazla bilgi almak istiyordu ama Keely yorgunluktan tükenmiş, ona yaslanmıştı.

Usluca ayağa kalktı ve onu da beraberinde kaldırdı. "Sizin de dedığınız gibi dinlenmemiz gerek. Yemek, banyo ve sonra da güzel bir gece uykusu bizi kendimize getirecektir."

Keely sadece başını sallamıştı. Ayakta uyuyordu. Justice onu kucaklamak istemişti ama Keely'nin bundan nefret edeceğini biliyordu; özellikle de Ven'in ve Conlan'ın önünde. Böylece misafir odalarının olduğu kanada uzanan koridorda onun yanında yürümekle yetindi.

Özellikle Ven "yardım etmek" için onlarla birlikte gelmeyi teklif ettiğinden beri içindeki paranoya daha da kuvvetlenmişti. Sonunda bu hisse teslim olup gösterdikleri odanın her bir santimetrekaresini taramadan Keely'nin eşikten adımını atmasına bile izin vermemiştir.

Sonunda yorgun argın kapıya yaslanmış duran Keely'ye dönerek başını salladı. Keely rahatlamıştı. Derin bir iç geçirerek kendini yatağa yüzüstü bıraktı ve yastığın içine gömüldü. İpek gibi saçları darmadağın başının etrafına dökülmüştü.

"Sana yemek getirmelerini söyleyeceğim," dedi Justice ve hızlı adımlarla hâlâ koridorda beklemekte olan Ven'in yanına döndü.

"Burada, onun yanında kalamazın," dedi Ven. Sesi de yüzü kadar katıydı. "Bunu biliyorsun değil mi? Emin olmamız gerek, Tanrılar aşkına. Benim için yaptığın şey..." Ven susmuştu. Sözler boğazında düğümleniyordu.

Ven'in *kardeşinin*-- o duygu yüklü sözleri Justice'in içinde acı bir düğüm oluşturmuştu sanki. "Senin minnetini istemiyorum. Buna ihtiyacım da yok," dedi. Kendi sesi de dillendirmemeyi tercih ettiği duygularla çatlamıştı. "Sen de benim için aynını yapardın. Cehennemler adına, sen de aynını yapardın."

Ven elinin tersiyle gözlerini sildi. İkisi de Poseidon'un en amansız iki savaşı olan bu adamlar, şimdi ağlamanın eşiğindeydiler. Ve elbette ikisi de bunu gizlemeye çalışmıştı.

“Yemek. Keely'nin bir şeyler yemesi gerekiyor,” dedi Justice. Konuyu değiştirmek için can atıyordu.

Ven, Justice'in omzunun üzerinden odaya bakıp başıyla o tarafa işaret etti. “Doğrusunu istersen artık yemek istemiyor sanırım.”

Justice arkasını dönüp odaya baktı ve Keely'nin örtülerin üzerinde, giysileriyle ve botlarıyla öylece derin bir uykuya daldığını gördü. Duvardaki panele dokununca oda birden karardı. Sonra sessizce yatağın başına dönüp birkaç saniye ona öylece baktı.

O sırada arkasında duran Ven'in sesiyle irkildi. “Oldukça cesur bir kadın,” demişti sessizce.

Justice'in ilk tepkisi Keely'yi korumak için yumruklarını sıkmak olmuştu. Ama sonra Ven'in ne demek istediğini anladı ve öfkesi dindi. “Benim asla hak etmediğim kadar güzel ve cesur bir kadın.” dedi sessizce. “Ama o benim.”

Ven iç geçirdi ve usulca güldü. “İkinizi bir arada gördüğüm zaman içime doğmuştu zaten. Hatırlıyor musun? Ben de Erin'le aynını yaşamıştım. Kafana ağır bir kılıç darbesi almış gibi oluyorsun, değil mi?”

Justice başını sallayarak eğildi ve usulca Keely'nin ayakkabılarını çıkardı. Sonra örtüyü çekip üzerine örttü. Ve dayanamadığı için –kendine engel olamadığı için– sonunda eğilip onu alnından öpüverdi. Keely hıçkırır gibi bir horul-

tuyla karşılık vermişti. Sonra yastığın üzerine iyice yerleşti ve uyumaya devam etti.

Kapıyı arkalarından kapatıp koridora çıktıkları zaman Ven eliyle Justice'in omzuna bir tane patlatmıştı. Bu samimi hareket öyle tanıdıktı ki, bundan sadece dört ay önce Justice de aynı dostane tavrı sergilerdi.

Koskoca dört ay önce.

Şimdi böyle bir temas karşısında irkilmemek için kendi kendiyile savaşması gerekiyordu. Justice, Keely'nin odasını tanıdık, güvenilir bir Atlantis büyüsüyle korumaya aldı ve kafasının içinde konuşup duran Nereid'i susturdu. O uyurken içeri kimse giremeyecekti; güçlü büyüler böyle muhafızlık ederdi. Şafak ne getirecekse getirecekti elbette. Özellikle de Alaric dönerse. Ama Justice, hiç değilse bu gece dinlenebilirdi.

Dinlenecekti. Ve rüya görmemek için Tanrılara dua edecekti.

Keely bulut gibi ipeksi bir yastık öbeğinin içinde yüzüstü vaziyette uyanmıştı. Giysileri hâlâ üzerindeydi, botları hariç. Bir hışım yataktan fırlayıp heyecanla etrafına baktı. Önceki gece odayı inceleyemeyecek kadar yorgundu.

Odada yalnızdı ve o anda hissettiği rahatlamayı –yoksa hayal kırıklığı mıydı?– görmezden gelmeye çalıştı. Justice ortalarda olmadığı için *hayal kırıklığına* uğramış olamazdı değil mi?

En azından kendini buna inandırmaya çalıştı.

Etrafta gezindi. Odanın uçuk yeşil renkteki ipekleri ve onları tamamlayan krem rengi mobilyaları onun kadınsı zevkini okşamıştı. Burası, sakinini ikinci plana atmayan, ona kendini iyi hissettiren sade bir zarafet abidesiydi. Kuşkusuz bir tür iç tasarım psikolojisi olmalıydı. Belki de Atlantisliilere özgü bir yetenektir. Baktığı her yerde bir güzellik görüyordu.

Ve pencerenin öte tarafındaki manzara bir Sindirella masalını andırıyordu. Sarayın bahçeleri göz alabildiğince uzanıyor, zengin bitki örtüsü rengârenk taştan patikalarla bölünüyordu. O anda her şeyi bırakıp pencereden aşağı inmek ve bahçelerin o huzur dolu sükûnetine sığınmak istemişti; savaşırların, tüm bu deliliğin ve gerginliğin uzağına.

Ama bunun yerine yüzüne Doktor McDermott ifadesini takınp Atlantisliilerin aradığı şeyi bulmaya karar verdi. Belki de onlara yardımcı olabilirdi.

Ona yardım edebilirdi. Justice, istemese de, sürekli kafasını meşgul ediyordu. Onu düşünmek istemediği doğru muydu ki? Kendi zihni de onunki gibi bölünmeye başlamıştı galiba.

O sırada kapı çalındı ve onu içsel sorgulamalarından kurtardı. Keely kapıyı açtığı zaman karşısında gümüş saçlı bir kadın bulmuştu. Üzerinde sade, kemerli, pamuklu bir elbise ve rahat ayakkabılar vardı. Bir eli tekerlekli servis arabasının üzerindeydi; bir hizmetçiydi belki de.

“Size temiz giysiler, kahve ve meyve suyu getirdim leydim,” dedi kadın gülümseyerek.

“Bu harika. Çok teşekkür ederim. Ve ismim Keely. Bana sadece Keely de lütfen.”

Kadın arabayla içeri girerken Keely de kapıyı tutmuştu ama o şahane kahve kokusunun çok uzağında kalmak istemiyordu. Belli ki Atlantislilerin kahvesi enfesti. Hiç değilse bu konuda endişe etmesine gerek yoktu.

“Eminim banyo yapıp tazelenmeyi istiyorsunuz, Leydi Keely,” dedi hizmetçi. Sesi sıcacıktı ve gülümsüyordu. “Yarım saat sonra gelip prenslerin yanına giderken size eşlik ederim.” Duvardaki bir panele ve panelin üzerindeki ikinci düğmeye işaret etmişti. “Eğer öncesinde bir şeye ihtiyacınız olursa bu düğmeye basın.”

Karşılıklı gülümsemelerin ve baş sallamaların ardından hizmetçi odadan çıkıp kapıyı arkasından kapamıştı.

Keely zengin kahvenin içine bol bol şeker ve krema katıp sarmallar halinde kahverengi tonlarının derinliklerine gönderdi ve pencereden dışarıyı seyrederek manzaranın keyfini çıkardı. Gözü tekrar tekrar tüm şehri kaplayan o kubbeye çevriliyordu. Bu büyüleyiciydi; kubbeyi ayakta tutan büyü müydü, teknoloji miydi bilmiyordu ama bu tek kelimeyle inanılmazdı. Her geçen gün üzerine vuran o tazyikli suyun ağırlığı...

Pekâlâ. Bir kızın duştan önce ödünü patlatmanın anlamı yoktu değil mi?

Bir süre sonra duşunu ve gündelik kafeinini alıp kendini yeniden insan gibi hissetmeye başladığında, giysilere baktı. Şaşırtıcı bir biçimde hizmetçinin getirdiği giysilerin hepsi ya

onun bedenine uygun ya da çok yakındı. Sade, yeşil bir gömlek ve ten rengi bir pantolon seçip temiz bir çift çorabın üzerine botlarını giydi. Hizmetçinin getirdiği o hoş elbiseleri, etekleri ve diğer süslü giysileri bir kenara koymuştu. Standart iş üniformasına yakın bir şeyler giymek ona kontrolün kendisinde olduğunu hissettirmişti. Dantelli ya da fırfırlı şeyler giyen bir bilim insanını kimsenin ciddiye almadığını kariyerinin en başında öğrenmişti.

Elbette eldivenleri de elindeydi. Bu kadar antik bir yerde duvar kadar nötr bir şeye dokunmak bile onu transa sokabilirdi.

Hizmetçi söz verdiği gibi sarayın koridorlarında ona rehberlik etmek üzere yarım saat sonra geri dönmüştü. Duvarlar Keely'nin hayatı boyunca gördüğü en güzel duvar kilimleriyle süslenmişti. Keely saatlerce, hatta günlerce bunları inceleyebilirdi.

Sonra, belki sonra. İzin verilerse.

Önünde asık suratlı iki muhafızın beklediği bir kapıya ulaştıklarında hizmetçi kapıyı çaldı. Burası önceki gece Justice'le orta yerinde peyda oldukları odaydı. Keely hizmetçinin önünden içeri girdi.

Conlan ve Ven onu bekliyordu.

"Lütfen içeri gelin. Umarım deliksiz bir uyku çekmişsinizdir," dedi Conlan hafifçe eğilerek.

"Doğrusu odadan trenler geçse duymazdım herhalde," diye itiraf etti Keely sırtarak. "Biraz yorgundum. Epey bir heyecan yaşadım tabii."

Ven de ona bakıp sırttı. “İyi toparlanmışsın Doktor. Tam benim sevdiğim türde bir bilim insanı işte.” Sonra üzeri türlü türlü yiyeceklerle dolu sehpaye işaret etti. “Lütfen kendine bir tabak al. Biz kahvaltı ettik.”

“Riley sevgilerini gönderdi. Ama zor bir hamilelik yaşıyor ve Erin de onun yanında,” dedi Conlan.

“Bunu duyduğuma üzüldüm,” dedi Keely. “Riley eşiniz mi?”

“Çok yakında eşim ve kraliçem olacak, evet. Görünüşe bakılırsa bir rahip ya da bir Elvis kıyacak nikâhı,” dedi donuk bir ses tonuyla. Ama ondan bahsederken sesindeki o sıcaklık ve gözlerindeki o ateş Riley’ye çok ama çok âşık olduğunu gösteriyordu.

Keely göğsünde ufacık bir burukluk hissetmişti. Hiçbir erkek onun hakkında konuşurken böyle görünmemiştii herhalde.

Sonra bu düşünceyi kafasından attı. Normalde böyle duygusal değildi halbuki. Sindirella’nın kalesinde olunca beyaz atlı prensler düşünmeye başlamıştı herhalde.

Ya da uzun boylu, ölümçül bir kara prens.

Keely kahvaltısını ederken Conlan ve Ven uzun masadaki haritaların başına eğilmişlerdi. Sessizce bir şeyler konuşuyorlar, arada bir dönüp ona bakıyorlardı. Keely kıtlıktan çıkmış biri gibi yemeğe yumulmuştu. Kıtlıktan çıkmış sayılırdı gerçekten de. Midesindeki gurultu sıcacık bir tokluğa dönüşünce kahvesinden bir yudum daha aldı ve narin, neredeyse saydam porselen fincanı özenle tabağına geri koydu.

O anda fincanı tersine çevirip bir tarihi eser gibi incelemek için kendini zor tutmuştu.

Neyse, *tarihi eser* büyük olasılıkla bu objeyi tarif etmek için yanlış bir seçim olurdu zaten. Tarihi eser diye toprağın altına gömülmüş, unutulmuş, zamanın sis perdesinin ardına gizlenmiş antik objelere denirdi. Keely'nin daha önce eşine rastlamadığı bir pişirme sürecinden geçmiş bu ince porselen Atlantisliler için kahvaltı takımıydı. İnsanın kafası allak bulak oluyordu gerçekten.

İçindeki arkeolog tezahüratlarla ayağa fırlayıp taklalar atmak istiyordu. İstemeyerek yatak odasında bıraktığı alet çantasını almak, dışarı çıkmak ve sırf zevkine bir yerleri kazmak için yanıp tutuşuyordu.

Sonra içindeki heyecan delinmiş bir balon gibi sönü-verdi. Onu buraya kazı yapmak için çağırmamışlardı. Onun kim olduğunu biliyorlardı. Büyük olasılıkla onun incelemesini istedikleri tarihi eserlerin bir listesini yapmışlardı bile.

Ona obje okuyucu diyorlardı. Sanki bu terim onların geçmişlerinde kullanılıyormuş, tarihlerinin bir parçasıymış gibi. Onun ayrılmaz bir parçası olan bu özelliğinin bu şekilde kabul görüyor olması hem şaşırtıcıydı hem de harikulade bir biçimde ona kendini bir şeylerin parçası hissettiriyordu. Fakat tıpkı kendisinin aletleri kullandığı gibi biri de onu kullanmaya kalktığı zaman bunu anında fark ederdi. Onların elinde bir keski olmaya hiç niyeti yoktu. En azından birtakım soruların cevaplarını alana dek. Ve bunların en başında da şu geliyordu: Justice neredeydi?

O enfes kahveden kendine bir fincan daha doldurarak sandalyesinde arkasına yaslanıp temkinli gözlerle Ven ile Conlan'a baktı. Bakışlarının ağırlığını hissetmeleri bir dakikadan az sürmüştü. İkisi de başını kaldırıp ona bakmıştı.

“Sana başka bir şeyler daha ikram edebilir miyiz?” diye sordu Ven tek kelimeyle büyüleyici ve art niyetsiz bir gülümsemeyle. Çünkü çocukları kandırabilecek bir gülümsemeydi bu.

Ama Keely o kadar art niyetsiz değildi. “Aslında, evet. Justice'i görmek istiyorum. Onu hemen, şimdi görmek istiyorum.”

“Birazdan bize katılacaktır...”

Keely, Conlan'ın sözünü kesmişti. Atlantis'te kraliyet ailesinden birilerinin sözünü kesmenin cezası neydi bilmiyordu ama bunu göz ardı etmeyi seçmişti. “Evet. Yarım saat önce de aynım söylediniz. Onu bir Atlantis zindanına atmadığınızı nereden bileyim?”

Ven tek kaşını kaldırıp sırtıtmıştı. “Justice'in sana deli olmasına şaşmamak lazım. Hiçbir şey seni korkutmuyor, değil mi?”

“Aksine, beni korkutan çok şey var. Küresel ısınma. Üçüncü Dünya ülkelerindeki yoksulluk. Soykırım. Yılanlar. Yılanlardan nefret ederim,” dedi düz bir ses tonuyla. “Ama sizden korkmuyorum ve Justice'e herhangi bir zarar verirseniz beni karşınızda bulursunuz.”

Ven gözde öğrencisinin başarısı karşısında keyiflenmiş bir öğretmen edasıyla gülümsedi. “Yılanlar ha? Bu arkeo-

loğlara özgü bir durum mu yoksa çok fazla Indiana Jones filmi izlemekten mi ileri geliyor?”

Keely ayağa kalkarak sandalyesini ittirip olabildiğince sert bir ifade takındı. “Gülün bakalım. Belki ben de Indiana Jones gibi bir kırbaç bulurum Majesteleri.”

Ven yaralanmış gibi yapmacık bir acı ifadesi takınırken şimdi gülümseme sırası Conlan’ındı. “Ah, belden aşağı vurmak oluyor bu ama. Eğer dost olacaksak –ki bundan eminim– bana *Majesteleri* silahını kullanma,” dedi Ven.

“Benim başka arkadaş’a ihtiyacım yok,” dedi Keely kelimelerin her birini vurgulayarak. “Eminim sizin de başka düşmana ihtiyacınız yoktur. Uluslararası meselelere değinmiyorum bile. Bu yüzden şimdi hemen bana Justice’in nerede olduğunu söyleyin yoksa hem bir düşman edineceksiniz hem de uluslararası bir krize neden olacaksınız.”

HASRET KARDEŞ

26. BÖLÜM

Keely, Justice`in sesini duymadan önce varlığını hissetmişti. Sanki odanın içine bir sıcak hava dalgası yayılmış, tuz kokusu ve deniz havasıyla tüm bedenini çepeçevre sarmalamıştı. Saf bir rahatlama hissi, hoşnutlukla birleşerek sinir uçlarındaki gerginliği yatıştırmıştı. Neredeyse onun nefesini saçlarında hissediyordu; sözcükleri kulaklarında çınliyordu.

Keely`nin, Justice`in gelişine gösterdiği sevinç öyle açık ve samimiyet doluydu ki bu durum bir an için az evvel konuştukları yılanlardan bile çok korkutmuştu onu. Tüm bedeni ve kalbi bir çiçeğin güneşe dönüşü gibi ona doğru çekiliyordu sanki. Justice onun savunma mekanizmalarını nasıl böyle bir çırpıda yıkıvermişti, nasıl böyle güçlü bir biçimde bertaraf etmişti?

Uzun, güçlü bedeni birdenbire sırtına yaslandı. Kolları bedenini sarmıştı. "Seni sürüklediğim onca şeye rağmen yine de benim için savaşıyorsun, *mi amara*. Seni hak edecek hiçbir şey yapmadım bu hayatta ama seni asla, asla bırakmaya-

çağım,” diye mırıldandı kulağına.

Keely kaskatı kesilmişti. Ondan uzaklaşmaya çalıştı. Onun bu ilkel istemi, Keely’nin bedenindeki tüm tehlike çanlarını harekete geçirmişti. Ama kolları vücudunu çelik bantlar gibi orada, onun güçlü bedeninin sıcaklığında tutuyordu. Bununla mücadele etmeye çalışırsa kendini küçük duruma düşürmekten öteye geçemeyecek ve Justice’e memnuniyetle karışık ihtiyatlı bir mesafede duran Ven ve Conlan’ı onun iyi olduğuna ikna etme çabalarını boşa çıkarmış olacaktı.

Justice’i *tanıyordu*; kısa süre önce tanışmış oldukları halde onu hayatı boyunca kimseyi tanımadığı kadar yakından tanıyordu. Senelerce onun varlığıyla yaşamış, imgelemleminde onun hayatının dehşetine ve o korkunç yalnızlığına tanık olmuştu. Her durumda onun yanında olduğunu düşünmesine izin vermekle bir şey kaybetmeyecekti. Ondan korkmuyordu.

Bundan o kadar da emin değildi aslında. Belki Artemis Yıldızı’nı kullanabilirlerse...

“İşte bu. Yıldızı kullanmamız gerekiyor,” diye atıldı birden. “Artemis Yıldızı ona yardımcı olabilir. Bunu imgelemimde gördüm.”

Conlan ve Ven göz göze gelmişti. Keely sözlerinden şüphe ettiklerini görebiliyordu.

“Bana inanmıyorsunuz.”

Conlan başını iki yana salladı. “Durum o kadar basit değil. Artemis Yıldızı’nın; savaşın stresinden, alman bir darbeden ya da hastalıktan dolayı zarar görmüş bir zihni iyileş-

tirebildiğine dair birtakım efsaneler var ama bunların gerçek olup olmadığını bilmiyoruz. Yıldız, Büyük Tufan'dan önce dünyanın dört bir yanına gönderilen yedi cevherden biriydi.”

“Onun nerede olduğu konusunda hiçbir fikrimiz yok,” diye ekledi Ven. “Ve Yıldız konusunda haklı olabileceğini düşünsek de anlattığın diğer şeylerden bazılarının gerçek olması imkânsız. Nereus’un bir karısı olamazdı mesela.”

“Biliyorum, biliyorum. Rahiplik, bekâret yemini, ve-saire,” dedi gözlerini devirerek. “İşler zamanla değişmiş olabilir. Yıldızın yerini bilmediğinizi kendi ağzınızla itiraf ettiniz. Poseidon’un rahipleri belki de eskiden evlenebiliyordu. Belki de bundan da haberiniz yoktur, olamaz mı? Liam bana Nereus’un sekiz bin yıl önce yaşadığını söyledi. Etrafta sekiz bin yıl öncesinden kalma düğün fotoğrafları olacak değil herhalde, değil mi?”

Justice sonunda kollarını biraz gevşetmişti. Keely usulca ondan uzaklaşıp odanın içinde volta atmaya başladı. Sesli düşünüyordu. “Her neyse. Atlantis’in yükselişi için sadece Artemis Yıldızı’nı değil, diğer tüm cevherleri de bulmanız gerekiyor; tabii Atlantis’in yükselmesini istiyorsanız. Sözü açılmışken, hangi okyanusun altındayız şu an? Ne kadar derinde? Neden denizaltılar gelişen teknolojiye rağmen sizi bulmadı? Deniz uçaklarına ya da uydu görüntülerine nasıl yakalanmadınız?”

Keely, Justice’e baktı. Ama Justice kendi içinde bir şeye dalmıştı. İki yanından sarkan elleri yumruk gibi sıkılmıştı. Sanki bir başka içsel savaşın içindeydi. Keely onun bu

savaşları kazanmaya devam etmesini umuyordu çünkü Nereid kontrolü ele geçirirse ne olacağını hiç bilmiyordu; özellikle de Justice sırtında o kılıcı taşıırken. Kılıcın kabzası omzunun üzerinden görünüyordu. Elinde bir kılıçla, salıverilmiş bir Nereid.

Bu gerçekten kötü olurdu.

Justice sanki onun düşüncelerini duymuş gibi usulca gülümsedi. Gözleri sanki ona endişelenmemesi gerektiğini, savaşı kazanmak üzere olduğunu anlatmaya çalışıyordu. Keely de destek ve inançla dolu bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Durum ne denli içinden çıkılmaz olursa olsun. Ona gülümsemek hiç de zor değildi zaten. Üzerinde sadece sıradan beyaz bir gömlek ve koyu renk bir pantolon olduğu halde Justice o kadar güzeldi ki neredeyse ona bakmak bile içini acıtıyordu. Prenslere has kaftanlarla sarmalanmaya ya da mermer bir heykele yontulup bir kaideye oturtulmaya layık görünüyordu. Keely bir süreliğine kendini bırakıp onu izlemenin tadını çıkardı.

Saçları arkasından örülmüştü, bir an için o saçları usul usul açmanın vereceği hazzı düşündü. Mavi dalgaların parmaklarının arasından ipek gibi kayıp bedeninin üzerine bir perde misali düştüğünü hayal etti.

Bütün bedeni birdenbire alev alev yanmaya başlamıştı. Birden arkasını dönüp duvarları inceliyor numarasına yattı; kimsenin yüzünün kızardığını fark etmesini istemiyordu. Birkaç kez derin derin nefes alıp verdikten sonra ciddi bir ifade takınıp yeniden onlara döndü. Sorularının cevaplarını bekliyordu hâlâ. “Eee?”

Conlan aniden masaya oturup kendine bir fincan kahve doldurdu. Keely bunun o zarıf porselen fincanlardan değil; büyük, dayanıklı bir kahve kupası olduğunu fark etti. Belki de porselenler misafirler içindi.

Ya da belki beyni okyanusun altında bir yerlerde kendisinin Atlantis'in kraliyet ailesiyle ateşli bir tartışma içinde olduğu gerçeğini unutturmak için böyle ufak tefek detaylarla dikkatini dağıtıyordu.

Bravo, Keely.

"Bu soruların da, soruların cevaplarının da zamanı sonra gelecek," dedi Conlan usulca. Ama sesi çelik gibi soğuktu. Kesinlikle "şansını fazla zorlama" demeye getiriyordu. "Karşımızdaki sizin gibi harikulade bir bilim insanı olsa dahi, sırlarımızı böyle hemen ifşa etseydik bin yıl ayakta kalamazdık."

"Bir yandan övgülerde bulunurken bir yandan da bana hiçbir şey vermiyorsunuz. Gerçekten bu konuda çok başarılısınız," dedi Keely. Takdir hissini sesiyle vurgulamıştı. Her şeye rağmen o sabırlı biriydi. Bekleyebilirdi.

"İmgelerinize gelince, içgüdülerim bana gerçeği söylediğinizi söylüyor. En azından gerçek olduğuna inandığınız şeyi. Ama eğer böyle kritik bir mevzuda sadece sizin sözünüzden hareketle yola çıksaydım kötü bir liderlik sergilemiş olurum," dedi Conlan. Sözcüklerini yavaş yavaş, acele etmeden söylüyordu. "Yine de imgelemelerinizin gerçekliğini kanıtlamanızın bir yolu varsa..."

"Var," dedi Keely. "Elbette. Eğer..."

"Kesinlikle hayır," dedi Justice sert bir ses tonuyla.

"Keely'ye yeterince acı çektiirdik zaten. Onu bir kez daha teni keçe atmanızla asla ızın vermeyeceğiz."

Keely, yüreği ağzında arkasına döndü. Justice'in sesindeki tehdit tonunu duymuştu. Yine kendinden biz diye bahsetmesi de cabasıydı. Nereid geri dönmüşü ve Justice'in, kendisine karşı yöneltilen olası bir tehdide karşı öfkesi, güçlüğüte sağladığı kontrolü allak bullak ediyordu. Onu rahatlatmak ya da bir şekilde ona yardımcı olabilmek için ona doğru bir adım atmıştı ki Justice o anda bir sis bulutu halinde, hızla odanın diğer tarafına geçti. Şimdi yumruklarını sıkmış, onun önünde duruyordu.

"Bunu yapma," diye gürledi ona. Sözleri daha önceki anıgelemlerinde, o taht odasında duyduğu o akıcı aksanla vurgulu hale gelmişti. Sonra öfkesini tüm gücüyle kardeşlerine yöneltti. "Yüzyıllardır kader yolculuğumuzda Keely'yi görüyorduk. O bizim ve siz ona zarar veremezsiniz."

Yeni Keely'nin kıpırdamasına fırsat kalmadan Keely'yle Justice'in arasına girmişti. Sanki kontrolden çıkmış bir hayvanı yatıştırmaya çalışır gibi usul usul konuşuyordu.

Ya da laneti bozduğu için çıldıran bir kardeşi yatıştırmak gibi demek daha doğru olacaktı.

"Justice, ona zarar vermek istemediğimizi, sana yardım edebilmek için elimizden geleni yapmaya hazır olduğumuzu biliyorsun. İkimiz de duyuyor musunuz? Ne oldu, Sybil mi kesildin başımıza, nedir?"

Birdenbire Justice şok edici bir biçimde başını arkaya atıp gülmeye başlamıştı. Bu korkunç ve yabancı değil; sıcak.

kalpten, sıradan bir kahkahaydı. Keely bir anda öyle bir rahatlamıştı ki dizlerinin çözüldüğünü hissetti. Justice başarmış, kontrolü eline almıştı.

Justice gülmeyi kesince sırtarak Ven'e baktı. Gözleri berraklaşmıştı yine. "Sen ve şu lanet olası filmlerin. Nere-id'in ne *Sybil*'den, ne *Ölülerin Şafağı*'ndan ne de *Genç Kurt Adam*'dan haberi var. Belki de olay budur. Belki de ruhumun diğer yarısıyla savaşmanın yolu ikinci sınıf filmlerden geçiyordur."

Ven belli belirsiz bir hareketle geri çekilmişti; Justice'le Keely'nin arasında değildi artık. "Gördün mü? Kaliteli yapımlar konusunda bunca yıl dalga geçtiğin o ince zevkim şimdi keçileri kaçırmaya engel oluyor."

Conlan kollarını göğsünde kavuşturup Keely'ye baktı. "Bir kardeşle uğraşmak zor sanırdım. Şimdi ikisiyle de uğraşmam gerekecek. Sanırım tahtı bırakıp kafa dinlemek için Fiji'ye yerleşeceğim sonunda."

Keely bir karış açık kalmış ağzını kapattı. Gözlerine inanamıyordu. Ellerini kalçalarına koydu. "Siz benimle dalga mı geçiyorsunuz? Justice'in akıl sağlığı ve Atlantis'in kaderi tehlikede ve siz oturmuş bayat şakalar yapıyorsunuz."

"Biz erkeğiz," dedi Justice sırtarak. "Bizim işimiz bu."

Bu, Keely'nin onu tanıdığı zaman zarfında söylediği en basit, en sıradan şeydi ve yüzündeki o sırtış, güzelliğini karanlık, ürkütücü çizgisinden; gördüğü yerde düşüp bayılmalık, üstündeki giysileri çıkarıp ayaklarına kapanmalık, seksî bir çizgiye çekmişti. Orada durmuş, öğretmenine âşık bir ye-

niyetme gibi sırtıyordu şimdi. Öyle birbirlerine gülümserlerken aradan ne kadar süre geçtiğini bilmiyordu ama her güzel şey gibi bu da çok geçmeden sona ermişti.

Conlan kahvesini son damlasına dek bitirip kupasını masaya bıraktı. “Hem bize imgelemelerinizin doğruluğunu kanıtlayacak hem de bir ihtimal kayıp cevherlerin yerini belirlememize yardımcı olacak bir plan tasarladım Doktor McDermott,” dedi Conlan. “Trident’i okumanızı öneriyorum.”

Keely sendeleyerek gerileyip duvara yaslanmıştı. Sonra sanki kemikleri eriyip gitmiş gibi sırtını yasladığı duvardan kayıp yere oturdu. “Ah, tabii. Hiç sorun değil, Majesteleri. Bir sonraki numaramda kudretli, kutsal bir objeyi okuyacağım; bir Tanrıya ait olanı.”

Kendine engel olamamıştı; gülmeye başladı. “Poseidon’un kılıcının yaptıklarından sonra... ah, neyse ne. Bana Keely de canım, bırak bu Doktor McDermott lafım. Yakında öleceğim nasılsa. Bu resmiyete ne gerek var?”

Nereid yine kurtulmaya çalıştıysa da Justice onu acımasızca zihninin bir köşesine sıkıştırmıştı. Ama Keely’nin böyle bir tehlikenin eşiğinde olduğunu düşünmek bile güçlükle kurduğu kontrolü paramparça ediyordu.

“O, Trident’e dokunmayacak seni kahrolası kalamar evladı!” diye gürledi sıktığı dişlerinin arasında. Elini kılıcına götürmemek için kendini zor tutuyordu. “Onu böyle tehlikeye atmaya çalışırsan kardeş filan demeden öldürürüm seni.”

Conlan yumruğunu masaya indirmişti ama cevap vermesine kalmadan Ven gülmeye başlayarak odadaki gerginliği

bir nebze olsun aşağı çekti. “Kalamar evladı mı? Gerçekten mi? Bu hiç fena değil. Bu iğrenç benzetmeden ötürü sana bir puan yazdım dostum.”

Aynı anda herkesi görebilmek için durmadan bir ona bir kardeşlerine bakan Keely de gülmeye başlamıştı şimdi. “Aptalca olduğunu biliyorum ama şu anda tek düşünebildiğim, *SpongeBob*’daki Squidward. *Atlantis Karepantolonis* diye bir film olduğunu biliyor muydunuz? Lupecale’deki kazıda Amerikalı meslektaşlarımdan birinin oğlu sabah akşam kulaklarımdan kan gelene dek bunu izliyordu. Size de bu filmin bir kopyasını almak lazım.”

Ven bir ıslık öttürdü. “*Atlantis Karepantolonis*. Güzel. Bir dahaki sefere yukarı çıktığımda kesin alacağım. UPS’in buraya servisi olmaması çok kötü.”

Justice biraz daha sakinleşse de ortada komik bir şey görmüyordu. Öfke dolu gözlerle Keely’ye baktı. “Hayatın tehlikedeyken oturmuş şaka mı yapıyorsun?”

Keely göz kırpıp sırtıttı. “Ben bir arkeologum. Benim işim bu.”

Onun sözlerini böyle ona karşı kullandığını görmek Justice’in kalbinin derinlerinde kilitlediği gizli bir kapıyı aralamıştı. Bu kadının olağanüstü derecede tuhaf durumlarda gösterdiği bu inanılmaz cesaret –tehlikeyle yüz yüze dahi böyle gülümseyip şakalar yapabiliyor olması– onu hayrete düşürmüştü.

Keely onu hayrete düşürüyordu. Güzelliğinin ve zekâsının çok daha ötesinde şeylere sahipti. Cesurdu, şefkatliydi ve

daha önce kimsede görmediği bir mizah duygusuna sahipti.

Justice ona bir zarar gelmesine asla izin vermeyecekti.

“Trident’e dokunması için cesedimi çiğnemeniz gerekir,” dedi sonunda düz bir ses tonuyla.

“Güzel. Güçlü, ama dramatik,” dedi Ven. “Ne var ki bunlar önümüzdeki sorunu çözmiyor. Kadının, getirdiği haberlerle bizi allak bullak etti. Eğer onu dinlemezsek tüm dünyamızın yok olacağını söylüyor.”

“Ben onun kadım değilim,” dedi Keely.

“Tabii, tabii Doktor. Kendini kandırmaya devam et,” diye karşılık verdi Ven. “Birtakım cevaplara ihtiyacımız var. Bir şekilde söylediklerinin doğruluğunu kanıtlayıp daha fazla bilgi almamız konusunda bize yard...”

“Asla,” diye hırladı Justice. “Onu görmediniz. Öyle bir transa geçti ki komaya girdiğini sandım. Yalnızca benim kılıcıma dokunduğunda bile teni buz kesti, nabızı neredeyse atmıyordu. Eğer Trident’e dokunursa ölür. Cehennemler aşkına, obje okuyucu olmayıp Trident’e dokunanlar bile öldü. Poseidon’un büyüğü değişken ve ölümcül.”

“Bana başka bir seçenek göster o zaman,” diye bağırdı Conlan. “Bunu anlamamızı sağlayacak herhangi bir seçenek göster. Doktor McDermott biraz önce...”

“Benim de bu odada olduğumun farkında mısınız?” diye bağırdı Keely ayağa fırlayarak. “*Ben de buradayım*. Benim hakkımda burada değilmişim gibi konuşmayı kesin, sizi... sizi... soylu bozuntusu mağara adamları.”

Sessizlik. Üç adam da şok içinde Keely’ye bakıyordu;

onun orada olduğunu neredeyse unutmuşlardı. Justice bir yandan gülmemek, bir yandan da onu o şekilli kalçalarından tutup, sırtına attığı gibi oradan uzaklara kaçmamak için kendini zor tutuyordu.

“Şimdi oldu işte,” dedi Keely. Artık bağırmasa da tam anlamıyla sakinleşmemişti. “Bu arada şunu bil ki istediğim objeye dokunurum. Ama bu intihara meyilli olduğum anlamına gelmez. Eğer siz kardeşler bir saniyeliğine keçi inadını bırakır da susup dinleyecek olursanız bir önerim var.”

“Seni dinliyoruz,” dedi Ven, sözcükleri uzata uzata konuşarak.

“Trident, bir kutuda ya da kılıfta filan mı duruyor? Geçmişte benim için tehdit oluşturacağından endişe ettiğim objelerin kendisine değil, içinde bulunduğu kutuya ya da kaba dokunurdum. Bazen objelerin üzerinde bulunduğu toprak ya da kaya bile işe yarayabiliyor.”

“Bu harika. Ünlü bir arkeolog olmana şaşmamak gerek,” dedi Ven.

“Hayır,” dedi Justice. “Bu yine de çok tehlikeli.”

“Bu mükemmel,” dedi Conlan. “Trident tapınakta, ipek bir minderin üzerinde duruyor. Alaric burada olmadığına ve Tridenti’i bize getiremeyeceğine göre biz onun yanına gideceğiz demektir.”

Gördün mü? Seni görmezden geliyorlar. Sanki bir hiçmişsin gibi davranıyorlar. Kadınıımızı tehlikeye atacaklar. Harekete geçmeliyiz, diye fısıldadı Nereid, Justice’in kafasında.

Harekete geçmek iyi fikirdi. Justice hiçbir şey söyleme-

den usulca kılıcını çekmişti. Deriden kurtulan çeliğin tınısı havada yankılandı ve bir anda ortam birkaç derece soğudu.

“Keely,” dedi Justice, kılıcını kardeşlerine doğrultup ona doğru yönelerek; “Poseidon’un tapınağına gitmiyor. Onun bu riske girmesine izin vermeyeceğiz.”

Ama o anda bir taktik hatası yapıp Keely’nin ısılt ısılt gözlerine bakmıştı. Onun anlayışlı, sıcak ama kararlı bakışları karşısında neredeyse dizlerinin üzerine çökecekti. Kafasının içindeki Nereid bile sessizleşmişti.

Keely bir elini onun koluna koydu. “Sana –ikinize de– yardım edebilmem için en ufak bir ihtimal bile varsa bu riske gireceğim,” dedi usulca. “Nedenini tam olarak anlayamıyorum ama kısa sürede benim için son derece önem verdiğim birine dönüştün. Benim hayatta önem verdiğim çok insan yok Justice. Göstereceğim bu ufacık cesaret senin için her şeyi değiştirebilecekken bir korkak gibi davranmamı isteme benden.”

Justice o anda tükenmişti. Binlerce düşmanı dize getiren ve kanlı savaşlarda sayısız cesedi ardında bırakan Justice, bir insanın şefkatli sözleri karşısında yıkılmıştı. Keely onun için kendini riske atmak istiyordu.

Kendine engel olamamıştı. Conlan’ın ve Ven’in de orada olması umurunda bile değildi. Boştaki eliyle onu kavrayıp kendine yaklaştırdı ve dudaklarına kısa, sert bir öpücük kondurdu. Onun o sıcak bedeni, içinde oldukları tehlikeyi neredeyse unutturacaktı. Kendini zor durdurdu.

“Beni ne kadar onurlandırdığını anlatmakta kelimeler

kifayetsiz kalıyor, *mi amara*, ama maalesef sana bunu yasaklamak mecburiyetindeyim.” Sonra onu usulca arkasına ittirdi ve Conlan ile Ven’e dönüp kılıcını hafifçe kaldırdı. “Buna karşı gelecek olursanız bu odada kardeş kardeşe kıyacak.”

Conlan’ın yüzünde sert bir ifade belirmişti. “İşin bu noktaya gelmemesini umuyordum.” Başını sallar sallamaz odanın diğer tarafında, Keely’nin arkasından ısılt ısılt parlayan, mavi-yeşil bir enerji şeridi پیدا oldu.

Enerji Justice’in kıpırdamasına kalmadan çevresini sarıp onu kıstırmıştı bile. Tüm bedeni öfkeyle sarsıldı ve bu tuzaktan kurtulmak için Nereid’i çağırdı. Buna karşılık Conlan ve Ven de, ilk saldırı kimden geldiyse, onun yarattığı enerjiyi daha da güçlendirmek için kollarını kaldırmışlardı.

Justice’in eli kolu bağlanmıştı. Konuşamıyordu bile. Canla başla çabalıyor, hem bir Atlantisli hem de bir Nereid olarak sahip olduğu güçleri çağırıyordu. Nereid zihninde yükselen isyan çılgınlıklarına rağmen üçünün gücü karşısında hiçbir şey yapamıyordu.

“Ne yapıyorsunuz? Onun canını mı yakıyorsunuz?” Kesin şunu!” diye bağırdı Keely. “Kesin şunu! Ne istiyorsanız yapacağım, onu bırakın. İçindeki Nereid’i kontrol etmekte ne kadar zorlandığını görmüyor musunuz? Ona, ihanet ederek mi yardımcı oluyorsunuz?”

Ven’in yüzünde pişmanlık dolu bir ifade belirmişti. Justice ona ne yapmaya çalıştıklarını ve bunu neden yaptıklarını o an anlamıştı. Sonra öfke bu anlayışı yakıp küle çevirdi ve üzerine bir kez daha çöken deliliğin şiddetiyle titrediğini hissetti.

“Onu bırakırsak bize yardım etmene izin vermeyecek. Onu duyduñ Keely,” dedi Ven.

“Eğer onu *bırakmazsanız* hiçbir objenizi okumayacağım zaten. Asla. Beni anlıyor musunuz? Asla,” diye bağırdı Keely. Yanaklarından yaşlar süzölüyordu. Ardından dönüp Justice’e baktı. “Lütfen beni dinle. Bunu yapabilirim. O kılıfa güvenli bir şekilde dokunabilirim. Yoksa bunu teklif etmezdim. Ama senin akli başında bir biçimde yanımda olmana, ben bunu yaparken elimi tutmana ihtiyacım var. Lütfen Justice. Sana ihtiyacım var.”

Justice onun gözlerinden akan yaşların şokuyla kendine gelmişti. Keely onun için ağlıyordu.

Kendisine ihtiyacı vardı.

Birdenbire o enerji çemberiyle savaşmayı kesti. Ve o anda tekrar konuşabildiğini fark etti. Sanki onu tutan büyü, durumu kabullenişini hissetmişti.

“Eğer onu korumak için bütün önlemlerin alınacağına söz verirsiniz sizinle daha fazla kavga etmeyeceğiz,” dedi Conlan’a.

Conlan başıyla onaylayıp kollarını indirdi. Gücünü geri çekmişti. Hemen arkasında duran Ven de aynını yapmıştı. Nihayet odanın diğer köşesinde duran Christophe da ortaya çıktı. Justice’e yönelttiği büyü dinmeye başlamıştı. Justice’in içindeki karanlık yan Christophe’un solgun benzini gördüğüne sevinmişti. Üç kişi oldukları halde onu zapt etmek kolay olmamıştı demek.

Justice kılıcını kınına yerleştirdi ve kollarını açsa da

fazla umutlanmamaya çalıştı. Fakat Keely bir anlık tereddütten sonra usulca yürüyüp Justice'in kollarının arasına girdi ve ellerini beline dolayıp yaşlarla dolu yüzünü göğsüne yasladı. Justice, Keely'ye bir nefes gibi, el üstünde tutulan bir umut gibi narince sarılmıştı.

Keely onun için hem nefes hem de umuttu.

“O zaman izin veriyoruz,” dedi Conlan'la Ven'e. “Tapınağa gideceğiz ve siz de onun imgelemlerinin gerçekliğini keşfedeceksiniz. Ardından Atlantis'ten ayrılacağız ve bir daha asla bizi rahatsız edemeyeceksiniz.”

“Sen bizim ailemizin bir parçasısın,” dedi Ven. Acı çektiği sesinden belli oluyordu. Ama Justice kalbini katılaştırdı ve bunu duymazdan geldi.

“Biz asla sizin ailenizin bir parçası olmadık. Bugün bunu bir kez daha kanıtladınız. Ve şunu bilin: Bir kez daha bizi tuzağa düşürmeye çalışırsanız bu kez bizi bu kadar kolay yakalayamayacaksınız. Hem Atlantisli hem de Nereid ruhumuz buna yemin ediyor.”

Ven tam yeniden söze girecekti ki Conlan bir işaretiyle onu durdurdu.

“Öyleyse tapınağa gidiyoruz,” dedi yorgun bir ses tonuyla. “Önce bu krizi aşalım. Sonra diğerleriyle ilgileniriz.”

27. BÖLÜM

Poseidon'un Tapınağı, Atlantis

Keely konuşamıyordu. Gördükleri karşısında kelimenin tam anlamıyla dili tutulmuştu. Tapınağın dışı da cilalı mermerleri ve bakırdan süslemeleriyle büyüleyiciydi ama bu... bu bir arkeoloğun en çılgın rüyalarında bile hayal edemeyeceği güzellikteydi.

Odalar dolusu tarihi hazinenin önünden geçmişlerdi; odalardan biri yerden tavana dek üzeri taşlarla bezeli, parlak, altından objelerle doluydu. "Yüzyıllar boyunca Poseidon'a sunulan hediyeler," demişti Justice. Onun deyimiyle "eski ıvrır zıvırlar" alt kattaki arena büyüklüğünde bir odadaydı.

"Eski ıvrır zıvırlar." Bunu düşününce Keely'nin boğazı düğümlenmişti resmen. Bir başka odada da duvardan duvara deniden sandıklar istiflenmişti. İçlerinde muhteşem şeyler olmalıydı.

Belki binlerce yıllık heykellerle ve tablolarla dolu bir

sürü oda. Yürüdükleri koridor Keely'nin hayatında gördüğü en görkemli sanat eserleriyle süslüydü. Müze küratörü arkadaşları şu anda burayı görse herhalde kalp krizi geçirirdi.

Ohio Eyalet Stadyumu kadar büyük bir kütüphane. Önünden geçtikleri sırada içeride, uzun masaların başında çalışan binlerce entarili adamı görünce Keely'nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Justice bu tepkisine karşılık İskenderiye Kütüphanesi'nden kurtarılan bazı parşömenleri restore ettiklerine dair bir şeyler mırıldanmıştı.

İskenderiye.

Kurtarılmış parşömenler.

İskenderiye'den.

Keely oracıkta düşüp bayılacaktı. Neyse ki özünde güçlü biriydi de sadece hafif bir baş dönmesiyle durumu atlattı.

Ne de olsa bunlar sadece parşömendi canım. *İskenderiye*'den kurtarılmış. Sadece şeyden beri... eh işin aslı gelmiş geçmiş en önemli arkeolojik keşifti o kadar.

Midesi yine hareketlenmeye başlayınca kendini bu parşömenleri ve "eski ıvır zıvırları" unutup önündeki göreve odaklanmaya zorladı. Ayrıca Justice'in çekıştirmelerine bakılırsa bu olağanüstü uzunluktaki koridorda, Conlan'ın ve Ven'in peşinden Atlantisli bacakları için tasarlanmış bir hızda yürürken düşmeden ilerlemeye odaklanması gerekiyordu.

"Hey! Ben egzersiz yapan biriyim. Hatta koşarım da ama bu uygun adım marş sinirime dokunmaya başladı. İzin verirsiniz biraz soluklanabilir miyim?"

Justice yavaşlamış olsa da durmadı. Ona bakmamıştı bile. Keely'nin profilden gördüğü yüzü düşünceli, ifadesi yanlarından geçtikleri heykeller gibi sertti. Aslında aralarında kesinlikle bir benzerlik vardı. O mağrur, neredeyse kendini beğenmiş duruş; o zarif burun ve elmacıkkemikleri.

“Bu heykeller, bunlar Atlantislilerin heykelleri mi?”

Justice bir anda duruverince Keely kafa üstü Justice'in sırtına çarptı.

“Hey! Önceden bir uyarı sinyali versen fena olmazdı.”

Justice bir hışım arkasını dönüp öfke dolu gözlerle ona baktı. “Bizim için hayatını tehlikeye atmak üzeresin ve oturuş seninle heykellerden bahsetmemi mi bekliyorsun?”

Siyah gözlerinin ortasında parlayan o mavi-yeşil alevleri görünce Keely'nin nefesi kesilmişti. Belli ki onun iki yanı da –ya da iki benliği de, artık ne deniyorsa– o anda orada, hazır ve nazır vaziyette karşısında duruyordu. Justice artık onu korkutmuyordu.

“Burada bir bilim insanı var. Merak ediyorum tamam mı? Meslek hastalığı.”

Justice'in cevap vermesine kalmadan Ven koridorun diğer ucunda, üç dört metre ötelerinden seslenmişti. “Siz ikiniz, geliyor musunuz gelmiyor musunuz? Bu işi ne kadar çabuk bitirirsek o kadar...”

Cümlesi yarıda kesmişti. Ama ne demek istediğini anlamak için tercümana gerek yoktu. Keely'nin doğru söylediğinden emin olup da yıldızı bulmak için ne yapmaları gerektiğini öğrenirlerse Justice'i bir en evvel iyileştirebilirlerdi ve

Atlantis sonunda yükselip bütün insanlığa barış, bembeyaz tüylü tavşanlar ve gökkuşakları getirebilirdi.

Ya da öyle bir şey işte.

O şeye dokunduğu anda patlayabileceği korkusu ve stresi öyle ağırdı ki bunun düşüncesi bile onu uçarılaştırıyordu sanki. *Histeri*; günün kelimesi buydu.

Justice çenesini kenetleyip elini biraz daha sıkımişti ve birlikte kardeşlerine doğru yürümeye başladılar. “Geliyoruz. Sıkboğaz etmeyin.”

Kapıya yaklaştıkları zaman bir kez daha durdu. Bu kez gözlerinde buz gibi sert bir kararlılık vardı. “Bu sınavdan geçmeyi reddedebilirsin. Eğer imgelemlerine inanmak için kanıtı ihtiyaçları varsa bu onların bileceği iş. Canları cehenneme. Sana inanmamanın cezasını kendileri çekecekler. Kimseye bir şey kanıtlamak zorunda değilsin. Onları seni bırakmaya ikna edebiliriz ve Atlantis’ten seninle birlikte ayrılmaya hazırız.”

Keely şaşkın gözlerle ona baktı. Ama işin doğrusu sözleri içine işlemiş, neredeyse onu paramparça etmişti. Onu korumak için evini ve ailesini –tüm dünyasını– geride bırakmayı teklif ediyordu.

Kendi için fedakârlık yapmaya kalkanlarla canla başla cebelleşen bu savaşçı şimdi onun uğruna her şeyini feda etmeye hazırdı. Bu, kaldıramayacağı kadar ağır gelmişti. Bu yüzden kurtuluşu, işi şakaya vurmakta buldu. “Eh, mavi saçlarınla bizim kampüste kimse seni yadırgamazdı zaten ama evime gelmek için önce benden izin istemen gerekmez miydi?” dedi gülümsemeye çalışarak. “Sokak kedisi sayılmazsın,

değil mi? Üstelik benim dairem oldukça küçük.”

Justice’in gözleri kısılmıştı ve boğazından kısık, tehditkâr bir ses kurtuldu. “Seni kendimizin ilan ettik Keely. Belki de sakın olmakta ve denge kurmakta bu kadar zorlandığımız şu anlar senin şakaların için doğru zaman değildir.”

Keely iç geçirse de bir şey söylemedi. Yine onu sahiplenmekten bahsediyordu. Ona ve Atlantis’e yardım etmek için girdiği şu iş biter bitmez onu karşısına alıp yirmi birinci yüzyıl hususunda uzun bir konuşma yapacaktı. Belki de daha güvenlisi binlerce kilometre uzaktan bir e-posta atmaktı.

Daha güvenlisi.

Justice’ten korktuğu yoktu elbette. Ama Nereid hâlâ bilinmeyen bir varlıktı ve onunla aynı zaman diliminde bulunmamaları daha hayırlı olabilirdi.

Bu düşüncenin göğsünde yarattığı ağrıyı görmezden gelerek yeniden yürümeye başladı. Ven’e ve belli ki Trident’in bulunduğu odaya doğru hızlı adımlarla ilerliyordu.

O Tanrıya tapınmayan biri için bile onun kutsal eşyalarına dokunmak günah mıydı acaba? Gömleğinin altında, zincirinde asılı duran balık şeklindeki oymaya dokunarak kolyeye bir de altın haç eklenmiş olmasını umdu. Kendi inancının bir sembolü. Ama balık bir taşla iki kuş vuruyordu aslında. Balık, Hristiyanlar için de bir sembol değil miydi? İsa da o insanların hepsini sadece iki balıkla doyurmuştu ne de olsa.

Kısa bir süre gözlerini kapatıp önünde uzanan bu görevden sağ çıkmak için dua etti; bu işten sağ çıkmak ve Justice’e yardım edebilmek için. Justice sanki onun düşüncelerini duy-

muş gibi elini daha sıkı tutunca, aralarında bir ısı dalgası kabardı sanki. Bu his tüm bedenine yayılırken Keely ürperdiğini hissetti, aklına mağaradaki o öpücüğün anısı gelmişti. Bunun hatırası bile öyle güçlü ve öyle etkiliydi ki Keely bir an tökezlemişti.

Bu anıyla bütün bedenine bir sıcaklık dalgası yayılmıştı ama bu cinsel, erotik bir his değildi. Sadece bir neşenin sıcaklığıydı; sıcak bir çölde, kazı alanında içtiği buzlu bir limonatanın, harikulade renkleriyle okyanus dalgalarının üzerinde batan güneşin ya da bir çocuğun kahkahasında çınlayan seslerinin verdiği huzur ve mutluluk gibiydi.

Eve dönmenin sıcaklığı. Her zaman hayalini kurduğu türde bir eve dönmenin.

Tam düşecekken onu tutmuştu ve onun gözlerindeki soruya başını sallayarak cevap verdi. Ona kalbinin tam da şu anda, böyle yersiz ve zamansız bir durum içindeyken korkusuzca aşka düşmeye karar verdiğini nasıl söyleyebilirdi?

Derin bir nefes alıp yeniden Doktor McDermott ifadesini takındı ve usulca onun elinden kurtulup birazdan içeride olacaklarla yüzleşmek üzere kapıya yöneldi.

Keely, Trident'in tavus kuşu mavisi bir minderin üzerinde durduğu kaidenin etrafında daireler çizerek yürürken Justice ve Nereid, gözlerini ondan bir an olsun ayırmamıştı. Aradan epey zaman geçmişti ve hâlâ hiçbir şey yapmamıştı. Gözlerini, yedi cevherinin beş taşının yerinde şimdi delikler

olan Trident'in üzerinden ayırmadan öylece dönüp duruyordu.

Ama hiçbirinin onun konsantrasyonunu bozmak istemiyordu. Bedeni farklı bir duruşa bürünmüş, bütün kasları gerilmişti ve Justice ellerinin titrediğini görebiliyordu. Göğsü aldığı kesik nefeslerle neredeyse inip kalkmıyordu bile. Eğer olayın aslını görmemiş olsaydı şimdiden transa geçtiğini düşünürdü.

Ama olayın aslına *tanık olmuştu* ve onun bir kez daha, üstelik çok daha ağır bir boyutta, benzeri bir travma yaşayabileceği düşüncesi dehşetle iliklerini donduruyordu. Ona bunu yapabileceğini söylemişti. Söz vermişti. O mindere dokunmayı kaldıracabileceğini söylemişti.

Keely'ye karşı sonsuz derecede korumacı bir tavrı olduğu halde, Justice bile minderin hiçbir savaş görmediğini ve tek bir kanlı olaya dahi karışmadığını biliyordu. Bu yüzden bunu kaldırabileceğini düşünmek mantıklıydı. Ayrıca Keely onun elini tutarsa ve ona destek olursa bunu yapabileceğine yemin etmişti.

Justice'in yapabileceği tek şey onunla aynı cesareti göstermekti. Ama onu kaybetme riski cesaretini kırmadan önce bu işi bitirmeleri gerekiyordu; kendi bölünmüş zihninin kaderi Artemis Yıldızı'nın yerini keşfetmelerine bağlı olsa bile.

Keely sonunda yürümeyi bırakıp durmuştu. Başını öne eğmişti; kızıl saçları önüne düşmüş, yüzünü kapatıyordu. Justice onu kendine doğru çekti. Parmakları o ipek gibi tutamları yüzünden çekmek için yanıp tutuşuyordu.

Kolları ona sarılmak ve hiç ama hiç bırakmamak, için-

deki savaşı kazanmasına yardım etmesi için onun ağırlığından destek almak istiyordu. Onun sakinliği Justice'in deliliğini dizginliyor; Keely'nin ışığı onun karanlığını dengeliyordu.

Onun Keely'si. *Bizim Keely'miz*, diye fısıldadı Nereid. *Bizim ve yalnızca bizim, sonsuza dek. Bu ufak görevi tamamlamasına izin vereceğiz ve sonra bu yerden ayrılacağız. Birleştirdiğimiz güçlerimizi kullanmayı öğrenip kendimizi toparlayana dek. Ve sonra fethetmek için geri döneceğiz. Burası ait olduğumuz yer. Atlantis'in meşru varisi biziz.*

Justice dehşete düşmüştü. Bütün zihin gücünü seferber edip Nereid'i zihninin ücra bir köşesine itti. Bunu ne kadar süre kontrol edebileceğini bilmiyordu ama kafasının içinde yaşayan bu yabancıнын zehirli planlarını dinlemeyecekti.

Ruhundaki bu yabancıyı dinlemeyecekti.

Justice lanetliydi, lanetlenmişti. Ve aklını koruyarak hayatta kalmak adına içinde beslediği tek umut kıvılcımı bu dişi insanın eline bakıyordu.

“Ben hazırım,” dedi Keely usulca. Öyle sessiz söylemişti ki Justice neredeyse onu duymayacaktı. “Şimdi eldivenimi çıkarıp ona dokunacağım ama sadece bir elimle. Bazen bu imgelemin etkisini azaltıyor. Neden bilmiyorum.”

Usulca ve isteksizce sol elindeki eldivenini çıkarıp yere bıraktı. Sonra Justice'e dönüp gülümsemeye çalıştıysa da gülümsemesi yüzünde uzun süre kalmamıştı. “Elimi tutmak ister misin?”

Eldivenli sağ elini ona uzatmıştı şimdi. Justice hemen öne doğru atılıp elini tuttu.

“Her zaman,” dedi.

Yeşil gözleri bir an mutlulukla ya da, belki, umutla aydınlanmıştı. Sonra bir kez daha amansız bir kararlılıkla kardılar. “Pekâlâ, bitirelim şu işi.”

Keely gözlerini kapatıp derin derin nefesler aldı. Bu hırlıklı bedenindeki gerginliği attığı açıkça görülüyordu. Sonra gözlerini açıp sırttı. “Sanki bu noktada önemli bir şeyler söylemem, resmi bir konuşma filan yapmam gerekiyor gibi hissetsem de aklıma hiçbir şey gelmiyor.”

Justice cevap verene kadar Keely sol elini uzatıp minderin Trident’e en uzak noktasına dokunmuştu. Sonra gözleri bir anda kocaman oldu. Göz akları gözbebeklerini kaplamaya başlamıştı. Tuttuğu eli avuçlarında kasılıyordu. Sonra bedeninden saf bir enerji akımı boşalıp Justice’i odanın diğer tarafına fırlattı. Justice sırtüstü yere inmişti ama hemen ayaklandı.

Keely öyle bir çılgınlıkla, öyle bir acıyla inlemişti ki ona doğru tekrar koştuğu sırada midesinin asitle kavrulduğunu hissetti. Ven de Atlantis dilinde okkalı bir küfür savurup ona doğru koşmaya başlamıştı. Conlan tuttuğu minderi elinden çekmek için kaideye uzandı.

Ama Justice’in daha önce hiç görmediği bir enerji kalkanı hepsini ondan uzaklaştırmıştı. Üçü de popoüstü soğuk, mermer zemine düşmüştü.

Keely sıkı sıkı mindere tutunmuş vaziyette, titreyerek ve sarsılarak orada öylece duruyordu. Eli minderi öyle sıkı tutuyordu ki kanı eklemelerinin üzerinden çekilmiş, derisi bembeyaz olmuştu. Hâlâ çılgınlıklar atıyordu. Sonunda gözbe-

bekleri arkaya kaydı; sadece gözlerinin beyazı görünüyordu. Justice inleyerek bir kez daha ona doğru atıldı.

Ona ulaşmalı, onu korumalıydı. Ona her zaman elini tutacağına dair söz vermişti ve hayatta herkesi hayal kırıklığına uğrattığı gibi onu da uğratiyordu işte.

Enerji kalkanı onu bir kez daha geri püskürtmüştü. Bu kez üç dört metre öteye fırlamış ve başını duvara çarpmıştı. Elini kafatasına götürünce parmaklarının kanlandığını gördü. Ama yüz kere de, bin kere de denemesi gerekse, dokuz cehennemnin de altına gidecek olsa ya Keely'yi kurtaracak ya da bu uğurda ölecekti.

O sırada birdenbire çılgınlıkları kesilmişti. O beklenmedik sessizlik keskin bir jilet gibi içlerini deşmişti. Keely'nin gözleri normale dönmüştü ama sanki içlerinden Keely'nin dışında bir şey ya da başka biri bakıyormuş gibi zümrüt yeşili bir alev yanıyordu şimdi.

"O aldı," dedi Keely. Sesi bedenini sarsan kasılmalara rağmen dengeli ve netti. "Reisen, Kral olabilmek için Trident'i aldı. Mycenae... hanedanı. Mycenae Hanedanı iktidar olmalı. Poseidon kibrinin cezasını verdi. O... eliyle ilgili bir şey. Vampirler Reisen'in elini aldı."

"Bunu nasıl bilebilir?" diye sordu Conlan. Sesi şaşkınlıkla yüklüydü.

Ven, "Justice söylemiş olabilir," dese de Justice kardeşinin bundan şüphe ettiğini görebiliyordu. Ona inanmaya başlamışlardı.

Keely'nin bedeni bir başka bariz şokla sarsıldı. Baş arkaya düşmüş boynundaki damarlar gerilmişti. Sesi yine den-

geli bir tınıdaydı. Bedeninin stresi, sesine ve birdenbire lirik bir ritim kazanan sözlerine biraz olsun yansımıyordu.

“Atlantis’in Büyük Tufan’dan sağ çıkması için dalgaların dibine batması gerekiyor. *Ragnarok*. Tanrıların Kıyameti. *Alev*. Yine yükseleceğiz. Bizim en iyilerimizden ve en zekilerimizden seçip insanların arasına gönder. Onları dünyanın dört bir yanına gönder. Yedi grubun her biri Trident’in bir cevherini almalı. Ejderha Yumurtası. Nereid Kalbi. Artemis Yıldızı. Vampirin Felaketi. Siren. İmparator. Ve son olarak Poseidon’un Gururu. Ancak taşlar bir araya geldiğinde Atlantis yeniden yükselecek. Eğer taşlar bir araya gelmez ve Yedi Adalar yüzeye yükselmeye kalkarsa, geleceğin büyülerini ya da teknolojileri ne kadar güçlü olursa olsun Atlantis yok olacak.”

Keely bu son sözlerle birlikte minderi bırakıp baygın vaziyette yere yığıldı. Justie o anda ona doğru atıldı. Bu kez herhangi bir dirençle karşılaşmamıştı. Enerji kalkanı geldiği gibi aniden yok olmuştu.

“Şimdi bana inandınız mı?” diye sordu kardeşlerine dönüp. Onun hamur gibi olmuş bedenini kollarına almıştı. “İmgelemlerinin doğruluğuna inanıyor musunuz şimdi?”

Ven de Conlan da vakur bir edayla başlarını sallamıştı. Bu basit sözcükler hepsini inandırmaya yetmişti.

Sözcükler akıcı bir biçimde dillendirilmişti; İngilizce ya da Keely’nin bilebileceği modern zamanlara ait bir dilde söylenmemişlerdi.

Keely bu ürkütücü duyurusunu –tek bir hata bile yapmaksızın– antik Atlantislilerin dilinde ilan etmişti.

Artık kimse ondan şüphe edemezdi.

28. BÖLÜM

Atlantis, savaş odası

Keely ısılt ısılt mücevherlerin ve güneşin yıkadığı bereketli bir ormanın olduğu kesik kesik bir rüyadan uyanıp gözlerini düşünceli düşünceli uzaklara dalmış olan Justice'e açmıştı. Yine renk değiştirip bir mezar hırsızının kalbi kadar kapkara olmuş gözlerinin altı mosmordu. Yüzünün tüm çizgilerinde öfke kol geziyordu. Keely ürperdi.

Kıpırdanmasıyla birlikte Justice onun uyandığını fark etmişti; neşe, rahatlama ve öfke karışımı acılı bir ifadeyle ona baktı. Kışın buz gibi dehşetinin ardında gelen bahar misali tüm bedeni sıcakla ve renkle dolmuştu. Kolları bedenini sıkı sıkı sarıp onu göğsüne yasladı. Usulca kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Sarayın savaş odasındaki koltuklardan birinde, onun kucağında uzandığını fark etti ama bu samimi pozisyondan utanacak kadar enerjisi yoktu. Biri eldivenini yeniden eline giydirmişti ve bunu yapan her kimse, bu ufacak

nezaketten ötürü ona minnettardı.

“Sanırım büyük minder deneyini geçtim, ne dersin?” Kendini gülümsemeye zorlamıştı ama kimse ona karşılık vermedi. Ven ve Conlan bir iki metre kadar ötede, tuhaf biçimde aynı pozisyonda, tıpkı rahata geçmiş askerler gibi elleri arkalarında öylece duruyorlardı. Ama bu sözlerinin ardından Ven çömelip onunla aynı hizaya geldi ve derin bir iç geçirdi.

“Selam Doktor. Bizi fena korkuttun. İyi misin?”

“Ben iyiyim. Sadece biraz sarsıldım,” dedi. Ama dikkati dağılmış gibiydi. İmgeleminin hatırasına dönmüş, onlara faydası olabilecek bir şeyler hatırlamaya çalışıyordu.

Justice, Keely’nin başına yasladığı başını kaldırdı. “Bir daha asla,” dedi sert bir biçimde. “Bir daha asla böyle bir şey yaşamana izin vermeyeceğim.”

Keely elini uzatıp yüzüne dokundu. Justice dokunuşu karşısında donup kalmıştı sanki. “Yine *izin vermemlere* başladın ama. Ben emir almak konusunda pek iyi sayılmam,” dedi boğuk bir sesle. Boğazı acıyordu.

Boğazı neden acıyordu ki? Ah. Tabii. Çılgınlıklar vardı. *Çılgılık atmıştı*. İmgelemin şaşkınlığıyla çektiği acıyı neredeyse unutmuştu. Ama şimdi buna anlam veremiyordu. Sanki biri kollarını ve bacaklarını bedeninden ayırıyormuş, ağır ağır uzuvlarını koparıyormuş gibi hissetmişti. Fena halde ka-fası atmış biri.

“Tanrıların oyuncaklarıyla oynamaya kalkarsan başına bunlar gelir,” dedi titreyerek. “Neyse, söz konusu Trident’in

yakınında uzağında bir şeyse zaten ben yokum artık. Endişe etmene gerek yok.”

“İşin kötüsü tüm bunlar boşunaydı. Bildiklerimizin ötesinde hiçbir şey öğrenemedik,” dedi Conlan acı bir ifadeyle. “Bu testle sizi böyle bir acıya sürüklediğimiz için lütfen bizi bağışlayın Doktor McDermott. En kötüsü de yeni hiçbir bilgiye ulaşamamış olmamız tabii.”

“Bu tam olarak doğru sayılmaz,” dedi Ven. Taşların isimlerini öğrendik. Yıldızı aradığımızı biliyorduk zaten. Bu bir safir. Ve Vampirin Felaketi sarı bir elmas. Elimizdeki zümrüdün Ejderha Yumurtası olduğunu biliyoruz ve o yakut da Nereid Kalbi. Ama görünüşe bakılırsa kayıp gök zümrüt, ametist ve turmalinin isimleri; Siren, İmparator ve Poseidon’un Gururu. Ama hangisi hangisinin adı, bilemiyoruz tabii.”

“Alaric taşların isimleri konusunda daha çok şey biliyor olabilir,” dedi Conlan başını sallayarak. “Ama haklısın elbette. Bu, her anlamda bir güçtür ve şimdi biz daha fazlasına sahibiz. Yine de kayıp cevherlerin nerede olduğuna dair hiçbir fikrimiz yok.”

“Bu da tam olarak doğru sayılmaz,” dedi Keely. “Artemis Yıldızı’nın nerede olduğunu biliyorum. En azından Atlantis’ten ayrıldıktan sonra nereye götürüldüğünü.”

“Ne?” Conlan ve Ven aynı anda aynı soruyu sormuştu.

“Ah, özür dilerim. Her zamanki imgelemlerden biri değişti bu,” dedi usulca. Olabildiğince açık, anlaşılabilir şekilde anlatmaya çalışacaktı. “Genellikle dokunduğum objeye dair güçlü bir duygu ya da şiddet içeren bir olayın seyircisi

olurum. Bazen odadaki insanlardan birinin bir parçası olup ekstra bir bilinç halinde onların bedenini işgal ediyorum. Bilmem anlatabiliyor muyum?”

Justice arkasına yaslanıp ona bakabilmek için kollarını gevşetmişti. “Ah, sanırım bu konsepti aşağı yukarı anladığımı söyleyebilirim,” dedi duygusuz bir ses tonuyla.

Keely bir an için boş gözlerle onu süzüp gözlerini kırıştırdı. Sonra ne demek istediği kafasına dank etti ve gülmeye başladı. “Yani birbirimiz için yaratılmışız mı demek istiyorsun?”

Justice’in gözlerindeki o şakacı ifade, yerini daha karanlık bir duyguya bırakmıştı. “Keely, bir bilsen...”

Keely gözlerindeki yemini –ya da tehdidi– görmemek için başını çevirip Conlan’la Ven’e dönmüş; hatta biraz gülmüştü bile. “Beni tımarhaneye tıkacaklar korkusu olmasızın bu konudan birilerine bahsetmenin nasıl hissettirdiğini size anlatamam. Her neyse, dediğim gibi, bu kez farklıydı. Sanki tüm kanalların HD kalitesinde, 3, 4 boyutlu ya da süperpersonik D formatında yayın yaptığı deli bir televizyon izlemeye benzer bir şeydi bu.”

Eliyle saçını yüzünden çekti. “Cevherlerin hepsinin nereye gittiğini gördüm ama sadece anlık görüntülerdi bunlar. Taşların gittiği yerleri tanıyamadım zaten. Bir tanesi hariç. Yakut, karanlık, leş gibi kokan bir mağarada mesela. Oldukça rutubetli bir yer ama buranın neresi olduğunu bilmeme imkân yok.”

Ven ve Conlan bir an birbirlerine bakıp ona dönmüş-

lerdi. Ona duydukları saygı artıyordu sanki. “Evet, Nereid’in Kalbi’ni Washington eyaletinde, dağın altındaki bir mağarada bulduk,” dedi Conlan.

“Emin olduğum tek yer safiri götürdükleri yer. Artemis Yıldızı’nı. Duvardaki freski gördüm,” dedi imgelemindeki o canlı renkleri tekrar hatırlayarak. “O freskin bir posterisi asılı ofisimde. Meslektaşlarımdan biri o kazıda görev almıştı. San Bartolo arkeoloji alanı.”

Yüzlerindeki boş ifadelere bakılırsa arkeolojik bilim dergileri buraya ulaşmıyordu.

“San Bartolo,” diye yineledi ders moduna geçerek. “Kuzeydoğu Guatemala’da Kolomb öncesi döneme ait bir Maya arkeoloji alanı. Bugün neredeyse tamamen ormanlarla kaplanmış vaziyette ama Mayaların Klasik Öncesi Dönemi’nde burada kalabalık bir nüfus yaşıyordu. Peabody Müzesi’nden Doktor William Saturno 2001 yılında burada, bir piramidin tabanında bir fresk odası keşfetti. Radyo karbon tarihleme yöntemiyle fresklerin MÖ 100 yılına ait olduğunu öğrendiler ki bu da freski son derece heyecan verici bir keşif haline getiriyor. Bu freskler o zamana dek keşfedilmiş en eski ve en önemli Maya freskleri idi ve...”

Keely birden susmuştu. Sözü yarım kaldı, ağzı bir karış açık onlara bakıyordu. Aha. “Ah, bu o olmalı. Sizin atalarınız. Büyük Tufan’dan önce dünyaya yerleşenler. Eminim dünyadaki bir takım mitolojilerin ardında da onlar var. Her zaman bir tufan oluyor ve ...”

“Yaratılış mitlerinden haberimiz var,” dedi Justice sa-

bırsızca. “San Bartolo ve Yıldız’dan ne haber?”

“Freskler. Freskler Mayaların Yaratılış Efsanesi’ni anlatıyor. Tanrılar, Tanrılara verilen kurbanlar ve ağaçlar betimlenmiş. Tanrılara sunulan kurbanlardan biri de bir balık. Kimileri onun sualtı okyanuslarını temsil ettiğine inanıyor.”

Sanki göğsünün üzerinde duran pürüzsüz balık şeklindeki oyma ısınmaya başlamıştı ama onu gömleğinin altından çıkarmadı. Sadece yarattığı bu etkiyi kafasının bir kenarına not edip sözlerine devam etti. “Benim en ilginç bulduğum da Mısır Tanrısıydı. Tanrı arkasını dönmüş dizlerinin üzerine çökmüş bir kadına bakıyor ve kadının arkasında da siyah saçları havada uçuşan bir başka kadın figürü var. Kadınlar...”

“Anubisa,” dedi Justice. “Erkek Tanrıların üzerindeki hâkimiyetini gösteren resimlerden haz alıyor.”

Keely’nin nefesi kesilmişti. “Gerçekten mi? Gerçekten bu kadının o olabileceğine mi inanıyorsun? Ta o zamanlarda?”

Justice omuz silkti. Güçlü kasları gerilip yeniden gevşemişti. “O kadar da uzun zaman önce sayılmaz, değil mi? M.Ö. 100 yılında mı dedin? Cehennemler aşkına, Barabbas’ı yeni yenmiştik o zaman ve o, Anubisa’nın standartlarına göre genç sayılırdı.”

“Aman ne güzel. Freskin üzerinde Anubisa’nın patlamış Mısır Tanrısıyla çekici fotoğrafları. Anladık,” dedi Ven ayağa kalkarak. “Peki ya Yıldız? Eğer bu taş Justice’e yardım edebilecekse onun nerede olduğunu bulmamız gerek. Atlantis’in bu taş olmadan yükselemeyeceğinden bahsetmeme bile gerek yok.”

Keely arkasına yaslanıp başını Justice'e dayadı. Birden-bire kendini yorgun hissetmeye başlamıştı. "Özür dilerim, dikkatim dağıldı bir an. Yıldız kayanın arkasında bir oyuga saklanmış. Tam olarak bir balığın gözü'nün arkasına."

Justice'in bedeni birden gerilmişti. Sonra kucagında oturan Keely'ye rağmen ayağa fırladı. Sanki ağırlığı onun için hiçbir şeydi. "O zaman hemen oraya gideceğiz. Şimdi. Yıldız alacağız ve..."

"O kadar acele etme," dedi Conlan uyarıcı bir ses tonuyla. "Kazı alanında Guatemalalı bekçiler ve bir kazı ekibi olmalı. O harikulade değerli, devasa safiri alıp ülkeden çıkarmak istediğimizi ve bunun uğruna bu denli önemli bir arkeoloji alanını harabeye çevireceğimizi nasıl açıklayacağız da cabası. Eminim Guatemala hükümetinin bu konuda söyleyecek bir iki şeyi olacaktır."

Keely demir bantlar gibi bedenini saran kollardan kurtulmayı denedi ama başaramayıp pes etti sonunda. Ardından en korkunç profesör ifadesini takınıp öfkeli gözlerle Justice'e baktı. "Beni yere bırak. Hemen."

Justice şaşırtıcı bir biçimde sözünü dinlemişti. Ama sanki ona temas etmeden duramıyormuş gibi kolunu beline doladı.

Daha da şaşırtıcı olan ise Keely'nin buna aldırış etmemesiydi.

"Hükümet, bekçiler, neyse ne. Poseidon'un büyü'sü yanımdayken bizi bundan alıkoyamazlar ya," dedi Ven.

Keely başını iki yana salladı. "Anlamıyorsunuz. Kazı

alanının kontrolü artık hükümetin elinde değil. Bir grup azgın vampir birkaç yıl önce tüm Peten bölgesini ele geçirdi ve kimse onları oradan çıkarmayı başaramadı; İnterpol'un Paranormal Operasyonlar Birimi bile. Balta girmemiş ormanlarla kaplı bölgede saklanacak bir sürü yer var. Bütün ormanı ateşe vermek dışında yapabilecekleri hiçbir şey yok. Bölgeye en yakın köy, kazı alanının yalnızca birkaç kilometre ötesinde ama bu yerleşke de uzun süredir medeniyetten uzakta yaşıyor. Benim anladığım kadarıyla bölge sakinlerinin çoktan öldüğüne inanıyorlar.”

Justice odada volta atmaya başlamıştı. Gerginliği bütün bedeninden okunuyordu. “Nereid kökeninden geliyor bu, değil mi?” dedi.

“Ne?” dedi Ven.

“Artemis Yıldızı. Efsane, bu taşın aslen Nereid baş rahibesinin Poseidon’a sunduğu bir armağan olduğunu söylemiyor mu?”

“Evet, bu doğru,” dedi Conlan. “Ven, baksana biri dersleri can kulağıyla dinliyormuş demek.”

Ven gözlerini devirdi. “Ben de dersleri dinledim ama manalı kısımlarını. Bir vampiri silah kullanmadan yirmi sekiz farklı şekilde nasıl öldüreceğimi sor da sana bir bir anlatayım.”

“Yirmi sekiz mi?” Keely kafasında aklına gelen yöntemleri saysa da beş taneden öteye gidememişti. “Gerçekten mi? Bana gösterebilir mis...”

Justice odanın diğer tarafından, hare halinde, bir çırpıda

önünde bitivermişti ve kardeşinin önünü kapamıştı. “Bir vampire o kadar yaklaştığını ve o teknikleri denemene gerek kalacağını sanıyorsan fena halde yanılıyorsun,” dedi. Sesi ipek gibi saf bir gözdağıyla yüklüydü.

“Bak, en kötü mezar hırsızları vampirlerdi...”

“Eğer taş Nereid kökenliyse,” diye devam etti Justice bir kez daha sözünü keserek –ki bu gerçekten de kötü bir alışkanlığa dönmeye başlamıştı– “o zaman belki taşı takip etmenin bir yolunu bulabilirim. Guatemala ormanına gidip San Bartolo kazı alanını bulursak, Yıldız yerinde değilse bile onu hissedebilirim belki.”

“Tabii binlerce yıl önce biri onu bulup bir düzine kol-yeye ve küpeye dönüştürmediyse,” dedi Keely. Sesinde tersler gibi bir tını vardı. “Ve sözümü kesmeyi bırak.”

“Her neyse, bunun bir önemi yok,” dedi Conlan. “Alaric seni... ziyaret etmeden hiçbir yere gidemezsin.”

“Kafamın içine girip haneye tecavüz etmeden demek istiyorsun herhalde,” dedi Justice gizemli bir edayla. “Şu anda kontrolü sağlamış durumdayım. Nereid’le bir uzlaşmaya vardık. Bu anlaşmanın kırılğan doğasını ihlal edeceğim bir şey yapmaya zorlamayın beni. San Bartolo’ya gideceğim ve orada ne bulacağıma bakacağım.”

“Eğer sen gidiyorsan ben de seninle geliyorum,” dedi Keely ve üçü de aynı anda o kendini beğenmiş Atlantisli savaşçı havalarıyla başlarını zavallı insancığa çevirip öfke dolu gözlerle ona bakmaya başladılar.

Tanrı aşkına, cidden öğrenecek çok şeyleri vardı.

“Mümkün değil,” dedi Ven.

“Hayatta izin vermem,” dedi Conlan.

“İmkânı yok,” dedi Justice. Ama sonra gözlerinde bir şeyler ışıldadı ve yüzü... yüzü değişti. Birdenbire daha karanlık, daha yırtıcı bir kalıba bürünmüştü. Yüzünde tehlikeli bir gülümseme belirdi ve gözleri bir anda kelimenin tam anlamıyla öyle erotik bir bakışa büründü ki Keely o ürpererek bir adım gerilemişti.

“Evet,” dedi Justice; artık sadece Justice’ten ibaret olmasa da. “Evet, bizimle geleceksin.”

Keely’nin cevap vermesine fırsat kalmadan oda bir aksiyon silsilesiyle sarsılmıştı. Conlan elini havaya kaldırıp yine o mavi-yeşil enerjiyi çağırmıştı. Ven odanın diğer tarafından Justice’e doğru koşmaya başlamıştı. Elinde bir silah olmasa da gözlerinde kararlı bir ifade vardı. Justice ise yere eğilip Ven’e çelme taktı. Ven yeniden ayağa kalkıp savaş pozisyonuna geçtiği sırada Conlan, Justice’e yusuvarlak iki enerji küresi fırlattı.

Justice güldü ve neredeyse dalga geçer gibi tek elini havaya kaldırmasıyla enerji küreleri patlayıp zararsız kıvılcımlara dönüştü. Sonra tek parmağını Conlan’a doğrultunca parmağından yeşil bir alev çıkmaya başladı. Bu güç, prensi yere devirip sertçe duvara çarpmıştı. Conlan bir süre yerinden kalamadı.

Bunu fırsat bilen Ven, Justice’in üzerine atıldı ama Justice buna da hazırlıklıydı. Elerini havaya kaldırıp bir çeşit güç çağrısında bulunmuştu. O anda Ven’in etrafında spiral

şeklinde ıslıl ıslıl bir su çağlamaya başlayıp ve onu içine hapsedti. Ven ne kadar uğraşıysa da girdap onun hamlelerine ayak uydurup onu içinde tutmaya devam ediyordu.

Ven girdabın içinden bir şeyler homurdanmıştı ve Keely bunun fena bir küfür olduğundan emindi. Ama tanık olduğu bu ani şiddetten ötürü öyle bir şoka girmişti ki orada çaresizce kalakalmış, böyle bir büyüün karşısında kendini nasıl savunabileceğini düşünüyordu.

O anda aklına yalnızca tek bir çözüm gelmişti.

Şefkat.

Justice tam anlamıyla maskülen, hâkimiyetçi ve muzaffer bir kükremeye odayı inletmişti. Keely o anda Nereid'in onu ele geçirdiğini anladı. Bir şekilde onu Atlantisli Justice'e dönüştürmesi gerekiyordu.

Kendi Justice'ine.

Justice bir yırtıcı gibi ona yaklaşırken sakın bir biçimde orada öylece durdu. Sadece bir parça titriyordu. Zira av olmaya niyeti yoktu.

İyice yaklaşıp tam ona dokunacağı sırada elindeki tek silaha sarıldı. "Justice, senin yardımına ihtiyacım var. Onunla savaşmak zorundasın. Benim hatırım için. Sana yardım etmek için elimden geleni yapmaya hazırım ve San Bartolo'ya birlikte gideceğimiz için de mutluyum. Artemis Yıldızı'nı beraber bulacağız. Ama kendini kontrol etmek zorundasın. Nereid'den korkuyorum."

Elleri önünde durmuştu. Ona uzanıyordu. Kasları, bedeninde süregelen savaşın etkisiyle sarsılmıştı. Sonunda,

uzunca bir süre sonra, akli ve mantığı gözlerindeki açlığı ve sahiplenmeyi dengelemek üzere geri dönmüştü.

“Şimdi kontrol bende,” dedi boğuk bir ses tonuyla. “Ama sana ihtiyacım var. Benimle gelmen gerek yoksa kor-
karım bu savaşı sonsuza dek kaybedeceğim.”

Böylece hayatı boyunca nadiren plansız adımlar atan Keely tedbiri elden bırakıp, Atlantis rüzgârlarıyla savrularak kendini onun kollarına ve geleceğine attı. “Beni gelmekten alıkoymayı dene de gör. Maya freskleri. Bir piramit. Muhtemelen on bir bin yaşında, büyülü güçlere sahip bir safir. Bir arkeolog buna nasıl hayır diyebilir?”

Ağzının kenarlarındaki çizgiler derinleşmişken ona yalın, alev alev bir açlıkla baktı. “Benim için Keely. Benim için gelmene ihtiyacım var. Bilim için, bana acıdığın için ya da başka bir sebepten değil; *benim* için gelmelisin.”

“Evet,” dedi Keely, sonunda aralarındaki inkâr edilemez gerçeğe teslim olarak. Her şeye rağmen bunun dürüst bir an olmasını istemişti. “Senin için geliyorum. Yalnızca senin için.”

Justice bir zafer narası atarak kollarını Keely’ye dolamıştı. Sonra daha önce de olduğu gibi etraflarındaki dünya çözülüp yerini potansiyel gerçekliklerin çağlayanına bıraktı ve Keely gözlerini kapatıp yolculuk için kemerlerini bağladı.

29. BÖLÜM

Holy Ghost Mezarlığı, St. Louis

Alaric uzun zamandır kendini kaybedip böyle öfkelenmemişti. Bütün gece Quinn, Jack ve Denal'den bir iz bulabilmek için şehri tırım tırım aradıktan sonra sonunda Quinn'in o ilginç zihninden zayıf da olsa bir bilinç kırıntısı yakalamayı başarmıştı. O ipucunu bu ölüm kokan yere kadar takip ettikten ve tan ağardıktan birkaç saat sonra izi bir kez daha kaybetmişti.

Mezar taşlarının üzerinde sis biçiminde dolaşıyordu; pek çokları 1849 yılının başlarından kalmaydı. Bir hastalıktan ölmüşlerdi herhalde. Büyük olasılıkla bir kolera salgını daha. O dönemde Atlantis'e özgü ilaçlarla ve şifalarla insanlar için elinden geleni yaptığını hatırladı. Bazıları onun ölüm meleği olduğunu, onları almaya geldiğini zannederdi.

O zamanlar bu fıkre gülüp geçmişti ama çoğu zaman *elinden ölüm çıktığı* doğrudu. Yine de en azından bu durum

yalnızca insanların düşmanlarıyla sınırlı kalmıştı. Kim bilir kaç kez savaşçılarla birlikte çalışmaya çağırılmış, kaç defa şifa verip, birilerini iyileştirip yorgun düşmüş ve savaşçıları izlemek, dişi ya da erkek insanların öldüğüne tanık olmak zorunda kalmıştı.

Hiç bitmiyordu, hiç. Bütün gücünü vermeye razıydı ama bu bile yetmezdi.

Gücü sanki adını andığı için bir anda içinde kabarmış ya da öfkesiyle şahlanmıştı. Gücü de öfkesi de bir çıkış noktası arıyordu. Suyu yönlendirip küçük oklara dönüştürdü ve hayal kırıklığıyla mezarlığın etrafını çevreleyen çitlere gönderdi. İlk darbe çitlerin bir bölümünü paramparça edince gücünü dizginleyebilmek için kendini sakinleşmeye zorladı. Bir sonraki hamlesi de ahşap plakaların üzerinde birikmiş yüz yıllık kiri ve toprağı kazıdı.

Ama bunların hiçbirisi kendisini iyi hissetmesine yardımcı olmamıştı. Quinn'i hâlâ bulamamıştı ve onu buraya getiren o cılız duygu kıvılcımları şimdi yine yok olmuştu. O ve kardeşi Riley *aknasha 'an'*lardı; duygusal empatikler. Bu sayede sadece başkalarının duygularını okumakla kalmayıp kendi duygularını da diğer insanların –ve hatta diğer Atlantislilerin– yapamadığı şekilde başkalarına yansıtma yeteneğine sahipti. Alaric onunla ilk tanıştığı ve onun hayatını kurtardığı o andan bu yana aralarında ne kadar mesafe olursa olsun her zaman Quinn'e ulaşabilmişti.

Fakat Quinn'le kurduğu bağa karşılık ufacık bir bedel ödemişti; kararmış kalbi paramparça olmuş, kuruyan ruhun-

dan geriye sadece kırıntılar kalmıştı. Bir duygusal empatik olmasına rağmen Quinn, Alaric'in kalbinin de ruhunun da sahibinin kendisi olduğunu bilmiyordu.

Onun bu kabiliyeti antik zamanların sularına gömülüp kaybolduğu düşünülen bir yetenektir ama ölümün kol gezdiği bu karanlık günlerde bu gibi yeteneklerin çoğu geri dönüyordu. Dünya öyle büyük ve öyle çirkin bir değişimin içindeydi ki bu felaket Atlantis'i okyanusun dibine yollayan Büyük Tufan'ı bile geçecece benziyordu. Atılan her adım ve verilen her karar sarkacın ibresini karanlık ya da aydınlık bir geleceğe çeviriyordu.

Poseidon onlara bir yol gösterseydi keşke. Ama Tanrılar hiçbir zaman açık değildi zaten. Poseidon'un başrahibinin üstü kapalı olmasını tercih ettiği konular da vardı tabii. Bunların siyah-beyaz yerine daha gri tonlarında olmasını tercih edebilirdi. Bekârlık yemini konusu gibi ya da onu başrahip mertebesine layık gören büyüklere asla sövmeme kuralı gibi.

Sınırsız bir güç ve Tanrıya erişme hakkı karşılığında bütün hayatını tamamen yapayalnız geçirmeye yemin etmişti. Ama Deniz Tanrısının gözdesi olmak soğuk bir alakadan başka bir şey sunmuyordu ve gücün tek başına hiçbir cazibesi yoktu. Alaric'in geçmişi, bugünü ve geleceği sonsuz bir yalnızlık girdabı gibi zamanda uzanıyordu. Sıcaklığa, huzura dair en ufak bir umut bile yoktu.

Quinn'e kavuşmak için hiçbir umut yoktu.

Bu yemini bozması, güçlerinin azalacağı anlamına geliyordu; bu durumda tapınağa liderlik ve prense danışmanlık

yapmaya devam edemezdi. Tam da yeniden karada yürütenlerin dünyasına yükselmenin eşiğindeyken Atlantis'i koruyamazdı.

Şu anda halkının ona her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı ve kişisel anlamda bu ona neye mal olursa olsun, onları bu durumda yüzüstü bırakamazdı. Önündeki seçenekler belliydi: ya Quinn'e sahip olacaktı ya da dünyasını parçalamaktan kurtaracaktı. Pek bir seçeneği de yoktu aslında. Quinn onu asla istemediğini açıkça söylemişti.

Direnişçilerin lideri ve bir rahip. Bu kötü bir fıkra gibi geliyordu kulağa. Dokuz cehennemin en alt katında eşleştirilmiş iki kişinin, bir çift olabilmesi mümkün değildi. Tanrılar ruhunun ömrü boyunca arzuladığı kadın olarak Quinn'i seçtikleri gün gülmekten ölmüşlerdi herhalde. Hâlâ gülüyor olmalıydılar.

Ama bunların hiçbirinin önemi yoktu. İnsanlığı, onları güdülüp mideye indirilecek koyunlara çevirmeye çalışan azılı vampirlerden ve biçimdeğiştirenlerden korumak için sürdürdükleri savaşta Quinn, sadece bir direniş savaşçısı, bir müttefikti. Ne eksik ne fazla, sadece bir müttefik.

Ve kendini buna bir inandırabilse kalbi göğsünün içinde ağır ve acılı bir biçimde ölmeye son verirdi.

Alaric derin bir nefes alıp somut cismine büründü. Daldığı bu düşüncelere, asla değiştiremeyeceği bu gerçeklere kafa yormak ona hiçbir şey kazandırmamıştı. Sadece Quinn'i –onları– bulması ve güvende olduklarından emin olması gerekiyordu. Gece boyunca Denal'ın varlığını da hissedememişti. Halbuki ortak Atlantisli düşünce yolu üzerinden savaşçı-

nın düşüncelerini kolaylıkla takip edebiliyor olması gerekirdi.

Ama hiçbir şey yoktu. Sanki Denal yok olmuştu. Jack'i zaten bulamazdı. Kaplan biçimdeğiştirenlerin zihni bir Atlantislinin takip edemeyeceği kadar hayvansıydı. Jack de müttefik olmalarına rağmen Alaric'in onu takip edememesini tercih ediyordu. Jack, partneri Quinn'e karşı itiraf ettiğinden daha derin duygular besliyordu ve o ikisinin sürekli bir arada olduğu düşüncesi Alaric'in içini bir jilet gibi parçalıyordu.

Alaric masum çitleri biraz daha hırpalamadan önce ona ait olmayan ufacık bir duygu kırıntısı –acıyla karışık bir öfke– kuştüyü misali hafifçe bilincinin üzerine konmuştu. Duygusal tınının barındırdığı özgün renkler ona hemen bu duyguların kaynağının kim olduğunu söylemişti. Bu Quinn'di. O hayattaydı. Onun duygusal aurasının koyu alacakaranlık mavileri, grileri ve şarap kıyılları Alaric'in hayatı boyunca tanıdığı tüm insanlarınkinden farklıydı.

Alaric'in damarlarında rahatlama, özlem ve neşe karışımı alev alev bir his dolaşıyordu şimdi. O yaşıyordu.

Quinn yaşıyordu.

Ve Alaric onun nerede olduğunu biliyordu.

Gücünü çağırıp taş bir mozolenin kapısını patlattı. Anıtın ağır ahşap kapısı paramparça olmuş, erimiş ağır kilidi şekilsiz metal parçaları halinde etrafa saçılmıştı. Eşikte isimleri yazılı olan DENHAM ailesine saygısızlık etmeyi elbette istemezdi ama Quinn yaşıyordu ve hiçbir kapı, hiçbir kilit Alaric'in önünde duramazdı.

Sise dönüşmeye bile gerek görmeden somut cismiyle

koşarak kapıdan girmiş ve arka kısımda karanlık bir kapı görünce hiç şaşırmamıştı tabii. Taştan zemini geçip arka kapıya yürürken mezarın uzun zaman önce ölmüş sakinlerini başıyla selamladı. Arka kapının girişinde döne döne yeraltına inen ahşap bir merdivenle karşılaşmıştı.

Vampirlerin merkez üssü elbette bir mezarlığın altında, tünellerde olacaktı. Vampirlerin her yaptığı öngörülebilir klişelerden ibaretti.

Alaric gülümsemeyi andırır bir biçimde dişlerini gösterip merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Quinn'i hissedebiliyordu. O aşağıdaydı. Ne cesetler, ne vampirler... dokuz cehennemin içinden çıkmış şeytanlar bile onu Quinn'in yanına gitmekten alıkoyamazdı.

O bir müttefikti. O kalbini ete kemiğe bürüyordu. O, geleceğindeki umutsuz, ıssız ve yalnız bir ölümün olmadığı alternatif bir gerçeklikte onun kadınıydı.

Düşüncelerini aralarındaki özel zihinsel bağ aracılığıyla ona yansıttı. *Quinn, seni kurtarmaya geldim. Yaralı mısın?*

Onun düşünceleri de güçlü bir biçimde Alaric'e ulaşmıştı ve içlerinde biraz olsun korku yoktu. Belki bir parça kırılğanlık. Onun savaşçı kadını.

Alaric? Nedense içimden bir ses geleceğini söylüyordu.

Yaralı mısın? Bu soruyu üstüne basa basa sormuştu. Bir yandan da adımlarını sıklaştırıp gözün göremeyeceği bir hızla, adeta bir buğu gibi koşmaya başladı. Biraz geç gelen cevabı ise onu daha da hızlandırmıştı. Koşarken bir yandan da güçlerini çağırıyordu.

Henüz değil, ama Jack ve Denal yaralı. Kapıdan yaklaşık dört metre uzaktayız ama kapının önünde vampirler bekliyor. Kapıyı olduğu gibi kasasıyla birlikte patlatabilirsin.

Alaric tam karşısında, tünelin sonunda, önüne barikat kurulmuş kapıyı gördü. Gücünü çağırıp tropik bir tayfun gücü ve hızıyla kapıyı patlattı. Paramparça olmuş kalaslar içeri doğru fırlamış, bir tanesi talihsiz bir biçimde muhafız vampirlerden birinin ölü kalbine saplanmıştı.

Biri gitmişti ama belki bir düzine daha vardı.

Alaric hareket halindeyken odayı bir baştan bir başa taramış, Quinn'i oturduğu yerden alana dek durmamıştı. Tek kolunu tuhaf bir açıda tutuyordu nedense. Alaric hızla rutubetli odanın diğer tarafına gidip Quinn'in tüy kadar hafif, narin bedenini yere bıraktı. Quinn sırtını duvara yaslamıştı ve Alaric gücünü çağırıp onu tehlikelerde koruması için önüne sudan bir kalkan çekti.

Sonra hızla arkasını dönüp Denal'la Jack'in yerlerini tespit etti. Jack insan formundaydı. Baygın ya da ölmüş vaziyette bir köşede, yerde yatıyordu. Denal da tortop olmuş vaziyette Jack'in yanında uzanıyordu ama Alaric, hiç değilse Denal'ın yaşam enerjisinin güçlü ve istikrarlı olduğunu hissedebiliyordu.

On kadar vampir farklı farklı pozisyonlarda, tehditkâr, korkmuş ya da saygıyla eğilmiş yere çömelmişti. Ve hepsi de odanın ortasındaki oldukça eski bir tabuta yaslanmış, son moda giysiler içinde bir vampire odaklanmıştı.

"Beni partinize davet etmediğin için çok kırıldım," dedi

Alaric duygusuz bir ses tonuyla. Gözlerini bir an olsun vampirlerden ayırmıyordu. “Ayrıca, ‘yaralanmadım’ kelimesinin anlamını da sonra tartışacağız seninle.”

Quinn gülmüştü ama Alaric onun sesindeki acıyı hissedebiliyordu. Kolunun kırılmış olduğu kesindi fakat şu anda onu iyileştirmeye vakti yoktu. “Hey, beni bilirsin. Her zaman bir parti kızı olmuşumdur.”

O sırada züppe vampir tek kaşını kaldırıp kasten esneyerek kollarındaki dantelleri düzeltmişti. “Sen de şu meşhur Atlantis savaşçılarından biri olmalısın. Gerçekten, Poseidon sizin gibilerine güvenecek kadar zayıf mı yani? Kirli işlerini yapması için küçücük bir kızı göndermeniz de cabası.”

Quinn onu koruyan su kalkanının ardından çıkmaya çalışmışsa da bu kalkan diğerlerini dışarıda tutmanın yanı sıra onu da içeride tutmak üzere tasarlanmıştı. Alaric onu, en azından bu kadarını düşünecek kadar iyi tanıyordu.

“Bu küçük kız kışına tekneyi öyle bir basar ki seni...”

“Quinn,” dedi Alaric sessice. “Seni sinirlendirmeye çalışıyor. Bu seferlik bu hususta sana yardımcı olmama izin ver lütfen, olur mu?”

“Tamam, ama bunu alışkanlık haline getirmeye başladın,” diye seslendi Quinn. “Bunu da sonrasında tartışacağız. Buyur, meydan senindir.”

Vampir başını arkaya atıp kahkahayı basmıştı. “İnsanlarınızı zapt etmeyi beceremiyorsunuz değil mi? Siz Atlantisliler gerçekten de acınacak durumda olmalısınız.” Jack’e doğru işaret etti. “Gördüğüm kadarıyla biçimdeğiştirenlerle

de ortaklık ediyorsunuz. Bunun üzerinden leş gibi orman kolları yükseliyor. Kurt olduğunu tahmin ediyorum ama bize, nasıl desem... tüylü yüzünü göstermesine fırsat bırakmadan onu hakladık.”

Alaric gücünü çağırıp sağ avucunda oluşan enerji küresini lakayt bir tavırla atıp tutmaya başlamıştı. Liderin dışındaki vampirlerin korkuyla sindiğini görünce gülümsedi. “Sen de Anubisa’nın dalkavuklarından birisin herhalde. Sizin gibileri sakladığı bir deposu filan olmalı.”

“Lanet bir Vampir Plaza mesela,” dedi Quinn kıs kıs gülererek.

“Ben Vonos’um, ben Primator’um,” dedi vampir, dişlerini uzatarak. Korumaya çalıştığı soğukkanlılığını bir parça yitirmişti sanki.

“Ah, evet. Politik kariyerini veto ettiğimiz Barabbas’ın yerine koymaya çalıştığı bir başka dalkavuk daha.” dedi Alaric, enerji küresini parmaklarında çevirerek.

Vonos aniden ayaklanmıştı. Arkasındaki tabutun içinde duran deri bir heybeyi eline aldı. Bir eliyle heybeyi tutup diğer eliyle heybenin bağcıklarını çözdüğünde heybenin bir tarafı hafifçe açıldı.

“Bu konuşmadan sıkılmaya başladım,” dedi Vonos.

Alaric’in tepki vermesine fırsat kalmadan heybenin açık kısmını etrafını saran vampirlere doğrultmuştu. “Bize karşı geldiniz. Şimdi öleceksiniz. Ben şahsen hep dünyayı yakan bir siyaseti tercih etmişimdir.”

Heybenin içinden gözleri kör eden, güneş patlaması

kadar yoğun, sarı bir ışık yükseliyordu. Alaric, Jack'in ve Denal'in üzerini bir enerji kalkanıyla kaplayarak Quinn'in önündeki sudan kalkanı genişletip kendisi de arkasına girdi. Bu görkemli ışık vampirlere değdiği anda Vonos hariç hepsini yakıp kavurmuştu. Işığın yoluna çıkan tüm vampirler patlayıp cızır cızır bir asit yağmuru gibi odanın dört bir yanına dağılmaya başlamıştı. Neyse ki Quinn'i ve Atlantislileri koruyan kalkanlara zarar gelmemişti.

Vonos bir ıslık öttürüp heybenin ağzını kapattıktan sonra soğukkanlı bir biçimde, yarattığı yıkımı gözden geçirdi. "İlk kez dedikodular doğru çıktı. Bu cevherin yanlış kişilerin eline düşmesine izin veremeyiz, değil mi? Bugünlerde iyi bir hizmetçi bulmak iyice zorlaştı derdim ama klişelerden nefret ediyorum. Seninle tanışmak güzeldi Atlantisli. Bir sonraki görüşmemizi dört gözle bekliyor olacağım. Ah, ayrıca bu ufak oyuncak için de çok teşekkürler. Bu grup onu yüzyıllardır Tanrıçamızdan gizliyordu. Sinir bozucu ama ne yapacaksın işte."

Sonra dişlerini göstererek Alaric'e muzaffer bir gülümsemeyle bakıp sanki onu korkutmak istercesine heybeyi havaya kaldırdı. "Sanıyorum sizin türünüz buna Vampirin Felaketi diyor. İyi bir isim ama, değil mi?"

Vampir bunun üzerine kollarını havaya kaldırıp heybeyle birlikte yok olmuştu.

Alaric'in bütün bedeni saf bir elektrik şokuyla sarsıldı. Eğer bu gerçekten de Vampirin Felaketi olarak bilinen, o efsanevi sarı elmasa bu onun, Trident'in kayıp cevherlerinden

biri olduğu anlamına geliyordu. Bunu hemen Conlan'a bildirmeliydi

Quinn, Alaric'in arkasında tökezleyerek sırtüstü yere düşmüştü. O anda Alaric'in aklında ne stratejiler, ne cevherler ne de büyüler kalmıştı. Hemen onu yeniden kollarına alıp yaralı kolunu incitmemeye çalışarak başını göğsüne yasladı. Sonra gücünü çağırarak şifalı mavi-yeşil enerjiyi kırık kolu kaynayana ve bedenindeki irili ufaklı tüm morluklarla çizikler iyileşene dek bedenine aktardı.

Alaric enerjiyi geri çektiği sırada gözlerini açmıştı. "Bunu alışkanlık haline getirdin bakıyorum. Ben kırılıyorum, sen tamir ediyorsun. Sert direnişçi lider olarak itibarımı sarsmaya başladın."

Kara gözleri o uçuk tenli yüzünde kocaman olmuştu ve Alaric, bir an gözlerinde yakıcı, güçlü bir alevin yandığını gördü. Sonra kirpikleri gözlerine inmiş, başını öteki tarafa çevirmişti. "Tekrar teşekkür ederim. Artık iyileştim. Beni yere bırakabilirsin."

Onu bırakmak mı? Ateşle sınanmayı bile bu kadar isteksizce kabul etmemişti herhalde. Çalınan her bir an, elinden aşırılan her bir dokunuş, geceleri yapayalnız başını yastığa her koyuşunda onu gününe –yaşadığı yüzyıla– düşman ediyordu.

Quinn ayakları yere değer değmez ondan uzaklaşmış, ellerini bir yumruk gibi sıkıyordu. Sonra başını yere eğdi. Alaric bunu fırsat bilip uzun uzun onu izlemişti. Kalbinin alnının yazısı olarak onu seçtiğine inanamamıştı bir an. Hep, soylu,

dingin bir güzelliğin onu karşılıksız bir aşkın pençesine düşüreceğini sanmıştı.

Ama Quinn... Quinn, Quinn'di işte. Yetişkinliğe adım attığından beri belki bir günü bile dingin geçmemişti, o sıralar her zamankinden daha zayıftı. Vücudu kaskatı çizgilerden ve açılardan ibaretti. Sanki direniş savaşları bütün enerjisini emip bitirmiş, geriye sadece kuru bir cisim bırakmıştı. Kısa, siyah saçlarını sanki cebindeki bıçakla kesmiş gibi görünüyordu ve büyük olasılıkla bir çöp tenekesinden bulduğu elden düşme giysileri harap vaziyeteydi.

Tanrılar aşkına, gerçekten çok güzeldi.

Kişiliğinin gücünden gelen bir şeydi bu; ruhu, tüm gücüyle, görkemiyle ve parlaklığıyla bir coşku ile karizma yayıyordu. Ruhu, Alaric'in ruhunu öyle güçlü bir biçimde çağırıyordu ki onun karanlık varlığında yol gösterici bir ışık gibiydi.

Sonunda başını kaldırıp gözlerinin içine baktığı anda nefesi kesildi. Hisleri yüzünden okunuyor olmalıydı ve bunları inkâr edecek değildi. "Biliyordun zaten," dedi kulak tırmalayan bir ses tonuyla. "Her zaman biliyordun. Ve sonsuza dek senin olacağımı, bir yandan da asla seninle olamayacağımı biliyorsun. Ben Poseidon'un şu ana dek görevlendirdiği en güçlü rahip olmama rağmen sana karşı beslediğim hisleri gizlemekten acizim."

Karşısında tek dizinin önüne çöküp başını eğmişti. "İstersen ihbar et beni. Ama artık bunu gizleyemiyorum. Seni görmeye sana dokunmaya ne kadar ihtiyaç duyduğumu giz-

leyemiyorum. Elimden geldiğince senden uzak durmaya çalışacağım ama hiç değilse bu kısa anları dolu dolu yaşamama izin ver.”

Quinn'den kahkahayla hıçkırık karışımı tuhaf, boğuk bir ses çıkmıştı. O da Alaric'in karşısında dizlerinin üzerine çöktü. “Hayat bir masal olsaydı senin kurtarmaya koştuğun prenses ben olurdum. Gözlerinin içine bakıp hiç hak etmediğim, asla hak etmeyeceğim o mutlu sonu görürdüm. Seni görmenin acısı, her gece soğuk, boş yatağımda senin özleminle yatmanın acısını bastıramaz; seni istemenin, sana duyduğum ihtiyacın acısını...”

Yanağına dokunmak için kaldırdığı elleri teninin birkaç santim ötesinde öylece havada kaldı. “Şu anda Jack ve Denal'la ilgilenmem gerektiği halde zihnim ve kalbim seninle dolup taşıyor. Sen benim görev bilincimi, sağduyumu bastırıp her şeyin ötesine geçiyorsun.”

Alaric bunun kendisi için de geçerli olduğunun farkındaydı ama hiçbir şey umurunda değildi. “Ve sen dünyama müziği ve renkleri getiren bir duygu, kalbimin dayanamadığı bir sancısın.”

Jack yüzüstü yattığı köşeden başını kaldırmıştı. Bu hareketlenme, birbirlerinin gözlerindeki sırların ta içine bakan Alaric ve Quinn'i girdikleri transtan uyandırmıştı.

“Dudaklarını bir kez tatmak için ömrümden yüzyıl verirdim ama öpücüğünün hatırasını bu ortamla kirletmeyeceğim.”

Quinn ona yaklaşıp gözlerini ağzına dikmişti. Alaric bir

an içindeki tüm onuru yitirdiğini ve ne Denal ile Jack'in ne de etraflarım saran ölü vampirlerin umurunda olduğunu hissetti. Quinn'i öyle istiyordu ki bir sonraki nefesine bile bu kadar ihtiyacı yoktu.

Ama o sırada Denal acı dolu, sessiz bir şeyler mırıldanmıştı. Quinn gözlerini kırıştırdı ve Denal'a bakıp arkasına yaslandı. Yüzünde pişmanlık denizleri kabarmıştı o anda. Dudaklarını sıkı sıkı kapatıp orada öylece durdu. Alaric'e dokunmamaya çalışıyordu.

Sanki tek bir dokunuş aralarında büyük bir yangını ateşleyecekmiş gibi.

Alaric de bir dokunuşun felaketi ateşleyebileceğinden emindi.

O da geri çekilip ayağa kalktı ve Jack'le Denal'ın yanına doğru yöneldi. İkisi de hayatta olduğu için mutluydu. Ve bunu daha önce kontrol etmeyi akıl edemediği için kendinden utandı.

Artık Quinn'in yakınında olmadığı içinse kahrolmuştu.

Denal'ı ve kaplan biçimdeğiştireni iyileştirmek için Poseidon'un enerjisini çağırırken ruhunun ezici tutkularına dayanabilmek için de Tanrıdan yardım dilendi.

Ve sonrasında Tanrının alaycı kahkahalarını duymazdan gelmeye çalıştı.

30. BÖLÜM

Kuzeydoğu Guatemala, balta girmemiş ormanlar

Justice bir girdabın içinden düşüyormuşçasına başını döndüren o his geçtiği zaman gözlerini açmıştı. Parlak gün ışığı ağaçların sık yapraklarıyla örtüğü gökyüzünden yer yer üzerlerine vuruyordu. Etrafları yemyeşil, yoğun ve bereketli bir bitki örtüsüyle kaplı, balta girmemiş ormanlarla çevriliydi.

Birkaç saniye boyunca etraflarında çıt çıkmamıştı. Ama sonra yerel vahşi yaşam belli ki sıradışı yolculuk yöntemlerine rağmen Justice'le Keely'nin tehdit oluşturmadığına karar vermişti. Düzinelerce kuş türü şakıyıp şarkılar söylüyor, işlerini böldükleri için onları azarlıyordu. Justice yakınlarda en az bir maymun ailesinin heyecanla dişlerini birbirine vurduğunu duyabiliyordu.

Keely gözleri sımsıkı kapalı, ona sıkı sıkı sarılmış öylece duruyordu ve Justice'in ondan uzaklaşmaya hiç niyeti

yoktu. Usulca ensesinden beline dek sırtını okşayıp o kıvrak bedeninin titremelerini hissetti. Sonunda organı acı veren bir biçimde sertleşmişti.

Ona sahip olmak zorundaydı. Yakında. Bütün bedeni amansız bir yoksunlukla sarsılmıştı. Onu kendine biraz daha çekti. Hayatı boyunca hiçbir şeyi bu kadar arzulamamıştı. Tek istediği onun çıplak bedeninin altında olması, içine girerken onun sıcacık karşılmasını hissetmekti.

Ama bu riske giremezdi. Nereid üzerindeki kontrolü giderek daha istikrarsız hale geliyordu ve Nereid'in arzuları çok daha karanlık, çok daha sertti. O, Keely'ye asla böyle şeyler yapmazdı. O, onun Keely'siydi.

Gözlerini açıp ona bakmıştı şimdi. Neler olduğunun farkındaydı. Justice bunu görünce kırılıp ikiye bölüneceğini sandı. Keely onu istediğini biliyordu. Kadınlar bunu anlıyordu bir şekilde. Ondan gelecek tek bir söz Justice'in sonu olabilirdi.

Onun o sözü söylemesine fırsat vermemeliydi öyleyse.

"Geldik," dedi sertçe. Onu bırakıp bir adım gerilemişti. "Burası her neresiyse artık."

Keely gözlerini kırıştırıp ona baktı. Bir an yüzünde bir kırılganlık ifadesi belirmişti. Ama sözleri son derece profesyonelceydi. "Hedef Kuzeydoğu Guatemala'ydı ve balta girmemiş bir ormanda olduğumuza göre sanırım doğru yerdeyiz."

Yakın civarı incelediler ama çevrede herhangi bir kalıntıya da kazı alanına dair iz yoktu. Yakıcı sıcak, fiziksel bir güç kullanırcasına bedenlerini hırpalıyordu; nefes almak

ıslak bir battaniyenin altından ciğerlere nefes çekmeye benziyordu.

“Pekâlâ,” dedi Keely omuz silkerek, “bizi doğrudan fresklerin olduğu yere ışınlanmanı bekleyemezdik herhalde. Bu işi daha yeni öğrendin. Krepleri hatırla. Hiç değilse bizi ormana getirmeyi başardın. Ya ormanı bize getirseydin?”

Justice’e bakıp gülümsemişti ve o güçlü ruhu Justice’in göğsüne adeta bir yumruk gibi inmişti. Gerilip Nereid’in atağa geçmesini beklese de ruhunun diğer yanı ya yorgundu ya da saklanıyordu ve şükürler olsun ki biraz olsun sessizleşmişti.

“Hissedebiliyor musun peki? Nereid kökenlerinin Artemis Yıldızı’nı hissedebileceğini söylemiştin. Bölgeyi taramak için kullanabileceğin bir Atlantis ya da Nereid büyüü var mı? Biliyorum, biraz fazla oluyorum belki ama tam anlamıyla ne gibi güçlere sahip olduğunu bilmiyorum. San Bartolo’nun hangi yönde ve aşağı yukarı ne kadar uzaklıkta olduğunu bilsek iyi olurdu. Hava otuz beş, kırk derece civarında olmalı. Kısa zaman sonra ısı kaybetmeye başlayacağız.”

Justice başını sallayıp Artemis Yıldızı’nın yerini tespit edebilmek için bütün duyularıyla ormanı dinledi ama işe yaramamıştı. Hem Atlantisli hem de Nereid yanından gelen tüm gücü son birkaç gün içerisinde tükenmişti.

İnatçı davranıp var gücüyle kendini zorladı. Zihnini daha önce hiç kullanmadığı güç rezervlerine girmeye mecbur edip bunları duyularına aktarmaya çalıştı. Beyninde bir şeylerin bükülüp kıvrıldığını hissetti. Kafasının içinde gümbür

gümbür bir baş ağrısı başlamıştı. Ama acının altında minicik bir bilinç kırıntısı baş gösterdi. Bir şekilde bunun ne olduğunu biliyordu.

“Onu buldum,” dedi Keely’ye. “Yıldızı buldum ve nereye gitmemiz gerektiğini biliyorum. Epey bir yürümemiz gerekecek ama büyük olasılıkla bir günde oraya varırız. Tabii eğer enerjimi toparlayabilirsem yine madde transferi tekniğini de kullanabiliriz.”

Keely sanki beden ölçüsünü alır gibi dikkatle onu inceliyordu. Sonra, onda her ne gördüyse artık, içi rahatlamış olsa gerek ki kararlı bir biçimde başını salladı. “Daha önce de balta girmemiş ormanlarda yürüdüğüm oldu ama hiç susuz kalmamıştım. Gücünü birazcık toplayıp en azından bize su ya da yiyecek bir şeyler çağırarak hale gelene kadar kendimizi çok zorlamasak iyi olur.”

“Yakında su işini halledebilirim sanırım,” dedi kendinden emin bir biçimde ama güçlerini kazanmasının ne kadar süreceğini bilmiyordu. Geri kazanabileceğinden de emin değildi. Ama Keely’nin, Nereid büyülerini konusunda ne kadar güvensiz hissettiğini bilmesini istemiyordu. Bir savaşçı kadar cesur bir kadındı ama cesaretini sınamanın da anlamı yoktu.

Yürümeye devam ettikten sonra birdenbire durup gülmeye başladı. “Sanırım önce hangi yöne gideceğimizi söylersen iyi olacak. Ayrıca, o su şişelerini buraya getireceğin zaman zavallı bir dağcının ya da turistin suyunu aşırılamaya çalış, olur mu? Zavallılar sularına ne olduğuna anlam veremediği öylece kalakalmasıdır.”

Zihninde zayıf bir ışıf huzmesi olarak yanan son büyü kırıntısının işaret ettiği yeri gösterdi. “Yıldız bu tarafta. Diğer konuda da elimden geleni yapacağım,” dedi. Onun kahkahası ne zaman bütün müzikler daha hoş gelmeye başlamıştı böyle? Yürümesi kolaylaşsın diye çaktırmadan pantolonunu bir parça aşağı çektikten sonra yürümeye başladı. Keely’ye dair bütün düşünceleri de, yani onun çıplak olduğuna dair olanları, kafasından atmaya çalıştı.

Bir ara dönüp ona baktı. Yeşil gözlerinde parıldayan o heyecanı görünce nefesi kesilmişti. Pekâlâ, onun çıplak olduğuna dair düşünceleri kafasından atmayı, en azından deneyecekti.

Ona söylediği gibi, ne de olsa, o bir erkekti.

Aradan üç saat geçtikten sonra Keely bir anda öylece durmuştu. Güçlüydü ve kendi kendine, şikâyet etmeden ona ayak uyduracağına söz vermişti ama bir süre daha su olmadan yürümek intihar anlamına geldiğinden, o kadar aptal da değildi. Balta girmemiş ormanın fırın gibi sıcaklığında nem hızla bedenlerinden uçup gidiyordu. Belki Atlantisliler bir nevi su halkı oldukları için bu durumu insanlardan daha iyi kaldırıyorlardı ama Keely’nin kesinlikle dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Ayrıca Justice yoğun bitki örtüsünün içinde ona rehberlik ettiği için sürekli önünde yürüyordu ve onun sırtına bakmaktan sıkılmıştı. Arkadan kötü bir manzara verdiğinden

değil tabii. Geniş omuzları beline doğru üçgen şeklinde ini-yordu. İlmeklerini tek tek açıp parmaklarını o uzun, ipeksi tutamların arasında dolaştırmayı arzuladığı baştan çıkarıcı örgüsünden söz etmeye gerek dahi yoktu. Kalçaları öyle sıkı ve öyle kaslıydı ki yaklaşık bir saat önce bir an onu ısırdığını hayal etmişti. O zaman fanteziler kuracak kadar enerjisi vardı hiç değilse.

Acaba bu sert Atlantis Savaşçısı buna nasıl karşılık verirdi? Keely o anda sesli sesli gülmeye başlamıştı. Justice o insanüstü hızıyla bir hışım dönüp ona bakmıştı.

“Ne oldu?”

“Justice, bir molaya ihtiyacım var. Mümkünse gölgede.”

“Bunun nesi komik?” Şüphe dolu gözlerle ona bakı-yordu. “Aklından ne şeytanlıklar geçiyor?”

Keely dudaklarını sıkı sıkı kapamıştı ama yine de ağ-zından bir kahkaha kurtuldu. “Ah, inan bana bilmek istemez-sin. Neyse, mola vermemiz gerek. Bedenimin su kaybettiğini hissediyorum ve günün en sıcak saatinde yürüyoruz. Bence bir gölge bulup akşam serinliği çökene dek sonra dinlenme-liyiz.”

Justice yine gözün göremediği bir hızla yanına gelip bir-kaç santim ötesinde durmuştu. “Özür dilerim. Önümüzdeki seçenekleri ve hedefimizi düşünürken dalmışım. Senin nasıl olduğunu sormayı akıl edemedim. Lütfen bu düşüncesizli-ğimden ötürü beni mazur gör.”

Ama bu kadar yakınında durması Keely’nin aklını ba-sından almıştı. Söylediği şeyleri duymuyordu bile. Sadece

orada durmuş kafasından aptalca şeyler geçirerek öylece ona bakıyordu. Keşke hayatı bir macera romanına dönmemiş olsaydı; keşke sadece uzanıp onu öpseydi.

Keşke onu öpecek cesaretle bir kadın olsaydı.

“Ben... sen... ne?”

“Özür dilerim. Biz Atlantisliler gergin durumlarda resmi konuşmaya başlıyoruz da,” dedi alaycı bir biçimde. “Çevirisi şu: Ben aptalın tekiyim. Daha önce durmalıydık. Şu tarafta, şu tepenin altı biraz gölge gibi görünüyor.”

Keely kafasının içinde kendi kendine bir tokat atıp hızlı hızlı başını salladı. “Evet. Gölge. İleride. Harika.” Seri bir biçimde o tarafa yürümeye başlamıştı. Justice arkasında kaldı.

O güzel dudakları muzip bir sırıtışla kıvrılmıştı şimdi. “Devrik cümle kurmanın özel bir sebebi var mı?”

O kısık, buğulu ses tonu Keely'nin sinir uçlarında cayır cayır yanıyordu. Orman bir anda daha da ısınmıştı sanki. “Balta girmemiş ormanlarda kati surette devrik cümle kurmak gibi bir prensibim var tabii. Eğer burada biraz daha kalsak yüklem de gidecek,” dedi Keely masumca gülümseyerek. Bu “kimse gömleğini parçalayıp o çıplak göğsünü yalamak istemiyor,” demeye getiren bir gülümsemedi.

En azından öyle olduğunu umuyordu.

Ona ne oluyordu böyle? Tuhaf bir orman feromonu fişlendi herhalde. Demek ki yakıcı bir ormana bir Atlantisli katınca deli bir cinsel arzu oluşuyordu. Kafasında bir anda Justice'in mağaradaki çıplak hali canlandı. Üzerinden sular

damlarkenki hali. Ağzındaki artan kuruluk yalnızca susuzluktan kaynaklanmıyordu artık.

Harika. Guatemala ormanında cinsel fantezilerin getirdiği su kaybindan ölecekti. Bunu mezar taşına *nasıl* yazarlardı acaba?

Gölgelik alana ondan biraz önce ulaşmıştı. Burası küçük bir tepenin yan tarafında ufak bir girintiydi ve sanki senelerdir hayvanlara yuva olmuş gibi hafif bir kokusu vardı. Etrafta hiç hayvan olmasa da burası görüldüğünden daha derine uzanıyordu. Arka kısım tamamen karanlık olduğu için nereye kadar gittiğini görmek imkânsızdı.

Justice onu kolundan tutup durdurmuştu. “Önce ben gireyim. İçeride bir hayvan olabilir ve bölgesini bizden kısıkabilir.”

Keely “önden buyur” dercesine kolunu kaldırmıştı. “Nasıl isterseniz kılıçlı beyefendi. İçeriden koşarak bir şey fırlarsa diye yan tarafta olacağım.”

Justice sırtıp birdenbire eğilmiş ve onu dudaklarından öpmüştü. “Durmadan beni şaşırtıyorsun. Bana karşı geleceğini sandığım anda pratik bir şey söyleyiveriyorsun. Ne zaman benimle hemfikir olacağını sansam bana hatalı olduğumu söylüyorsun. Hayat seninle hiçbir zaman sıkıcı geçmeyecek mi Doktor Keely McDermott?”

Bunun ardından küçük mağaraya girip onu orada öylece bırakmıştı. Keely parmaklarını dudaklarına götürüp hayatı birlikte geçirecekleri düşüncesinin onun kafasına ne zaman yerleştiğini düşündü.

Ve bu fikrin onu neden biraz olsun korkutmadığını.

"İçerisi boş ama burada bir alan açılıyor. Burayı görmen gerek," diye seslendi. "Bir keşfin eşiğinde olduğumuzu söyledim ama buraya bizden önce başkalarının da geldiği belli."

Keely hafifçe eğilerek mağaraya girdi. Çok geçmeden dar kısım sona ermişti ve Keely tavanı oldukça yüksek bir alana çıkınca rahatladı. Etrafına bakındığı zamansa bambaşka bir şey keşfetti.

Burası bir mağara değildi.

Duvarlar sadece -duvarlar- taştandı. Bir tür antik yapıydı bu. Tepenin yüksekliğine bakılacak olursa büyük olasılıkla bir Maya tapınağı ya da bir piramitti.

Yine o tanıdık hisse kapıldı. İliklerine kadar ürpermisti. Binlerce yıldır sadece birkaç kişinin görme şansına eriştiği tarihten bir dilim. O *bu anlar* için yaşıyordu işte; buna su gibi, hava gibi ihtiyacı vardı. Eli gayriihtiyari alet çantasına uzanmıştı ama o anda çantasını Atlantis'teki odasında bıraktığını hatırladı.

Dilinin ucuna kadar gelen o okkalı küfürleri yutup duvarı takip ederek odanın arka tarafındaki yontulmuş kapıya doğru yürüdü. Kapıdan dışarı mavi-yeşil bir ışık vuruyordu.

"Justice? Bu ışık senden mi geliyor?"

"Bize biraz ışık sağlayacak kadar gücümü topladım Keely. Bunu görmen gerek."

Keely ışığa ve Justice'in sesine doğru yürüyüp odaya girdi. Ağzı bir karış açık kalmıştı. Dört duvardan biri yüzyıllarca hiçbir bakımdan geçmediği için bitkilerle ve toz top-

damlarkenki hali. Ağzındaki artan kuruluk yalnızca susuzluktan kaynaklanmıyordu artık.

Harika. Guatemala ormanında cinsel fantezilerin getirdiği su kaybından ölecekti. Bunu mezar taşına *nasıl* yazarlardı acaba?

Gölgelik alana ondan biraz önce ulaşmıştı. Burası küçük bir tepenin yan tarafında ufak bir girintiydi ve sanki senelerdir hayvanlara yuva olmuş gibi hafif bir kokusu vardı. Etrafta hiç hayvan olmasa da burası görüldüğünden daha derine uzanıyordu. Arka kısım tamamen karanlık olduğu için nereye kadar gittiğini görmek imkânsızdı.

Justice onu kolundan tutup durdurmuştu. “Önce ben gireyim. İçeride bir hayvan olabilir ve bölgesini bizden kısıkabilir.”

Keely “önden buyur” dercesine kolunu kaldırmıştı. “Nasıl isterseniz kılıklı beyefendi. İçeriden koşarak bir şey fırlarsa diye yan tarafta olacağım.”

Justice sırtıp birdenbire eğilmiş ve onu dudaklarından öpmüştü. “Durmadan beni şaşırtıyorsun. Bana karşı geleceğini sandığım anda pratik bir şey söyleyiveriyorsun. Ne zaman benimle hemfikir olacağını sansam bana hatalı olduğumu söylüyorsun. Hayat seninle hiçbir zaman sıkıcı geçmeyecek mi Doktor Keely McDermott?”

Bunun ardından küçük mağaraya girip onu orada öylece bırakmıştı. Keely parmaklarını dudaklarına götürüp hayatı birlikte geçirecekleri düşüncesinin onun kafasına ne zaman yerleştiğini düşündü.

rakla kaplıydı. Ama diğer üç duvarda canlı, çarpıcı renklerde freskler uzanıyordu.

“Burası San Bartolo değil ama *Popol Vuh*’un bir başka betimlemesi olduğu kesin,” dedi Keely. “Ah, Justice bu neden rapor edilmemiş? Bu öyle önemli bir bulgu ki!”

Justice şimdi yanına gelmişti ve Keely ışığın, avucunda tuttuğu parlak bir küreden geldiğini fark etti. Küreyi bir fener gibi havaya kaldırmıştı ve eğilip önündeki duvarı incelemeye başladı. “Popol Vuh mu?”

“Mayaların yaratılış miti. Yaratıcıları K’ucumatz, tüm hayatın annesi ve babası, ilk önce insanları kilden ya da çamurdan yaratmış. Ama bu insanlar güçsüzmüş ve suda çözüneyorlarmış. İlk resimdeki nehirde eriyen adam figürünü görüyor musun?”

Justice başını sallayıp sonraki resme işaret etti. Bu keşif karşısında en az onun kadar heyecanlanmış gibiydi sanki. “Ya bu? İnsanları ağaçtan mı yontmuş?”

Keely başını salladı ve eli kendi kendine uzanıp boyundaki balık oymasına dokundu. “Evet, K’ucumatz sonra insanları ağaçtan yaratmış ama bu kez de insanlar kalpsiz ve akılsız oldukları için yaratıcılarına tapınamıyorlarmış. Tanrılar senin de bildiğin üzere bundan pek haz etmiyor.”

Keely ona gülümsedi ama Justice resme bakıp derin düşüncelere dalmıştı. “Eskiden ben de elimden fırlayıp yürüyüyecek, uçup kaçacak ya da, yüzüp gidiverecekmiş gibi hissettiren oymalar yapardım,” diye mırıldandı. “Ama onların da kalbi ya da aklı yoktu tabii.”

Keely seneler boyunca o oymanın ve Justice'in hayalinin onu teselli ettiği zor zamanları düşündü. "Senin oymalarını gördüm," dedi. "Yerinde olsam kalpsizlikleri ve akılsızlıklarından o kadar emin olmazdım."

Justice elinde o enerji küresiyle dönüp Keely'ye bakmıştı. Yumuşak ışığın altında yüz hatlarını tüm detaylarıyla görebiliyordu ve bir şekilde, bu kadar kısa bir zaman zarfında, yüzünün hafızasına kazındığını fark etti. Kendi yüzündeki ifadenin onu ele verebileceğini düşününce nefesi kesilmişti.

Justice uzun uzun yüzüne baktıktan sonra başını iki yana sallamıştı. "Anlamıyorum. Benim oymalarımı nasıl görmüş olabilirsin? Onları bitirir bitirmez birilerine veriyordum."

Keely boynundaki balığı sıkı sıkı tutuyordu şimdi. Ona söylemek istiyordu. Yıllardır bu oymanın onun için ne denli önemli olduğunu bilmesini istiyordu ama bir şeyler onu durdurmuştu. Alice gibi kendini tavşan deliğinden yuvarlanırken bulmadan önceki Keely'den kalan ufacık bir mantık kırıntısı onu durdurmuştu.

Su ve Artemis Yıldızı'm bulmaları; taşı, Justice'in ikiye bölünmüş zihnini iyileştirmek için kullanmaları gerekiyordu.

Sonrasında ona küçük, ahşap balık oymasının hoş hikâyelerini anlatabilirdi. Ama basit bir oymanın ve yüzyıllar önce yaşamış bir savaşçının imgelemelerinin hayatında bu denli önem taşıdığını ve bu kadar acınası bir hayatı olduğunu anlamasına izin vermeyecekti tabii.

Parmaklarını oymayı bırakmaya zorlayıp balığı yeniden

gömleğinin altına sakladı. “Bilmiyorum. Çok terledim ve yorgunum. Belki de Liam’ın oymalarla ilgili söylediği bir şey geldi aklıma,” dedi gülmeye çalışarak. “Neyse, şuna bak. K’ucumatz en son denemesinde beyaz ve sarı darıyı –yani mısırı– karıştırıp başarılı bir şekilde insanlara et ve kan yaratıyor. Bu işe yarıyor. Maya kültürünün en önemli figürlerinden biri şu duvarda gördüğün Darı Tanrısıdır.”

Justice ikinci duvarı incelemeye koyulmuş, neyse ki oymalar hakkındaki yorumunu unutmuştu. “Bu bize daha önce bahsettiğin, Anubisa’nın da olduğu freskteki Mısır Tanrısı mı?”

“Evet! Evet, belli ki bunlar da aynı sanatçının ya da aynı sanatçı grubunun elinden çıkmış. Ama emin olamıyorum. Tabii iki freskin fotoğraflarını yan yana koyup incelemekten...” birdenbire başı dönmeye başlamış soluk soluğa kalmıştı. Nefes alamıyordu.

Justice güçlü kolunu beline dolamıştı. “Keely? Rahatsız mısın?”

Keely saçını yüzünden çekip nefes almaya çalıştıysa da sıcaklık ve susuzluk son birkaç günün olaylarıyla birleşip gücünü tüketmişti. Justice elindeki enerji küresini bırakıp onu kollarına almıştı. Sonra onu mağaranın dışına, temiz havaya çıkardı.

Keely göğsüne yaslanıp ağır ağır, düzenli nefesler almaya çalıştı. Baş dönmesi ve hiperventilasyon biraz hafiflemişti. “Ben iyiyim,” dedi sonunda. “Sadece biraz su çok iyi olurdu.”

Justice beklenmedik bir biçimde gülümsemişti. “Nereid

benden hâlâ saklanıyor ya da çok fazla güç sarf ettiği için dinleniyor ama Atlantisli güçlerimin geri dönmeye başladığını hissediyorum. Eğer istediğin suysa Keely, suyuna kavuşacaksın.”

Koşarak kaya girintisinin iyice dışına çıkıp bacaklarını iki yana ayırarak kollarını havaya kaldırdı. Gün ışığı sanki ilkel bir Tanrıymış gibi ısıtıcı üzerine vuruyordu. Kollarına geri dönmüş, onların tapınmalarını kabul etmeye hazır bir Tanrı gibi. O güzeldi, güçlüydü, ilkeldi ve ona bakınca içinde, ta derinlerde bir şeyler uyanmış, silkinip kendine gelmişti. Göğüsleri karıncalanmaya başladı ve göğüs uçları sertleşti. Onun dokunuşlarını arzuluyorlardı. Kalçaları gerildi ve orta yerinde sıvı bir sıcaklık oluştu; şehvetli bir Tanrıya kurban verilecek kadim bir bakire gibi bedenini ona hazırlıyordu sanki.

Bunu düşününce yüzü alev alev yanmaya başlamıştı. Kadınların tehlikeli durumlarda biyolojik açıdan güçlü erkekleri çekici bulmaya başladığını hatırlattı kendine. O bir bilim insanıydı. O kendini böyle ilkel bir şeye kaptıracak en son kadındı.

Sirenler gibi onu çağıran yoğun cinsel isteğine ayak dirediği sırada Justice bakışlarını gökyüzünden indirip onun gözlerinin içine çevirmişti. Şimdi gözleri siyaha dönmüştü ve gözbebeklerinin tam ortasında mavi-yeşil alevler dans ediyordu. “Poseidon, duy sesimi,” diye seslendi. Sesi sanki dalgalarla ve şiddetli rüzgârlarla yüklüydü, gözlerini ise bir an olsun Keely’nin gözlerinden ayırmamıştı. “Kadınım hayat

ve sağlık vermesi için bana su bahşet.”

Keely “Ben senin kadının değilim,” diye fısıldasa da bu kez buna kendi bile inanmamıştı. O anda Justice’in etrafında bir tayfun gibi dönen rüzgârlar belirdi. Esinti açıklık alandan üzerine doğru toplanıyor, etrafında gümüşi ve mavi-yeşil renkte küçük çaplı yıldırımlar akıyordu. Keely ondan hiçbir şeyi esirgeyemezdi.

“Poseidon için,” diye kükredi Justice başını arkasına atarak. Bir şekilde saç örgüsü özölünce uzun saç tutamları yüzüne ve omuzlarına döküldü; mavinin tüm tonları saçlarında toplanmış olmalıydı ve şimdi onun çağrısıyla dans eden rüzgârda uuşuyorlardı.

Keely de onun gözlerini takip ederek gökyüzüne baktı. Ondan bir an bile şüphe etmemişti. Suyu ağırdıysa su gelecekti. Biliyordu. Ve kristal berraklığında su zerreciklerinin sarmallar halinde döne döne ona doğru ilerlediğini görünce neşeyle güldü.

“Bana gel Keely,” dedi Justice. Gözlerindeki ateş bütün bedenini kavurmuştu. Giysilerini yırtıp kendini onun önünde yere atmak istiyordu; orada, onun yarattığı yağmurun altında, oracıkta ona sahip olsun diye önüne atılmış bir pagan adağı gibi. Ama bunun yerine tökezleyerek ona doğru yürüdü. Elleri iki yanında kasılmıştı. Sonunda onun birkaç milim ötesinde durdu.

Justice başını ona doğru eğip gülmüştü. Sonra bağırarak Keely’nin bilmediğı hoş bir sözcük daha söyledi. Su şimdi bir ilkbahar yağmuruna dönmüş, üzerlerine, ağızlarının içine

doluyordu. Boyunlarından içeri girip kirli giysilerini sınırlı-
lam ediyordu.

Keely gözlerini kapatıp başını kaldırarak gökyüzüne baktı. Gülüyordu. Bu temiz, tatlı sudan içebildiği kadar içiyordu. Kaynak sularından bile saf bir suydı bu; o pahalı, şişelenmiş sulardan daha saf.

Ağızına değdikleri anda damlaları yutuyordu. Sonunda susuzluğunu giderdiğini hissedince gözlerini açarak ona bakıp gülümsedi. Yağmur damlaları kirpiklerine takılıp kalıyordu. “Bu harika! Her istediğinde yapabiliyor musun bunu? Vay canına, bu tüm sorunları...” susmuştu. Tatlarına bakmazsa ölecekmiş gibi dudaklarına sabitlenmiş gözlerini görünce nefes almadan, art arda sıraladığı sözcükler bir anda kesilmişti.

Sonra dudakları birleşti ve onu öyle sıkı sardı ki üzerindeki ıslak giysiler onun bedeninin sıcaklığıyla buharlaşmaya başladı. Bu öpücüğün nazik hiçbir yanı yoktu; bu, üzerinde hak iddia eden bir öpücüktü. Amansız bir arzu, çaresizce bir ihtiyaç. Keely bir şeyler mırıldanmıştı ama sözleri ağzının içinde kayboldu. Elleri tenine yapışmıştı. Onu daha sıkı, daha sıkı sarıyordu. Kaslı bedeni sertçe bedeninin üzerinde sarsılıyordu. Bu Keely’yi korkuttu. Geri çekilip ona baktı.

Justice çenesini sıkıp bedenine daha da sıkı sarıldı. Sanki bedeninin her bir zerresi ona değişiyordu. “Sana ihtiyacım var Keely. Sana şu anda, hemen sahip olmak zorundayım. Lütfen,” dedi kısık, gırtlaktan gelen, ardında yatan tutkuyla titreyen bir ses tonuyla. Sonra kollarını bir nebze gevşeterek başını öne eğip derin derin nefes aldı. “Hayır. Bunu ya-

panamayız. Korkarım Nereid kontrolü tamamen eline alır. Bana hayır demelisin.”

Havada yeniden çakmaya başlayan şimşekler hâlâ yağmakta olan yağmuru gümür gümür seslere ve gümüşü mavi bir ışığa bürüyordu. Yağmurun arkasındaki ve ötesindeki güneş hâlâ berrak gökyüzünde ısıt ısıt parlıyordu. Bu sağa-
nağın bulutlarla hiçbir ilgisi yoktu. Ve onun bu amansız ar-
zusunun ardında bir başka kadın yoktu.

Bunların hepsi onun içindi. Sadece onun için. Bu düşünce içinde alev almıştı. Alevler tüm bedenine yayılarak rahmini sıkıştırıp dizlerini titretti. Ama Justice onu öyle sıkı tutuyordu ki bunun önemi yoktu. Düşmesine izin vermezdi; onun için oradaydı.

Justice hâlâ bir cevap bekliyordu. Gözlerinde çaresiz bir yakarış vardı. Ama ona evet demesini mi yoksa hayır demesini mi istiyordu bilmiyordu.

“Evet,” dedi Keely cehennemini içine balıklama atlayarak. “Ben de seni istiyorum. Birlikte senin ruhunun diğer yarısını evcilleştireceğiz.”

Justice onu havaya kaldırıp neşeyle çılgılık atmıştı. Öfke dolu bir Atlantis fırtınasının orta yerinde onu kucaklamış, dönüp duruyordu. Sonra onu bir kez daha bedenine bastırdı ve başını eğdi. Dudakları dudaklarına bir nefes uzakta öylece duruyordu.

“Birlikte. Birlikte bunun üstesinden gelebiliriz. Öp beni Keely. Öp beni ki senin de bunu benim kadar istediğini bileyim.”

Dünyada hiçbir güç Keely'yi durduramazdı artık; ne akıl, ne mantık, ne de gelecekte onları bekleyen sorunlar. Ona havadan, sudan bile daha çok ihtiyacı varken hayatı boyunca ilk kez tam da canının istediği şeyi yapacaktı. Bunun sonucunda olacakların canı cehenneme. Justice'in yüzünü ellerine alıp gülümsedi.

Ve sonra onu öptü.

HASRET KARDEŞ

31. BÖLÜM

Keely'nin yumuşak, çekingen öpücüğü Justice'e öyle dokunmuştu ki ruhu ikiye bölünüyormuş gibi hissetti. Bir yanı Keely'nin giysilerini üzerinden çıkarıp saatlerce onunla sevişmek; diğer, daha onurlu yanı ise kaçıp ondan uzakta bir yerde saklanmak istiyordu.

Onun baştan çıkaran güzelliğinden uzakta.

Nereid'in kontrolü ele geçirip ona zarar verme tehlikesinden uzağa.

Ben senin bir parçanım, diye fısıldadı Nereid. Buna ne kadar çabuk alışırsan o kadar iyi olur ve güçlerimizi birleştirip daha önce hayal bile etmediğin kadar kudretli bir hale geliriz.

Justice başını kaldırıp onun gözlerine baktı. "Seni daha önce hiçbir kadını istemediğim kadar istiyorum. Ama..."

Al onu artık seni salyangoz, seni balık bozuntusu! İsmimizi bağırana dek onu becermek istediğini biliyorsun.

"Hayır!" diye haykırdı Justice.

Keely'nin yüzündeki şaşkınlık, yerini anlayışa bırakmıştı. "Seninle kavga ediyor değil mi?"

"Evet. O da seni en az benim kadar istiyor ama daha karanlık bir biçimde. Bunu yapamam, onu kontrol edebileceğimden emin değilim," diye itiraf etti Justice.

Biraz ürkek de olsa Keely'nin yüzündeki gülümseme öyle güven doluydu ki Justice bundan onur duymuştu. "Ona hayır de. İzin ver ben söyleyeyim; ikinizle de konuşacağım. Sizi istiyorum. Bir bütün olarak. Bana sert davranmak, beni ezmek zorunda değilsiniz. Sadece sevişin benimle. Lütfen."

Nereid'in kızgınlığı, o çıldırtan yoksunluğu dinmiş, şaşkınlığa dönüşmüştü. *Beni nasıl ister? Sen bile, ruhumun diğer yarısı bile beni istemezken, o nasıl ister?*

Justice buna cevap vermeden önce durumun gerektirdiği şekilde, dikkatlice düşünmüştü. Sonra Keely'nin duyacağı şekilde sesli olarak cevap verdi. "Belki de bu konuda yanılıyordum. Belki de iki tarafı bir bütünün parçaları olarak kabul etmeliyim."

Karanlık bir kahkaha çınlamıştı zihninde. *Sonunda onu elde edeceksek, her şeyi denemeye hazırım.*

Sonra bir şekilde bir şeyler değişti. Justice hayatı boyunca ilk kez –zihinsel kalkanlarına dahi ihtiyaç duymaksızın- kırılğan bir ateşkes hissetmişti. Üzerine bir huzur çöktü ve zihni daha önce tatmadığı bir sakinliğe erişti.

Keely soran gözlerle ona bakıyordu.

"Evet," dedi boğuk bir sesle. "Evet, ikimiz de -iki ben de-, bütün benliğimiz seni istiyor."

Başını eğip hiçbir şeyden sakınmadan onu öptüğünde etrafında bir girdap açıldı. Ağzı bal gibi tatlıydı, tıpkı bir yuvaydı, onun dilediği her şeydi. Dili daha derinlerine uzandı; ağzını ve dudaklarını aldı, doyasıya tattı ve içti. Yanaklarına, burnuna ve alnına yine deminki gibi yağmur damlaları yağdırıyordu.

Keely'nin mucizevi dokunuşları onu onurlandırıyordu. Dudaklarının dokunuşu içinde bir alevi ateşlemişti. Onun bedenini hissetmek kendi bedenini kaskatı hale getirmişti ve neredeyse fiziksel bir acı gibi hissediyordu bunu. Organı sertleşmişti, en ufak bir dokunuşla patlayacaktı sanki. Onu istiyordu; ona ihtiyacı vardı. Keely onun olacaktı ve sonsuza dek onun kalacaktı.

"Sen benimsin Keely," dedi. Onun da bunları söylemesi için yanıp tutuşuyordu. "Kader yolculuğum seni bana gösterdi ve gözlerimde gördüğün Poseidon alevi bunu doğruluyor. Senin ruhun benim ruhumla birleşmek için yaratılmış."

Keely bir parça geri çekilmişti. Ama Justice ona sıkıca sarıldı. Onu asla bırakmayacaktı. Bunu görmesi, anlaması gerekiyordu.

"Justice, bu çok fazla. Ben de seni istiyorum. Daha önce hiç böyle hissetmedim. Ama kismetten, kader yolcularından filan sonra bahsetsek olmaz mı?" Kollarını boynuna doladı, yüzünü kaldırıp gözlerinin içine baktı. O ipek gibi kaşlar hüsranla çatılmıştı. "Bunu söylediğime inanamıyorum ama hemen soyunup bu gelecek konuşmalarını sonraya saklasak olur mu?"

Justice kendine engel olamamıştı. Kahkahayı bastı. "Diğeriniz benim için bir emirdir leydim. Ama önce bunun icabına bakmamız gerek."

Keely'yi bırakıp kılıcını çıkardı ve yere koydu. Sonra giysilerini çıkarıp öyle bir fırlattı ki nereye gittiklerini görmedi bile. Sonunda karşısında çıırılçıplak kalmıştı ve gülümsedi. "Şimdi aynısını sana yapmayı planlıyorum."

Keely, Justice'e bakınca heykellerin canlandığına dair yaptığı laubali yorum geldi aklına. Bir heykeltıraşın elinden çıkmışçasına uzun çizgilerle ve kusursuz, kaslı kıvrımlarla karılmış o güçlü bedeni, nefesini kesmeye yetiyordu. Erekte olmuş organı da diğer her şeyi gibi kocamandı ve Keely'e baktığı zaman kasılıp karnına çarpmıştı. Bu, onu istediğinin en gerçek kanıtıydı.

Hiçbir şey gerçek anlamda arzulandığını bilmek kadar etkileyici olamazdı. Keely'nin göğüs uçları sertleşmiş, sütyeninin dantellerinin baskısı dayanılmaz hale gelmişti. Kasları hazla gerilmiş ve kalçaları kuytusunu saran sıcaklıkla sertleşmişti. "Sen..." Ağzı öyle kurumuştı ki telaffuz edemiyordu. Bir daha denedi. "Sen benim giysilerimi ormanın dört bir yanına fırlatmayı mı planlıyorsun?"

Justice yine o muzip gülümsemesiyle karşılık vermişti. Ve Keely'ye doğru bir yırtıcının avını kovaladığı gibi yürümeye başladı. Gözlerinde yakıcı, neredeyse ölümcül bir alev yanıyor, bu bakışların ardındaki niyet Keely'nin nefesini kesiyordu. Justice onu istiyordu ve ona sahip olacaktı. O tam anlamıyla dominant bir alfa erkeğiydi ve Keely onu daha

önce hiçbir şeyi, hiç kimseyi istemediği kadar istiyordu.

Yanına gelir gelmez onu kendine yaklaştıırıp sanki sahibiymiş gibi öpmüştü. Keely o an ateşin ruhunun içine işlediğini hissetti. Dili ağzının derinliklerine uzanıyor, sanki bunu yapmazsa ölecekmiş gibi öpüyordu. Parmaklarını saçlarına dolamıştı ve eliyle başını tutuyordu. Bedenini daha da sıkı sardı. Bedenleri, aralarından hava bile geçemeyecek kadar birbirine yapışmıştı.

Keely'nin bedeni tutkuyla dolup taşıyordu; o alev ve delicesine tutku dizlerinin bağını çözecekti neredeyse. "Daha çok," diye fısıldadı dudaklarının içine. "Daha fazlasına ihtiyacım var."

Justice elini kalçasına koyup onu kendine doğru çekmişti. Cinsel organı bacaklarının arasına girmiş, o sertlik Keely'yi daha da delirtmişti. Onu istiyordu. Ona ihtiyacı vardı. "Şimdi mi?" diye sordu Justice.

"Şimdi, şimdi, şimdi," dedi Keely, utancın da mantığının da ötesinde.

Justice tek bir hareketle gömleğini üzerinden çekip başından çıkardı ve kenara fırlattı. Sonra eğilip ona baktı.

Ve Keely donup kaldı; boynundaki oymayı unutmuştu.

Justice, Keely'nin ufacık dantel parçalarının örttüğü güzel göğüslerine bakıyordu. Göğüs uçları dışarı fırlamıştı, o an tek isteği onları tatmak, ısırarak, emmekti. Kolyesi sanki onu cezpt etmek istercesine o bembeyaz, güzel göğüs çatallında duruyordu. Kolye ucu ahşap, oyma işi bir... balıktı.

Onun balığı. Yüzyıllar önce yaptığı bir oyma.

Kolye ucunu eline alıp inceledi. Yanılıyor olmalıydı. Ama hayır, bu kesinlikle onun oymasıydı. “Bu benim. Bu nasıl olabilir?”

Keely dudağını ısırды, yanakları pespembe oldu. “Sana söyleyecektim. Onu birkaç yıl önce buldum ve imgelemimde seni gördüm. Onu yontarken. Bir ateşin başında. Senin yüz-yıllar önce yaşamış bir savaşçı olduğunu düşündüm ve bu oyma benim için tılsım benzeri bir şeye, zor zamanlarda düşündüğüm birine dönüştü.”

Justice onun gözlerinin içine baktığında, itirafının gerçekliği kalbine bir tokat gibi indi. Keely de bir nevi alın yazısıyla karşılaşmış; kaderinde Justice’i görmüş, ona güvenmişti.

“Sen benimsin Keely McDermott,” dedi. Sesi bir hırıltı gibi çıkıyordu şimdi. “Sana şimdi, hemen sahip olacağım.”

Saniyeler içinde tüm giysilerini çıkarıp büyülenmiş gözlerle bedeninin görkemini izledi. Kıvrak ve bronzlaşmış bedeni çıtkırıldım değildi ama onu iyi kullanmış, kendine iyi bakmış bir kadındı.

“Bacaklarına bayıldım,” diye mırıldandı.

“Teşekkürler, ben ...”

“Bacaklarını belime dolaman gerek.”

Keely bir an nefes alamadı. Justice dudaklarını bir kez daha yakaladı ve bütün bedenini hissetmek için onu bir kez daha sıkı sıkı sardı. Keely bacaklarını kaldırıp beline doladı. Justice o muhteşem kalçasını avuçlayarak onu biraz daha havaya kaldırdı, ta ki organı onun o sıcak, ıslak kuytusuna denk gelene dek.

“Sana şu anda sahip olmalıyım, Keely,” dedi ve ona biraz daha süründü. Acele etmemek için bedenindeki tüm kasları seferber etmişti.

“Ben de sana.” Keely onu öptüğünde Justice onun o sıkı, ıslak sıcağında, gidebildiğı kadar derine girdi. Kuytusu bir kılıç kını misali organını sarmış ve öyle bir kasılmıştı ki Justice acemi, toy bir oğlan çocuğı gibi o anda patlayıvereceğini sandı.

Keely onu hissettiğı anda inlemişti. Dolgun organı içini doldurmuştu ve bedenini öyle bir esnetmişti ki sinir uçları acıyla haz karışımı bir hisle alev alev yandı. Ama onun arzusuyla öyle ıslanmıştı ki bedeni onun geniş ve uzun organını içine alacak kadar esnedi ve vahşice, daha fazlasını istercesine ona yapıştı.

Onun hareket etmesini istiyordu.

“Durma,” dedi nefes nefese. Bedenini kaldırıp kadife bir kutunun içine girmiş cinsel organın üzerinde kaydı. Öyle sert, öyle uzundu ki en derinine değmiş, onu adeta çıldırtmıştı. “Lütfen, daha fazla.”

Justice organını daha derine ittirip dudaklarını sıcak, sert öpücüklerle yalayıp yutmuştu. Sert bir ritimle içine girip çıkıyor, onu deli gibi bir arzuyla inletiyordu. Sıcaklık ve en saf haliyle açlık onu çıldırtmıştı. Onun için yanıp tutuşuyor, gelmek ve bu dayanılmaz ihtiyacı tatmin etmek istiyordu.

Keely mantığını geride bırakıp boynunu ısırdı. Justice kükreyerek Atlantis dilinde bir şeyler söyledi. En derine daldığında Keely çığlık attı. Sınıra yaklaştığında Keely daha fazla dayanamayacağını hissetti.

Sonra Justice, içine gömülmüş vaziyette onu tutarak mahmurlaşmış, neredeyse kendinden geçmiş gözlerle ona baktı. “Ne oldu? Neden durdun?” Yüzüne saf, erkeksi bir zafer ifadesi yerleşmişti, bir anda gözlerinde ölümcül bir ışıık belirdi. “Benimsin. Söyle. Benim olduğunu söyle. Bunu söylersen ismimi haykırana dek becereceğim seni.”

Ne yapmaya çalıştığını anladığı halde onun kaba sözleri içinde bir heyecan uyandırmıştı. Onu malı ilan ediyor; malını sahipleniyordu. Onu bunu itiraf etmeye, onun kadını olduğunu söylemeye zorluyordu.

Ama en nihayetinde seçimi ona bırakıyordu. Onu reddetmek Keely'nin elindeydi.

Bunun düşüncesi bile kalbini sıkıştırmıştı. Hayır, onu reddedemezdi. Bunu yapamazdı. Justice bu uzun bekleyişten dolayı acı çekmeye başlamıştı. Bıkkınlıkla dolan gözlerine baktı ve kararını verdi.

Sonucu ne olursa olsun gerçeği itiraf edecekti.

Başını kaldırıp gözlerinin ta içine baktı. “Evet. Seninim.”

Justice bir zafer nidası atıp onu bir kez daha öpmüştü. Şimdi öncekinden de kuvvetli bir biçimde bedenini bedenine vurmaya başladı. Başını kaldırdığı zaman Keely'nin, içinde giderek artan ve bedeninin her bir zerresini patlatmakla tehdit eden o yoğunluk karşısında güçlkle nefes aldığını gördü.

“Ve sen de benim,” diye fısıldamıştı güçlkle.

“Her zaman,” dedi Justice. “Her zaman, *mi amara*.”

Sonra söz verdiğini yaptı. Çılgınlklar atarak ismini söyle-yene dek içinde tekrar tekrar geldi.

Tırnaklarını omuzlarına geçirdiği, tüm bedeni bedenine sıkı sıkı sarıldığı zaman, Justice ürpermişti. Bacakları bir mengene gibi beline kilitlenmiş, ismini bağırarak geldiği anda bedeni organını ardı ardına gelen kasılmalarla öyle bir kavramıştı ki Justice sonunu getiremeyeceğini sandı. Girebildiği kadar derine girdi ve orgazm bir gelgit dalgası gibi onu ele geçirip daha önce tatmadığı bir güçle bedenini sardı. Keely gelmeye devam ediyor, ardı ardına gerçekleşen orgazmlarla titriyordu. Her bir titreyişte Justice'in organından daha fazlasını emiyordu. Dizlerinin bu hazla çözüleceğinden emindi ama savaşımadan bırakmayacaktı. Bacaklarını iyice sıkarak onu kendine biraz daha çekti.

O an tüm dünya patladı sanki. Justice bir renk girdabının içine yuvarlanmış, yeşil ve altın sarısından bir gökkuşağı, etraflarında dönmeye başlamıştı. Bir şekilde onun gerçek benliğini gördüğünün farkındaydı. O zengin, parlak güzelliği karşısında büyülenmiş, ruhunun derinliklerinde kaybolmuştu.

Keely'nin yaşadığı, tecrübe ettiği her şey kor gibi bir hışımla içini delip geçmişti. Onun acılı çocukluğunu görmüştü; ailesinin bir ucube olduğunu düşündüğü küçük bir çocuğun acısını hissetmişti. Kendi evlatlarını bu şekilde incitebilen bir anne babaya karşı inanılmaz bir öfkeyle doldu içi.

Onun iyiliğini ve ne denli cömert olabileceğini gördü; duygusuz arkadaşlar ve meslektaşlar onu yadırgayıp dışlar-ken senelerce kaç kez incindiğine tanık oldu.

Onu terk eden adamın ardından kalbi paramparça ol-

muştı. Justice o piç kurusunu bulup kaburgalarını lime lime etmeye yemin etti. Ağır ağır acı çektirecekti ona.

Ama o anda böyle bir şey yaparsa Keely'nin ondan nefret edeceğini fark etti. O ışık, iyilik ve şefkatti; kendi ruhunun karanlığının aksine o, ayın parlak yüzüydü. Durmadan ruhunun dipsiz kuyularının derinlerine, aşka düşüyordu. Keely onundu ve onun gitmesine asla ama asla izin vermeyecekti.

Artçı spazmlar bedenini sarsarken Keely bir kez daha haykırdı. Daha önce hiç bu kadar güçlü ve bu kadar uzun süren bir orgazm yaşamamıştı. Hissettiği hazzın yoğunluğundan korkmaya başlamıştı neredeyse. Bu çok şiddetli, çok güçlüydü; kalbini ona çok fazla açmıştı.

Birine böylesine açılmak o kişiye onu reddetme fırsatı tanıyordu.

Justice'in bedeni de yaşadığı boşalmanın kuvvetiyle sarıliyordu ve Keely ona sıkı sıkı yapışıp sarılarak o hisle bir kez daha geldi. Justice'in onu hiç bırakmamasını istiyordu. Yanaklarının ıslandığını ve ağladığını fark etti; fakat acıdan ya da üzüntüden değil, anın yoğunluğundan. Dünyasını saran bu samimiyeti sarsıp onu kendine getirecek bir şeyler söylemek istedi –herhangi bir şey– ama o anda sanki altında yer yarıldı ve Keely yıldızların içine düştü.

Sanki Justice'in ruhunda bir kapı açılmış, onu ta özüne davet etmişti. Daha önce onunla ilgili imgelemlerinde gördükleri –ve çok çok daha fazlası– bir anda sanki onun bilincinin akıntısına dalmışçasına tüm bedenini sardı. Onun o amansız onurunu ve gururunu, kendisine asla layık görmediği

bir duygu olsa da kendisinin ailesine karşı duyduğu sevgiyi ama her şeyden çok da ona karşı duyduğu hisleri görmüştü.

Bu aşk, ihtiras ve ihtiyaçtı. Hepsi bir araya gelip mavi ve gümüş bir alevin içinde parlıyordu. Bir duygu alaşımı. Ve hepsi onun içindi. Tüm bunların ortasında, neredeyse belli belirsiz, ufacık, karanlık bir ton vardı. Ruhunun renklerine işlemiş tehlikeli bir varlık.

Nereid.

Bu sen misin? diye sordu Keely çekinerek. *Sen onun parçasısın, bunu biliyorsun.*

Öyle miyim? diye cevap verdi alaycı bir ses. *Ve sen onu sevsen de benden korkuyorsun.*

Sevmek mi? Keely itiraz etmek istedi ama ruhu kaçamak laflara, yalanlara izin vermiyordu. Sadece en çıplak gerçekliğiyle, en yalın haliyle doğrular kabul görüyordu.

Evet, sevgi, diye itiraf etti. *Ve onun bir parçası olduğuna göre seni de seviyorum.*

Üzerine doğru kararsız bir renk silsilesi akmıştı. Ama sonra bir inkâr hissi baş gösterdi. *Hayır. Beni seviyor olamazsın çünkü benim sevgiyle işim yok. Eninde sonunda onu yeneceğim ve sana istediğim şekilde sahip olacağım.*

Keely'nin zihninde birtakım sahneler canlandırmıştı; kaba, öfke dolu seks sahneleri. Bin bir türlü şekilde ona boyun eğdiği sahneler.

Keely bir an sinmiş olsa da Justice'in renkleri onu sarıp destek oldu. Keely de onun ruhunun Nereid yanına kendi imgelerini yolladı. *Seni de kabul edeceğim,* dedi ve ona vahşi,

dizginlenemez bir tutkuyla süslediği sıcacık, narin sevişme sahneleri yansıttı.

Öfke, yerini yakıcı bir tutkuya ve neşeye bırakmıştı.

Evet, birbirimize sahip olacağız, dedi Nereid.

Evet, sen benimsin, ben de senin, dedi Justice.

Sesleri Justice'in ruhunun renklerinde birbirine karışmıştı. Keely güldü, ağladı ve ona olan aşkından şüphe ettiren o son tereddüt zerrelerini de ezip yok etti.

Sonunda gerçeklik bir nebze olsun geri dönüyordu. Keely, hâlâ daha onun kollarında cinsel organının hâlâ içinde olduğunu fark etti. Başını omzundan kaldırıp gülmeye başladı. "Ormanın orta yerinde çırılçıplamız. Bu daha önce hiçbir keşif gezisinde başıma gelmedi. Bacaklarının hâlâ daha ikimizi birden nasıl taşıdığı ise bambaşka bir muamma."

Justice onu sadece bir parça havaya kaldırmıştı ve tekrar içine kaydığı sırada cinsel organının bir kez daha sertleştiğini hissetti. "Seneler süren savaşçı eğitiminin getirdiği güçlü bacaklar epey işe yarayacak demektir çünkü sana yine sahip olmam gerekecek."

Başını eğip iştahla göğüslerine bakmıştı. Keely'nin içi bir kez daha alev aldı. Şaşkına dönmüştü çünkü bundan sonra bir hafta hiçbir tutku hissetmeyeceğini düşünmüştü.

"Bu enfes göğüslerin tadına bakmak için neden durmadım ki?" diye mırıldanmıştı Justice. Sonra onu bir parça havaya kaldırdı. Şimdi sadece cinsel organının başı içindeydi. Keely acıyla yüzünü buruşturmuştu. Onu istiyordu; onun tekrar içinde olmasını istiyordu. O sırada Justice göğüs ucunu ağzına alıp sertçe emdi.

Keely acıyla haykırdı ve içinden akan sıcak aşk balı Justice'in cinsel organının başını sırlıslıkla etti. Justice onu tekrar, tekrar, tekrar istiyordu; asla yetmeyecekti. Kafasını kaldırıp gözleriyle giysilerini aradı. Keely hâlâ kollarında, giysilere doğru ilerledi. Her adımda cinsel organı biraz daha derine iniyordu. Sonra Justice kısa bir süreliğine içinden çıkıp giysileri topladı ve onun o narin teni bitkilerden tahriş olmasın diye giysileri üst üste koyup Keely'yi üzerlerine yatırdı. Keely ona bakıyordu. O hoş, zümrüt yeşili gözleri tutku doluydu. Bir an için, bir büyü'nün etkisinde miyim acaba diye düşündü. O güne dek hayal ettiği her şey bu güzel insanın formunda gerçeğe dönüşüyordu.

Rüya mıydı, fantezi miydi bilmiyordu. Umurunda da değildi zaten. Keely, ruhuna dokunmuştu. Nereid'i ehlileştirmişti. İçinde var olmayı istediği tek gerçeklik ona kendini asla unutturmayacak biçimde bedenine girdiği, kuytusunun ta derinlerine değdiği gerçeklikti.

Dizlerini kırıp organının başını onun ılık ılık parlayan girişine kaldırarak bir kez daha yuvasına döndü. Kılıcının kanzasını, onun o güzel kalçalarına değene dek içine sokmuştu. Tek kolunun üzerine yaslanıp elini bedenlerinin arasından aşağı uzatarak ona dokundu. Parmağını onun, balıyla ıslanmış sinir uçlarının merkezinde dolaştırdı. Sonunda onu inletene dek. "Daha fazla dayanamıyorum," demişti nefes nefese. Başını iki yana sallıyordu. "Justice, bu çok fazla. Haz çok fazla."

"Asla," dedi. Göğüs uçlarının iki gül goncası gibi sert-

leştigini görünce adeta büyülenmişti. “Asla çok değil.”

Keely kalçalarını kaldırıp ritmine katılmıştı. Enfes inlemelerle karşılık veriyor, onu açlıkla delirtiyordu. Justice Keely'nin içinde, Keely Justice'in cinsel organının üzerinde gidip geliyordu. Bedenlerini çılgın bir ritimle birbirlerine çarpıyorlardı. Justice bedeninin organının etrafında kasıldığı o anı hissetti, gelmek üzere olduğunu biliyordu. Daha sert, daha hızlı hareket etmeye başladı. Atlantis dilinde ardı arkası kesilmez bir ritimle ona sevgi sözcükleri fısıldıyordu. Onu ne kadar arzuladığını bilmesini istiyordu.

Ona ne kadar ihtiyacı olduğunu.

Bu kez gelirken Justice onun ismini haykırmış, onun bedeniyle birlikte titremişti. Öyle kör eden, öyle sıcak, öyle rengârenk bir patlamayla boşalmıştı ki bir an bilincinin kıyısına geldiğini hissetti. Onu ezmek için hafifçe yanına dönüp yere yığıldığı sırada gülmeye başladı. “Sanırım yüzyıllardır kimsenin yapamadığını yaptın. Beni öldürdün resmen.”

Keely nefes nefese orada öylece uzanıyordu. Ona sıkı sıkı sarılmıştı. Sonunda nefesi düzene girdi ve o da gülmeye başladı. “Al benden de o kadar. Eğer her seferinde böyle olaksa başımız belada demektir.”

Sonra susup başını kaldırdı ve gözlerinin içine baktı. “O renkler neydi öyle? Justice, ben... sanki ruhunun içindeymişim gibi hissettim.”

“Bu ruhların birleşimiydi Keely. Ruh birleşimi Poseidon'un bir armağanıdır ve bir Atlantisliyle ruh eşine birbirlerinin ruhlarının içini görme şansı verir. Gözlerimde Poseidon'un

alevini - o mavi-yeşil alevleri - gördüğün zaman anlamıştım. Ruh birleşimi bir savaşçının kalbine. Poseidon'un bedenle-
rimize kazıdığı damga gibi kalıcı şekilde kazınmış olur."

Keely kolundaki damgaya dokundu. "Bunun anlamı ne?"

"Poseidon'un Trident'i dünyanın tüm halklarını temsil eden çemberin ortasından geçiyor. Üçgen ise antik bilgelerin bilgi piramidini temsil ediyor. Poseidon'un tüm savaşçıları Poseidon'a hizmet etmek ve insanlığı korumak için ettikleri yeminin bir delili olarak bu damgayı taşıır."

Keely parmağını damganın üzerinde dolaştırıp göğsünü öptü ve kollarına sokulup bir süre öylece kaldı. Sonra kollarından sıyrılıp doğruldu.

"Böyle bir anda dünyevi laflar edip ambiyansı bozmayı hiç istemezdim ama balta girmemiş bir ormanda çırılçıplak oturuyoruz ve etrafta böcekler var. Ve ben böceklerin popomu ısırmasını hiç ama hiç istemiyorum."

Justice gözlerini kırıştırtarak ona baktı. Onun bu gerçekçiliği, pratikliği karşısında dumura uğramıştı. Fakat ardından yine gülmeye başladı. "Birazdan karnın da guruldayacak zaten değil mi?"

Keely sırtıttı. "Eh, lafını edince acıkmaya başlıyor insan..."

32. BÖLÜM

Justice yine suyu çağırmişti. Birlikte yağmurun altında duş alıp terden yapış yapış olmuş bedenlerini temizlediler. Birbirlerine dokunmadan duramıyorlardı. Keely, Justice'in ruhunu görmüştü ve Nereid'le yaptığı ateşkesin geçici olduğunu biliyordu. Ruhunun iki yanını uyumlu bir bütün haline getirmek için daha kalıcı bir yol bulması gerekecekti. Belki de Artemis Yıldızı gerçekten ona yardımcı olabilirdi.

Bir an bütün umudunu uzakta, masallar diyarında bulunan büyülü bir taşla bağlıyormuş gibi hissetti. Buna rağmen yine kendine kısa süre önce bir Atlantisliyle birlikte zamanın ve uzayın içinde seyahat edip Guatemala ormanlarına geldiğini hatırlattı. Bunlara tanık olduktan sonra yaşadıklarını inkâr etmesi hiç kolay değildi.

"Gitmemiz gerek," dedi sonunda. İkisi de giyinmişti.

Justice eğilip nefesi kesilene dek dudaklarını öpmüştü. Sonra yüzünde acı bir ifadeyle onu bıraktı. "Evet, gitmemiz gerekiyor. Artemis Yıldızı'nı sadece benim için değil, benden daha önemli meseleleri halletmek için de bulmamız gerek.

Ama seninle sevişmenin görkemi içimdeki Nereid'i bile ehlileştirdiğine göre gelecekten umutluyum."

Keely yanaklarının kızardığını hissetmişti. "Sen de oldukça görkemliydin doğrusu ama eğer sevişmekten bahsetmeye bir son vermezsek bu ormandan hiç çıkamayacağız."

Justice gözlerini kapatıp ellerini havada birleştirmişti. Keely yine Artemis Yıldızı'na ulaşmaya çalıştığını biliyordu. Bu kez sadece birkaç saniye sürmüştü.

"Onu hissediyorum. Çağrısı şimdi daha kuvvetli. Gücümü toplamış olmalıyım." Kuzeydoğu yönüne işaret etti. "Sesi bu taraftan geliyor."

Keely başını salladı. Titreyen bacaklarının onu bu uzun yolculukta taşıyabilmelerini umuyordu. Bedeninin olmadığı köşeleri bile o yoğun sevişmeden sonra ağrımaya başlamıştı. Ayrıca sıcaktan pişik olmamayı diliyordu.

Gülmeye başladı. Gerçekten de pratik Keely sözü doğruydü. Şu anda düşündüklerini duysa Justice kahkahalara boğulurdu. Justice ona dönüp muzip bir biçimde kaşını kaldırmıştı. Keely bunu görünce daha da katılarak güldü. "Yok bir şey. Aklıma bir şey geldi de. Sen önden yürümeye başla haydi. Oldukça uzun ve sıcak bir yolculuk olacak."

"Yürümeyeceğiz ki," dedi Justice, havalı bir eda takınarak. "Birinci sınıf bir yolculuk yapacağız. Atlantis stili."

Justice, Keely'nin şaşkın bakışları karşısında ısıltılı ışık gökkuşağı renklerini yansıtan bir sise dönüşmüş fakat formunu ve somutluğunu bir şekilde onu kollarına alıp taşıyacak kadar korumuştü.

Uçacağız, dedi sonra; Keely'nin zihninin içinde konuşmuştu. Ardından Keely, az önce içinde hissettiği erkeğin şekliyle bilincini taşıyan su damlalarının oluşturduğu sihirli bir

halının üzerinde ağaç dallarının tepesine yükseldi.

Büyülü taşlar bile bunun yanında yavan kalıyordu.

Bir çocuk masalındaymış gibi ağaçların tepelerine dokunarak ormanın üzerinden uçtular. Öfkelenip onları azarlamaya başlayan maymunları fark edince Keely'nin nefesi kesilmişti ve yanlarında uçuşan o parlak renkli kuşları görünce gülmeye başladı. Büyük olasılıkla gökyüzünü paylaştıkları bu yeni, tuhaf kuşun hangi türden olduğunu merak ediyorlardı.

"Arkeoloji daha önce hiç bu kadar eğlenceli olmamıştı," diye bağırdı. Justice'in bu formdayken de onu anlayabildiğini umuyordu; bir şekilde bundan emindi aslında. Öyle hızlı ilerliyorlardı ki Keely'nin görüşü dahi zayıflamıştı. Başını bir ileri bir geri çevirmekten boynu kopacaktı.

Neredeyse geldik.

Keely dalgın gözlerle başını salladı. Ağaç dallarının seyreldiği bir aradan yerde iki jaguarın yürüdüğünü görmüştü. O alacalı kürklerinin altında hareket eden akıcı kasları açıkça seçiliyordu. "Çok güzeller."

Güzel ve ölümcül, dedi Justice kafasının içinde.

"Senin gibi yani," dedi Keely gülümseyerek.

Buna karşılık Justice onu havaya fırlatmıştı. Keely bir an şaşkınlıkla çığlıklar atarak düşmeye başlamıştı ama Justice korkmasına dahi fırsat vermeden onu hemen yakalamıştı. "Hey, bu haksızlık ama," diye Justice'i azarladı. "Yere bir basayım görür..."

O sırada ileride yükselen dumanları görünce sözü yarım kaldı. Biraz önlerinde uğursuz, kapkara siyah duman bulutları yükseliyordu. Yıldızı bulmak umdukları kadar kolay olmaya bilirdi.

Orman yanıyordu.

Justice yangını görmeden önce kokusunu almıştı. Hemen yere, elbette jaguarların ötesine indiler. Ve sonra Justice somut cisminde büründü. Eli refleksel biçimde kılıcına uzanmış, onun da kendisiyle aynı anda dönüşümünü tamamlayıp tamamladığını kontrol etmişti. Bundan emin olur olmaz da kılıcını kınından çıkardı.

“Keely, burada bekle. Gidip neler olduğunu kontrol edeceğim.”

Keely başını iki yana salladı. “İmkânı yok. İkimiz birlikte gideceğiz.”

Justice öfke dolu gözlerle ona baktı. Bu bakış yüzyıldır kim bilir kaç savaşçıyı önünde diz çöktürmüştü. “Bu kısım benim uzmanlık alanıma giriyor Doktor McDermott. Sözümü dinleyip tehlikeden uzak duracaksınız.”

Ama inatla sıktığı çenesine bakılırsa onu biraz olsun korkutmayı başaramamıştı. Tanrılar aşkına, o gerçekten de harikulade biriydi.

“Evet, ama benim uzmanlık alanım keşif gezileri sırasında sağ kalmayı da kapsıyor,” diye kestirip attı. “Dövüşmeyi bilen, silahı olan sensin. Bense burada tek başıma kalacağım ve karşıma kim bilir kaç tane aç jaguar ya da haydut sürüsü çıkacak? Dışişleri Bakanlığı Guatemala seyahatleri için boşuna mı uyarı bildirileri yayınlıyor sanıyorsun? Burası harika bir halka sahip müthiş bir ülke ama ciddi tehlikeler de barındırıyor ve yanımda kimliğimi kanıtlayacak bir pasaportum bile yok.”

Haklıydı. Justice bundan nefret ediyor olsa da onu da yanında götürmek zorundaydı. Burada kalırsa daha büyük bir tehlikeyle yüz yüze gelebilirdi. “Tamam ama ne dersem onu yapacaksın. Seni tehlikeye atan herkesin başı belada demektir ve buna kendin de dahilsin.”

Keely başını kaldırdı. “Ben o ucuz korku filmlerindeki embesil, geri zekâlı yeniyetmelerden biri değilim. Gidip kendimi elinde elektrikli testere taşıyan bir adamın kollarına atmayacağım herhalde. Mantıklı olduğu müddetçe sözünü dinleyeceğim tabii.”

Justice bir yandan omuzlarından sarsıp aklını başına getirmek, bir yandan da onu öpüp aklını başından almak istiyordu. Sonunda gerçek ruh eşini bulmuştu ve kadın onu çileden çıkarıyordu.

“Tamam. Gidelim haydi. Arkamda kal.” Justice neredeyse koşar adımlarla öne atılmıştı. Yükselen dumanlar, içinde kötü bir his doğuruyordu. Daha önce savaş meydanlarında bir sürü yangın görmüştü; pek çok kasabanın ve köyün, insanları ötede bekleyen vampirlerin ve biçimdeğiştirenlerin pençesine düşürmek için bu yırtıcılar tarafından bilerek ateşe verildiğine tanık olmuştu.

Keely, San Bartolo kazı alanının vampirler tarafından işgal edildiğini söylemişti. Belki de alanlarını genişletmeye karar vermişlerdi. Ne de olsa çoktan tarihin sarı sayfalarına karışmış bir Maya tapınağı onların karnını doyurmayacaktı. Ama hükümetin korumasından uzakta bir Guatemala köyü doyurabilirdi.

Hâlâ koşuyordu; birden arkasını dönüp Keely'yi kucaklıyiverdi. Bu şekilde daha hızlı ilerleyebilirlerdi. Nedense birdenbire içinden bir ses ona hızlı davranması gerektiğini söylemişti.

33. BÖLÜM

Keely gördükleri manzara karşısında şoka girmişti. Justice durup onu yere indirdi. Küçük bir köy –yani ondan geriye kalanlar– harap olmuş vaziyette hâlâ daha içten içe tütüyordu ve küçük yangınlar yer yer devam ediyordu.

“Burada ne olmuş böyle?” diye fısıldadı.

“Bunu *kim* yapmış demek daha doğru olur sanırım,” dedi Justice duygusuz bir ses tonuyla. Öfkeyle kararan gözleri etrafı tarıyordu. “Bu bilindik bir vampir numarası; saklanmaya çalışan avını yakmak. Vampirler kutsal yerlere girmiyorlar. Büyük olasılıkla bunu sen de biliyorsun. Bu yüzden ilk önce kiliseleri yakarlar.”

Başıyla köyün en yüksek yapısına işaret etti. Viraneye dönmüş binanın üzerinde hâlâ dumanlar tütüyordu. Kocaman ahşap bir hacın kömüre dönmüş kalıntılarını görünce Keely’nin nefesi kesildi.

“Peki... ya insanlar? Sence hepsini yakalamışlar mıdır?” Köylülerin diri diri yandığını düşününce yanaklarından yaşlar süzölmüştü.

O sırada arkalarından bir ses duyuldu. Biri bir tüfeğin emniyet kilidini açmıştı. “Hayır, Sinyora, hepimizi yakalayamadılar. Sen ve arkadaşın, sizin niyetiniz de kalanların işini bitirmek mi?”

Justice hırlar gibi birbirini ardında öyle sözler sıralamıştı ki Keely ne dediğini anlamadığına şükretti. Bir hışım arkasını dönüp kendini tüfekli adamın önüne atmış, Keely’yi arkasına almıştı.

“Biz sizin düşmanınız değiliz ama kadınıma tehdit etmeye kalkarsan sana ve insanlarına yapacaklarımdan sonra o kan emicilerin geri dönmesi için dua edersin,” diye gürledi Justice. “Senin adın ne? Bu köyün ismi ne?”

Keely, Justice’in omzunun üzerinden silahlı adama baktı. İnce, uzun boylu bir adamdı ve darmadağın saçları gözlerinin üzerinde düşüyordu. Üzerinde bir kot pantolon ve yanık teninde parlayan yırtık pırtık olmuş beyaz bir tişört vardı. Yüz çizgileri Maya mirasını açık biçimde yansıtıyordu.

Adam ya bundan hiç etkilenmemiş ya da şiddetten yorulmuş olacak, Justice’in tehdidine sadece omuz silkerek karşılık vermişti. “Benim adım Alejandro ve şu anda Las Pinturas’tasmız. Diğer meseleye gelirsek, o kılıç olsa da olmasa da tehditlerin beni hiç ilgilendirmiyor. Yine de şunu bil ki ben tekrar tekrar bize saldıran o piç vampirlerin aksine bir kadına asla el kaldırmam.”

“Neden hâlâ buradasınız?” diye sordu Justice. “Geri dönmeyeceklerini sanıyorsanız, aptalsınız demektir.”

Alejandro’nun gözleri buz gibi olmuştu. “Elimde olsa insanlarıma tehlikeden uzaklaştırmaz mıydım sanıyorsun? Gelir gelmez yaptıkları ilk şey araçlarımızı yok etmek oldu.”

Başıyla binalardan birinin arkasında saklı duran bir metal yığınının işaret etti. Üzerinden hâlâ dumanlar tütüyordu. “Telsizimiz hâlâ sağlam ve yardım çağrısında bulunduk ama belli ki şu anda bir şiddet dalgası başlamış durumda ve biz pek de öncelikliler listesine girmiyoruz.”

“Onlara yardım edeceğiz, değil mi?” dedi Keely elini Justice’in koluna yaslayarak. “Elimizden geleni yapmalıyız.”

Justice hiçbir şey söylemese de hafifçe başını salladı. Yüzündeki boş ifade, duygularına dair hiçbir ipucu vermiyordu.

Keely duyguları ya da zihni aracılığıyla ürkekçe ona ulaşmaya çalıştığında sadece karanlıkla karşılaşmıştı. Justice zihnini ona kapatmıştı ve Keely bu ruh birleşimi işini, o kalkanları nasıl kaldıracağını bilecek kadar anlamıyordu. Yine de uzanıp elini tuttu ve Justice parmaklarını usulca sıkarak onun içini rahatlatmıştı. Sadece koruyucu savaşçı moduna geçmişti, o kadar.

Etrafındaki yıkıma bakılırsa onu bunun için suçlayamazdı.

Alejandro gözleriyle Keely’yi ve Justice’i inceledi. Sonunda gördükleri onu ikna etmiş olacaktı ki silahını yere indirip arkasına doğru seslendi. “Tehlikesiz sayılırlar. Çıkabilirsiniz.”

Önce bir, sonra iki insan. Ve sonra belki yaklaşık yirmi tane yetişkin, üzerinden dumanlar tüten molozların arasında saklandıkları köşelerden dışarı çıkmışlardı. Hepsi Keely’nin ve Justice’in etrafını bir çember gibi sardıktan sonra altı tane çocuk da korka korka çıkıp anne babalarına katıldı.

Çocukların o korkmuş yüzlerini görünce Keely’nin kalbi un ufak olmuştu. “Size zarar vermeyeceğiz,” dedi akıcı bir İspanyolcayla. “Somos amigos.”

Beş, altı yaşlarında bir kız çocuğu yetişkinlerin arasından kendine yol açıp öne geldi ve iri, kapkara gözleriyle Keely' ye baktı. Kollarında kirli bir pelüş oyuncak vardı. Köylülerden hiçbiri koşup onu kucaklamamıştı; doğrusu ona şüpheyile bakıyor gibi bir halleri vardı. Yaşlı bir kadın çaktırmadan nazar işaretini yapıp yere tükürmüştü. Kız yüzünü buruşturdu. Keely birdenbire o batıl inançlı yaşlı yarasanın suratına bir tane patlatmak istedi.

"Eleni," diye seslendi Alejandro sert bir ses tonuyla. "Yanlarına çok yaklaşma."

"Ama Justice suyuyla yangınları söndürecek," dedi Eleni. "Ve Doktor Keely annemizi bulmamıza yardım edecek."

Keely şaşırıp kalmıştı. "İsimlerimizi nereden biliyor?"

"Eleni... bazen bazı şeyleri biliyor," dedi Alejandro. İngilizce konuşmuştu. "Ama o İngilizce bilmediğinden size olanları kendi dilinizde anlatacağım. Babası uzun zaman önce öldü. Annesini vampirler öldürel de birkaç hafta oluyor. Bana, ölüsünü göreyim diye başını bırakmışlar. Ona bunu anlatmaya çalıştık ama ya akli ermiyor ya da bunu anlamak istemiyor."

Alejandro'nun yakışıklı yüzündeki çizgiler derinleşmiş, gözlerindeki öfke adeta intikam yeminleri ediyordu. Justice'in yüzünde de benzer bir ifade vardı. Bambaşka kültürlerden geldikleri halde bu iki savaşçı birbirlerinin yansıması gibiydi.

Belki de kültürleri o kadar farklı değildi. Eğer Atlantis-liler on bir bin yıl önce Maya topraklarına yerleştilerse... Keely başını iki yana sallayıp bu rasgele düşünceleri bir kenara bıraktı. Şu anda kafasının dağılmasının sırası değildi.

Eleni anlam vermediği bir ses çıkarıp Keely'ye bakmıştı. Gözleri kayıpla ve hüznle dolu iki derin kuyu gibiydi. Kız yanına gelmek için herhangi bir hamlede bulunmamış, sadece yeniden azar işitmek için korkup kabuğuna çekilmişti. Keely'nin ona çok eskiden tanıdığı bir başka küçük kıızı hatırlatan bu zavallı çocuktan uzak durması mümkün değildi.

Kendi anne babasının bile korktuğu o küçük kız çocuğu.

Ama duygusal anlamda ona herhangi bir destek sağlayamamış olsalar da kendisinin hiç değilse bir ailesi vardı. Zavallı Eleni hem annesini hem de babasını yitirmişti. Keely dizlerinin üzerine çöküp kollarını kıza doğru açtı. Kız hemen kollarına koşup küçük başını Keely'nin omzuna yasladı. Görmesi için elindeki pelüş hayvanı Keely'ye doğru uzattı. Bunun bir oyuncak değil de üzeri kanla kaplanmış, tüylü, eski püskü bir terlik olduğunu görünce Keely'nin aklı başından gitmişti.

“Anne terliğini bıraktı, gördün mü?” dedi Eleni ona güvenip içini dökerek. “Zavallı ayakları üşüyecek diye korkuyorum.”

Las Pinturas, alacakaranlık

Justice hâlâ kullanılabilecek durumdaki eşyaları vampirlerin yıkımından nispeten az zarar görmüş durumdaki bir eve taşıyıp, depo haline getirdikleri alanı düzenleyen kadınlara teslim ediyordu. Bazıları yangından kurtulmuş konserve gıdalardı. Kenarları hafif alazlanmış ama kullanılabilir durumdaki battaniyeler, köylülerin enkazın içinden çıkardıkları şahsi eşyaları vardı.

Yangının mahvedemediği bir şey kaldıysa onları da Justice yok etmişti. Köyden geriye kalanları görmek için olay yerine döndüğünde kendinden nefret ettiğini hissetti. Midesi bir asit gibi yanıyordu. Ama başka çaresi yoktu. Ateşi söndürmek için yağmuru çağırması gerekmişti. Bunu yapmasıydı her şeylerini kaybedeceklerdi. Ama yarısı yanmış, sırlısıklam olmuş beysbol kartlarını göğsüne bastıran o çocuğu görünce midesi altüst olmuştu.

Ya da, bunu asla itiraf etmezdi tabii ama, biraz daha yukarıda, göğsünde yer alan bir organı burkulmuştu sanki.

Bu insanlar ona seneler önce kurtarmak için çabaladığı Amerikalı kolonicileri hatırlatmıştı. O uzun gecede yontmuştu Keely'nin balığını. Cesur ve inatçı. Bu insanlar, hiçbir insanın –ya da hükümetin– kurallarına ya da kısıtlamalarına tabi olmamak için hayatlarını burada, yabanda yaşamaya razı gelmişlerdi. Onlar geçim derdine düşmüş çiftçilerdi ama gururluydular. Alejandro belki de aralarında en gururlu olanıydı. On adamın yapacağı işi tek başına yapıyordu. Bir an evvel kurtarılabilecek durumdaki eşyaları toparlayabilmek için insanlarına yol gösteriyor, karanlık çöktüğünde kadınların ve çocukların gizlenebileceği bir barikat kurulması için talimatlar veriyordu. Hem gururlu hem de cesurdu. Alejandro dört dörtlük bir savaşçı olurdu.

Aptallar, diye tısladı Nereid zihninin içinde. *Guatemala'nın Paranormal Operasyon Birimleri buraya hiçbir korumaya sağlamıyor. Burada kan emicilere yem olmaktan başka hiçbir işe yaramıyorlar.*

"Bu sabah vampirler gittikten sonra POB birimine telsizle durumu bildirmişler," dedi Justice. O anda kendi kendine sesli biçiminde cevap verdiğini fark etmişti. "Tamam,

tapınağın koruma odalarına tıklımamın vakit geldi artık.”

Keely yanıp kömüre dönmüş alanda karşıdan ona doğru yürüyordu. Yüzü toprak ve külle kirlenmiş olsa da Justice’in gözünde bir alev gibi ışıltı vardı. O gür saçlarını arkasında toplamıştı. Justice o saçları çözüp yüzünü o ipek tutamlara gömmek, saatlerdir burnunu ve ciğerlerini dolduran bu dumanların ardından onun o tatlı kokusunu içine çekmek istiyordu.

“Tapınağın koruma odaları mı dedin? Onlar da ne?” diye sordu Keely. Yorgunluktan ölüyor olmalıydı ama buna rağmen her zamanki meraklı bilim insanıydı işte.

Justice onu öpmek için eğildi, çünkü yapabileceği başka hiçbir şey yoktu. İçinde öyle güçlü bir duygu kabarmıştı ki bir an kaburgalarının kırılıp çatlayacağını hissetti. Hayatta Keely’den daha önemli hiçbir şey yoktu; bugünden sonra hayatının her gününde Tanrılara onun için şükredecekti. Kollarını bedenine dolayıp onu kendine doğru çekti. Öyle ki kalbinin atışını kendi göğsünde hissediyordu.

Ama bir savaşçının savaşa hazırlanırken stratejisini kalbiyle değil beyniyle hazırlaması gerekiyordu. Bu yüzden istemeyerek de olsa onu bıraktı.

“Seni buradan uzaklaştırmak istiyorum,” dedi. Geldiklerinden beri belki yirminci kez aynı şeyi söylüyordu. “Portala tekrar tekrar ulaşmaya çalıştım ama çağırma cevap gelmiyor. Belki de Atlantis büyüünün beni tanıyamayacağı kadar deforme olmuşumdur artık.”

Keely kendinden emin bir tonla, “Asla,” dedi ve onun sımsıcak bir şeyler hissetmesini sağladı. Ona inanıyordu ve Justice aslında, kendisine bunun için geçerli hiçbir sebep vermemişti. Yine de buna sahip olduğu için Poseidon’a şükretti.

“Conlan’a, hatta Aleric’e bile ulaşamıyorum,” diye itiraf etti. “Ya çok uzaktalar ya da bana düşman kesildiler. Burada olduğumuzu biliyorlar; onlara Yıldız’m San Bartolo’da olduğunu söyledin. Yardımımıza gelmediklerine inanamıyorum. Yurttan sürülmüş olmalıyım.”

“Onlar senin ailen Justice. Senden bu kadar kolay vazgeçmeyeceklerdir.” Bir an için geçmişe dair bir acının izleri yüzünde belirse de başını sallayıp bunu kafasından atmıştı. “Ailen tarafından yüzüstü bırakılmanın ne demek olduğunu çok iyi biliyorum. Ve kardeşlerin senin için ölmeye bile hazır. Onlardan umudunu kesme çünkü bunu yaparsan yüzüstü bırakılmış hissedeceklerdir.”

Umut ürkekçe baş göstermeye kalkışmıştı ama Justice acımasızca onu ezdi. Kırılan hayaller ve gerçekleşmeyen beklentilerle acı içinde yaşamaktansa aksiyle karşılaşıp şaşırarak daha iyiydi. “Bunları başka bir zaman konuşalım. *mi amara*. Eğer vampirler geri dönerse senin buranın yakınında bile olmana dayanamam. Başına bir şey gelirse bütün dünyayı öfkemle yakar kavururum. O zaman bu köylüler bile güvende olmaz sanırım.”

Keely kollarını göğsünde kavuşturup başını kaldırmıştı. “Ben sana güveniyorum. Bütün öğleden sonra onlara yardım etmek için çabaladın; sen onlara asla zarar vermezsin. Bu konuşmaya geri dönmeyelim lütfen. Buradan birlikte ayrılacağımız ana dek hiçbir yere gitmiyorum. Üstelik enerjinin neredeyse tükendiğini kendin söyledin.”

Bu doğrudu. Yaralı bir çocukla annesini en yakındaki tıbbi kliniğe götürmek için Nereid gücünü kullanmıştı ve bu yeni gücü kullanırken öyle yoruluyordu ki dönüşte neredeyse

enerji akımının içinde kendini kaybedecekti. Varlığı parti-küllerine ayrılmış vaziyette evrenin dört bir köşesine dağılırsa bir daha asla kendi benliğine geri dönemezdi.

Keely'yi bir daha asla bulamazdı. Bu düşüncenin dehşeti bir bıçak gibi bedenine saplanmıştı. Hayır, enerjisinin tamamen geri döndüğünden emin olmadan bu şekilde seyahat etme riskine giremezdi.

Keely eliyle koluna dokundu. "Bu insanları buradan götürmek için yine sis biçiminde uçabilseydin ya da o süper hızlı koşma olayını yapabilseydin iyi olurdu tabii ama sen süper insan değilsin..." Bir anda susup yorgun bir kahkaha atmıştı. "Sanırım bir nevi süper insan sayılırsın aslında değil mi? Ortalama bir insan senin bugün yaptıklarının hiçbirini yapamazdı. Eleni sana Sinyor Süpermen diyor."

"Tabii, pelerinin kuru temizlemecide kalmıştı zaten," dedi sertçe. "Ben bir süper kahraman değilim Keely, bir canavarım. Bir yanım bu insanların aptal, terk edilmeyi hak eden koyunlar olduklarını söylüyor."

Keely ona biraz daha yaklaşıp ellerini yanaklarına koydu ve başını kendi başına yasladı. "Ama onları terk etmeyeceksin ve seni bir canavardan ayıran da bu seçimin."

Keely usulca başını kaldırıp gülümseyerek dudaklarına yumuşacık bir öpücük kondurdu. Justice onun kontrolde olmasına izin verdi ve kıpırdamadan öylece durdu. Dudaklarında hissetmek onu hassaslaştırmıştı. Keely dudaklarına ve boynuna minik öpücükler konduruyordu. Bedeni yıldırım çarpmış gibi birdenbire ateş aldı. Buna dayanamıyordu. Onu kollarına alıp hızla açıklık alanın diğer tarafına

götürdü ve kimsenin göremeyeceği biçimde ağaçların arkasına gizlendi.

“Justice,” dedi Keely, nefesi kesilerek. Ama Justice onu kucağında kaldırıp sırtını ağaca yaslayarak ağızını dudaklarıyla yakaladı ve onun nefesini içine çekti. Bir anda inceliğe, kibarlık sanatına dair bildiği her şeyi unutmuştu ve öpücükleri acemi bir okul öğrencisi gibi beceriksizleşmişti.

Onu hayatı boyunca hiçbir kadını istemediği kadar istiyordu; nasıl bu kadar iradesiz olabiliyordu? Ona duyduğu açlık öyle güçlü, öyle kuvvetliydi ki eğer onu oracıkta soyup altına almazsa sanki acı bir kez daha bedenini fethedecek; deliliğe, yangınlara ve karanlığa bir kez daha teslim olmak zorunda kalacaktı. Bedeninin her bir zerresi dudaklarında toplanmıştı sanki ve organını ona yaslamış ağızını resmen yiyip bitiriyordu.

Ona sahip olmak zorundaydı yoksa sonsuza dek kaybolacaktı.

Artık kurtulmuştu, bir bütündü. Keely onun şifası, kalbi ve yuvasıydı. O da onu *öpüyordu* ya, dünyada her şey yolundaydı artık. Konserve kutularından oluşan yavan akşam yemeklerinin yanında içtikleri sıcak çikolatanın tadı hâlâ dilindeydi ve ağzının o sıcak lezzeti sanki onunla alay ediyor, işkence çektiriyor ve içinde özlem ile açlık dolu deniz fırtınaları estiriyordu.

“Keely, sana ihtiyacım var... sana ihtiyacım...”

“Sinyor Justice?” Bu cılız ses arkalarından gelmişti ama deliye dönmüş zihninin bunu algılaması biraz zaman almıştı tabii.

“Justice, beni yere indir,” diye fısıldadı Keely hemen.
“Bu Eleni.”

Justice onu bir kez daha sıkı sıkı kavramıştı. Ama sonra gönülsüzce yere bıraktı. Derin derin nefesler alarak dengesini geri kazanmaya çalışıyordu. Keely çocuğun yanına koşup yanında diz çöktü.

“Sen iyi misin Eleni?” diye sordu o güzel, aksanlı iş-panyolcasıyla. “Bir sorun mu var?”

Eleni o terliğe sarılıp başım iki yana sallamıştı. “Geliyorlar, Keely. Kötü adamlar geri dönüyor. Neredeyse burada olurlar.”

34. BÖLÜM

Keely, Eleni'yi kucağına aldı. Onu uzaklara, bu tehlikenin ve batıl inançlı insanların uzağına götürmeyi öyle istiyordu ki...

Justice'in yüzü sertleşmişti. Kılıcım kınından çıkarıp yüzünü buruşturarak kararmış bıçağına baktı. "Geceki baskından sonra en az bir hafta tok kalırlar sanıyordum," dedi acı bir ifadeyle. "Ya nüfusları Alejandro'nun bildiğinden daha kalabalık ya da bunlar gerçekten çok ama çok açgözlü kan emiciler."

Eleni korkuyla ürpermişti. Keely başıyla Justice'e işaret etti. Çocuğun bunları duymasına gerek yoktu; zaten bu kâbusun içinde yaşamış, hem annesi hem babası vampirlere yem olmuştu. Justice ne demek istediğini anlayıp başını salladıktan sonra ağaçların arasından köye doğru yöneldi; Keely de kucağında Eleni'yle onu takip etti. Eleni bir maymun gibi üzerine yapışmıştı. O acınası, incecik kolları, incecik ayakları Keely'yi sıkı sıkı sarmış, elinden düşürmediği, kurumuş kandan ötürü pas kokan o terlik aralarında duruyordu.

Köye alacakaranlığın gölgeleriyle neredeyse huzur çökmüştü. Birkaç insan sağda solda dolaşıyordu. Küçük gruplar sessizce aralarında konuşuyorlardı. İki adam silahlarıyla nöbeti ve bölgeyi gözlüyordu. Justice`le Keely`yi fark ettikleri zaman refleks olarak silahlarına sarılmışlardı ama kim olduklarını görünce başlarıyla selam verip tüfeklerini indirdiler.

O sırada birdenbire Alejandro göründü. Karanlığın içinde aniden peyda olmuştu sanki. “Hepimiz POB birimi araçlarına binene dek nöbeti bırakacak türde biri değilim,” dedi. “Belki beş adamın yapacağı işin altından kalkabildiğini biliyorum ve kim bilir o olağanüstü güçleri kullanmak seni ne kadar yoruyor. Ama nöbeti bir vardiya devir almanı rica edebilir miyim? Biliyorum, kılıcın...”

“Geliyorlar,” dedi Justice duygusuz bir ses tonuyla sözünü keserek. “Eleni bizi uyardı. Onun haklı olduğunu varsayacağız elbette. Eli silah tutan bütün adamlarını topla...”

“Ve kadınlarını,” diye araya girdi Keely. “Onları alt etmek için hepimizin var gücüyle savaşması gerekiyor.”

Justice öfke dolu gözlerle ona bakmıştı ama söylediklerine bir yorum yapmadı. “Önceki gece en fazla bir düzine kadar olduklarım söylemiştin, değil mi Alejandro?”

“Evet. Genelde en fazla bu kadar oluyorlar. Sanırım kan gururları bu kadar.”

“Biz Atlantis’te bir düzine vampire ‘iyi bir başlangıç’ deriz ancak,” dedi Justice kurt gibi sırtarak. “Sen, ben ve en iyi nişancılarından üç adam hepsini kolayca haklarız. Onları Las Pinturas’a adım attıklarına pişman edeceğiz.”

Alejandro kararan gökyüzüyle tam bir kontrast oluşturan bembeyaz, parlak dişleriyle sırıttı. “Suların altındaki kı-

tadan geldiğine dair iddialarına şimdilik şüpheyle baksam da seni sevmeye başladım.”

“Neyse, kızlar gibi duygularımızı birbirimize açmayı sonraya bıraksak iyi olacak,” dedi Justice. “Keely, hemen barınağa. Şimdi. Kızı da yanma al.”

“O diğerlerinin yanında kalabilir,” diye itiraz etti Keely. “Ama ben gayet iyi bir nişancıyım. Size yardım edebilirim.”

“İki yüz metre uzaktan bir kan emicinin gözünü patlatabiliyor olsan bile umurumda değil,” diye hırladı Justice. “Güvende olduğunu bilmem gerek yoksa o kırılğan akıl sağlığını kaybedeceğim ve bir millik alanda hareket eden herkes ve her şey havaya uçacak.”

Alejandro donup kalmıştı. Elleri tüfeğini daha sıkı kavradı. Sonra Keely'ye döndü. “Sözlerinde ciddi olduğuna şüphem yok Sinyora. Lütfen dediğini yap.”

“Tamam,” dedi Keely tersçe. Vampirlerin gelmesine dakikalar kalmışken onunla tartışarak vakit kaybedecek değildi. Eleni'yi güvenli bir yere götürüp kendine bir silah bulması gerekiyordu. Korkmuş bir tavşan gibi bir köşeye sinmeye niyeti yoktu.

Açıklık alandan barınak olarak belirledikleri binaya koştu. Arkasından Justice'in ve Alejandro'nun sağa sola emirler yağdırdığını duyuyordu. Köyün erkekleri ellerinde silahlar ve yüzlerinde acı bir kararlılıkla koşup gelmişlerdi.

Kadınlardan biri Keely'yi kapıda karşıladı ve Eleni'yi kucağına almak için kollarını açtı. “Gel bana küçücüğüm,” dedi yatıştırıcı bir ses tonuyla. “Doktoru şimdi biraz rahat bırak.”

Eleni ağlayıp ayaklarını Keely'nin böbreklerine biraz daha bastırılmıştı. “Hayır, hayır, hayır. Ben Keely'yi istiyorum!”

“Sorun değil.” dedi Keely. Odaya girip Eleni’yi oturtabileceği bir battaniye bulmak için etrafına bakındı. “Eleni, beni dinle. Justice’e yardım etmem gerek...”

“Sinyor Süpermen’in senin yardımına ihtiyacı yok,” diye ayak diredi Eleni. “Sen benimle kal.”

Keely yere eğilip usulca Eleni’nin kollarını boynundan çekti. “Lütfen tatlım. Söz veriyorum geri döneceğim tamam mı? Ama Süpermen’in bile bazen yardıma ihtiyacı vardır.”

Eleni bir anda Keely’yi bırakıp kollarını kendi bedenine doladı ve durduğu yerde sallanmaya başladı. “Dönmeyecek-sin. Kimse bana geri dönmüyor.”

Keely ocuğa sıkı sıkı sarıldı ama küçük bedeni şimdi kalas gibi kaskatı kesilmişti. “Döneceğim. Söz veriyorum.”

Ama Eleni’nin gözleri kocaman olmuştu. Sanki okta gibiydi. Kendi kendine ahenksiz bir name tutturmuştu. Keely şu anda ona ulaşamayacağını biliyordu. Sadece söz verdiği gibi geri dönerse ona yardım edebilirdi.

Kapıda onları karşılayan o nazik kadın elinde bir tüfekte gelip Keely’nin yanında ömelmişti. “Ben ona bakarım Doktor McDermott. Diğerleri gibi batıl inançlı değilim. Siz bunu alın ve bizi o eytanlardan korumalarına yardım edin.”

Keely başıyla teşekkür etti. Boğazı öyle düğümlenmişti ki konuşamıyordu. Eleni’nin başına bir öpücük kondurdu ve kadının elindeki tüfeği kaptığı gibi kapıya koştı. Geç kalmamış olmayı umuyordu.

Justice suyu çağırmıştı ve yağmur çağrısına hemen cevap verince içi rahatlamıştı. Şimdi emrettiği gibi açıklık alanın kenarında onun işaretini bekliyordu. Bu, Atlantis'e uzanan portalın büyüü kapris yapıp çağrılarına cevap vermese de en azından Atlantisli güçlerinden biri hâlâ işe yarıyor demekti. Alacakaranlık, yerini geceye bırakmıştı; ciğerlerine yanık binaların ve kömüre dönmüş rüyaların leş kokusuna taban tabana zıt orman kokuları doluyordu şimdi.

Alejandro yaklaşık on-on iki adım ötede ters dönmüş bir el arabasının arkasına gizlenmiş, silahını önceki gece saldıranın geldiği tarafa doğru yöneltmişti. Elbette kan emiciler bile saldırı metotlarını ve yönlerini değiştirmeyi akıl ediyorlardı ama tehdidin geldiği yöne dönmesi bir anlık bir şeydi nasıl olsa.

"Geldiklerini duyabiliyorum," dedi Justice sessizce. "Hazır ol."

Alejandro başını salladı ve diğer adamlara da haber verdi. Yüzleri korkudan bembeyaz kesildiyse de köylüler hâlâ daha güçlü ve cesur görünüyorlardı. Hepsinin de ailesinde vampirlere kurban verdikleri birileri vardı. Neyle yüz yüze olduklarını biliyorlardı ve ellerinde basit silahlardan ve bir tomar kazıktan başka hiçbir şey yoktu.

O kazıkları kullanabilmek için de onlara iyice yaklaşmak gerekiyordu tabii.

Madem bu zavallı insanlara yardım etmekte ısrar ediyorsun, o zaman sana bir sürprizim var, dedi Nereid kendini beğenmiş bir biçimde.

Neymiş? Hızlı ve etkili bir şey olsa iyi olur, dedi Justice uyarın bir ses tonuyla.

Hızlı mı etkili mi kendin karar ver, diye cevap verdi Ne-

reid ve Justice'in zihnine ardı ardına birtakım sahneler –ve bilgiler– gönderdi. Justice'in bir an için başı dönmüştü, ne-redeyse tökezleyecekti.

Ve bir anda her şeyi kavramıştı. Sanki her zaman bu bilgilere sahipti. Sanki her zaman ruhunun diğer yarısının güçlerine –Nereid atalarının güçlerine– nasıl erişeceğini biliyordu. Nasıl bir Atlantisli olarak suya hükmetmeyi biliyorsa bir Nereid olarak da deliliğe hükmetmesini biliyordu.

Vampirler ağaçların arasından fırlayıp karşısına dikilmek için bu anı seçmişti ve Justice bu güçlerin birleşimiyle onları kati şekilde alt edebilirdi. Delilik ve kargaşa. Bu çok kolay olacaktı.

Elinde kılıcını tutmayı yine de seviyordu.

“Sen buraya ait değilsin,” diye tısladı grubun en önünde duran vampir. Justice, gülüşen ve yandan taarruz etmek için sağa sola dağılıp sinsi sinsi gezinen dokuz tane daha saymıştı. “Köylülerden biri değilsin, bu toprakların yerlisi bile değilsin.”

Justice gülümseyince vampir tereddütle bir adım geriledi. “Ben hem her yere aidim, hem de hiçbir yere ait değilim kan emici. Ama sen Maya mirasını taşıdığın halde kendi halkının kadınlarına ve erkeklerine işkence ediyorsun. Bu dünyanın en büyük ihaneti.”

Alejandro ayağa kalkıp silahını vampirin başına doğrultmuştu. “Bir takas öneriyorum,” dedi sakın bir ses tonuyla.

Vampir tüyler ürpertici bir kahkahayla kükremişti. “Ne takasından söz ediyorsun sen...” O anda tüfek kulakları sağır eden bir gürültüyle ateş aldı ve vampirin başını asidik et ve

kafatası parçalarına böldü. Justice dönüp Alejandro'ya baktı. Vampirin kafası uçmuştu; bedeni yere devrilip yapış yapış bir sıvıya dönüştüğü sırada Alejandro omuz silkti. "Benim kurşunuma karşılık onun kafası. Bana adil bir takas gibi göründü."

Sonra neredeyse başını bile çevirmeden yine o tuhaf, sakın haliyle bir tanesinin daha kafasını uçurdu.

Justice kılıcını kaldırıp bir savaş nidası attı. "Las Pinturas!" Sonra yüzlerce yıllık eğitimin ve tecrübenin izlerini taşıyan ritmik adımlarla kılıcını savurarak vampirlerin arasına daldı. Anubisa, ata mirasının iki ayrı kutbu olan zihnini ve ruhunu ele geçirmek için ne savaşlar, ne kavgalar vermiş olursa olsun o bir Atlantis savaşçısıydı. Bir Poseidon Savaşçısı.

Ve bu vampirlerin hepsi ölecekti.

Vampirlerden ikisi koordineli bir hamleyle ona doğru atılmıştı. Justice birincisinden yana doğru bir adım atarak kurtuldu. Geçerken kılıcıyla boynunu uçurmuştu ve sonra kusursuz bir dönüşle kılıcını diğerinin boynuna sapladı. Vampirler çılgınlık atarak can verdikleri sırada sınırsız, kudretli bir güç dalgası kılıcın bıçağından Justice'in koluna yayıldı. Bu öyle güçlü bir dalgaydı ki Justice neredeyse kılıcı elinden düşürecek. Ama bunun yerine kolunu havaya kaldırıp bir zafer nidası atınca kılıcı içten gelen bir ışıqla parlamaya başladı. İlk önce Hiçlik'te gördüğü o semboller, sonra da bıçağın tamamı aydınlanmış, o nefret ettiği siyah rengi gümüşü mavi bir aleve dönüştürmüştü.

"Atlantis için!" diye bağırdı ve sonra halihazırda bekle-

mekte olan suyu çağırırdı. Elini öne doğru atıp önündeki diğer vampirleri işaret etmişti. Su onun emrini yerine getirerek ısıllı ısıllı buzdan ölümcül oklara dönüştü ve sivri uçlu bir ölüm dolusu olup vampirlerin üzerine yağdı.

Vampirlerden üçü ölmüştü. Kafaları önlerine düşmüştü. O sırada iki ayrı silahın patladığını duydu. Alejandro bir tanesini daha indirmişti. Yine kafasını patlatmayı başarmıştı. Ve bir başka köylü de bir vampirin göğsünde kocaman bir delik açmış ama ne yazık ki kalbini ıskalamıştı ve şimdi delik gözlerinin önünde kapanıyordu.

O sırada üçüncü bir silah sesi duyuldu; bu kez ses arkasından gelmişti. Justice bir hışım arkasını döndü ve Keely'nin, elinde bir silahla barınağın önünde durduğunu gördü; ayaklarının dibinde kanlar içinde kıvranan bir köylü yatıyordu. Bir buçuk metre kadar ötelerinde ise bir başka vampir çözünp yeşil, sümüksü bir sıvı haline gelmişti.

Keely tüfeği sıkı sıkı omzuna yaslamış, titrer vaziyette öylece duruyordu. Gözleri kocaman olmuştu. Sonra dönüp Justice'e baktı. "Ben... ben, hallettim," dedi sesi titreyerek. Ve o an Justice'in zihninde bin canavarın zincirlerini kırmıştı.

Vampirlerin ona bu kadar yaklaştığı düşüncesiyle Justice'in içinde dünyadan katbekat büyük bir nefret kabardı. Gelmiş geçmiş tüm okyanuslardan daha derin bir öfke alev ve buz dalgaları halinde Nereid'in içinde yanıp sönüyordu.

"Oyun bitti," diye kılıcını daha sıkı kavrayıp kollarını havaya kaldırarak öyle bir sesle haykırdı ki ağaçlar bile sallanmaya başladı. Sonra kollarını indirerek açıklık alanın içine sarsıcı bir şok dalgası gönderdi. Dalga hızla vampirlere doğru

ilerlerken köylülerin hepsini yere sermişti.

Ve sonra öfke dalgaları suyun kayalara vurması misali kalan vampirlerin üzerine inip geriye kanlı bir asit ve et yağ-muru bırakarak hepsini paramparça etti. Justice bir çığlık duymuştu ama bunun kendi gırtlığından mı geldiğini bilmi-yordu. Salıverdiği güç aklını menteşelerinden koparmaya ça-lışıyordu sanki.

Delilik akla güldü. Güç, ah, Tanrılar aşkına, bu güç onu çağırıp baştan çıkarmıştı. Kendi etrafında dönmeye başladı. Üzerinden asit ve vampir parçaları akıyordu. Güldü, güldü, güldü. Evrenin kozmik akıntısı içinden geçiyor, onu sarıp sarmalıyor ve o yüzlerce yıllık dansa davet ediyordu.

Neden bana söylemedin? Biz en güçlüyüz! Hepsini öl-düreceğiz ve istediğimiz her şeyi, her şeyi alacağız! diye ba-ğırды Justice Nereid yanına.

Nereid tuhaf bir biçimde bir süre sessiz kalmıştı. So-nunda cevap verdi. *Peki ya istediğimiz şey bizim alabilece-ğimiz bir şey değil de bize sunulması gereken bir şeyse?*

Justice dönmeyi bırakmıştı. Bu sözler karşısında donup kalmıştı. Sonra deliliğin içinde bir ses duyuldu.

“Justice, bana dön. Sana ihtiyacımız var. Sana ihtiyacım var. Lütfen bana geri dön.”

Justice gözlerini evrenin akıntısından çevirip karşısın-daki şeye odaklanmaya zorladı. Bu sesin onu neden bu kadar güçlü bir biçimde çağırdığını anlayabilmek için renkleri ve ışığı serbest bıraktı.

Bu oydu. Bu Keely'di. Ağlıyordu. “Lütfen. Lütfen bana geri dön. Onları korkutuyorsun. Beni de.”

Onun o kristal kadar parlak gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü görmek kalbine dokunmuştu. Anında çağırdığı o gücü serbest bırakıp deliliği itti.

İçindeki Nereid bir neşe, bir arzu sunmuştu. *O bizim ve bize aşkını verdi. Bundan daha önemli ne olabilir?*

Justice kollarını açtı ve Keely üzerinin leş gibi olmasına aldırmadan ona sarıldı. “Bu doğru mu?” diye sordu etraflarını saran köylülere aldırmadan. Bazıları tüfeklerini ona doğrultmuştu. “Beni seviyor musun?”

Keely sıkı sıkı gömleğini tuttu; sonra bir adım geri atıp gözlerine inanamıyormuş gibi ona baktı. “Seni seviyor muyum? Seni seviyor muyum! Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Sence başka biri için şu son birkaç gün geçtiğim cehennemden geçer miydim?”

Sonra arkasını döndüğü gibi ondan uzaklaşmaya başladı. Ama Justice öne atılıp onu kolundan yakaladı. O sözleri duyması gerekiyordu. “Söyle bana. Şimdi söyle. Bu doğru mu?” dedi yine. “Beni seviyor musun?”

“Evet, seni seviyorum,” dedi Keely ama bunu küfür eder gibi söylemişti. Justice’in hayalindeki ilanıaşk tam anlamıyla böyle değildi ama bu da bir başlangıçtı tabii.

“Keely, şunu bilmelisin ki...”

“Ah, kapa çeneni,” diye bağırdı Keely ve öne doğru gelip yüzüne sağlam bir yumruk indirdi.

35. BÖLÜM

Justice çenesini ovaladı. Canı gerçekten yanmıştı. Keely'nin yumruğu bir bilim insanı için hiç de fena sayılmazdı. Yüzüne bir gülümseme yayıldı ve patlayan dudağı, gülünce daha da acıdı ama umurunda bile değildi.

Tanrılar aşkına, o muhteşemdi.

Alejandro silahını indirip Keely'nin arkasından bir ısıklık öttürdü. “Eğer onu ilk önce ben görmüş olsaydım sağlam bir kavgaya tutuşurduk seninle,” dedi beğeni dolu gözlerle. “Ne kadın ama.”

Justice gözlerini kısıp bu görgüsüzlüğe kükreyerek cevap çevirdi. “Kadınıma yaklaştığını görürsem seni...”

“Evet, evet, anladık. Delirmen geçtiyse elimizde bir tutsak var, onu sorgulamaya başlasak iyi olacak,” dedi Alejandro, sözünü keserek. “Ve eğer şu patlama numarasını bana öğretmen için ufacık bir ihtimal dahi varsa bunun için sağ kolumu vermeye hazırım.”

“Senin deyiminle o patlama numarası bana Nereid atalarının mirası,” dedi Justice. Hayatı boyunca ilk kez anne-

sinin halkıyla gurur duyuyordu. “Bunu Atlantisli ya da Nereid olmayan birine öğretmem mümkün değil.”

“Yazık,” dedi Alejandro acıklı bir gülümsemeyle. “Ama hepimizi patlatmadığın için teşekkürler. Keely’nin tehdit altında olduğunu gördüğünde bizim de o gazaptan nasibimizi alacak olmamızdan korktum.”

“Korkmakta haklıydın da,” diye itiraf etti Justice, etrafına bakınarak. “Bir esir mi dedin?”

“Burada,” diye seslendi adamlardan biri. İki kişi vampirlerden birini kıstırmış, onlara doğru sürüklüyordu. Bu, göğsünden yaralanan vampirdi ve yarası hâlâ kapanıyordu. “Aldığı yaradan ötürü yere düşmüş olmalı. Bu yüzden ölüm dalgası mı her neyse artık, ondan bir şekilde kurtulmuş,” dedi adam başını hafifçe eğerek. Ama Justice’e mesafeli duruyordu.

Alejandro tüfeğinin tetiğini indirdi. “Tamam, yeter. Şimdi ondan uzaklaşın,” diye emir verdi adamlarına.

“Hayır,” dedi Justice. “Daha iyi bir fikrim var. Bırakalım eve mesajımızı götürsün.”

“Tamam. Al sana mesaj,” dedi Alejandro, tüfeğini kaldırıp tek bir hareketle ateş ederek. Vampirin üst bacağının yarısı yok olmuştu. Acıyla deli gibi çığlıklar atmaya başladı.

“Ben sözlü bir mesaj demek istemiştım ama bu da iş görür,” dedi Justice. Alejandro’nun kabiliyetini takdir etti. “Tüfeğini iyi kullanıyorsun.”

“Hepinizi öldüreceğiz,” diye çığırıdı vampir. “Tüm kan gururumuzla geri dönüp hepinizi ufacak parçalara ayıracağız ve...”

“Bırakayım da o tüfekle kafanı uçursun istiyorsun ga-

liba?" dedi Justice, sanki gerçekten de vampirin vereceği cevabı merak ediyormuş gibi kafasını yana eğerek.

Vampir sessizce kekeleyip yaralı bacağına sarılmış, ölümcül bir öfkeyle onlara bakıyordu. Bacağındaki yara kapanmaya başlamıştı bile.

"Güzel. O halde mesajımız şu. Sen ve senin gibiler Las Pinturas'a bir daha adımınızı bile atmayacaksınız. Burada size dair en ufak bir iz bile görürsem peşinize düşüp hepinizi yok edeceğiz. Ve inan bana, o vampir patlatma tekniği. sizin o kan emici kışkırlarınıza indireceğim felaketlerin yanında ufak bir parti maytabı gibi kalır," dedi Justice.

Sakin ses tonu vampiri korkutmuşa benziyordu. Başını sallayıp samimi bir gülümseme takınmaya çalışmıştı. "Evet, anladım. Mesajınızı ileteceğim," diye sızlandı. "Gitmem izin verirsiniz mesajınızı bölgenin dört bir köşesine yaymak için acele edeceğimden emin olabilirsiniz."

Justice, Alejandro'ya baktı. "Tatmin oldun mu?"

"Sanırım bununla yaşayabilirim. Şimdi bir kere daha vursam olur mu?"

Justice omuz silkti. "Senin köyün, senin kuralların."

Vampir çılgınlık atarak yere yuvarlanmıştı. Sonra kıp-kırmızı, kanlı gözyaşları dökmeye başladı. "Hayır, lütfen. yapmayın. Eğer kıpırdamamaya kadar yaralanırsam mesajınızı iletemem," gibi bir şeyler geveledi.

Alejandro öne doğru atılıp vampirin yüzüne bir tekme indirdi. "Siz benim soyumu kuruttunuz, seni yaşayan ölü bozuntusu. Buraya sakın geri döneyim deme yoksa hayalarımı kendi ellerimle koparırım."

"Evet, evet, yani, hayır, asla, nasıl istiyorsanız," diye ge-

veledi vampir. Alejandro'nun işaretiyle adamları vampirden biraz daha uzaklaştılar.

"O zaman şimdi git ve mesajı iletmeyi de unutma," dedi Justice.

Vampir, gözyaşları içinde, yaralı bacağını sürüye sürüye, onlardan geri geri uzaklaşmaya başlamıştı. Yüzünden ve kırılan burnundan yeşilimsi, acı bir kan akıyordu. "Evet, evet, evet," deyip durmuştu ağaçlara ulaşana dek. Ve sonra acıyla ya da meydan okurcasına bir çığlık atıp gecenin içinde gözden kaybolmuştu.

Uzunca bir süre arkasından bakmışlardı. Sonra Alejandro bir kolunu kaldırıp tişörtünün kol ağzını ve cildini kaplayan yapış yapış vampir parçacıklarına baktı. "Yanan evleri söndürmek için kullandığın şu su numarası duş almak için de işe yarıyor mu bari?"

Justice güldü ve çağırısına bir anda cevap veren suyu üzerlerine yağdırdı. "Hepsi hizmet kapsamında. Vampir patlatma; sıcak ve soğuk duş."

O hoş, narin yağmurun altında mümkün olduğunca kendilerini temizlemeye çalıştıkları sırada Justice birazdan hayatı boyunca yaşıyıp yaşayacağı en zor şeyle yüzleşmek zorunda olduğunu fark etmişti.

şimdi gidip Keely'den özür dilemesi gerekiyordu.

Keely içeri, Eleni'nin yanına gitmeden önce, zaten büyük bir travma yaşamış bu çocuğı daha da ürkütmemek için dışarıda bulduğı bir kova suyla olabildiğince üzerini temizlemeye çalıştı. Öyle kızgındı ki üzerine döktüğü suların

tenine değer değmez buharlaşmamasına şaşmıştı.

Kafasında bir sürü soru dolaşıyordu. Onu seviyor muy-
muş? Onu *seviyor* muymuş? Ne aptal, ne kör, ne acınası bir
insandı bu böyle! Ya da Atlantisli yani her koşulda lanet bir
herifti işte. Gerçekten o sözleri söylemesine ihtiyacı mı vardı
yani? Ona olan duygularını tekrar tekrar kanıtlamamış mıy-
dı? Saatlerce ormanın ortasında sevişmelerine ne demeli?
Onun sürekli balta girmemiş ormanlarda adamlarla deli gibi
seviştiğini mi sanıyordu?

Ayak seslerini duymadan önce onu bir enerji gibi ense-
sinde hissetmişti. “Benden uzak dur Justice,” dedi tehditkâr
bir sesle. “Şu an hiç konuşacak durumda değilim. Az önce
ilk vampirimi öldürdüm –daha doğrusu ilk defa bir şey öl-
dürdüm– ve bu oldukça sarsıcı bir tecrübe oldu. Üstüne bir
de seninle ve aptal sorularınla uğraşmak zorunda kaldım.”

“Keely,” dedi. Sadece bu. Sadece adını söylemişti.

Ama sesi öyle acılı, öyle özlem doluydu ki başını önüne
eğdi ve öfkesi daha yumuşak duygulara teslim oldu. Kızgın-
lığı ilk defa böyle bir anda yok olmuştu. İyice düşünüp ona
ne diyeceğine karar vermeye çalıştı. Hâlâ kovanın başına
eğilmiş, arkası ona dönük duruyordu. “Justice, biliyorum.
Bir savaşın içinde olduğunu biliyorum ve bazen Nereid’i
kontrol edemiyorsun. Ama bazı konularda inançlı olmana ih-
tiyacım var. Benim için bunu yapabilir misin?”

Keely susmuş, onun cevap vermesini bekliyordu. Ama
sadece sessizlikle karşılaşmıştı. Yine içinde öfke kabarmaya
başladı. Ayağa fırlayıp kovaya bir tekme attı. “Bak, bir orta
yol bulmak zorundayız...”

Keely tam bir hışım dönmüş ona detaylı bir şikâyet listesi sıralayacaktı ki onun gözlerinin devrildiğini ve sırtüstü yuvarlandığını gördü. Hemen onu tutmak için öne doğru atıldı ama yeterince hızlı davranamamıştı. Gövdesi ve başı birbirini takip eden iki gümbürtüyle yere çarptı. Keely yüzünü ekşitti. Uyandığı zaman başı fena ağrıyacaktı.

O sırada onlara doğru yaklaşan ayak seslerini duydu. Alejandro hızla köşeyi dönmüş ve güçlkle durabilmişti, bir süre bir Justice'e bir Keely'ye baktı.

"Sizin hakkınızdaki düşüncelerimi gözden geçirsem iyi olacak Doktor McDermott," dedi korku dolu bir sesle. Ama gözleri muzip bir ışıltıyla parlıyordu. "Siz benim için biraz fazla güçlü bir kadınsınız."

Keely, "Bunu ben yapmadım," diye itiraz ettiyse de Alejandro başını sallayıp teslim olmuş gibi ellerini kaldırmıştı. Keely kendine engel olamamıştı. Çaresizce gülmeye başladı. Korku, öfke ve yorgunluk onu bitkin düşürmüştü. Gözlerinden yaşlar akana dek güldü. Alejandro yanına eğilip tek eliyle yanağına dokundu.

"Sen çok cesur bir kadınsın Keely ama en sert çeliğin bile bir kırılma noktası vardır. İzin ver de erkeğini dinlenebileceği bir yere taşımana yardım edeyim."

"O benim erkeğim değil. O kas kafalı bir soytarı," diye homurdandı Keely, yüzünü silerek. Şimdi gülme sırası Alejandro'daydı.

"Zaman zaman tüm erkekler soytarılık eder," dedi sevecen bir ses tonuyla. "Ama iyi bir insanın kalbi yalan söylemez ve kalbin ne zaman ona baksan her şeyi ele veriyor;

tıpkı seni gördüğü zamanlarda onun kalbinin de yaptığı gibi.”

Keely sadece iç geçirmişti. Alejandro adamlara seslenince birkaç kişi hemen koşup geldi. Justice’i üç kişi güc-bela kaldırabilmişti. Sonunda onu köşede bir battaniye yığınının üzerine taşıdılar. Eleni onları gördüğü anda kadının kollarından sıyrılıp o tarafa doğru koşmuştu.

“Sinyor Justice, Sinyor Justice! O yaralanmış olamaz. Onun yaralandığını görmedim,” diye haykırarak kendini Justice’in göğsüne attı ve bir elini ona doladı. O iğrenç terlik hâlâ elindeydi ve sitemkâr gözlerle Keely’ye baktı. “Ona vurduğun zaman hariç. Vurmak kötüdür. Fikir ayrılıklarını çözmek için kelimelerimize başvurmalıyız,” dedi tempolu bir ses tonuyla. Belli ki daha önce defalarca duyduğu bir şeyi papağan gibi tekrarlıyordu.

Alejandro ve diğer adamlar koşarak nöbetlerine geri dönmüşlerdi ve Keely, Justice’in hareketsiz bedeninin yanına çöktü. “Haklısın Eleni. Ona vurmakla hata ettim ve uyandığı zaman ondan özür dileyeceğim. Tamam mı?”

Eleni başını salladı. Gözyaşlarının izleri yanaklarını örten toz toprağın üzerinde ıslıl ıslıl parlıyordu. “Çok korktum. Senin yaralandığını görmedim ama çok korktum. Ama sen geri döndün. Söz verdiğin gibi.”

Keely, Eleni’nin sıksa sırtını sıvazlayıp onu teselli etti. Sonra düşünmeden bir söz daha verdi; hem ona hem de kendine. “Ben her zaman geri döneceğim Eleni. Eğer istersen bundan sonra benimle kalabilirsin.”

Ama Eleni, Justice’e sarılmış vaziyette uykuya dalmak

üzereydi. Hiçbir cevap vermemişti. Büyük olasılıkla onu duymamış, bu belki de daha iyi olmuştu. Keely bir an delirmeye başladığını düşündü. Büyülü bir savaşçıya âşık olduktan sonra onu yumruklamıştı. O daha önce hayatı boyunca kimseyi yumruklamamıştı. Şimdi de büyük bir travma yaşamış bu çocuğa büyük olasılıkla tutması imkânsız sözler veriyordu.

Ama Liam'ın Atlantis hakkında konuşmak için ofisine adım attığı günden bu yana her an, öncesinde imkânsız olduğunu düşündüğü bir başka şeyle karşılaşmıştı. Bunların yanında öksüz kalmış bir çocuğu yanında götürmesi o kadar da zor olmasa gerekti. Bu ayarlanabilirdi herhalde.

Sonra bütün bunları kafasından atıp Eleni'yle Justice'in yanına kıvrılarak kolunu üzerlerine attı. Yorgunluktan ölüyordu ve dinlenmeye ihtiyacı vardı. Bunları sabah düşünebilirdi. Rahat pozisyonu bulmak için kıpırdandığı sırada Justice'in sıcak elini elinin üzerine koyduğunu ve göğsüne, kalbinin üzerine götürdüğünü hissetti. Bu hisle rahatlamıştı. Eli onun avucunun altındayken güçlü ve dengede hissediyordu. Sonunda zihnini ve bedenini uykunun sıcak karanlığına teslim etti.

Buradan birkaç kilometre uzaktaki San Bartolo tapınağında, yaralı vampir gecenin olaylarını kan gururunun liderine aktarmayı yeni tamamlamıştı. Lider öfkeden kudurmuştu. Sarı dişleri öyle bir hızla uzadı ki kesilen dudaklarının üzerinde kurdele gibi iki kan damlası oluştu. Sonra uzun

uzun öyle bir uludu ki kan gururunun civardaki tüm üyeleri dizlerinin üzerine çekip kulaklarını tıkadı.

“Bu ne cüret? Beni tehdit etmeye nasıl cüret ederler?” diye haykırdı. “Bu geceden sonra kim kimi tehdit ediyormuş göreceğiz!”

“Belki de şafak sökene dek bekleyebiliriz.” dedi yaralı vampir çekinerek. Bacağındaki yara hâlâ tam olarak iyileşmemişti. “Ava gidenler de dönmüş olur ve sonraki gece gün batar batmaz hep beraber saldırırız.”

Lider bir hışım ona döndü. Gözleri kıpkırmızı, vahşi bir ışıkla parlıyordu. “Bana karşı mı geliyorsun?” diye tısladı.

“Asla, asla, lordum. Ama o patlamanın şiddetini görseydiniz. Sadece kılınıza bile zarar gelmeyeceğinden emin olmak için yeterli destek gücüyle geri dönmemizi önerdim, hepsi bu.”

Lider geri çekilip yaralı vampirin yüzündeki ifadeyi inceledi. “Belki de haklısın. Gerçek bir lider asla kendini riske atmamalı; ben gerçek ölümle yüzleşme riskine girmemesi gereken, son derece değerli bir varlığım.”

Sonra usulca freske dönüp antik Mayaların o pısrık Darı Tanrısını mideye indirmeye hazırlanan Tanrıça Anubisa'ya baktı. “Bu yeni tehdidi senin adına yok edeceğiz.”

Arkasından mırıl mırıl onu onaylayan sesler yükselmişti ama hepsini duymazdan geldi. Günün birinde o da bu Mayalı koyunların taptığı, kendisinden önceki vampirler gibi bir Tanrı olacaktı.

O gün belki de yarından bile yakındı artık.

36. BÖLÜM

Keely uykusundan ağır ağır uyanmıştı. Sanki bedeni ve zihni uykunun katmanlarını geride bırakırken her adımda direniyordu. Sonunda gözlerini açtığı zaman gün ışığının binanın içine sızıp üç altın külçesi gibi ahşap döşemelerin üzerine düştüğünü gördü. Justice ve Eleni gitmişti ama battaniye güzelce Keely'nin omuzlarına çekilmişti. Ağzındaki berbat tat yüzünden yüzünü buruşturarak doğruldu. Yakında bir yerden de en az ağzındaki tat kadar kötü bir koku geliyordu ayrıca. Keşke bir duş alıp dişlerini fırçalayabilseydi. Sıralaması tamamen böyle olmak zorunda da değildi; önce diş fırçalayıp duşu sonra da alabilirdi. Keşke.

“Sinyora yıkanmak için bize katılmak ister mi?” Keely başını kaldırdı ve önceki gün gördüğü utangaç bir kadının, harap olmuş ahşap bir masanın başına oturmuş birtakım giysileri katlayıp ayırdığını gördü. “Giysilerinizi değiştirmek istersiniz diye düşündük.”

Keely o kötü kokunun kendinden geldiğini fark edince burnunu tıkadı. Bütün gün ormanda yürüyüp üzerinizde vampirler patlayınca... çiçek gibi kalamıyordunuz tabii.

“Evet, bu çok iyi olur,” dedi minnettar bir ses tonuyla. “Özür dilerim, adını bilmiyorum.”

“Ben Maria,” dedi kadın, daha doğrusu kız. On sekiz, on dokuz yaşlarında olmalıydı en fazla. “Benimle gelin lütfen,” dedi.

Keely, Maria'nın peşinden parlak gün ışığına çıktı ve gözlerini doğrudan gökyüzüne çevirdi. Saat on, on bir suları olmalıydı. Bu kadar uyuduğuna inanamıyordu. Maria'nın peşinden ağaçların arasında uzanan patikada ilerlediği sırada etrafına bakındı ama ne Justice ne de Eleni ortalarda görünüyordu.

“Maria, Justice nerede biliyor musun?”

Maria omzunun üzerinden ona bakıp gülümsedi. “O, Eleni ve Alejandro devriyeye çıktılar. Ne adam ama değil mi? Onun kadını olduğun için çok şanslısın. Ve o da saç gibi ruhu da alev alev bir kadına sahip olduğu için şanslı.”

“Ben onun kadını değilim,” diye homurdandı Keely, ağaçların ve sık otların arasında yolunu bulmaya çalışarak. Birdenbire etrafına bakındı ve keşke tüfeğini yanına alsaydı diye düşündü. “Jaguarlar bu yoldan geçmez herhalde değil mi?”

Maria güldü. “Hayır, köyden de yollarımızdan da uzak durur onlar. Yemek ateşlerinin kokusu...”

Sesi titremiş, susmuştu. Keely ikisinin de o anda başka ateşleri, önceki gecenin yangınlarını düşündüklerinin farkındaydı.

“Üzgünüm,” dedi Keely. “Ne denli büyük bir acı çektiğinizi hayal bile edemiyorum.”

Maria'nın omuzları bir an için düşmüş olsa da yine dikleşti. “Alejandro bizi buradan çıkaracak. Bundan öncesinde sadece rasgele saldırılar olurdu; vampirlerden biri bizden bi-

rini almaya çalışırdı. Bu, benim hayatım boyunca sadece iki kez oldu. Ama önceki gece olanlar... Bu organize bir savaşı resmen. Biz bununla başa çıkamayız. Senin adamın bizimle kalsaydı ve bizi korusaydı... onun büyüünü duydum. Ama burada kalamazsınız, değil mi?"

Dönüp Keely'ye bakmıştı. Sanki onu ölçüp tartıyor gibiydi. Gözlerinde umutla yenilginin karışımı vardı.

"Hayır. üzgünüm. POB birimleri gelene dek burada kalacağız ama bizim... görevimizi tamamlayıp eve dönmemiz gerekiyor."

Maria başını salladı. "Sizi anlıyoruz. Alejandro bizi kurtaracak."

Sözler ağzından bir hayır duası gibi çıkmıştı. Daha önce köylülerin arasındaki ilişkiye dikkat etmeyen Keely o anda bir şeyi fark etmişti. "O senin adamın değil mi? Alejandro?"

"Keşke," dedi Maria kızarak. "Ama o beni hâlâ bir çocuk gibi görüyor."

Patikanın ötesinde köşeyi döndükleri zaman bir dereye ulaştılar. Gün ışığı suyun üzerinde dans ediyordu adeta. Keely bir an durdu ve derin bir nefes aldı. Dehşetle ve ölümle dolu gecenin ardından güzel bir şeyler gördüğüne sevinmişti.

"Yıkandıktan sonra bunları giyebilirsin istersen," dedi Maria utanarak. Elindeki bir öbek giysiyi ona uzatmıştı. "Bunlar benim ve bedenim senle aşağı yukarı aynı."

Keely, Maria'nın dolgun kıvrımlarına baktı. Kendi kemik gibi vücudunun bu diğer kadının giysilerini dolduracağından şüpheliydi ama bir şey söylemedi. Minnettar bir ifadeyle temiz giysileri alıp teşekkür etti. Ne de olsa endişe ettiği son şey, üzerine uyan giysiler bulup bulamayacağıydı.

Ama içindeki ufacık bir yan kulağa basit gelse de Justice'in onu Maria kadar güzel görmesini istemişti.

İç çamaşırlarına kadar soyunup suya girdiler. İpek kadar yumuşak, zarif orman çiçekleri gibi kokan bir kalıp sabunu paylaştılar. Keely saçlarını da yıkadı ve tekrar tertemiz olmanın sevinciyle neredeyse ağlayacaktı. İşleri bitince yenden dere kenarına dönüp havadan sudan konuştular. İkisi de korkudan ve dehşetten kaçıp basit, normal şeylere sığınmak istemişti belki.

O sırada bir dalın kırıldığını duydular. İkisi de donup kalmıştı. Maria ağlamaya başlayınca Keely kollarını ona sardı. "Gündüz vakti vampirler olamaz," diye onu yatıştırdı. Bir yandan da küçük banyo maceraları sırasında ne gibi tehlikeleri gözden kaçırmış olabileceklerini düşünüyordu.

Ama ormanın içinden çıkan bilinmez tehlike sadece Justice ve Alejandro'ydu. Justice bir kez daha nefesini kesmişti. Sanki onu ilk kez görüyordu. Üzerinde farklı giysiler vardı; sade bir kot pantolon ve koyu renk bir tişört. Ama beline dek inen o görkemli mavi saçları nemli ve açıktı. Göğsü ve kol kasları tişörtü öyle bir doldurmuştu ki Keely'nin içinden onun üzerine tırmanıp o tişörtü parçalamak geliyordu.

Ve bunu çırılçıplak vaziyette yaptığını hayal etti.

Bedenini saran o sıcaklık dalgası karşısında göğüs uçlarının sutyeninin ıslanan kumaşının altından fırladığını fark edince kollarını göğsünde kavuşturdu. Ona bakmak bile onu arzulamasına yetiyordu.

Şapşalca gülümseyerek gözlerinin içine baktığı anda irkildi. Gözleri öfkeyle karamıştı ve çenesini öyle bir sıkırmıştı ki Keely onun fena halde kızgın olduğu hissine kapıldı.

Büyük olasılıkla da ona kızgındı.

Keely başını dikleştirip meydan okurcasına Justice'e baktı. "Neden bana öyle öfkeyle bakıyorsun? Eğer mesele dün geceki yumruksa..."

"Bir an olsun burada yarı çıplak, tek başına dolanmanın tehlikeli olabileceği aklıma gelmedi mi?" Bu sözlerin hepsini sıkıdığı dişlerinin arasından söylemişti ve gözleri onu tepeden tırnağa süzüyor, sanki oracıkta çırılçıplak soyuyordu.

Görünüşe bakılırsa yapmak istediği de buydu. Ya da bir iki saat boyunca onu azarlamak istiyordu. Keely şu an ikincisini çekecek durumda değildi ve bunu düşününce tavan yapan hormonlarına rağmen birinci seçenek için de uygun bir zaman değildi.

O sırada Alejandro'ya baktı ve birden onu bu ıslak, yarı transparan çamaşırın içinde gören tek gözün Justice'e ait olmadığını fark etti. Ama görünüşe bakılırsa kendisinin Alejandro için bir dekorasyondan farkı yoktu. Alejandro o sırada sanki daha önce onu hiç görmemiş gibi Maria'ya bakıyordu. Maria'nın dolgun bedeni sutyeninın askılarından ve külotundan taşıyordu. Ama üzerini örtmek için herhangi bir hamlede bulunmamıştı. Sadece elmacıkkemiklerinin üzeri hafif kızarmıştı.

"Gördüklerin hoşuna gitti mi?" diye sordu Maria. Sesi titrese de kendi güçlüydü.

"*Dios mio*, sen... sen..." Alejandro sözcüklerini toparlayıp anlamlı bir cümle haline bile getirememişti. Gözlerinde bir alev yanıp söndü.

Keely gülümsedi. Bu ikisi sonunda birbirini keşfettiyse bugün güzel bir gün demekti. Ama ağzını açıp tek kelime etmesine fırsat kalmadan mavi saçlı bir adam bir buğu gibi göz

açıp kapayınca kadar onu kucaklamış, ormana götürmüştü.

Justice sonunda yavaşlayıp onu yere bıraktığında Keely iyice bilenmiş, artık eğrisiyle doğrusuyla onunla konuşmaya hazırdı. "Pekâlâ, bu mağara adamı halleri yetti artık. Sen benim patronum ya da babam değilsin..."

"Poseidon'a şükürler olsun ki," dedi Justice ateşli gözlerle göğüslerine bakarak.

Sonra eğilip göğüslerini avuçlarına aldı ve Keely o anda ne dediğini unuttu. Yine de tüm gücünü toplayıp bir kez daha konuşmayı denedi. "Sen asla..."

Justice göğüs uçlarını yalayıp emerek ağzının içine almıştı.

Keely başını arkaya atıp inledi ama bir kez daha denedi. "Sen..."

Justice külotunu indirip parmaklarını ıslak kuytusuna soktu, kayganlaşan parmaklarını klitorisinin üzerinde gezdirmeye başladı. Keely'nin dizlerinin bağı çözülmüştü.

Tek koluyla güçlü bir biçimde onu tutuyor; bir yandan göğüs uçlarını emerken bir yandan da ritmik bir biçimde klitorisini ovalıyordu. Keely cümle kurma yeteneğini kaybetmiş, inlemeye başlamıştı. Ne demek istediğini bile hatırlamıyordu. Tüm dikkati onun, bedenine ne yapmaya çalıştığını anlamaya yönelmişti ve bir an evvel içine girmezse delireceğini hissetti.

"Justice, lütfen," dedi yalvarırcasına. Hiçbir şey umunda değildi. Sadece durmamasını istiyordu. Oh, Tanrı aşkına, şimdi diğer göğüs ucunu emmeye başlamıştı ve diğerini avuçlamıştı. Sonra bir kez daha parmağını içine daldırıp klitorisini tekrar ovalamaya başladı. Tekrar, tekrar, tekrar. So-

nunda Keely kendini tamamen ona bırakmıştı ve bedeni, Justice'in parmaklarını, kendi sıcağına çekmeye başladı. Bir patlamayla geldiği sırada çığlıklar atmaya başladı ama Justice onu bırakmamış, parmaklarını çekmemişti.

Bunun yerine onu kaldırıp öptükten sonra başını iyi bir açıyla aşağı eğip parmaklarıyla aynı ritimde dilini ağzında hareket ettirmeye başladı. Keely tüm bedenine yayılan gerilimi hissetti. Sinir uçlarından başlayıp göğüslerinde ve kalçalarının arasında toplanıyordu. Konuşamıyor, düşünemiyor; sadece inliyordu.

Ağzının içine konuşarak "Lütfen, lütfen, sana ihtiyacım var," diye yalvarınca Justice onu öpmeyi bıraktı. Nefes alışverişleri hızlanmış, kasları ellerinin altında kaya gibi sertleşmişti.

"Benim de sana ihtiyacım var, *mi amara*. Seni güneşin altında öyle çıırılçıplak görüp birinin daha seni öyle görebileceğini düşününce..." Keely, Justice'in bedeninin üzerinde titrediğini hissetti. "Sana öyle ihtiyacım var ki bana yaşattığın korkudan ötürü seni bütün gün becermem gerekebilir."

Keely güldü ve ardından Justice parmaklarını yeniden içine sokup ileri geri hareket ettirmeye başlayınca inledi. Onu arzuluyor, deli gibi istiyordu şimdi.

"Seni tatmam gerek Keely, kadını. Ağzıma gelirken seni içmem gerek," dedi kabaca. Sonra yumuşak çimenden halının üzerinde dizlerinin üzerine çöktü ve itiraz etmesine, bağırıp çağırmasına kalmadan -Haleluyah!- ağzını vajinasına dayadı. Keely hazla inlemişti.

Justice onu öpüyor, yalıyor, bir yandan göğüs ucuna baskı uygulayıp diğer yandan klitorisini emiyordu. Bir yandan parmaklarını içine sokup çıkarmaya da devam ediyordu.

Keely kasılıp titriyordu. O güzel saçlarını iki avucuyla tutup ağzıyla, elleriyle, diliyle ona sahip olurken onu kendine bastırırdı. O gerilimi ve o arzuyu yine duyuyordu; kendini yine o görkemine bırakarak bir kez daha geldi. Köydekilerin duyması umurunda bile değildi. Çığlıklar atıyordu. O yoğun hazzı kaldıramıyordu.

Keely defalarca gelmişti. Justice durmadan onu yalıyor, onu emiyordu ve Keely ardı arkası kesilmez orgazmlarla tekrar tekrar geliyordu. Haz onu bir roket gibi gökyüzüne, bulutların üzerine taşıyordu. Sonunda yığılıp kaldı. Onun yakalaması için kendini öne atmıştı. Hazza doymuş vaziyette kemikleri erimiş, gücü tükenmişti sanki.

“Sen... ben... oh, Tanrım,” diye fısıldadı.

Justice açlıkla, erkeklere özgü o kendini beğenmiş tatmin duygusuyla, daha karanlık bir arzu ve ihtiyaç hissiyle ona gülümsemişti. “Tanrıların yemeği kadar enfessin,” dedi. Keely onun sözlerinin ardından bir artçı şokla daha sarsılmıştı. Nefesi kesildi.

“Şimdi içine girmeye ihtiyacım var,” dedi ve fermuarını açıp pantolonunu aşağı indirdi. Dizlerinin üzerine çöküp onu kendine doğru çekti. Keely onun üzerine oturmuştu. “Al beni Keely. Beni almanı istiyorum. Benim sana duyduğum açlığın birazını senin de bana duyduğunu göstermeni istiyorum.”

Keely yavaşça olağanüstü büyüklükteki sert cinsel organına oturdu. Öyle ıslanmış, öyle sıırsıklam olmuştu ki Justice geçen seferkinden daha kolay girmişti içine. Yine de bedeni o harikulade dolgunluk hissiyle bir parça esnemişti. Kalçaları üzerine yaslanana dek onu içine almıştı. Başını bir an omzuna dayadı ve derin bir nefes aldı. Sonra onun o derin.

güzel gözlerine baktı. Ortalarında yeşil alevler yanan gece mavilerine dönmüşlerdi.

“Şimdi,” diye fısıldadı. “Seni şimdi istiyorum.” Doğru-
lup bir öne bir arkaya kaymaya başladı ve çok geçmeden, za-
manın kendisinden, Maya kalıntılarından, yaratılış rüyaların-
dan bile daha eski olan o ritme kapıldı. Ona sahip olacaktı
çünkü Keely onundu ve onu içinde hissetmeye ihtiyacı vardı
yoksa ölecekti. Ona sahip oluyordu işte ve bedeni imkânsız
olduğunu düşünse de, bir kez daha ona cevap vermeye baş-
lamıştı. Bu öyle yoğun, öyle aciliyet yüklü bir histi ki bir an
parçalanıp onun dört bir yanına dağılacağını sandı.

Justice, Keely’nin sıcak, ıslak kınının onu sardığını his-
setti ve bir kez daha gelmek üzere olduğunu fark etti. Ayrıca
onun orgazmının kendisini de getireceğini biliyordu ve bek-
lemek, ondan daha uzun süre dayanmak istiyordu. Ama bir
tsunami gibi bedenine vuran hazzın dalgaları karşısında
acemi bir oğlan çocuğu kadar çaresiz hissetti. Elleriyle kal-
çalarını kavrayarak onu daha hızlı bir ritimle itip çekmeye
başladı. Bir yandan kendi kalçalarını da kaldırıp her vuruşta
cinsel organını daha derine ittiriyordu. Sonunda onun bedeni
nerede bitiyor, kendisinininki nerede başlıyor bilemez hale gel-
mişti. Tek vücut olmuşlardı adeta ve her zaman da öyle ka-
lacaklardı. Onu kaybetme korkusunu üzerinden atmak için
tüm gün sevişebileceklerini söylediği zaman şaka yapı-
yordu. Yalnızca onu bedeninde ağırladığı anlarda gerçek an-
lamda terk edilme korkusunu üzerinden atabiliyordu.

*Bizi asla bırakmayacak, dedi Nereid. Eğer buna kalkı-
şırsa dünyanın öbür ucuna da kaçsa onu buluruz.*

“Asla,” diye gürlledi Justice daha sert bir biçimde kalçala-

rını ittirerek. “Beni asla terk etmeyeceksin. Söz ver bana.”

Keely inledi ve omuzlarını bırakıp elleriyle yüzünü tuttu. Gözlerinin içine bakıyordu. “Seni asla terk etmeyeceğim,” dedi nefes nefese. Justice bir an olsun durmamıştı ve Keely sona yaklaşıyordu. “Şimdi bu ultimatoları bir yana bırak ve sadece devam... devam...”

Kaskatı kesilen bedeni arkaya doğru kıvrılmıştı. Bedenin kını ardı ardına spazmlarla cinsel organına sarıldı. “Justice!” diye haykırdı, “Bu... oh, Tanrım. Yine oluyor.”

Son bir vuruş daha ve Justice’in hayalleri daha da sertleşmişti. Büzülüp bir anda patladılar ve dölünü hızla onun ta içine fırlattılar. Justice o anda ona bir evlat vermesi için Poseidon’un rızasını istemişti. Sonra bir dalgaya ve akıntıya kapılıp haz ve tatmin duygusuyla onun ruhunun renklerine sürüklendi.

Bir kez daha ruh birleşimine teslim olmuşlardı. Rüzgâr onları fırtınalı, güneşli denizlere taşıdı. Sıkı sıkı birbirlerine sarılmış halde gerçekliğe geri döndüler. Keely’nin beyaz teni öpücüklerinin ve ısırıklarının izini taşıyordu. Bunları görünce içinde ilkel, hayvansal bir haz oluştu. Sanki onu kendinin ilan etmişti. Sonra onun canını yakmış olabileceğini düşünerek pişmanlık duydu ve boynundaki izlerin her birini tek tek öptü.

Seviştikleri sırada içinde büyüyüp yükselen duygular şimdi göğsüne çıkmış, boğazına dek dayanmış, dışarı çıkmayı bekliyordu. Kalbinden taşacakmış gibi sabırsızlanan o sözleri söylemek zorundaydı. “Keely, *mi amara*, seni seviyorum.”

Keely ona bakıp gülmeye başlamıştı. Justice irkilmişti. Ama sonra yüzünü tutup dudaklarına ıslak bir öpücük kondurdu.

“Justice, benim iri, güçlü savaşımcı. Biliyorum.”

37. BÖLÜM

Keely ve Justice köye dönerken acele etmemiş, yakaladıkları bu sakin anın tadını çıkarmışlardı. Justice, Eleni'nin sabah hafif bir karın ağrısından şikâyet ettiğini söylemişti. Önemli bir şey değildi ama çocuk biraz uyumak istemişti. Keely de bu yüzden acele etme gereği duymamıştı.

Vampirler gündüz vakti, hele de bu sıcakta bir tehlike oluşturmuyordu. Gündüzleri yeraltına çekilmek zorundaydılar. Keely, Justice ve köylüler gece olunca yine tetikte bekliyor olacaktı ama şimdi bir iki saatliğine biraz huzura ihtiyaçları vardı. POB birlikleri sabaha kadar gelip kasaba sakinlerini güvenli bir yere götürmüş olurlardı.

Justice'in tişörtü Keely'nin dizlerine kadar indiğinden giysilerini bulmak umuduyla derenin yanına gittiler. Daha doğrusu *Justice* dere kenarına yürümüştü çünkü Keely çıplak ayakla yerde yürümesin diye onu yine kucağında taşıyordu. Keely bu korumacılıktan bunalsın mı, onu bu kadar seviyor olmasına sevin sin mi bilemiyordu ama yüzlerce yaşında bir Atlantis savaşçısı centilmence alışkanlıklarından hemen kurtulamıyordu tabii. Keely ne zaman devreye girip onunla sa-

vaşması gerektiğini biliyordu ve bu o anlardan biri değildi. Özellikle de yanağını onun çıplak göğsüne yaslamayı ne kadar sevdiği düşünülecek olursa.

Bir hedoniste dönüşmeye başlamıştı ve bundan bir nebze şikâyeti yoktu. *Acaba Doktor Knootz bunu duysa ne yorum yapardı?*

Gülmeye başlamıştı. Justice durdu. “Komik olan ne?”

“Ah, anlatması çok uzun sürer. Tamamen gereksiz biriyle ilgili zaten. Ama umarım Maria giysileri derenin kenarında bırakmıştır.”

“Seni tişörtümün içinde görmek hoşuma gidiyor. Bence sadece ve sadece benim tişörtlerimi giymelisin bundan sonra,” dedi halinden memnun bir ses tonuyla ve yeniden yürümeye başladı.

“Hoşuna gittiğine eminim ama köye üzerimde sadece senin tişörtünle dönmek istemiyorum. Herkes zaten senin kadının olduğumu düşünüyor, bir de teşhirci biri olduğumu düşünmelerini istemiyorum.”

“Bu iyi çünkü seni çıplak gören tüm erkekleri öldürmem gerekebilir ve Conlan potansiyel müttefikleri öldürmemizden hiç hoşlanmıyor,” dedi sakın bir ses tonuyla. Keely onun ciddi mi yoksa şaka mı yapıyor olduğunu anlamamıştı.

“Sen...”

Ama Justice elini kaldırıp ona susmasını işaret etti. “Derre hemen bu ağaçların arkasında. Alejandro’yla Maria’nın konuştuğunu duyuyorum. Şimdiye çoktan gitmiş olmalarını umuyordum. Sen burada bekle. Ben sessizce gidip giysilerini ve ayakkabılarını alıp geleyim.”

Usluca yere indirdikten sonra onu öptü ve bir iki adım

gerileyip sise dönüştü. Keely'nin gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmıştı. Bunu yaptığını bir milyon kere de görse her seferinde şaşıracaktı herhalde. Öyle büyüğü, öyle şahane bir manzaraydı ki kelimenin tam anlamıyla nefesi kesilmişti.

Justice aradan bir dakika bile geçmeden, buğulu formunun üzerinde bir öbek giysi taşıyan, minik, yanardöner bir yağmur bulutu olarak geri dönmüştü. Giysileri onun kucağına bırakıp somut cismine büründü sonra. Bu süreçte bir an etrafı parlak bir ışıkla harelenmişti. Neredeyse ruhani bir görkemi vardı. Bir kez daha Keely'nin nefesi kesilmişti.

"Bu adamın derdi ne böyle?" diye homurdandı Justice, pat diye yere indiği sırada.

"Ne demek istiyorsun?"

"Hâlâ işi pişiriyorlar," dedi tiksinererek.

Keely, Maria ve Alejandro duymasın diye ağzını kapatarak güldü. "Ee, ne olmuş?"

"Hiç," dedi Justice sertçe. "Giyin haydi."

Keely, Justice'in tişörtünü çıkarttı ve Maria'nın verdiği bol beyaz eteklikle fıstolu kırmızı bluzu giydi. Justice'in neden bu kadar bozulduğunu anlamamıştı.

Sonra birdenbire gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Kıskandın mı?"

"Ne? Saçmalama! Neyi kıskanacakmışım?" diye gürlledi Justice.

"Alejandro'nun... dayanma gücünü," dedi Keely. Gülmemek için kendini zor tutuyordu. "Bunu kafana takma canım. Ne de olsa sen ondan birkaç yüzyıl daha yaşlısın. İlk giden ne olur derler bilirsin..."

Justice gözlerini kısmıştı. "Hiç komik değilsin kadın."

Keely kahkahayı patlattı. "Ah, hiç de bile. Şu anda yüzünün halini görebilseydin keşke."

"Bir insanın ne dayanıklılığını ne de başka bir şeyini kıskanırım ben!"

Yüzündeki o dehşet dolu inkâr ifadesi Keely'yi daha da güldürmüştü. Sonunda soluklanıp kendine gelince içini rahatlatmaya karar verdi. "Büyük olasılıkla senin nazıkçe dile getirdiğin gibi 'iş pişirme' safhasına gelmeleri biraz zaman almıştır. Maria, Alejandro'nun bunun öncesinde ona hep bir çocuk gözüyle baktığını söylemişti. Ama eminim onu o ıslak iç çamaşırlarının içinde görünce fikri değişmiştir."

"Ne?" dedi Justice boş gözlerle. Kaşları çatılmıştı. "Onun nesi varmış ki?"

Gözlerine bakıp da ciddi olduğunu fark edince yapacağı alaycı yorum dudaklarında takılıp kalmıştı. Gerçekten de fark etmemişti. O güzel, dolgun vücutlu Maria'yı fark etmemişti. Lazer gibi odaklı gözlerinin her bir atomu ona çevrildiğinde Maria'ya bakmamıştı bile.

Keely kollarını ona dolayarak onu kendine çekip tutkuyla öptü. Sonunda nefes almak için ayrıldıkları zaman Justice kafasını eğip soran gözlerle ona bakmıştı.

"Bir şikâyetim olduğundan değil de bu ne içindi?"

"Maria'yı fark etmediğin için," dedi Keely tişörtünü ona geri vererek. Ama kumaş onun o harikulade göğsünü örteceği için kederlenmişti de. "Biliyor musun? Bence senin sürekli etrafta çıplak dolaşmanı emreden bir yasa çıkarmak lazım."

Sonra arkasını dönüp şarkılar mırıldanarak köye doğru yöneldi.

Arkasında Justice'in boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı-

ğmı duydu. Sonra onu takip etmeye başlamıştı. “Kadınlar,” diye homurdandı. “Onları hiçbir zaman anlayamayacağım.” Keely sadece gülümsemişti.

Justice yolun geri kalanında Keely’yi takip edecek olmaktan memnundu. Tam olarak anlam veremediği bu tuhaf, mutlu halini izlemek hoşuna gitmişti. Eh, aslında bu mutluluğun kısmen neyden kaynaklandığını biliyordu. Onun o güzel poposunu seyrederken sırttı. Acaba diğerlerinin yanına gitmeden önce bir tur daha mı yapsalardı?

Bu büyük olasılıkla iyi bir fikir değildi. Derin bir iç geçirip onu alıp ıssız bir köşeye kaçırmanın artılarını ve eksilerini düşündü. Ama istediği sonuca ulaşmak için kendisini ikna etmesine kalmadan devriyedeki adamlardan biri seslenip onları selamladı. Keely adama cevap vermişti. Akıcı İspanyolcasıyla heceleri yuvarlayan ve sessiz harfleri su gibi telaffuz eden o tatlı sesi onu yine sertleştirmişti. Pantolonunu gevşetti. Belki bir dahaki sefere sevişirlerken ondan İspanyolca konuşmasını isteyebilirdi. Sonra gelgit gibi aklına öyle bir şey geldi ki oracıkta donakaldı. Tanrılar aşkına, eğer Atlantis dilini öğrenirse herhalde karşısına eriyip biter; haftanın her günü, günün yirmi dört saati peşinden ayrılmazdı artık.

“Justice,” diye seslenmişti şimdi. “Geliyor musun? Gidip Eleni’ye bakacağım.”

Justice, Keely’nin ona Atlantis dilinde aşk sözcükleri fışıldamasına dair düşünceleri kafasından attı ve başını salladı. “Sen önden git. Ben devriyeyi devralacağım.”

Ona öyle bir gülümsemeyle karşılık vermişti ki sıcaklığı

karşısına Justice'in adeta başı dönmüştü. Sonra arkasını dönüp barınağa doğru yürümeye başladığında aklına bir şey daha dank etti.

Keely ona *canım* demişti.

Yüzünde şapşal bir gülümsemeyle koşup açıklık alana ulaştığı zaman adamların da çaktırmadan ona bakıp sırttıklarını gördü ama bir şey söylemedi. Sadece onlara el sallayıp kadınların öğle yemeği için sofrayı kurdukları masaya doğru yöneldi. Baharatlı sebze yahnisinin enfes kokusunu alınca guruldayan midesi ona Keely'yi hatırlattı.

Elbette her şey ona Keely'yi hatırlatıyordu. Belki de Alaric'in gerçekten de başını bir muayene etmesi gerekiyordu. Belki o, neden böyle sersem, böyle aptal bir âşığa dönmüşüğünü açıklayabilirdi.

Alaric. Portal. Gün boyunca portala ulaşmaya çalışmamıştı. Bunu fark edince yüzündeki gülümseme silindi. Ama bir yanı, portalın ona cevap vermeyeceğinden korktuğu için onu ihmal ettiğini biliyordu.

Bir yanı bunun sonuçlarından kaçmak istemişti.

Ben hangi parçanım o halde? diye sordu önceki gece-den beri sessizliğini koruyan Nereid. *Senin vicdanın mı yoksa azabın mı?*

Hem ikisi de, hem de hiçbiri, diye cevap verdi Justice. *Sen benim reddedemeyeceğim bir parçamsın ve bir bütün olmamız gerekiyor.*

Sonra gözlerini kapadı ve bilincini odaklayıp portalın büyüüne ulaşmaya çalıştı. Zihninin kıyılarında bir şeyler ısıldıyordu. Yakında olduğu belliydi ama tam anlamıyla cevap vermiyordu da. Eğer biraz daha güçlü bir biçimde odak-

lanabilseydi ona ulaşacaktı. Yumruklarını sıkıp öne doğru eğildi. Fiziksel olarak tüm gücünü o ışığa ulaşmaya sevk etti. İşte oradaydı... tam orada... neredeyse ona ulaşacaktı...

Sonra Keely'nin her tarafı inleyen çığlıklarını duydu.

HASRET KARDEŞ

38. BÖLÜM

Keely paramparça olmuş battaniyeyi avuçlarının içine aldı. Kanıt oradaydı işte ama gözlerine inanamıyordu. Bir kez daha çılgılık attı.

“Çok özür dilerim Sinyora,” dedi kadın gözyaşları içinde. “Uyuyordu. Biz de bu binanın etrafında çalışıyorduk o yüzden yalnız kalmasına aldırmadık.”

Keely ona cevap veremiyordu. Onu rahatlatacak, bunun onun suçu olmadığını ifade edecek bir şeyler söylemeliydi. Ama yapamadı. Çünkü bu Keely’nin suçuydu. O zavallı, öksüz Eleni’yi yalnız başına bırakmıştı.

Aşk sersemi arkeolog bir krizin ortasında öksüz bir çocuğu tek başına bırakıp ormanda çılgınlar gibi sevişmeye gitmişti. Çocuk da kaçırılmış ve belli ki yaralıydı. Keely kendini asla affetmeyecekti.

Affedilmeyi hak etmiyordu.

Hiçbir şey düşünemiyor, hiçbir tepki veremiyor, bedenini kesip paramparça eden bu acıya katlanamıyordu.

Bir çılgılık daha attı.

Justice kapıyı kırıp içeri girmişti. Kılıcı elindeydi. Öyle

hızlı davranmıştı ki bir an duramadı. “Ne oldu? Yaralandın mı? Söyle bana, *mi amara*.”

Keely sonunda çığlık atmayı bırakıp dili tutulmuş vaziyette battaniyeden geri kalanları havaya kaldırdı. Böylece battaniyenin altındaki çarşafa yazılmış sözcükler ortaya çıktı. Yanıp harap olmuş köyde hayatta kalmayı başaranlarla dalga geçmek için siyah kömürle yazılmış nefret dolu sözcükler:

ÇOCUK ELİMİZDE.

ALACAKARANLIK VAKTİNDE SAN BARTOLO'DA.

ŞİMDİ TAKAS SIRASI BİZDE.

Justice kılıcını indirdi ama kılıcını tuttuğu kolu sanki biri içeriden baskı uyguluyormuşçasına titremeye başlamıştı. “Onu almışlar. Eleni.”

Keely başını salladı. Boğazı acıdan öylesine düğümlenmişti ki sözcükleri dışarı kusamıyordu. Sonra titreyen parmağıyla onun çığlık atmasına neden olan o objeye işaret etti. Darmadağın olmuş çarşafların arasında Eleni'nin zavallı, ölmüş annesinin kanlı terliği duruyordu.

Ama terliğin üzerindeki kanlar tazeydi.

Justice öfke ve acı dolu bir kükremeyle inledi. Keely irkilerek kulaklarını tıkamıştı. Buna, onu duymaya, kalbinin sonunda bir kez daha özgürce kanatlanmışken yine böyle paramparça olmasına katlanamıyordu.

Beyni devreye girip acımasızca duygusal çalkantılarını bastırıp soğuk ve mantıklı bir biçimde plan yapmaya başladı. Çünkü kurtarılmayı bekleyen bir çocuk varken kışının üzerinde oturup beklemeye hiç niyeti yoktu.

Gözlerindeki yaşları silip etrafını yeniden net görebil-

mek için öfkeyle gözlerini kırıştırdı. O ana dek ağladığının bile farkında değildi. Sonra ayağa kalktı. "Pekâlâ, bu işi halledeceğiz," dedi duygusuz bir ses tonuyla.

Bundan bir saat kadar sonra –günbatımına bir saat daha yaklaşmışlarken– Justice bir şeyleri öldürmek için yanıp tutuşuyor, kıvranıyordu adeta.

Diğer çocukların hepsini barınağa sokup kapının önüne silahlı nöbetçiler koymuşlardı. Onlara zorla yemek yedirmek isteyen yaşlı kadınların sözünü dinlediler sonunda. Kadınlardan biri, ekşi suratlı bir cadı, Eleni'nin şeytanın evladı olduğunu, kurtarılmaya değmeyeceğini söylemeye kalkmıştı. Keely kadına öyle bir yüklenmişti ki kadın "korunması gereken çocuklara muhafızlık etmek gerektiği" gibi bir şeyler homurdanarak resmen oradan kaçmıştı.

Masada tartışarak, planlar yaparak tam altmış dakika geçirmişler ve hâlâ daha sözüm ona takas dedikleri bu işi nasıl gerçekleştireceklerine dair bir karara varamamışlardı. Her dakika çok kıymetliydi ve bu şekilde vakit kaybediyorlardı.

Keely ve Alejandro bir ara birbirlerine bağırıp çağırmaya başlayınca Justice artık daha fazla dayanamadı. "Yeter."

Sesi amaçladığından daha sert ve daha gür çıkmıştı ama o anda bu çok da umurunda değildi.

Herkes susmuş ona bakıyordu. Elinin kılıcının kabzasına gittiğini fark etti ve geri çekmekte zorlandı. Bu insanlar onun düşmanı değildi.

Kaybolmuş bir çocuğu bulmak bizim işimiz değil, dedi Nereid. Bizim Artemis Yıldızı'nı bulmamız gerekiyor. Onu

Trident'e götürüp Atlantis'in prensi olarak meşru hakkımızı talep edeceğiz. Çocuk için talihsiz bir durum elbette ama dinvanın her yerinde her dakika çocuklar ölüyor. Hepsini kurtaramayız ki.

"Ama bunu kurtarabiliriz," dedi Justice sert bir ses tonuyla. Alejandro, Keely ve diğerleri şaşkın gözlerle ona bakıyordu. Yine yapmıştı. Yine kendi kendine konuşmuştu.

Bunu kurtarabiliriz, diye yineledi ama bu kez zihninin içinde söylemişti bunları. Bu klişelere düşmekten nefret ediyorum ama ya benim yanımda savaşırsın ya da karşımda. Seni tamamen kafamdan def etmek için Alaric'in beyin yıkama yöntemlerine başvurmama ramak kaldı.

Nereid susmuştu. Justice sonunda beyninde yaşamayan insanların yanına dönebilirdi.

"Bakın, bir saattir bunu tekrar tekrar konuşuyoruz. Tartışmanın bize hiçbir faydası yok. Kavga etmek çok anlamsız."

Gözleri intikam ateşiyle parlayan Alejandro'ya işaret etti. "Sen elindeki tüm adamları toplayıp adamın üzerine silahlarla saldırarak ortalığı yıkıp yakmak istiyorsun. Planın alacakaranlıktan önce gidip onları şaşırtmak ve Eleni'yi ellerinden almak. Doğru anlamış mıyım?"

Alejandro başını salladı. "Evet. Tek çare bu. Bu şekilde onları yenebiliriz ve..."

Justice sözünü kesti. "Tek yol bu, evet. Geri kalan adamlarını da öldürtmenin tek yolu bu. Vampirler aptal değil. Hiçbir zaman işlerini şansa bırakmazlar. Kendilerini koruma güdülerini de korkaklıkları ve fesatlıklarıyla yarışacak kadar güçlüdür. Belli ki bir insandan ya da vampir olmayan birilerinden yardım alıyorlar. Yoksa Eleni'yi gün ortasında kaçır-

ramazlardı. Dokuz cehennem biliyor ya, açık havada onunla ip atlayacak halleri yok.”

Tek tek ikisinin de gözlerinin içine baktı. “Acele edip sert çıkışırsak onlar da en acil ve en sert tarafından hepimizi, sonra da her nereye gizledilerse çocuğu öldürürler. En son buraya gelip insanların kalanını katlederler.”

Keely kızarmış gözlerini ovuşturarak başını salladı. “Benim anlatmaya çalıştığım da b...”

Justice onun da sözünü kesti. “Ona vampirleri tehdit etmemiz gerektiğini söylüyorsun. Vampirlerle mantıklı bir anlaşmaya varmamızı teklif ediyorsun yani. POB devriyelerinin yarın burada olacağını ve Eleni’yi sağ salim teslim etmeleri karşılığında bizim de onları ispiyonlamayacağımızı söyleyeceğiz. Doğru mu anlamışım?”

Keely başını salladı ama gözlerini kısarak ona bakmaya devam etti. Büyük olasılıkla birazdan söyleyecekleri hoşuna gitmeyecekti.

Gerçekten de haklı çıkmıştı.

“Vampirler kızgın olduklarında ve intikam almak istediklerinde akla mantığa yanaşmazlar. Elbette onları POB birimine şikâyet etmekle tehdit edebiliriz. Ama o zaman burayla tüm bağlarını kesip başka bir yere gider, onları bulamayacağımız bir yerde yeniden yuvalanırlar. Elbette bunun öncesinde de Eleni’nin kanını son damlasına kadar emip he-diye olsun diye bize cansız bedenini bırakırlar. Ama operasyon birimleri gelmeden oradan gitmiş olurlar.”

Justice’in bu acımasızlığının karşısında Keely’nin benzi atmıştı. Ama Justice bunu da günahlarının listesine ekledi. İçindeki nefretin kırbağı acımasızca kendi benliğine iniyordu.

O, bencilce hazları için bir öğleden sonra boyunca bu zavallı köylülere yalnız başına bırakan kahrolası bir piç kurusuydu ve onun günahının bedelini küçücük bir çocuk ödeyecekti.

Kendisi gibi öksüz bir çocuk. Ama hiç değilse Justice'in, onu evlat edinip severek büyütmiş bir ailesi olmuştu. Eleni acıdan, işkenceden ve ölümden başka hiçbir şey görmemişti hayatı boyunca. Bunu yalnızca o tamir edebilirdi.

Bir şeyleri tamir etmek konusunda iyi sayılırdı.

Kılıcını çekip özenle önüne, masanın üzerine bıraktı. "Plan şu. Ya bana yardım edersiniz ya da önümden çekilirsiniz. Her koşulda benim planıma göre hareket edeceğiz. Öyle tahmin ediyorum ki onların istediği sadece benim. Neticede o pis vampir patlatma numarasını bir tek ben biliyorum."

Alejandro masaya yumruğunu indirdi. "Onların istediği benim. 'Takas' kelimesini boşuna kullanmadılar. Eğer vampirlerin kampında tek başına bir seyahat planlıyorsan yanılıyorsun demektir. Bu insanlar benim insanlarım ve onları hayal kırıklığına uğrattım. Hem de ne ... ne uğruna..." Masanın diğer ucunda hüngür hüngür ağlamakta olan Maria'ya acı dolu gözlerle baktı. "Görevimi ihmal ettim," diye bitirdi sonunda. Yanakları kızarmıştı.

Justice bir an Alejandro'nun gözlerinin içine baktı. Onu o kadar iyi anlıyordu ki... İkisi de nöbet yerlerini koruyamamış birer savaşçıydı. Ve işleri yoluna koymak için ölmeye bile hazırlardı.

Pekâlâ. Onun gelmesine izin verecekti.

"Plan ne o zaman?" Keely'nin gözlerinin altındaki morluklar benzinin solgunluğunu daha da belirginleştiriyordu. "Sen yenilmez Atlantis savaşçısının. Sen anlat o zaman planını."

Sadece birkaç saat önce aşkı, kahkahaları yansıtan o gözlerde şimdi yalnızca keder vardı. Tıpkı onun gibi Keely de suçluluk duygusunun altında eziliyor olmalıydı.

Masumların ruhlarının ağırlığını bir tek Atlantis savaşçıları taşımıyordu.

“Madem takas istiyorlar, onlarla takas yapacağız,” dedi soğuk bir ses tonuyla. “Bana karşılık Eleni.”

Masanın başında hep bir ağızdan itirazlar başlamıştı. Keely ise irkilerek başını öne eğdiyse de hiçbir şey söylemedi.

“Seni öldürürler,” dedi Alejandro. “Önce seni, sonra Eleni’yi, ardından da hepimizi öldürürler. Birkaç tane tüfekte bir grup kızgın vampirin kan gururuna karşı gelemeyeceğimize eminim.”

“Belki öldürürler. Ama öyle bile olsa giderken onları da yanımda götürmeyi planlıyorum,” dedi Justice. Gözlerini bir an olsun Keely’den ayırmamıştı. “Neyse, başlıca plan şu: Bu gece vampirlerden başka kimse ölmüyor. Birdenbire hayatımda yaşamaya değer pek çok şeye sahip oldum çünkü.”

Keely sonunda başını kaldırıp ona bakmıştı ama gözlerindeki o kara boşluk yüz vampirle yüzleşme fikrinden bile daha korkutucuydu.

“Bana bir tüfek verin,” dedi sonra.

“O yuvanın yanına bile yaklaşmayacaksın,” dedi Justice. “Ben...”

Ama şimdi sözünü kesme sırası Keely’deydi. Onu görmezden gelip hâlâ ağlamakta olan Maria’ya döndü. “Beş dakika ağlamayı kesebilirsen bana bir tüfek getiriver,” dedi buz gibi, hor görür bir ses tonuyla. Sonra kucağından bir şey kaldırıp masanın üzerine koydu. Justice’in birkaç dakika önceki

halinin tuhaf bir ekosuydu sanki.

Bu o kanlı terlikti

Maria o şokla susup ağlamayı kesmişti. Uzunca bir süre Keely'yle bakiştılar. Sonra Maria, omuzlarını dikleştirip koşarak oradan uzaklaştı. Keely katı, kararlı bir yüz ifadesiyle bir parça ekmek alıp kemirmeye başladı.

“Bir şeyler yememiz gerek,” dedi. Sesi hâlâ tamamen duygudan yoksundu. “Bütün gün bir şey yemedik. Havanın kararmasına daha bir saat var. Ve Eleni’yi bir kez daha hayal kırıklığına uğratmayacağım. Özellikle de onu kurtarmaya gitmeden önce bedenime enerji almayı ihmal etmek gibi aptalca bir şey yaparak.”

Normalde üç gün bir şey yemese dahi rahatça yaşabilecek durumda olmasına rağmen Justice onun sözünü dinlemeye karar vermişti. Bir şeyleri kontrol ettiğini hissederse –kuru ekmelele soğuk yahni yemek gibi anlamsız bir şey dahi olsa– belki içindeki cehennemden dönüp tekrar yolunu bulabilirdi.

Keely, ekmek parçasını yutup daha önce dokunmadığı, buz kesmiş yahni kâsesini kaşıklamaya başladı. Yemeğı, ağır ağır, ritmik bir biçimde ağzına götürüyordu. Ven’in sevdiği filmlerdeki o zombileri ya da robotları izlemek gibi bir şeydi bu. İnsana dair tüm duygulardan yoksundu; ne bir korku ne de bir üzüntü.

Sadece kaşık kaşık ağzına götürdüğü soğuk yahni.

Justice’in ağzı öyle kurumuştı ki ekmeğı neredeyse yutamayacağını sandı. Ama kendi aptallığı yüzünden hem çocuğı hem de Keely’yi kaybederse onun için yaşamının hiçbir anlamı kalmayacaktı zaten. Zihni Keely’siz bir dünyaya

ne dair imgelerle ona işkence ediyordu. Ve Anubisa'nın ne de onun gibilerin yaratabileceği kapkara bir Hiçlik ayaklarının altında bir uçurum gibi açılmış, onu kendine çağırıyordu.

Alejandro bir Justice'e bir Keely'ye baktı ve sanki bir karara varmış gibi başını salladı. O da ekmekten irice bir parça koparıp çiğnemeye başladı.

Sonra Keely kaşığını kâsesinin içine attı. Metaller çarpışıp çınlamıştı; tiz, uğursuz bir ses. Sonra o ölü gibi bakan gözlerini yeniden Justice'e çevirdi. O anda ruhunda bir şeyler ezilmişti.

"Az önce bize ne yapacağını söyledin," dedi. "Şimdi biz yardım etmek için ne yapabiliriz, onu anlat."

39. BÖLÜM

Alacakaranlıktan hemen önce, San Bartolo

Köyden adamlar kendilerini olabildiğince tapınağın etrafını saran ağaçların arasına gizlemeye çalışmışlardı. Ama Justice'i tüfekleriyle koruma altına almaları planı, büyük bir hataydı. Toprak örtüsü gerçek anlamda saklanacak bir sığınak sunmuyordu; hedeflerini vurabilmeleri için ya açığa çıkmaları gerekecekti ya da körlemesine ateş edip Justice'i ve yahut Eleni'yi vurma riskine gireceklerdi.

Elbette vampirler onu tapınağın içine, freskin olduğu yere alırlarsa bütün planlar suya düşecekti. O zaman tamamen kendi başına kalacaktı.

Keely uzun çimenlerin arkasında kalan, yamaçlık bir toprak parçasının üzerinde yüzüstü uzanmış, tüfeğiyle nişan almış hazır bekliyordu. Alejandro da hemen yanında bir köşede uzanmıştı ve ortalarında bir öbek yedek cephane vardı. Justice vampirlerle yüzleşmek üzere yanından ayrılmadan önce son bir kez ona sarılmak istemişti ama bedeni kollarının

arasında kaskatı kesilmiş, ona direnir gibiydi. Justice başının üzerini öpüp onu bırakmıştı. Birlikte, belki de son anlarının böyle geçtiğine inanamıyordu.

Sonra yanlarına çömeldi. “Zaman geldi. Hazır mısınız?”

Alejandro başını iki yana sallayarak düşmanca küfretmişti. “Hayır, hazır değiliz. Burada hiçbir işe yaramıyoruz. Benim seninle gelmem gerek.”

“Hayır. Bunu konuştuk. Eğer onlara yenilirsem gelip Ele-ni’yi alman Keely’yle birlikte onu güvenli bir yere götürmen gerekiyor. Bana söz vermeni istiyorum,” dedi Justice.

Alejandro sanki hâlâ tartışmak istiyordu ama sonunda başını salladı. “Söz veriyorum. Çocuğu da kadını da son nefesime kadar koruyacağım. Şimdi gidip herkes yerinde mi diye kontrol etmem gerek. İki dakikaya dönerim.”

Justice başını salladı ve Alejandro ormanda dolaşan jaguarlar gibi sessizce oradan uzaklaştı.

Keely de onun gidişini izlemişti. Sonra dönüp Justice’e baktı. Hâlâ zümrüt yeşili gözlerinde o ölü ifade vardı. “Ben kendimi koruyabilirim ve ben kimsenin kadını değilim. Sen yapman gerekeni yap. Biz de kendi üzerimize düşeni yapacağız.”

Justice o anda tek istediği onu alıp bu berbat yerden götürmekti; vampirlerden, ölümden ve kaçırılan çocuklardan uzağa. Sonunda kalbinin, ruhunun gerçek eşini bulmuştu ve onu bu kadar çabuk mu kaybedecekti yani? Diğerlerine iyimserlikle yutturmaya çalıştığı planının başarılı olması pek de muhtemel değildi. Vampirler bu kez onunla yüzleşmeye hazır olacaktı.

Daha önce de kendini bu gibi durumların içinde bulmuştu ama o zaman yanında kardeşleri ve Yedilinin diğer

üyeleri de olurdu. Birlikte oldukları müddetçe her türlü sorunun üstesinden gelirlerdi.

Tek başmayken vampir yeminden ibaretti.

Keşke kafasından geçen her şeyi ona söyleyecek kadar vakti olsaydı. Birdenbire ayağa kalktı. Kendini harekete geçmeye zorlamıştı. “Keely, şunu bilmeni istiyorum. Şu anda ne düşünüyorsun, ne hissediyorsun bilmiyorum ama bu olanlarda senin hiçbir suçun yoktu. Seni kaçırıp saatlerce alıko-yan bendim. Bu köyü ve o çocuğu korumak benim görevimdi ve bunu ben elime yüzüme bulaştırdım. Benim görevim insanlığı korumakken görevimi onurlandırmak yerine bencil-liği seçtim.”

Gözlerinin ardında ufacık bir hayat kırıntısı belirmişti. Sonra usul usul başını iki yana salladı. “Ben onun ne denli acı çektiğini biliyordum Justice. O tıpkı benim gibi. Benden tek farkı bir de üstüne öksüz kalmış olması ama o da benim gi-bi dışlanan bir çocuk. Bunu bile bile onu yalnız bıraktım ben.”

Gözleri yaşarmış olsa da yüzü kaskatı ve güçlüydü. “Eğer bu uğurda ölürsen peşinden geleceğim ve ne olursa olsun bu çocuğu kurtaracağım.”

Justice elindeki tüfeği alıp ona sımsıkı sarıldı. Ruhunun ona haykırmak için yanıp tutuştuğu aşkın ve özlemin her bir zerresiyle onu öptü. Kendini onu bırakmaya zorlamak ise yüzyıllar süren bahtsız ömrü boyunca yapmak zorunda ol-duğu en zor şeydi herhalde.

Tam arkasını dönmüştü ki Keely kolundan tuttu. “Justice,” dedi usulca. Öyle sessiz söylemişti ki neredeyse du-yulmamıştı. “Ben de seni seviyorum.”

Justice hiçbir şey söylemedi. Ruhu ölümüne hazırlanırken

kelimeler kifayetsizdi artık. Sadece San Bartolo tapınağına uzanan yalnız yolculuğuna koyuldu. Günahkâr bir adam kendi idamına gidiyordu.

Ama önce çocuğu kurtaracaktı. Onun kıymetsiz yaşamını hatırladıkları zaman hiç değilse Eleni'nin sağ kaldığını bileceklerdi.

En azından bunu denemek zorundaydı. Bu onun son görevi olacaktı. Durup bir an için gözlerini kapadı ve sahip olduğu tüm enerjiyle gücü kullanıp bir kez daha portala seslendi.

Bu kez çağrısına cevap gelmişti. Bu lanet şeyin sağı solu belli olmuyordu işte. Önünde o tanıdık oval şekil belirmişti ve ısıldayıp esneyerek form kazanmıştı. Diğer tarafta muhafızların bir anda irkilen yüzlerini görebiliyordu. Onu görüp tanıdıkları zaman silahlarını indirmişlerdi. Justice içeri girmek için herhangi bir adım atmayınca içlerinden biri ona seslendi.

“Lort Justice? Kardeşleriniz geri dönmenize çok sevinecekler. Siz gittiğinizden bu yana portal hiçbirimiz için açılmadı. Alaric için bile.”

Ah. Bu durumu açıklıyordu. Onun San Bartolo'da olduğunu biliyorlardı yoksa. Bir yanı onların birdenbire gelip Ven'in dediği gibi, günü kurtarmasını umuyordu; hayır, bunu bekliyordu onlardan.

“Lordum? İçeri gelecek misiniz?” diye sordu diğeri. “Bir sorun mu var?”

“Evet,” diye cevap verdi Justice sonunda. “Evet, bir sorun var. “Conlan'la ve Ven'e... yardım göndermelerini söyle. Burada desteğe ihtiyacımız olduğunu. Artemis Yıldızı burada ama tapınağa yuvalanmış bir vampir sürüsü tarafından korunuyor.”

“Hemen yardımınıza gelebiliriz,” dedi ilk konuşan muhafız. Öne doğru kararlı bir adım atmıştı ve o anda portalın büyüü sanki yüksek voltajlı bir elektrik kaynağı kaçak yapmış gibi bir ses ve ışık çıkarak onu yere sermişti.

“Görünüşe bakılırsa gelemeyeceksiniz,” dedi Justice şaşırarak. “Neden bilmiyorum ama portal bunu tek başıma yapmamı istiyor. Poseidon’un beni acımasızca bir sınavdan geçirdiğini düşünmeye başlıyorum.”

“Fakat...”

“Conlan’la Ven’e...” Justice güçlkle de olsa o sözleri söyledi sonunda. “Onları sevdiğimi söyle. Onlara kardeşleri olmaktan gurur duyduğumu ve onlardan özür dilediğimi. Hepsi bu.”

“Lort Justice!”

Ama Justice sadece başını iki yana sallayıp yoluna devam etmiş, arkasındaki portalın kapanıp kapanmadığına bile bakmamıştı. O Atlantislilerle konuşurken alacakaranlık çökmüştü. Eleni onu bekliyordu. Tabii hâlâ hayattaysa.

Eğer öldüyse öfkesinin gücüyle tüm dünyayı ateşe verecekti.

Nereid, kaderini kabullenmiş birinin teslimiyet yüklü sesiyle zihninin içinde konuşmaya başladı. *Demek şimdi öleceğiz. Ama hiç değilse şanlı bir ölüm olacak bu. Senin bir parçan olmak benim için bir şerefti Atlantisli Justice.*

“Ve senin bir parçan olmak da benim için bir şerefti Nereidlerin Justice’i,” dedi Justice ve o anda sözlerinde gerçekten de samimi olduğunu fark etti.

Son hamlemizde tam anlamıyla bir bütün olmamızı öneriyorum. İkimizin de birbirimizden ayrıyken asla sahip ola-

mayacağı bir güce kavuşarak, dedi Nereid; sesinde acı dolu bir coşku vardı.

“Madem gideceksin şaşaalı git demek istiyorsun yani,” dedi Justice. “Haydi, yapalım o halde.”

Benliğinin iki yanı –ruhunun iki yarısı– uzun varoluşları boyunca aralarına inşa ettikleri tüm duvarları, tüm kapıları, tüm kalkanları bir bir indirmişti. Güç sonunda hiçbir kısıtlama olmaksızın tüm bedenine yayılıp ona giderek kuvvetlenen bir tayfunun kudretini verdi.

Bu denli güce sahip olmanın hazzıyla kakhahalara boğulmuştu; saf, gümüşü kudretin ardı ardına kıyıya vuran dalgaları. Birdenbire ne tür bir kuvvete kadir olduğunu fark etmişti.

Kurtulma şansı vardı. Düşük bir şanstı belki ama bundan sağ kurtulabilirdi.

Ama yapmak istediği son bir şey vardı. Eğilip yerden pürüzsüz bir taş aldı. Nehrin sularıyla cilalanmış, ama yolu buraya düşmüştü bir şekilde. Kalbini ve ruhunu açıp tüm hislerini tek bir gerçeğe dönüştürdü ve o taş ağıttı. *Seni seviyorum Keely. Ve dünyanın ıssız ovaları üzerindeki tüm okyanuslar kuruyana dek seni sevmeye devam edeceğim. Şunu bil ki sen benim kalbim, ruhum ve hayatımsın, şimdi ve sonsuza dek.*

Taşı elinde öyle sıkımişti ki canı acıdı. Sonunda usulca parmaklarını açtı. Eğer planı yolunda gitmezse bu yeterli olacaktı.

Bu yetmek zorundaydı.

40. BÖLÜM

Justice tapınağın önüne geldiğinde hâlâ daha kahkahalar atıyor, içinde kabaran güç tüm hızıyla bedenine yayılıyordu.

“Gül bakalım ölümlü. Liderimiz seni yavaş yavaş öldürecek nasılsa.”

“Güzel. Tam kıvamında melodram içeren bir klasik,” dedi Justice, Ven’in böyle durumlarda verdiği cevapları düşünerek. “Şimdi, kızı verin bana.”

“Geri çekil ve üstlerinin karşısında diz çök seni aptal,” dedi iki vampirden çirkin olanı. “Liderimiz geliyor.”

“Ben Poseidon’dan başkasına eğilmem,” dedi Justice sakın bir ses tonuyla ve kılıcını çekti. Poseidon’un Öfkesi ayın aydınlattığı alacakaranlıkta cilalı gümüş gibi parlıyordu. “Bana kızı getirin yoksa ikiniz de doğduğunuz güne pişman öleceksiniz.”

Vampirler tereddütle birbirlerine bakmışlardı. Sesindeki kararlılığı sezmiş olmalıydılar. Ama girişten bir sürü ses yükseliyordu ve tapınaktan akın akın vampir çıkmaya başladı.

Tahminlerinde çok ama çok yanılmıştı. Belki yüz, yüz

on vampir vardı burada.

Justice ölü bir Atlantisli sayılırdı.

Ama Tanrılar aşkına, hâlâ blöf yapabiliirdi.

“Bana hemen kızı getirin,” diye tekrar etti. Bu kez sözüm ona Antik Maya giysileri giymiş, süslü bir tanesine seslenmişti. Belki de kendini böyle daha önemli, tıpkı kral gibi hissettiriyordu bu süs ona.

Ama onun nasıl görüldüğü Justice'in umurunda bile değildi. O sadece Eleni'yi kurtarmak istiyordu.

“Bana hemen kızı getirin yoksa hepinizi sümüge çevirecek olan, hayatınız boyunca görmediğiniz bir şok dalgasıyla karşılaşacaksınız.”

Süslü tavus kuşu dişlerini çıkarmıştı. “Benim adım Gultep'can ve sen benim azametimin karşısında ancak ayaklarımın kapanıp af dilenebilirsin.”

Justice omuz silkti. “Benim ne ayaklara kapanmakla, ne azametle ne de diğer şeylerle işim olur. Ben yalnızca Poseidon'a yakarırım. Ona da çok sık yakardığım söylenemez.”

“Senin Deniz Tanrın Anubisa'nın görkeminin yanında cılız bir köpek yavrusu gibi kalır,” diye tısladı Gultep'can.

“Senin Tanrıçanı çok yakından tanıyorum ben,” dedi Justice tiksintiyle. “Ama ‘benim Tanrım senin Tanrıçanı döver’ oyunlarını sonraya bıraksak iyi olacak. Şimdi, bana o kızı sapasağlam vaziyette getirmek için on saniyen var. Yoksa on birinci saniyede hepiniz gerçek ölümle yüzleşeceksiniz.”

Gultep'can'ın gözleri sadece bir saniyeliğine irkilmışti ve Justice o anda blöfünü yutmaya başladığını anladı.

“Kızı getirin,” diye emretti. “Ben yüce Gultep'can bu

takası önerdiysem sözümde duracağım demektir.”

İyi kıvırmıştı doğrusu. Ama nasıl olduğu Justice’in umurunda değildi. Sadece Eleni’yi kurtarmak istiyordu. Vampirler şimdilik mesafeli duruyorlardı. Belli ki önceki gece dostlarına neler olduğunu duymuşlardı.

Ama tehditlerini biraz aksiyonla desteklemezse bu, uzun sürmeyecekti. Sorun şu ki gücünü serbest bırakırsa o şok dalgasının Eleni’ye de zarar verip vermeyeceğini bilmiyordu. Önceki gece yalnızca vampirleri öldürmüştü ama bunun şans eseri olup olmadığını bilmiyordu. Ruhunun birliğinin getirdiği bu yeni güçleri anlayıp kontrol etmeyi öğrenene dek onun hayatını tehlikeye atamazdı. Tabii hâlâ hayattaysa.

Sonunda kafasındaki geri sayım dokuzuncu saniyeye gelmişti ki dünyadaki en güzel sesi duydu. Eleni’nin cılız sesini.

“Sinyor Justice!!! Geldin! Geleceğini biliyordum!”

Vampirlerden biri onu o ufacık elbisesinden sürükleyerek tapınaktan dışarı çıkarmıştı. Sonra Gultep’can’ın işaretleriyle onu bıraktı. Eleni ufacık bacakları el verdiğiince hızlı koşarak kendini onun kollarına atmıştı. Justice Eleni’yi çabucak kucakladıktan sonra onu kılıcı tuttuğu tarafa değil de elinin boşta olduğu sol tarafına indirdi.

Eleni güven duygusuyla elini tutup ona bakmıştı. “O güzel fiskyeleri ne zaman yapacaksın?”

Justice usulca elini sıktı. “Eleni, şimdi oyun oynayacak zamanımız yok. Şu tepenin üzerinden köye doğru koşacaksın, tamam mı?” Keely ve Alejandro’nun gizlendiği tepeye doğru işaret etmişti.

“Ama kalıp sana yardım etmek istiyorum,” dedi Eleni.

Düzinelerce vampir giderek onlara doğru yaklaşıyordu ama Justice travma yaşamış bu çocuğa karşı sabırlı olmaya çalıştı. Eline taşı tutuşturup parmaklarını üzerine kapadı.

“Sen çok cesur bir kızsın ama bana ancak dediğimi yaparak yardım edebilirsin. Bunu benim için Keely’ye ver Eleni. Bu çok önemli. Şimdi, git lütfen ve...”

“Keely’yi ve Alejandro’yu bulacağım. Biliyorum. Orada, şu tepenin başındalar,” dedi samimi bir sesle. Taşı sıkı sıkı elinde tutuyordu. “Silahlara kurşun doldurmama izin verecekler mi?”

Çocuğu psişik gücünden gelen masum soruları, vampirleri elektrik çarpmışa çevirmişti.

“Anlaşmamıza ihanet etmeye kalkarsın ha?” diye kükredi Gultep’can. “Öldürün ikisini de!”

“Koş Eleni, şimdi,” diye bağırdı Justice kargaşada sesini duyurmaya çalışarak. “Sen kaçarken seni koruyacağım. Koş!”

Eleni koşmaya başlamıştı. Onu geçmeye çalışan her bir vampiri kılıcından geçirerek yolu kapatmıştı. Daha önce hiç dövüşmediği gibi dövüşüyordu ama çok fazla vampir vardı. Dört bir taraftan üzerine saldırıyorlar, onu dişleyip pençeleriyle tırmalıyorlardı. Çok geçmeden her tarafından kanlar akmaya başlamıştı ama hiçbirinin Eleni’nin peşine düşmesine izin vermemişti.

“Buradayız!” diye bağırdı Keely. Justice onun omzunda tüfegiyle ağaçlardan birinin arkasından çıktığını görmüştü. “Eleni, bana gel! Daha hızlı, haydi!”

“Gultep’can emirler yağdırdıkça dalkavukları dört bir yana koşuşturmaya başlamıştı. “Getirin onu! O çocuğu geri getirin! Dünyanın öfkesini başımıza salmadan önce Justice’i öldürün!”

Dört tanesi Justice’in üzerine atılıp onu kollarından ve bacaklarından yakalamıştı. Bedenine o anda dört çift diş saplandı. Justice acıyla başını arkaya atıp öfkeyle uludu ama vampirler güçlüydü ve Justice belki on farklı yerinden yaralanmış, kan kaybediyordu. Dörde karşı bir çok fazlaydı.

Biri diğer elindeki kılıcı almıştı ama kılıcın kabzası kan emicinin elini ateşe verdi. Alevler çok geçmeden bütün bedenini sarmıştı ve sonunda geriye bir tomar külün ortasında duran bir kılıç kaldı.

Justice acıyla onlarcasının Keely’yle Eleni’ye doğru koşurmaya başladığını gördü. “Keely,” diye bağırdı. “Hemen buradan gidin.”

O sırada Eleni, Keely’ye ulaşmıştı ve bir anda Keely’nin ayaklarının dibinde tortop oldu. O sırada bir tüfek gök gürültüsü gibi bir sesle ateş aldı. İlk önce bir, sonra iki kurşun atıldı. Justice, Alejandro’nun da oyuna girdiğini anladı. Tüm köylüler gözlerinin önünde, saklandıkları yerden çıkıyorlar, ellerinde silahlarıyla ateş ediyorlardı.

Keely’yi koruduklarını zannediyorlardı. Bunu fark edince içi hüsrarla dolmuştu. Halbuki bu şekilde açığa çıkarak ölüm fermanlarını imzalamış oluyorlardı.

Eleni görünürde yara almamış bir vaziyette ona ulaştığı anda Keely’nin kalbi yeniden atmaya başlamıştı. Ama

Justice'in, ağır ağır bedenini çiğnemekte olan bir vampir denizinin altında kaldığını görünce bir kez daha durdu.

Öyle çoktular ki kimse bundan kurtulamazdı.

Titreyen elleriyle tüfeği omzuna yerleştirip Justice'i tutan vampirlerden birine ateş etti. Tüfeğin sesi neredeyse kulaklarını sağır edecekti. Refleks olarak gözlerini kırmıştı. Gözlerini tekrar açtığı anda vampirin başsız bedeninin yere düştüğünü gördü.

Çok yakınında bir silah daha patlamıştı ve bir vampirin başı daha havaya uçtu. Alejandro.

Keely ona dönüp bakınca acı bir gülümsemeyle onu kutlamıştı. "Madem savaşağız, onlara tam anlamıyla cehennemî yaşatalım," diye haykırdı sonra.

Keely başını salladı. Konuşmaya ne vakti ne de enerjisi vardı. Bir kez daha nişan aldı.

Saniyeler içinde onu tutmakta olan iki vampir gerçek ölümü tatmıştı. Justice, Keely ve Alejandro'nun vampirlere omuz omuza ateş ettiklerini görünce sırttı.

İkiye bir fena sayılmazdı. Başına aldığı bir darbeden akan kanları saymazsa tabii. Birdenbire ölü gibi ağırlaşp kendini yere bırakmış olsa da onu tutan diğer iki vampiri de beraberinde yere devirdi. Bu birinin boynunu kırıp öbürünün üzerine fırlatmak için iyi bir numaraydı. Sonra kılıcını kapıp ötekinin boynunu uçurdu. Sonra göz açıp kapayan dek ayağı fırladı ve dövüşe geri döndü. Vampirleri bir bir kılıcından geçiriyordu.

Gultep'can şeytani bir ısıltıyla parlayan kıpkırmızı gözlerle vampirlerini itip kakarak kendine yol açtı. "Seni kendim öldüreğim," diye hırladı.

“Gel de dene bakalım,” dedi Justice ona meydan okuyarak.

O anda tıpkı çocukken okul bahçesinde kavga ettiği zamanlarda olduğu gibi Justice’in etrafı açılmaya başlamıştı. Hayat dönüp dolaşıp aynı noktaya geliyordu. Çember olmuş seyircilerin arasında okuldaki kabadayılarla savaşarak başlamıştı hayata ve şimdi de aynı şekilde ölecekti.

Ama Gultep’can’ı da yanında götürecekti.

Justice hafifçe yana doğru adım atıp Keely’ye baktı. Vampirler şimdi onun peşini bırakıp, pislik liderlerinin Justice’i ormanda sürükleyip, bedeniyle yerleri süpürüşünü izlemek için tapınağa doğru koşturmaya başlamışlardı.

“Taşı oku,” diye bağırırdı avazı çıktığı kadar. “Ve hemen buradan gidin. Hemen!”

O sırada bir şeyin hızla ona yaklaştığını göz ucuyla farketmiş fakat yeterince hızlı davranamamış ve Gultep’can’ın ona savurduğu hançerden kurtulmayı başaramamıştı. Hançer kaburgalarına saplandı. Sendeleyerek geri çekildi. Hançeri göğsünden çıkarıp yere fırlattı ve yine gülmeye başladı. “Yapabileceğinin en iyisi bu mu? Büyük, kötü vampir olmaya çalışıyorsun ama elinde ufacık bir bıçaktan başka bir şey yok ha?”

Gultep’can öfkeden kudurmuştu; uluyarak, tiz çığlıklar atarak doğrudan üzerine çullandı. Justice savurabildiği en güçlü darbeye kılıcını elinden geldiğince yakın mesafeye indirmeyi başarmıştı. Vampirin karnında uzun bir yarık açıldı.

“Bunu yaptığın için seni yavaş yavaş öldüreceğim,” diye çığlık attı Gultep’can. Elinde bir şey tutuyordu. Galiba bağırıslarıydı.

Justice yine güldü. Çünkü gülmekten başka yapabile-

ceği bir şey kalmamıştı. Aldığı yaralar sonunda hükmünü icra etmeye ve adrenalinden gelen gücü tükenmeye başlamıştı. Her zaman vampir ısırıklarına karşı dayanıklı olmuştu ama kan kaybı onu tüketmeye başlamıştı. Bir anda başı dönünce sendeledi. Vampirler de bunu fırsat bilip üzerine atılmıştı. Justice bir kez daha tüm bedenini saran kolların ve bacakların, pençelerin ve yırtıcı dişlerin altında kaldı.

Son duyduğu şey Nereid'in giderek kısılan sesiydi. *Böyle ölmek zorunda değiliz.*

Keely, Justice'in vampirlerin altında kaldığını görmüştü. Belki yüzlerce vampir vardı. Dizlerinin üzerine çöktü. Tüfeği hissizleşen parmaklarının arasından düşmüştü. Göğsünün içinde kırılğan bir şey yarılıp ortadan ikiye ayrılmıştı sanki. Acı içinde haykırdı.

Eleni ayağa kalkıp ona yaslandı. Kollarını sıkı sıkı ona doladı. "Ağlama Keely. Su Tanrısı geliyor. Ama önce Justice'in o güzel, mavi fiskiyeleri yapması gerek."

Çocuk, Keely'nin eline yuvarlak, pürüzsüz bir şey tutuşturmuştu. Keely gayriihtiyarı parmaklarını sıkı sıkı üzerine kapadı. Bir taş. Eleni öyle büyük bir travma yaşamıştı ki saçmalıyordu. Onu teselli etmek için eline bir taş tutuşturmuştu. Keely gülsün mü ağlasın mı bilemiyordu.

Sonra Justice'in aşkının gücü o taştan ellerine akmaya başladı ve onu kaldırıp dalgalarıyla yıkadı.

"Bu. Şekilde. Ölmek. İstemiyorum," dedi Justice her bir

kelimeyi güçlükle telaffuz ederek. Bu sırada vampirlerden birini çenesinde tutup ikiye ayırmıştı. Vampirin dişleri derisinden koca bir parça kopardı ama hiç değilse bir vampir eksikti şimdi. Sonra dirseğini bir diğerinin yüzüne patlattığında birdenbire –kısa bir süreliğine de olsa– elleri serbest kalmıştı.

Kollarını havaya kaldırıp kükreyerek tek bir kelime haykırdı. Nereidlerin kadim dillerinden bir sözcük. Bu sözcüğü bildiğinden bile haberi yoktu. Ama birdenbire kalbinde ve ruhunda, tehlikeli, keskin ve ölümcül bir biçimde peyda oluvermişti işte.

Bu sözcük büyük bir güç çağırmış, ağzından çıktığı anda somutlaşmış, ölümün ve öldürülmenin eşliğinde yerde öylece uzanırken tepesinde asılı durmuştu.

Kanı ve canı bedenindeki sayısız yaradan sızıp kaybolurken az evvel söylediği bu kelimenin bir şekle büründüğünü, cisimleştiğini ve karanlık, korkunç bir güzellikle evrenin ürkütücü bir gücüne dönüştüğünü gördü.

Kulakları sağır eden bir gürültü, yeri, ağaçları, hatta gökyüzünü dahi titretmişti. Sözcüğün üzerinden iç içe geçmiş şok dalgaları yayılıyor, dünyayı berrak mavi ve gümüş bir renge boyuyordu.

Etrafında, üzerinde ve nasıl olduysa altında bile vampirler patlamaya başlamıştı. Her zamanki gibi o asidik sıvıya da değil; berrak, saf su pınarlarına dönüşüyorlardı.

Enerjisinin son damlasıyla başını kaldırıp etrafına bakındı. Her yerde aynı şey oluyordu. Vampirlerin olduğu her yerde minik fiskiyelerden fışkırır gibi saf su akımları oluşuyordu. En son Gultep’can isyankâr çılgınlık atarak yok oldu.

“Sağlam çıkış,” dedi Justice. Kafası pat diye yere düşmüştü çünkü boynu başının ağırlığını taşıyamıyordu artık.

Başını çevirip o küçük tepeye baktı. Sevgili Keely’si bir alev gibi ısıt ısıt parlıyordu. Kollarını Eleni’ye dolamış duruyordu. Sonra tepeden ona doğru koşmaya başladı.

Yaşıyorlardı demek. İkisi de hayattaydı. Bu ona yeterdi.

Justice bir parça gülümsedi. Pişmanlık dolu ama içi rahat bir gülümseme. Onları kurtarmıştı.

Bu yeterdi.

41. BÖLÜM

Vampirler birbiri ardına havada patlayıp gümüşü mavi renkte harikulade girdaplara dönüşürken Keely şaşkınlık içinde olup bitenleri izliyordu. Justice bir şekilde onları yenmeyi başarmıştı. Başaracağını biliyordu.

Sonra onu gördü. Yerde yatıyordu. Üzeri öyle kan içinde kalmıştı ki yaşıyor olması imkânsızdı. Tepeden aşağı var gücüyle koştu. Eleni'yi de peşinden sürüklüyordu.

“Justice! Sakın öleyim deme! Yaşamak zorundasın. Benim için yaşamak zorundasın!” Tepeden aşağı inene kadar böyle saçma sapan şeyler söyleyip durmuştu. Sonunda hızdan ayakları kaydı, Justice’in önünde durdu ve dizlerinin üzerine çöktü.

İlk başta öldüğünü sanmıştı ve içinde öyle yoğun bir acı duydu ki bıçak kesmiş gibi iki büklüm oldu. Sonra başını oynattığını gördü. Ufacık bir hareketle, belki bir milimetrecik.

“Lütfen, lütfen, lütfen bana geri dön,” diye yalvardı başını okşayarak. Bütün bedeninde bir tek başı yara almamıştı sanki.

“Alejandro koşarak yanlarına geldi. “O...”

“Hayır!” diye haykırdı Keely. “Hayır. Sakın o kelimeyi ağzına alayım deme!”

“Keely, Eleni’yi de alıp köye dönmelisin,” dedi Alejandro. Sesi şefkatli ve sıcacıktı. “Onun için yapabileceğin bir şey yok. Bu yara öyle derin ki ciğerlerini kesmiş bile olabilir.”

“Hayır. Onu bırakmayacağım. Eleni’yi sen götür.” Sonra çocuğu teselli etmek için alnını öptü. Böyle bir deneyimden sonra ne kadar teselli olabilirse tabii. “Seni görmek için geri döneceğim. Ama şimdi Justice’in yanında kalmam gerek. Yalnız kalmasın diye.” Sesi titremiştı. Eleni’ye sarıldı ve acı dolu gözyaşları kızın saçlarına akmaya başladı.

O sırada Alejandro yeniden konuştu. Ama bu kez konuşan o değildi sanki. Keely bunu nasıl bildiğini bilmiyordu ama anlamıştı işte. Başını kaldırıp Alejandro’ya baktı. Adam gözlerinin önünde birdenbire gümüşü bir ışıkla parlamaya başlamıştı.

“KILICIMI JUSTİCE’E HEDİYE ETMEKLE DOĞRU KARARI VERMİŞİM,” dedi. Görkemli sesi denizlerin tüm gücünü, görkemini ve gizemini üzerinde barındırıyordu.

“Poseidon?” Keely biliyordu. Bu sesi daha önce de duymuştu. İmgelemlerinde.

“EVET, OBJE OKUYUCU. BEN BU SAVAŞÇININ SAHİBİ OLAN DENİZ TANRISIYIM. BURADA BULUNAN HERKESİN ŞAHİTLİĞİNDE, ELLERİNDE GÖREVİNİ BÖYLE MÜKEMMEL BİR BİÇİMDE YERİNE GETİRDİĞİNE GÖRE, BU KILIÇ ŞİMDİ SAHİBİNE ŞİFA OLSUN. ”

Alejandro’dan yayılan gümüşü ışık Keely, Eleni ve Justice’in üzerinde ısıll ısıll bir kubbe oluşturmuştu ve Keely bir anda okyanusun buz gibi derinliklerinin derisine işleyip kemiklerine dayandığını hissetti. Eleni’nin nefesi kesilmişti. Keely’nin koynuna iyice sokulup başını gömleğinin üzerine yasladı.

Justice'in yanı başında duran kılıcı ışık saçmaya başlamıştı. Kılıcın üzerindeki mühürler öyle parlak bir ışık veriyordu ki kimse gözlerini açamıyordu. Uzunca bir sürenin sonunda Keely'nin gözkapaklarından sızan ışık solmaya başladı ve Keely gözünü hafifçe aralayıp neler olduğuna bakmaya cesaret edebildi.

Alejandro hâlâ donmuş vaziyette öylece duruyordu ama ışık gitmişti.

"Az önce ölümün eşiğine gelmişken kadınınım şimdi den başka bir adama baktığını görmek hiç hoşuma gitmedi," dedi Justice. Sesi hâlâ boğuk ama neşeliydi.

Keely anında o tarafa dönmüştü. Neredeyse ona bakmaya korkuyordu. Ama gördükleri karşısında hayretler içinde gözyaşlarına boğuldu. Justice doğrulmuş oturuyordu. Tek parça halindeydi ve aldığı yaralar da gitmişti. Üzerini kaplayan kanlar bile temizlenmişti.

"Sen... sen... sen..." diye kekeleydi ve sonra kendini onun kollarına attı.

"Şimdi oldu," dedi Justice ruhlarını birleştiren bir öpücükle dudaklarına sarılarak. Bu, şehvet, hayret ve heyecan dolu bir öpücüktü ve uzunca birbirlerinden ayrılamamışlardı.

"PEKÂLÂ," dedi ses gök gürültüsü gibi gümürdeyerek. Keely de Justice de irkilmişti. "KADININI DOĞRU SEÇTİN AMA ONA SÖYLE ELLERİNİ BENİM TRİDENTİMDEN UZAK TUTSUN. BAZI SIRLAR BİR OBJE OKUYUCUNUN KALDIRAMAYACAĞI KADAR ŞİDDETLİDİR VE BUNDAN SAĞ ÇIKAMAYABİLİR."

Justice ayağa kalktı. Keely'yi de kaldırıp Eleni'yi kucağına aldı. "Neydi bu?" diye sordu artık Alejandro olmayan

Alejandro'ya. "Bir sınav mıydı? Yüzlerce yıl sadık bir biçimde size hizmet ettikten sonra şimdi kadını ve bu masumları tehlikeye atarak mı sınıyorsunuz beni?"

"ONLARI TEHLİKEYE ATAN BEN DEĞİLDİM AMA ONLARI KORUMAK SENİN GÖREVİNDİ. POSEİDON'UN ÖFKESİ BENİM. ONU DİLEDİĞİM KİŞİDEN ALIR DİLEDİĞİME VERİRİM. VE HER BEŞ YÜZ YILDA BİR ONUN KİME GEÇECEĞİNE KARAR VERİRİM."

Deniz Tanrısının sesi kibrin ötesinde bir mağrurluk ve karşı çıkılamaz bir buyurganlık taşıyordu. Keely Deniz Tanrısı olunca bu vasıflar otomatikman geliyor herhalde diye düşündü.

"Teşekkürler," dedi. Poseidon'la konuşmaya izni var mıydı bilmiyordu ama bunu söylemek zorundaydı. "Onu hayata geri getirdiğiniz için teşekkürler."

"ONU HAYATA SEN GETİRDİN OHİOLU DOKTOR KEELY MCDERMOTT. BEN SADECE BİR İKİ YARAYI İYİLEŞTİRDİM."

Poseidon, Alejandro'nun kollarını kaldırıp başını öne eğerek adamın bedenini incelemişti. "BU ADAM GÜÇLÜ. SAVAŞÇILARIM ARASINA BÖYLESİNİN KATILMASINA HAYIR DEMEZDİM," dedi ve bu o kadar tuhaf bir manzaraydı ki Keely neredeyse gülecekti ama bir Tanrıya gülmenin günah olabileceğini düşündü.

"YETER ARTIK, GİTMEM GEREK," dedi Poseidon. "AMA SON BİR ŞEY DAHA VAR."

Alejandro'nun eliyle Eleni'nin yüzüne dokundu. "SENİN KADERİNDE İLERİDE BİLGE OLMAK VAR. VE KRAL-LARA DANIŞMANLIK EDECEKSİN. BUNU SAKIN UNUTMA."

Eleni gülüp ellerini çırpı. “Seninle birlikte yunuslarla oynamaya gelebilir miyim Sinyor Deniz Tanrısı?”

Poseidon’un kahkahaları gökyüzünü inletmişti. “EL-BETTE UFAKLIK, ELBETTE.”

Alejandro bir an tökezlemişti. Sonra tüfeğini kaldırıp deli gibi etrafına bakındı. “Ne? Ne oldu? Nereye gitti?”

Justice kolunu sıkı sıkı Keely’ye doladı. “Şimdi dinleneceğiz; sonra da işe koyulacağız.”

“Ne işi?” Justice’in neden bahsettiği konusunda hiçbir fikri yoktu.

“Yıldız, Keely. Artemis Yıldızı’nı bulup onu Atlantis’e geri götürmeliyiz.”

“Yıldız,” dedi Keely. “Neredeyse unutuyordum.”

O sırada tapınağın içinden sesler gelmeye başladı. Hepsisi hemen silahlarına sarıldı. Ven, Conlan ve Alaric kapıda belirdikleri zaman üzerlerine doğrultulmuş bir kılıç ve birkaç tane tüfekte karşılaşmış oldu.

Keely bir başka sürpriz karşılama törenini hatırlayıp gülümsemişti. Şimdi sıra onlardaydı işte.

“Yardıma gelelim dedik,” dedi Ven neşeyle. “Ama görünüşe bakılırsa işleri kontrol altına almışsın bile.”

Alaric gözlerini kısıp onlara baktı. “Burada görüldüğünden çok daha fazlası olmuşa benziyor.”

Conlan başını yana eğdi. “Sanırım haklısın. Biri bize burada neler olduğunu anlatabilir mi lütfen?”

Justice ve Keely birbirlerine bakıp deliler gibi gülmeye başlamıştı. Üç Atlantisli de gerçekten onlara deli gözüyle bakıyordu.

“Size San Bartolo ve olağanüstü şeytanilikteki vampir-

lerinin öyküsünü anlatacağım,” dedi Justice, Alaric’e ve kardeşlerine. Sonunda kendini toparlamıştı biraz. “Önce yemek yiyip dinleneceğiz ve olanları konuşacağız. Sonra da buraya geri dönüp Yıldız’ı bulacağız.”

“Artemis Yıldızı burada mı? Onu hemen bulacağız,” dedi Alaric buyurgan bir ses tonuyla.

“Justice neredeyse ölüyordu,” dedi Keely biraz kaba bir biçimde. “Yıldız binlerce yıldır bir taşın arkasında, güvende duruyor. Bir gece daha olduğu yerde dursa bir şey olmaz.”

Alaric tam cevap verecekti ki Conlan elini havaya kaldırdı. “Hayır, Keely haklı. Bu sefer ben de kardeşim ve kadınıyla bir yemek yemek istiyorum.”

Justice dişlerini sıktı. İçinde öyle derin bir his kabarmıştı ki kara gözleri ıslı ıslı oldu. O sırada Ven alaycı bir biçimde ellerini havaya kaldırdı. “Aman kadını deme ağabey, ne yapıyorsun?”

Keely başını kaldırarak Justice’in çenesini öpüp Ven’e döndü. “Tamam. Teslim oluyorum. Deniz Tanrısının kendisi bile Justice’in kadını olduğumu söylediğine göre sanırım ben de bu sifata alışacağım artık.”

Justice ona öyle güçlü bir sevgiyle ve benimsemeyle bakmıştı ki Keely’nin bir an dizleri çözülecek gibi oldu. Bu bakışlarda aidiyet ve yuva hissi vardı. “*Mi amara*, sen benimsin ve ben de senin. Sonsuza dek.”

“Sonsuza dek,” dedi Keely.

Sonra Eleni’ye ve birbirlerine sarılarak misafirlere öncülük edip yemek yemek ve dinlenmek üzere köyün yolunu tuttular.

SON BÖLÜM

İki hafta sonrası, San Bartolo

Keely karanlık tapınaktan akşamüstü güneşine çıkmıştı ve açık alanda Eleni'yle yakalambaç oynayan Justice'i görünce gülümsedi. O sert, iriyarı savaşıcı çocuğun yanında böyle yumuşayıveriyordu.

"Bu kazıda bizimle çalışacak mısınız?" diye sordu Sin-yor Hector. Guatemalalı arkeoloji müdürü vampirler ortadan kalktığı için mutlu olmuştu tabii ve çalışmalarına geri dönmek için sabırsızlanıyordu.

"Hayır, üzgünüm. Bölüm başkanımız gizemli bir biçimde ortadan kaybolduğu için Ohio State'e geri dönmem gerek. Ayrıca aklımda başka bir proje vardı," dedi. "Ama ekibinizle heyecanlı ve harikulade zaman geçireceğinizden eminim. Lütfen beni gelişmelerden haberdar edin, olur mu?"

Adam başını sallayıp çantalarındaki alet edevatlarını ve stoklarını yerleştirmekte olan ekibinin başına döndü. Keely de Justice'e doğru yönelmişti. Her adımda gülümsemesi daha da büyüyordu.

“Ne haber çocuklar? Eğleniyor musunuz bakalım?”

Justice onu havaya kaldırıp döndürdü. “Sen de oynamak ister misin?” dedi yumuşak bir ses tonuyla. Kararan gözleri niyetini belli ediyordu. Keely, erkeğinin kafasında ne zaman sevişmek olsa bunu anında anlıyordu.

Tabii neredeyse her an aklında sevişmek olduğundan bunu anlamak için medyum olmaya da gerek yoktu.

“Sonra,” dedi gülerek. “Şimdi beni yere indir.”

Justice onu soluksuz bırakana dek öpüp yere indirdi.

“Alejandro ne zaman dönecek?”

Justice, Eleni’ye bir top fırlatmıştı. Ama Eleni topu bırakıp koşarak yüksek lisans öğrencileriyle konuşmaya gitti. Başından geçenlere rağmen yavaş yavaş yaşama sevinci geri dönüyordu ve Keely şifaların bu en büyüğü olan zamanın, ona ilaç olmasını, normal, mutlu bir çocukluk geçirmesini ve gözlerindeki gölgelerin günün birinde tamamen yok olmasını ümit ediyordu. Onu evlat edinmek için resmen başvuruda bulunmuşlardı ve Justice’le Keely’nin Peten insanları için yaptıklarından sonra, çocuğun çıkarına en iyi hizmet edecek seçenek de bu olduğu için ona işlemlerin bir an evvel halledilmesini söylemişlerdi. Eleni de yavaş yavaş yeni bir eve ve aileye kavuşacağına inanmaya başlıyordu.

Birkaç gün önce onlardan, terliği gömmesine ve kaybettiği annesi için bir cenaze töreni düzenlemesine yardım etmelerini istemişti. Sadece üçünün katılacağı bir tören. Eleni küçük toprak yığının üzerine çiçekleri koyup cennetteki babasının yanına giden annesine veda ettiği sırada Keely de onunla beraber ağlamıştı. Justice’in gözlerinden bile birkaç damla yaş süzölmüştü. Eleni’ye cesur bir savaşçının asla

duygularını göstermekten çekinmemesi gerektiğini ve annesini gözyaşlarıyla onurlandırdığını söylemişti. Keely bu seremoninin çocuğa biraz olsun huzur getirmesini umuyordu. Belki de artık iyileşme süreci başlayacaktı.

“Alejandro hâlen kazı alanını koruyacak POB ekibini eğitiyor,” dedi Justice. “Bir haftaya kadar döner ama biz o zamana dek gitmiş olacağız.”

“Peki ya Alaric? Zihnini inceledikten sonra ne söyledi?” Bunun düşüncesi bile Keely’yi hâlâ titretiyordu ama Alaric’in muayenesi, küçükken onun yaşadığı muayeneler kadar kötü olamazdı herhalde. Seneler süren psikanalizin ve ilaçların karşısında kısa bir seansın ne önemi vardı ki.

Justice omuz silkti. “Beni çözemiyor; ruhumun ikiye ayrılmış doğası ona çok yabancı geliyor. Sanırım beni rahat bırakacak.”

Keely ona sarıldı. “Bu bence de mükemmel bir karar. Kararlardan söz etmişken, sen hazır mısın?”

Justice bir an tereddüt etti. Sonra başını salladı. “Evet. Olabildiğince hazırım.”

Keely açıklık alana doğru bakıp Sinyor Hector’la göz göze geldi ve başını salladı. Adam bir an için karamsar bir ifadeye bürünmüş olsa da sonra başını sallayarak cevap verdi. Her şey hazırды.

Justice ve Keely el ele tapmağa girdiler. Nefes kesici freskin önünde durdular. Defalarca gördükleri halde resim hâlâ her seferinde onları hayrete düşürüyordu.

“Uzun yıllar önce yaşamış bu insanlar bir yandan medeniyetlerini inşa ederken bir yandan da böylesine bir güzellik yaratmışlar,” dedi Keely. “Bu beni hayrete düşürüyor.”

Bunun karşısında kendimi küçücük hissediyorum.”

“Atlantis’i görene dek bekle,” dedi Justice sırtarak. “Hayatın altüst olacak.”

Keely güldü. “İlla modu bozacaksın değil mi? Neyse, sen zaten hayatımı altüst ettin.”

Sonra ciddileşerek freskin üzerinde, direkt balığın gözünün ortasında yer alan küçük bir yarığa işaret etti. “İşte bu. Ben kazabildiğim kadar kazdım. Şimdi freske zarar vermek için su gücünle yüzeyi usulca yıkayıp açabilirsin.”

“Hector’un buna evet dediğine hâlâ inanamıyorum.”

“Eh, bize bunu borçlu sayılırdı,” dedi Keely. “Sen olmasaydın bir daha bu alana asla giremeyeceklerdi.”

Justice gücünü çağırınca elinde incecik, narin bir su sarmalı belirdi. Su, usta bir cerrahın elindeki neşter gibi oyuğa yöneldi. Bir süre nefeslerini tutup beklediler. Bitmek bilmeyen birkaç dakikanın ardından oyuğun ağzında parlak bir şey göründü.

Keely eldivenli ellerini birleştirip oyuğun altına götürdü. İçleri suyla doluyordu. Sonra âşıkların ayı kadar parlak, golf topu büyüklüğünde bir safır düştü.

“Ah, Justice,” diye fısıldadı. “Bu çok güzel. Artemis Yıldızı. Sonunda onu bulduk.”

“Conlan’m ve Alaric’in freski bir yumrukla parçalayıp Yıldız’ı almadığına hâlâ inanamıyorum,” dedi Justice. *O* tartışmayı hatırlayınca dudakları bükülmüştü.

“Sana bu kadarını borçlulardı,” dedi Keely sert bir ses tonuyla.

“Sen de beni savunmakta hiç gecikmiyorsun, *mi amara*.”

Keely, Yıldız’ı ona uzattı. “Şimdi gerçekten ne yapabildiğini göreceğiz. Bakalım zarar görmüş zihinleri iyileştirebiliyor mu?”

Justice bir süre taşa baktı ve sonra başını iki yana salladı. “Hayır, aşkım. Benim zihnim artık bölünmüş vaziyette değil ve Yıldız’ın beni yeniden ikiye bölüp bölmeyeceğini görmeye de hiç niyetim yok.”

Eğilip başını usulca öptü. “Senin aşkın benim içimde ne kadar kırık varsa hepsini tamir etti. Benim bu taşa ihtiyacım yok artık. Ne şimdi ne de başka bir zaman.”

Keely kolyesine dokunup gözlerini kapattı ve parmağını minik balığın üzerinde dolaştırdı. “Bu küçük balığın bana benim tüm evrenim olacak o adamın yüzünü gösterdiğine inanamıyorum. Sen de benim kırıklarımı iyileştirdin. Sensiz bir hayat düşünemiyorum, ne şimdi ne de başka bir zaman.”

Sözleri bir yemin gibiydi. Keely yüzlerce yıllık savaşın, onurun ve cesaretin, çocukluğunun dehşetiyle birleşerek Justice’in içinde sadece bir değil iki canavar yarattığını fark etmişti. Şimdi ve bundan sonra bu canavarlar aşklarının gücüyle bir arada, tek vücut halinde kalacaktı. Keely’nin sonsuza dek seveceği adam olarak.

Keely kollarını boynuna doladı ve onu öptü; dudaklarında sonsuza dek sürecektir bir aşkın taahhüdüyle. Birkaç saniye –ya da dakika sonra– tapınağın girişinden sabırsızca onları bekleyen Eleni’nin sesi duyuldu.

“Haydi ama,” dedi buyurgan bir sesle. “Top oynamak istiyorum, lütfen.”

Keely ve Justice gülerek birbirlerinden ayrılıp el ele gün ışığına çıkarak çocuklarına ve beraber geçirecekleri geleceğe doğru yürümeye başladılar.

SON

HASRET KARDEŞ

TERİMLER SÖZLÜĞÜ

Aknasha: Empatik; başkalarının duygularını hissedebilen ve genellikle kendi duygularını başkalarının zihin ve yüreklerine gönderebilen kişi. Atlantis'in tarihinde on bin yıldan uzun süredir hiç *aknasha* görülmemiştir.

Atlantis: On bir bin yıldan uzun bir süre önce, tektonik plakaları kaydıran depremlerden ve volkanik patlamalardan oluşan büyük bir küresel felaket, Yedi Atlantis Adası'nın batmasına neden olmuştu. Atlantis denen en büyük adanın yönetici Prens'i, Yedi Ada'nın Büyük Kralı olur ama her ada o adadaki hükümdar hanedanlığın lordları tarafından yönetilir.

Atlantisli: İnsanlardan ayrı, Poseidon'la adı zaman içinde unutulmuş bir su perisinin birlikteliğinden doğmuş bir ırk. Atlantisli atalarının bazı yeteneklerini miras almışlardır. Ateş dışında bütün elementleri, özellikle de suyu kontrol edebilme yeteneği; sise dönüşerek yolculuk yapabilme yeteneği; insanüstü bir fiziksel güç ve çeviklik. Antik metinler başka güçlerden de söz etmektedir, fakat bunlar zamanla ya kaybolmuştur ya da bazı Atlantislielerde uyur durumdadır.

Biçimdeğiştirenler: Önceden insan olan, fakat her dolunayda belli bir hayvana dönüşme lanetini taşıyan ya da bu lanete yakalanan bir tür. Birçok biçimdeğiştiren ayın bu zamanlarında dönüşümünü kontrol edebilmektedir, fakat yeniler bunu yapamazlar. Biçimdeğiştirenlerin insanüstü bir gücü

ve hızı varken, yaralanmadıkları veya öldürülmedikleri takdirde üç yüz yıldan uzun süre yaşayabilirler. Vampirlerle aralarında çok uzak geçmişe dayalı bir kan davası vardır ama eski ittifaklar ve düşmanlıklar değişmektedir.

Kan gururu: Bir üstat vampirin yarattığı vampirler.

Poseidon Savaşçıları: Poseidon'a hizmet etmeye ve insanlığı korumaya yemin etmiş savaşçılar. Hepsi vücutlarında Poseidon'un damgasını taşırlar.

Vampirler: Tanrı Kaos ve Gece Tanrıçasının Kızı Anubisa'mn enest ilişkisinden doğmuş olan antik bir tür. Politik entrikalara, güç kazanmaya meraklıdırlar ve inanılmaz ölçüde uzun ömürlüdürler. Vampirlerin görünmez olma ve kendilerini uzak mesafelere ışınlama yetenekleri vardır, fakat büyük su kütlelerinin üzerinden geçemezler.

Yediler: Atlantis Kralı'nın veya Büyük Prensi'nin elit muhafız grubu. Diğer altı adanın hükümdarlarının birçoğu, bu geleneğin taklidi olarak kendi yedi kişilik muhafız gruplarını oluşturmuştur.

Yüzeydekiler: Atlantislilerin insanlara verdiği isim.

Zihin sondalama: Uzun zaman önce kaybedilmiş, bir kişinin zihninden ve anılarından bilgi toplamak için kullanılan bir Atlantisli yeteneği.